

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Et Tidsskrift

til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme.

Med den gejstlige Øvrigheds Tilladelse

udgivet af

Ansgarius-Foreningens Forstanderskab.

32. A a r g a n g.

KJØBENHAVN.

I Kommission hos Grosserer *Millech.*

Rasmussens & Olsens Bogtrykkeri.

1884.

Register

til

Nordisk Kirketidende

for 1884.

I. Afhandlinger, Aktstykker, Digte o. desl.

Lovet være Jesus Kristus	1
Udtog af afdøde Præfekt Grüders Testament	3
Barnets første h. Kommunion	9
Den 15. December 1883, (Digt).	12
Pavedømmet i 1883	12
Engelens Rosentræ (Af x.)	17. 25
En Avdiens hos Paven	33
Brude-Udstyr	36
Et Ord til Mændene	41
Propagandaens Udplyndring	49
Pelagia	52. 57
Korset, (Digt)	65
En Biskop i Landflygtighed	66
Guldskillingen	68
Leo XIII's Breve om Rosenkransbønnen	73
Fra Kristenhedens Hovedstad, (Af Fr.)	75. 93. 132. 185. 397
En Kristus-Fornægters Ungdomserindringer	81
Hyrdebrev i Anledning af Fasten	89
Passionssøndagen	97
Et Stykke Darwinisme	100
Kirkens Hellighed, (Prædiken af Præfekt Grüder)	105
Store Gud, det er Jesus!	113. 121

IV

	Side.
Førstkommikanterne og deres Familie	116
Leo XIII og Italien	123
Majmaaned	129
„Alleluja“	137
Haandværk og Kristendom	145
Til hvilken Klasse han hører	148
En Biskops Ord om den slette Presse	153
„Salve Regina“	161
En protestantisk Stemme over Selvmord	164
En Skamplet paa Evropa	169
Ukjendte Helte og Heltinder	172
En dansk Protestants Dom over det katholske Gudshus	177
Om Skriftemaalet (Af Fr.)	185
Festen i Brügge	187
Bøn til Jesu gud. Hjærte, (Digt)	193
Jubilæet i Randers	201
J. L. V. Hansen	209
Kristi Legemsfest i en katholsk Landsby (Af J. C. L.)	217. 225
„Har De 100 Børn?“	228
Om Land og Folk i Bosnien	233
Niels Stensen, (Literatur Anmeldelse)	235
En Pilegrimstur til Monte Alvernia. (Af Fr.)	249. 265
Kommunisme	253
Sct. Laurentius	255
Levende begravet i en Uge	259
Kjærlighedens Triumf over Døden	273
„Jeg har endnu ikke bedet“	276
Don Bosco (Af Fr.)	281. 289. 297. 305
De danske Katholikers Protestadresse	284
Ve Verden for Forargelser	300
Bognyt, (Folkebibelen)	308
Leo XIII' Encyklika om Rosenkransbønnen	313
Den katholske Kirkes Alder	321
Karl den Gode, (Digt)	329
Et Kapitel af det lutherske Evangelium	331. 337. 345
Maria Theresias Formaning	340
Om Catholicismens Tilstand i Danmark i 1711, (Af C. S.)	358
Et Brev fra en Protestant	361
En Pilegrimsfærd til Westminster-Abbediet	369
Tegn paa Jorden	377
Napoleon som Religionslærer	381
Den katholske Kirke og Bibelen	385. 393
Kirken og Bibelselskaberne	401

	Side.
Mater Salvatoris, (Digt)	409
Maria-Kongregationernes Centenarium	410
De kommende Festedage	417
Vincentforeningen	419
Dansk Læsebog	422
Rom og Konstantinopel	425
Sylvesteraften	428
Til vore Abonnenter og Medarbejdere	430
Et Vers af Griffenfeld	432

II. Kirkelige Efterretninger.

Rom. Side 5. 14. 21. 63. 71. 80. 87. 110. 118. 135. 143. 158. 175. 183. 196. 205. 230. 277. 286. 295. 334. 343. 350. 375. 415. —

Italien. 23. 159. — *Neapel.* 79. 326. — **Østerrig-Ungarn.** 30. 46. 191. — *Wien.* 103. 128. 382. 414. — *Feldkirch.* 199. — **Belgien.** 47. 79. 191. 195. 287. 341. 367. 374. 383. 390. — *Bryssel.* 151. 207. 212. 224. 238. 325. 335. — *Brygge.* 303. 309. 317. 323. — **Frankrig.** 30. 47. 279. 353. 390. — *Paris.* 103. 135. 190. 206. 224. 239. 302. 353. — *Toulon.* 239. — *Marseille.* 270. 359. — **Holland.** 71. 118. 190. 213. — **Storbritannien og Irland.** 14. 22. — *London.* 207. 232. 238. — *Dublin.* 168. — **Tyskland.** 343. 399. — *Berlin.* 152. 206. 263. 270. — *Baiern.* 158. — *München.* 240. — *Sachsen.* 102. 240. — *Köln.* 135. — *Münster.* 38. 60. 88. 119. 295. — *Frankfurt a. M.* 198. — *Hannover.* 271. — *Osnabrück.* 23. 151. 167. 293. — *Trier.* 103. — *Mainz.* 294. — *Leipzig.* 303. — *Fulda.* 288. 301. — *Paderborn.* 359. — *Hildesheim.* 359. — *Amberg.* 301. — *Heidelberg.* 159. — *Elberfeld.* 38. — *Bonn.* 212. 294. — *Kiel.* 198. — *Norderney.* 270. — *Limburg.* 14. — *Schwerin.* 111. 399. — *Elsass.* 136. — **Hamburg.** 278. 294. 359. 367. — **Spanien.** 280. — **Rusland.** 31. 391. — **Tyrkiet.** 37. — **Montenegro.** 375. — **Bulgarien.** 136. — **Amerika.** 119. 213. 271. 360. 406. — **Asien.** *Palæstina.* 199. — **Kina.** 39. 407. — **Persien.** 199. 214. — **Japan.** 375. — *Tonkin.* 55. 214. — *Annam.* 80. — **Afrika.** 31. 200. — **Ægypten.** 55. — **Sverrig.** *Stockholm.* 62. 151. 189. — *Malmø.* 39. 127. — **Danmark.** *Kjøbenhavn.* 15. 24. 32. 54. 61. 69. 78. 86. 102. 140. 149. 156. 165. 191. 194. 205. 222. 268. 280. 284. 309. 327. 357. 365. 373. 389. 406. 414. — *Fredericia.* 87. 126. 174. — *Aarhus.* 157. 374. — *Randers.* 151. 223. 360. 366. — *Horsens.* 189. — *Odense.* 45. 158. — *Kolding.* 166. — *Svendborg.* 398. — *Ordrup.* 150. 221. — *Holmegaard ved Næstved.* 181. — *Nordsjælland.* 269.

III. Tillægsarkene.

J. C. Lichtle: Om Aflad. — *A. Whitte*: Fædrelandshistorie for Skolen og Hjemmet. — *Leo XIII*: Encyklika om de hemmelige Selskaber. — *Herm. Hirschfeld*: Et mørkt Øjeblik. — *Waldbott de Bassenheim*: Karl den Gode. — *G. Chantrel*: Lucilia og Dionysius eller Moder og Søn. — *K. von Bolanden*: Pave og Kejser. — *M. Wolter*: Katakomberne og deres Betydning for den katholske Kirke.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaaer hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 1.

Søndagen den 6. Januar.

1884.

Indhold: Lovet være Jesus Kristus! Udtog af afdøde Præfekt Grüders Testament. Kirkelige Efterretninger: Rom.

Lovet være Jesus Kristus!

I al Evighed. Amen.

Det er vor Hilsen til Eder, kjære Læsere, og med den træde vi ind i det ny Aar 1884. Maatte det læge de Saar, som det henrundne Aar har foraarsaget, og atter aftørre alle de Taarer, som have rindet! Maatte det være et Aar, som er ledsaget af hin Fred, som Englene forkyndte paa Bethlehems Mark, et Sejrsaar for vor h. Kirke i alle Lande, et Velsignelsens Aar for vort Fædreland; et Trøstens og Lykkens Aar for Familjerne; maatte det for hver Enkelt som for Alle være et godt, et glædeligt, et lykkeligt Aar! Det er de Ønsker, som „Nordisk Kirketidende“ af ganske Hjærte udtaler ved Begyndelsen af sin 32. Aargang. Ville de ogsaa gaa i Opfyldelse? Vi skulde ønske at kunde bekræfte dette Spørgsmaal i dets hele Omfang; men vi kjende i saa Henseende lige saa lidt det gudd.

Forsyns vise Raadslutninger, som vi ere uvidende om, hvorvidt Menneskene endelig ville underkaste sig hine Betingelser, som vi i Følge den Almægtiges Vilje maa opfylde, saafremt han skal afvende sin Vredes Svøbe fra os, og atter aabne for os sin Barmhertigheds Naadeskatte.

Tillid til **Jesus**, til hans **guddommelige Hjærte**: det vil hjælpe os til vore Ønskers Opfyldelse. Herren har engang talet et Ord, som gjælder til enhver Tid og overalt, et Ord, som ikke kan tænkes sødere og trøstefuldere: „Kommer hid til mig, Alle, som ere mødige og besværede, og jeg vil vederkvæge Eder“. Saaledes lyde hans Ord. Det indskrænker sig ikke til et særligt Anliggende, som det lover at hjælpe paa, til et særligt Onde, som det lover Vederkvægelse for; uden Undtagelse lover det Hjælp og Vederkvægelse for alle Møjsommeligheder, for enhver Byrde, og paa ingen anden Betingelse, end ene og alene den, at man skal komme til ham. Men hvem kommer ham vel nærmere, end den, som vender sig til hans guddommelige Hjærte, — og holder sig fast ved samme?

„Jeg vil vederkvæge Alle, som komme til mig“, siger Herren. Og skulde vi vel være ængstede og bedrøvede, føle os ulykkelige, naar vi vederkvæges af ham? Og Korset, som han maatte paalægge os, Huskorset, Familjekorset, Trængselens, Nødens, Sygdommens Kors, eller hvad andet Navn det end maatte føre, — vil det ikke blive let for os, saa at vi trøstige og glade, ved godt Mod bære det efter Frelseren hele Korsvejen igjennem, naar han stedse fra sit helligste Hjærte udgyder Trøstens Balsam, Styrkens Vin og Taalmodighedens Olje over det?

Lader os derfor modigt og tillidsfuldt træde ind i det ny Aar, men sammen med Jesus og fastklamret til hans guddommelige Hjærte! Kirketidenden vil i det ny Aar befitte sig paa ogsaa at bidrage en liden Skjærv til, at Kjærligheden og Tilliden til Jesu gud-

dommelige Hjærte stedse holdes i Live blandt dens Læsere, idet den forventer at det guddommelige Hjærte vil understøtte den med sin Naade, og de ærede Læsere ogsaa for Fremtiden ville vise den den samme — ja, endnu større, Velvilje, som de hidtil have vist den!

Et Par Smaabemærkninger tillade vi os endnu til Slutning. Med nærværende Nr. følger som Tillægsark en lille Afhandling over „Aflad“ af Hr. Pastor Lichtle i Odense, hvorefter der med Nr. 3 eller 5 vil følge det i forrige Aargang bebudede Tillæg: „en katholsk Fædrelandshistorie“, som uden Tvivl vil interessere Læsere, og hvorved atter et stort Savn i den katholske Literatur vil være afhjulpet. „Kalenderen“, som fulgte med Julenummeret f. A. er, som Abonnenterne ville have bemærket, bleven betydelig forøget og forbedret, og vi haabe, at den lykkelig er kommen vore Læsere i Hænde. Nye tiltrædende Abonnenter kunne faa den gratis tilsendt, naar de henvende sig til Kirketidendes Redaktion, Bredgade 64, 1. Sal. Kjøbenhavn.

K.

Udtog af afdøde Præfekt Grüders Testament.

(Oplæst ved hans Begravelse den 21. Decbr. 1883.)

I den allerhelligste og udelte Treenigheds Navn!

I Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn!

1. Naar jeg dør, overgiver jeg min udødelige Sjæl i min Skabers og Herres Hænder, og beder ham, at han vil tilgive mig mine mange Synder, som jeg af ganske Hjærte afskyr, banlyser og angrer, — at han ikke vil lade det guddommelige Blod, hvilket hans énbaarne Søn, som min Frelser og Forløser, har udgydt ogsaa for den, gaa tilspilde paa den; — men at han

en Gang i sin uendelige, guddommelige Barmhjærtighed, for Jesu Kristi overvættets Fortjenesters Skyld, vil optage den i den evige Salighed. — Mit stakkels Legeme overgiver jeg til Jordens Støv, hvoraf det blev taget; dog haaber jeg tillidsfuldt, at min Herre og Frelser en Gang vil opvække dette mit Legeme, hvilket han jo har gjort til Redskab for saa mange underfulde Naadevirkninger, ja hvilket han i sin ubegrænsede Kjærlighed har næret med sit eget højhellige Kjød og Blod, og saaledes meddelt Spiren til det forklarede, udødelige Liv, — at han en Gang vil opvække det til et saligt og lykkeligt Liv og atter forene det med min Sjæl: „reposita est hæc spes mea in sino meo“, „dette mit Haab hviler i mit Bryst.“ (Joh. 19,27.) . . .

3. . . . Jeg ønsker, at der ingen Ligtale maa holdes over mig eller for mig. Vil man i Stedet derfor bevise mig en anden Kjærlighedstjeneste, saa beder jeg om, at man efter Sjælemessens Slutning offentlig beder den smertefulde Rosenkrans for min Sjæls Ro.

8. Forøvrigt ønsker jeg intet inderligere end at dø i Troen og i Samfundet med den hellige romersk-katholske Kirke og agter det for en af de allerstørste Naadegaver, for hvilken jeg haaber i Himlen evigt at takke Herren, at han har ladet mig opdrage i denne hellige Kirke, og endog har kaldet og indviet mig til Præstedømmet i samme.

9. Skulde jeg nogen Sinde i mit Liv have tænkt, sagt eller gjort noget, hvad der staar i Modstrid med denne hellige Kirkes Aand og Tro, saa forkaster og tilbagekalder jeg herved alt dette paa det højtideligste.

10. Jeg tilgiver af ganske Hjærte alle, som nogen Sinde have krænket eller fornærmet mig, eller haft i Sinde at ville gjøre det. Ligeledes beder jeg herved alle, som maatte være blevne fornærmede af mig, eller hvem jeg ved Ord eller Gjerning skulde have givet Forargelse, ydmygst om Tilgivelse for Jesu Kristi Kjærligheds Skyld, idet jeg herved lover, naar jeg en Gang

skulde være saa lykkelig at komme i Himlen, der at ville bede for alle mine Fornærmere og de (af mig) fornærmede og for alle mine Velgjørere.

11. Endelig anbefaler jeg min arme Sjæl ret indstændig og bønlig til mine kjære Slægtninges og Veners fromme Forbønner, navnlig til alle *de* Troendes Forbønner, hvis aandelige Ledelse har været anbetroet til min Omsorg.

For at bevidne og bekræfte denne min sidste Villie, anmoder jeg Eder, o allersaligste Jomfru og min inderlig elskede Moder, Maria; hellige Joseph, min h. Skytsengel, h. Aloysius, h. Stanislaus Kostka, h. Ignatius, h. Frants af Sales, h. Liguori og alle mine himmelske Skytshelegener! Tager naadig imod disse tromme Ønsker og Bestemmelser af eders uværdige Tjener; og frembærer dem for min Herres og Frelsers og forhaabentlig naadige Dommers, Jesu Kristi Aasyn, som være højlovet og hvem jeg ønsker at skue og love og elske i al Evighed! Amen.

Kjøbenhavn, Mariæ Himmelfartsdag, d. 15. Avgust 1862.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. En vigtig Begivenhed, som har tildraget sig i Slutningen af det gamle Aar, og som vi hidtil ikke have set os i Stand til at meddele, er den tyske Kronprins Friedrich Wilhelms Besøg i Rom paa hans Tilbagerejse fra et Besøg i Spanien, og hans Møde med den h. Fader, som fandt Sted i Vaticanet den 18. December. Fra den prøjsiske Gesandtskabsbygning, Palazzo Cafarelli, begav Kronprinsen sig tillige med sit Følge og den prøjsiske Gesandt ved den h. Stol, Hr. v. Schlözer, i tre Vogne til den pavelige Residens. Omtrent 10 Min. efter Kl. 1 kjørte Vognene ind paa Peterspladsen, og derfra ind i den h. Damasus Gaard, hvor Kronprinsen steg ud og med Følge begav sig op til de pavelige Værelser. Paa Trapperne stode

pavelige Gensdarmen, samt Slots- og Adelsgården opstillet i Gala. Den h. Fader kom Prinsen imøde i Forværelset og indbød ham til at træde ind i hans Arbejdsværelse, hvorefter Dørene lukkedes og den katolske Kirkes Overhoved samtalede nu i Enrum med det tyske Riges Kronprins. Efter at Samtalen, som varede over en halv Time, var til Ende, aabnedes Dørene atter, og Kronprinsen fremstillede da sit Følge for den h. Fader, som paa det venligste underholdt sig med hver enkelt, og mindede om, at det i Dag netop var 30 Aar siden han var bleven udnævnt til Kardinal, og at han allerede den Gang ved sin første Romerrejse havde lært Kronprinsen at kjende, som netop befandt sig i Rom paa den Tid. Ved Besøgets Slutning bad Kronprinsen Paven om Tilladelse til at maatte bese Bibliotheket, Museerne og Peterskirken. — Om Indholdet af Pavens Samtale med Kronprinsen, véd man selvfølgelig Intet; men ifølge Kronprinsens senere Udtalelser har den h. Faders værdige Holdning og hjertelige Velvillie samt hele Modtagelsen i Vaticanet gjort et dybt Indtryk paa Kronprinsen. Efter at han endnu havde aflagt Besøg hos Kardinal-Statssekretæren, Jacobini, som varede over et Kvarter, blev han af denne ført omkring i Muséerne, Billedgalleriet, det Sixtinske Kapel og ad Kongetrappen ned i Peterskirken. I Forhallen tog Kronprinsen med et hjerteligt Haandtryk Afsked med Kardinalen og vendte Kl. 3¹/₂ tilbage til Quirinalpaladset, hvor han er Kongen af Italiens Gjæst under Besøget i Rom.

Fra hvilken Side man ogsaa betragter Kronprinsens Besøg hos Paven, vil det være rigt paa lykkelige Resultater. Prinsens Holdning har været saa ædel og værdig, som den vel kunde. Med rosværdig Takt har Prinsen forstaaet at opfatte og agte Leo XIII's vanskelige og delikate Stilling, og med Glæde givet Afkald paa et Gjenbesøg, medens Verden har faaet et tydeligt Bevis for, at man ikke kan begive sig lige fra Quirinalet (Kong Umberto's Residens) til Vaticanet (Leo XIII's Residens). Prinsen, som nu personligt har lært Pavens Opfattelse af Sagerne og hans inderlige Længsel efter Freden at kjende, som særlig Prøjsen har faaet Beviser paa, vil for Fremtiden være overbevist om Usandfærdigheden af de Beskyldninger, der udslynges mod Paven, at Pavedømmet skulde ligge i Krig

med Civilisationen, stræbe efter Herredømmet over Staten og kun tænke paa Hævn og Kamp.

Det er dumme og absurde Anklager. Hvilken Suveræn i Evropa kjender vel bedre end Leo XIII det moderne Samfunds Livsbetingelser og Krav, og hvem ejer vel bedre end han Midlerne til at heldbrede og frelse? Dersom Evropas Regjeringer havde et lige saa klart Blik, en lige saa levende Forstaaelse af deres Interesser, hvorledes vilde de da ikke ile med at gjøre Pavedømmet frit, stærkt og uafhængigt, og bane Vejen for dets ophøjede og fredelige Mission! Vi kunne uden Overdrivelse sige, at den kejserlige Prins' Besøg hos den h. Fader, vil gjøre et lykkeligt og glædeligt Indtryk paa hele den katholske Verden og øve en heldig Indflydelse paa de religiøse Spørgsmaal i Prinsens eget Fædreland; ligesom man med Rette i dette Besøg maa se en Æresbevisning, som den verdslige Magt yder den moralske, og som er lige hædrende for Prøjsen og den h. Stol. Uden Tvivl vil det ny Aar vise de lykkelige Frugter af dette Besøg og bidrage til den i Tyskland saa længselsfuldt attraaede kirkelige Fred.

— Den polske Kunstner Matejko har som bekjendt skjænket sit kolossale Malerie, som forestiller „Sobieski foran Wien“ til Leo XIII. Bladet „Monde“ meddeler nu, at Kong Umbertos Regjering fordrer 2000 Francs i Told for samme, hvad der strider imod Garantilovens Bestemmelser, ifølge hvilke alle Gaver, som sendes til Paven, ere toldfrie. Den 16. December overrakte det Leo XIII af en polsk Deputation, anført af Kardinal Ledochowski.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 6. Januar. Herrens Aabenbarelses Fest, eller **Epiphanie**, ogsaa kaldet: **Helligtrekongers Fest**. Gudstjenesten som paa Højtidsdagene. (1ste Kvartalskollekt af Peterspengen for A. 1884.) — **7. M.** Knud, Hertug og Martyr. — **8. Ti.** Severinus, Biskop. — **9. O.** Julian og Bassilissa, Mart. — **10. To.** Vilhelm, Biskop. — **11. F.** Hyginus, Pave og Martyr. — **12. J.** Arcadius, Mart.

Søndagen d. 13. Januar. 1ste Søndag efter Epiphanie.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
 „ 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
 „ 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülovsv-
 vejen 28.
 „ 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 8 stille Messe med Homilie i Hospitalet, Griffen-
 feldtsgade 44.
 „ 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
 „ 9 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
 „ 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
 Efterm. Kl. 3 offentlig Andagt i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 5 offentlig Andagt med Prædiken i Sct. Andreas
 Kirke i Ordrup.
 „ 6 offentlig Andagt i Sct. Knuds Kapel.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
 „ 6½ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
 „ 6½ (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet,
 Bülovsvvejen 28.
 „ 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 7¾ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
 „ 8¼ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 8½ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm.
 „ Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.
 hver Lørdag Kl. 5—8½ Eftm.
 I Noviciatet, Bülovsvvejen 28:
 Torsdag Morgen Kl. 7—8. Lør-
 dag Aften Kl. 6—8.

Egtevielser

i Sct. Ansgars Kirke.

Antonio Franchi og Anna Elisabeth Berggren (30. Oktbr.) —
 Former Carl Ludvig Meyer og Hendrine Gravlund (30. Decemb.).

Dødsfald.

Bagersvend Filatos Hustru Emma Christina (20. Nov.). — Bager
 Sennefelders Barn Maria Therese (22. Nov.). — Frøken Louise
 o'Ferral (25. Nov.) — Apostolisk Præfekt **Herman Grüder**
 (15. December.). —

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaaer hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 2. Søndagen den 13. Januar. 1884.

Indhold: Barnets første h. Kommunion. Den 15. December 1883. Pavedømmet i 1883. Kirkelige Efterretninger: Rom, London, Limburg, Kjøbenhavn.

Barnets første h. Kommunion.

„Hvorledes gaar det, Anna?“ spurgte den Gejstlige en tolvaarig Pige, paa hvis Ansigt Døden stod at læse som Følge af en hentærende Sygdom. Det var første Gang han saa hende; thi hun tilhørte en af hine ulykkelige Familjer, som man saa ofte møder dem i Fabriksegne; der næsten hvert Aar pakke deres Sager sammen, for at søge et nyt Hjem og nyt Erhverv andensteds. Børnene maa da lade sig slæbe omkring med Stakkels Børn! Hvor mangelfuld bliver da ikke deres Opdragelse! — Alle de smukke Barndomsglæder, Kjærligheden til Hjem og Fædreland, de muntre Lege — Alt er ubekjendt for dem. Og barnlig Enfoldighed, Beskedenhed, Uskyld — hvor finder man den hos disse stakkels Væsener? Dog Aanden blæser, hvor den vil; ogsaa blandt Tornene lader Gud voxe Fioler og Liljer.

Anna tilhørte, som sagt, en saadan Familie. For-

hen havde det ikke været saaledes, da levede hendes Moder endnu, og hun var en from og flittig Kone. Ved de senere Besøg talte Anna gjerne om hende, og hendes Ansigt straaledede da af Glæde; endnu bad hun stedse de smaa Bønner, som Moderen havde lært hende og glemte heller aldrig at tilføje et „Fader vor“ for Forældrenes Sjælefred, thi ogsaa hendes Fader var død. Plejeforældrene vare haarde imod hende og de bad aldrig sammen med hende; der var meget Arbejde, men kun lidet Brød for det stakkels Barn, og aldrig havde hun en glad Dag mere. Hun græd ofte bitterligt: „Moder, kom og hent mig!“ Var det maaske derfor? Anna fik Tæring og blev dødssyg.

Det var allerede to Maaneder siden, at hun var flyttet til Byen tilligemed Plejeforældrene; men Ingen vidste noget om hende, Ingen kjendte hende, og man kunde næsten fristes til at tilskrive hendes Skytsengel det, at den Gejstlige ganske tilfældigt kom ind i Huset en Dag, og med Skræk og Glæde fandt det stakkels Barn. „Anna, hvorledes gaar det?“ — „Godt, Hr. Pastor, ret godt!“ sagde hun venligt med svag Stemme, medens hun gjorde sig Umage for at løfte Haanden i Vejret, for at række Præsten den. Man maatte frygte det Værste, og der var derfor ikke andet at gjøre, end at forberede hende til en salig Død; hun skriftede, og efter en kort Undervisning modtog hun den sidste Salvelse. Det var den 25. Januar.

Anna levede op igjen; hendes Tungsindighed var vegen bort, hun glædede sig til Himlen. Den følgende Dag kom den Gejstlige atter; hun havde endnu saameget at spørge om, om Jesusbarnet og de hellige Engle. Pludselig siger hun: „Hr. Pastor, maa jeg ogsaa modtage den h. Kommunion før jeg dør? det vilde jeg saa gjerne.“ — „Hvorfor vilde du da saa gjerne det?“ — „Min Moder har ogsaa gjort det, før hun døde, og saa sagde hun til mig, at det var saa smukt, det var den kjære Frelser, Jesusbarnet, selv!“ Præsten havde selv

tænkt derpaa, og dybt bevæget over denne barnlige Enfoldighed, mente han nu ikke at turde tøve længere. Otte Dage bleve anvendte til Forberedelse, og Gudsmoderens Festdag, den 2. Febr., Kyndelmisse, fastsat for den første h. Kommunion. „Ethvert Barn,“ vedbliver Præsten i sin Beretning, „havde jeg ønsket at kunne føre hen til denne fattige Hytte, til dette Straaleje, til dette af Menneskene saa forladte, men af Gud saa benaadede Barn, — for at de kunde lære her, hvorledes de skulle forberede sig til deres første h. Kommunion.“

Hun fik hver Dag Undervisning. „Anna, beder du ogsaa andægtigt?“ spurgte den Gejstlige. „Ja, jeg beder hele Dagen, naar Smerterne ikke ere for store. Men jeg beder nu kun om Et, altid det samme og ellers ikke om noget.“ — „Om hvad da?“ — „At Jesusbarnet dog lader mig leve til paa Torsdag (Kyndelmisse).“

Onsdag Aften var allerede kommen. Den lille Stue var fejet og pyntet, saa godt de gamle Brædder tillode det, Krucifix og Lys vare laante hos en anden Familie i Menigheden. Endelig frembrød den længselsfuldt ventede Dag. Den smukkeste Rochet og kostbareste Stola, som fandtes i Sakristiskabet, blev udsøgt og i en Kurv bragt til det døende Barns Hjem.

Anna laa i sin lille Seng, iført de hvide Klæder, med en Krans i Haaret, men med halv brystne Øjne, og havde hun ikke sagte bevæget de blege Læber i Bøn, man havde kunnet ansé hende for et Lig. De øvrige Børn, som forberedtes til den h. Kommunion, knælede i en Kreds omkring Sengen og bad Litaniet til det allerh. Alterenssakrament. „Du Vandringsbrød for dem, som dø i Herren, — forbarm dig over os!“ Og derpaa Trosbekjendelsen, Iøftet om at ville være et trofast Barn — i Døden. O, alle I kjære Børn, maatte I dog være lige saa englerene paa eders „store Dag“, lige saa fulde af Ydmyghed og Længsel, som dette døende Barn! Og da den Gejstlige bad sammen med

hende: „Nu lade du, Herre, dit Barn drage bort i Fred,“ blev intet Øje tørt. Det var jo netop den samme Dag, paa hvilken den gamle Simeon i Templet havde bedt denne Bøn med Jesusbarnet i sine Arme, og Anna havde jo bedt om den samme Naade, som denne fromme Olding, at se „Verdens Frelser“ før sin Død.

„Endnu før sin Død,“ den fulgte hurtigt efter, samme Dags Aften. Da kaldte det gode Barn paa Plejeforældrene. „Nu dør jeg,“ sagde hun sagte. „Fader — Moder — tilgiv mig — Alt — Alt! — I Himlen vil jeg bede for eder, — der komme Englene! — Knæl dog ned — vi maa endnu en Gang bede sammen.“ Forældrene bad et Fader vor; — og Anna sov ind, for at vaagne hisset hos Jesus.

Den 15. December 1883.

Han lagde ned sin Hyrdestav,
Da Kaldet til ham lød;
Til Gud sin Sjæl han overgav,
Ved rolig, salig Død.

Hans Liv var Kamp — han selv
var Fred,

Og Fred han delte ud;
Et helligt Liv, i Kjærlighed
Han leved' her med Gud.

Han gik sin byrdefulde Gang,
Saa stille, uden Bram; —
Og fulgte Hjertets dybe Trang,
At samle Herrens Lam.

Det var hans Glæde og Attraa,
Sin Hjord at frede om; —
I ham en Fader alle saa,
Der kjendte Hyrden from. —

Nu Haabet dulmer Smertens
Braad,

Og tørrer Taaren af;
Thi naar vi følge vil de Raad,
Som han os kjærligt gav,

Da skal vi leve her i Fred,
Og saligt dø forvist;
Skal møde ham i Evighed
En Gang hos Jesum Krist.

Pavedømmet i 1883.

Aaret 1883 vil uden Tvivl høre til et af de bedste og frugtbareste i Leo XIII's Pontifikat. Man behøver kun at kaste et Blik paa de sidste Begivenheder, for

at lære den vigtige Plads at kjende, som Pavedømmet indtager, og den uforlignelige Betydning, som det glæder sig ved i det nuværende Samfund. Det synes virkelig, som om Gud i sin Naade atter har villet omgive Pavedømmets tredelige Institution med ny, lysere, skjønere Majestæt. Vanskelighederne, som vare opstaaede i Spanien, Portugal og Østerrig, ere lykkeligt fjærnede. Den religiøse Krisis vedvarer i Frankrig, men den yderliggaaende Løsning, som man frygtede for, synes for Øjeblikket at være undgaaet. Rusland er kommen Rom et Skridt nærmere. Prøjsen har givet et nyt Underpant paa sit Ønske om Udsoning med Kirken, og Luthers Jubilæumsaar saa mod sin Slutning det tyske Riges tilkommende Suveræn paa den højtideligste Maade vise Leo XIII den uventede Ære, at besøge ham i hans egen Residens. England, som stedse har at kjæmpe med større og større Vanskeligheder i Irland, har erkjendt Betydningen af Pavedømmets moralske Medhjælp, for at standse den revolutionære Strømning i hint ulykkelige Land. Selv Schweiz har bøjet sig for Leo XIII.'s vise og fredsommelige Politik.

Der er altsaa indtraadt en større Tilnærmelse mellem Rom og de fleste Magter. Naar man kaster Blikket paa vor Tids Historie, tvinges man til at erkjende, at Pavedømmet har vundet i Betydning. Hvilke Fremskridt har Pavedømmet ikke gjort i Løbet af dette Aarhundrede, hvorledes har dets Indflydelse ikke udviklet sig gradvis og uafsladeligt! Den offentlige Mening, som er en af det nuværende Samfunds mægtigste Faktorer, er bleven mindre fjendtlig sindet; den forholder sig ikke længere ligegyldig. Man søger ikke mere, som forhen, at skabe et Øde omkring Vatikanets mangehundredaarige Storhed, eller at tie den ihjel. Pavedømmet forskaffer sig stedse større Opmærksomhed og Agtelse, eller det tvinger i det mindste til, at man omtaler det. I vort, de brutale Sejres og den materielle Triumfs Aarhundrede, er det mærkværdigt og lærerigt at sé, at denne Institution, som kun er en moralsk Magt, og ikke har anden Indflydelse til sin Raadighed end Overbevisningens, dog har saa megen Livskraft og Frugtbarhed i sig. For os er denne fornyede Virksomhed en Garanti for Fremtiden. Pavedømmets Hensigter ere saa velsignelsesrige og udelukkende fredsommelige! Maatte dog lidt efter lidt alle Fordomme svinde mod

denne religiøse Institutions ophøjede Majestæt, som af Forsynet og Historien har faaet tildelt den højeste civilisatoriske Opgave, med Udelukkelse af enhver Tanke om Vold eller Overgreb. Maatte Regjeringerne og Nationerne dog endelig komme til Erkjendelse af, at jo virksommere denne maadeholdne Magt er indenfor sin legitime Sfære, desto mere tage Lidenskaberne ogsaa af, bilægges Tvistighederne og svinde Stridighederne.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ved et Dekret af 10. Dec. f. A., undertegnet af Kardinal Bartolini, Præfekt for Riternes Congregation, anordnes der, at der i hele Kirken for Fremtiden skal tilføjes det Lauretanske Litani som sidste Bøn: „Du, den h. Rosenkrans' Dronning, bed for os.“ Den h. Fader har truffet denne Foranstaltning paa Dominikaner-Generalens Bøn, og for paany at opmuntre de Troende til at anraabe Maria om hendes Forbøn som Rosenkransens Dronning.

Kardinal de Luca, den h. romerske Kirkes Vice-Kansler, er afgaaet ved Døden. Antonin de Luca, Kardinal-Biskop af Palestrina, var født paa Sicilien 1805 og har siden sin Udnævnelse til Kardinal i 1863 i en lang Aarrække været apost. Nuntius i München og senere i Wien.

London. De anglikanske Gejstlige, Dr. G. Benson Tatun, Kapellan ved Magdalenekirken i Oxford, og J. Dyne Codley, ved Emanuel-College i Cambridge, ere vendte tilbage til den katholske Moderkirke.

Limburg. (Nassau.) Den højærværdigste Biskop af Limburg er for nylig bleven „benaadet“ af Regjeringen og kaldt tilbage til sit Dioces, hvor han holdt sit højtidelige Indtog i Domkirken d. 18. f. M. Biskoppen havde troet at finde det gamle Limburg i Hverdagsdragt, men i Stedet derfor fandt han det i den heiligste Festdragt og Tusinder af Mennesker i Byens Gader, som ved Gjensynet af deres gamle, kjære og ærværdige Biskop lod sig henrive til den mest storartede Begjstring. Den korte Højtidelighed i den festligt smyk-

kede og herligt restaurerede Domkirke, i hvilken et brusende „Te Deum“ modtog Biskoppen, og som han sluttede med den sakramentale Velsignelse, var en i Sandhed ophøjet Fest, ved hvilken Gejstlighed og Folk samlede sig ligesom Børn omkring deres gamle Fader, og Enhver glædede sig over at gjense ham efter den lange Fraværelse. Alle ere besjælede af den oprigtigste Taknemmelighed mod Kejseren, fordi han som Julegave har givet Bispedømmet dets Biskop tilbage. I syv Aar har Biskoppen levet i Landflygtighed paa Fyrst Løwensteins Slot Haid i Bøhmen, hvor han ved sin store Venlighed, Fromhed og Velgjørenhed har sat sig et varigt Minde blandt Befolkningen der i Omegnen. Aftenen før hans Afrejse bragte den ham et smukt Fakkeltog og en Serenade. Blandt andet var der ogsaa et smukt Transparent oprejst ligeoverfor Biskoppens Bolig, med Indskriften: „Med Gud tilbage til din Throne“. Den 14. December Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Morgen forlod den ærværdige Biskop sit Tilflugtssted i Bøhmen, og ankom om Mandagen, d. 18. Dec., Kl. 3 Eftermiddag til sin Residensstad Limburg. — Det er altid et Skridt fremad mod Freden, og man tør haabe, at det nye Aar lykkeligt vil føre de prøjsiske Katholiker stedse nærmere til det længselsfuldt attraaede Maal, for hvilket de nu har kjæmpet i mere end 10 Aar med saa mange Ofre og saa rosværdig Udholdenhed.

Kjøbenhavn: Bibliothekerne. For at byde Katholikerne en god og nyttig Læsning, have de Gejstlige ved Sct. Knuds Kapel samlet nogle Bøger, som med Beredvillighed udlaanes til Enhver i Menigheden. Der bedes kun om, at de Regler overholdes, som findes foran i enhver Bog, især at Bogen ikke tør beholdes længere end en Maaned. De tidligere fra Kronprinsessegade udlaante afleveres i Ny Kongensgade 17, 2. S. o. G., hos Hr. Pastor v. Geyr.

Vincentiusforeningens Bibliothek ved Sct Ansgar staar som sædvanligt til Menighedens Tjeneste, og behage man desangaaende at henvende sig til Foreningens Bibliothekar, Hr. Lærer Ertner eller hos D'hr. Gejstlige.

Bøgerne udlaanes gratis; men skulde En eller Anden ville understøtte denne gode Sag ved Pengebidrag eller Foræring af gode Bøger, vil man med Glæde tage derimod.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 13. Januar. 1ste Søndag efter Epiphania. — 14. M. Hilarius, Biskop og Kirkelærer — **15. Ti.** Paulus, Bekjender. — **16. O.** Marcellus, Pave og Martyr. — **17. To.** Antonius, Abbed. — **18. F.** Petri Bispestol i Rom. — **19. L.** Knud, Konge af Danmark, Martyr.
Søndag den 20. Januar. 2den Søndag efter Epiphania. — Jesu Navnefest.

†
Onsdagen den 16. Januar Kl. 8¼ lader Elisabethforeningen afholde en højtidelig Sjælemesse i Sct. Ansgarskirke for vor afdøde Præfekt, Foreningens mangeaarige nidkjære Proktor.

Mariaforeningen holder Møde Søndagen den 13. Januar efter Højmessen.

I **Sct. Knuds Kapel** højtideligholdes Sct. Knuds Mindedag Lørdagen den 19. d., — Kl. 9 Højmesse med Prædiken.

Søndagen derefter, d. 20. Jan., holder **Maria-Congregationen** fælles Kommunion Kl. 8 i Sct. Knuds Kapel.

Den salige Carl den Godes Reliquiskrin.

(Jfr. „Nord. Kirketid.“ af 16. Sept. f. A. S. 292 fig.)

Siden Bekjendtgjørelsen i Nr. 48 f. A. har jeg modtaget følgende Bidrag: **Kjøbenhavn.** Ved P. B. 2 Kr. — Hn. 2 Kr. — F. H. 3 Kr. — Sct Knuds Skole, 8 Kr. 10 Øre. — Hn. 1 Kr. — G. 2 Kr., ialt med det tidligere Indkomne: 75 Kr. 60 Øre.

Hermed sluttet Indsamlingen, hvis Resultat vil blive sendt til Foreningens Sekretær i Brügge, paa Lørdag, den 19. Januar, den Dag, paa hvilken Kirken fejrer det festlige Minde om den salige Carls hellige Fader. Maatte baade Fader og Søn, Knud den Hellige og Carl den Gode bede for os alle ret indstændigt ved Lamets Throne, at ogsaa vi maa blive værdige til Kristi Forjættelser!
Kjøbenhavn, den 7. Januar 1884.

A. Johansen.
Kapellan ved Sct. Ansgar.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 3.

Søndagen den 20. Januar.

1884.

Indhold: Engelens Rosentræ. Kirkelige Efterretninger: Rom, London, Osnabrück, Italien, Kjøbenhavn.

Engelens Rosentræ.

En italiensk Legende.

I Italien i Abruzzernes vilde Bjerge ligger der en lille Landsby; som hedder Alma. Dette Navn betyder den blide, den hulde. En from Kvinde har laant den Navn. Omgivet af ældgamle Ringmure knejser den lille By paa Toppen af en Klippe. Paa et Sted, hvor Klippen hæver sig lodret i Vejret med en flere hundrede Fod høj Væg, ses endnu Ruiner af en gammel Borg. Midt i Byen ligger den gamle Kirke. Opad denne slynger sig et Rosentræ, der synes at kryste Taarnet i sine kjærlige Arme. Det er bedækket med Tusinder af Roser, hvorfra der udstrømmer en bedøvende Velugt. Traditionen giver det en Alder af henved 400 Aar. I hele Egnen er det bekjendt under Navn af „Engelens Rosentræ“. I mange Miles Omkreds findes der ej en Bonde, som ikke har en Aflægger af Træet

i sin Have, sin Mark eller sit Vinbjærg. De sige, at det bringer Lykke. Ethvert Barn i Egnen kjender det vidunderlige Træ og den romantiske Legende, som knytter sig dertil. Denne mærkelige Legende fortælle Stedets Beboere saaledes:

I det femtende Aarhundrede levede der her i Byen en Ridder ved Navn Ruggiero. Han var haardhjærtet og ugudelig; men hans Hustru var blid og from. Hun hed Alma, og af hende har Byen sit Navn. Ridderens Borg førte det stygge Navn Stizza (Vrede). Ruggiero var meget kamplysten, og da han manglede Lejlighed til Ridderkamp, fandt han undertiden Fornøjelse i at angribe de bevæbnede Kjøbmænd og deres lejede Lanseknægte. Ubevæbnede Folk angreb han ikke, han lod dem drage videre, men var helt bedrøvet over, at de ikke vare bevæbnede; thi saa havde han kunnet angribe dem. Iøvrigt røvede han intet, men morede sig blot ved Kampen. Alma, den fromme Borgfrue, græd over sin Ægtefælles Grusomhed. Hun bønfuldt den elskede Jomfru Maria om at bede den almægtige Gud vende hans Sind til det gode, og hun besøgte alle syge Folk og alle fromme Mennesker, for at bede dem om at forene deres Bønner med hendes.

En Dag var Ridder Ruggiero kommen i Kamp med to gamle Fjender, to Riddere fra Nabolauget. Den ene gjenneborede han med sin Lanse, men den anden fik han kun løftet af Sadlen. Det kom nu til en Kamp paa Jærnkøller. Ruggieros Modstander var en ond Røver. Længe var Kampen tvivlsom, men da lovede Ruggiero, at han, hvis han sejrede, vilde bygge et Kloster, høre op med sit vilde Liv og leve fromt, og at han vilde lade sin lille Datter Agnola opdrage i Klosteret. Ruggiero sejrede.

Snart efter byggedes et herligt Kloster. De fromme Søstre levede der et strængt Liv og indrettede et Hjem for affældige Oldinge og syge. Ruggiero blev from og god, og hans Hustru var lykkelig. Den

lille Agnola opdroges i Klosteret. Hun blomstrede som en Lilie, og de kjærlige Søstre plejede at kalde hende „Husets Engel“. Hun levede virkelig som en Engel blandt Mennesker. I et og alt var hun stedse blid og from. Ingen kunde nævne den allermindste Fejl hos hende. Endog gamle ørkesløse Kjærlinger, der ellers altid kunne finde Fejl hos andre, maatte tilstaa sig selv, at de ikke kunde paavise nogen Fejl hos Agnola.

En gammel Eremit paastod dog, at selv den frommeste Kvinde var plettet af Forfængelighed. Han vilde prøve Agnola, En Dag sagde han derfor til hende: „Agnola, man kalder Dig Husets Engel; men sig, hvor kan Du kaldes Engel, da Du dog er saa grim?“ Agnola havde aldrig set sig i et Spejl; men hun havde af andre hørt, at hun var meget smuk. Imidlertid var hun ydmyg og from. Hun svarede derfor rolig: „Hvor kan Du, en from Eremit, tale saaledes? Gaa og bed for mig, at Herren vil tilgive mig mine Synder, og en Gang af Naade oplukke Himlens Porte for mig.“

Agnola hed i hele Omegnen kun „Engelen“. Hun var Dyden selv. Hver Dag læste hun eftertænksomt i „Kristi Efterfølgelse“ af Thomas a Kempis. Hun havde af sin Moder faaet et haandskrevet Eksemplar af denne Bog, forsynet med nydelige Miniaturmalerier. I hendes lille Celle stod der paa Vindueskarmen et Rosentræ, dette havde hun faaet af Gudsmoderen, der en Nat havde vist sig for Barnet, kysset og velsignet det og givet det Rosentræet, med Formaning om at pleje det godt. Det lille Træ bar kun en eneste Rose; men denne Rose visnede aldrig. Paa hvert af Træets Blade stod der ligesom ved et Mirakel indskrevet en lille Tanke, hentet fra „Kristi Efterfølgelse“. Paa selve Blomsten stod der altid den samme Sætning: „*Søger Du Jesus i alle Ting, da vil Du tilvisse finde Jesus*“, (2. B. 7. 3.)

Agnola bad altid ved Rosentræet, hun vædede det med sine Taarer, naar hun bønfuldt Jesus om Tilgivelse

for sine smaa Ufuldkommenheder, Jo frommere Barnet var, desto kraftigere voksede det lille Træ. Saa længe hun vedblev at være from og god, trivedes det udmærket; men naar hun begik en lille Fejl, da hang Bladene ned, og hvis hun havde begaaet en svær Synd, da vilde Rosen ogsaa være visnet.

Træet voksede hurtigt, og det fromme Barn voksede ogsaa til. Snart blev hun en fuldvoksen Jomfru og hun var overmaade smuk. Rygtet om hendes Skjønhed drog mange Riddere fra nær og fjærn til den lille By; men Agnola vilde ikke en Gang se dem. Hun vilde være Jesus tro og tjene ham alene. Hun vilde hellere bade de syges Saar og trøste de fattige, end tale med de hovmodige Riddere. Naar alle flygtede fra en spedalsk, saa gik hun til ham, trodsede den rædsomme Lugt og plejede ham saa kjærlig, som en Moder kan pleje sit Barn. Hun sad ofte hele Timer hos de syge og fortalte dem om Jesu Taalmodighed, og om hvorledes han havde baaret sine haarde Lidelser. Mange forhædede Syndere bragte Agnola ved sin Opofrelse og Kjærlighed til at erkjende deres Fejl. Ved at sé, hvor god og from hun var, følte de først ret, at de vare elendige Syndere, og sønderknuste af Skam og Anger skriftede de oprigtig for Præsten. Hver Gang Agnola havde omvendt en Synder, skjød Rosentræet nye Skud, og paa hvert nyt Blad læstes en ny Tanke.

Agnola var endnu ikke optaget som Søster i Klosteret; men dette var hendes fromme Attraa, som efter længere Tids Prøve endelig skulde opfyldes. Paa den hellige Agnes' Dag skulde hun optages. Den uskyldige Agnes var hendes himmelske Beskytterinde, og paa den Dag skulde hun indtræde i den strænge Orden, hvis Regler hun stadig frivillig havde fulgt. De fromme Søstre glædede sig til at modtage hende som Medsøster, og Agnola glædede sig med I.ængsel til den 21. Januar, den h. Agnes' Festdag, da hun skulde ind-

klædes. Hendes Rosentræ var vokset til med en mærkelig Kraft og havde allerede naaet Loftet. Den skjønne Rose duftede yndigt og udbredte om Natten et purpur-rødt Skjær.

Da kommer pludselig en Dag Ridder Ruggiero og forlanger sin Datter. Trods hendes Modstræben og hendes Taarer drog han hende med sig, og tillod blot, at hun førte det herlige Rosentræ med. Ridderen var atter vendt tilbage til sit gamle Krigshaandværk. Hans fromme Hustru Alma maatte nu atter græde over hans Grusomheder; men hun havde nu den Trøst, at hun kunde sørge sammen med sin fromme Datter Agnola.

Paa Borgen var der stadig Vaabengny. Ridderne drog ud og ind over Vindelbroen, der raslende hævede og sænkede sig i sine mægtige Jærnkjæder; men de kjæmpede ikke for Religionens og Kvindens Ære, som andre gjæve Riddere, nej, de drog ud paa Røvertog. De myrdede Kjøbmænd og stjal deres Varer. Paa Borgen holdt de vilde Drikkelag, og den grumme Ruggiero tvang sin Hustru og Datter til at være til Stede. Slottets vilde Gjæster beundrede Agnolas ydmyge Beskedenhed. Et Blik af hende var nok til at bringe den vildeste iblandt dem til Rolighed. Hun var en Fredens Engel i Borgen. Desværre skete der imidlertid snart en Forandring i hendes hele Tænkemaade.

(Sluttes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom, d. 6. Januar. „Monit. de Rome“ offentliggjør et Dekret fra Congregationen for Riterne, i hvilket der, for at nedbede Guds Bistand i Kirkens Trængsler, paabydes, at der i alle Kirkerne i hele den katholske Verden skal forrettes knælende følgende Bønner efter hver stille hellig Messe, og hvor-

med der er forbundet en Aflad af 300 Dage: **Tre Hil dig Maria**, og **et Salve Regina** med **Versikel**, **Responorium** og **Bøn**, som følger: „Hil dig, o Dronning, Barmhjærtighedens Moder; Du vort Liv, vor Fryd og vort Haab, vær hilset! Til dig raabe vi, Eva's landflygtige Børn; til dig sukke vi sørgende og grædende i denne Taarernes Dal. O du, vor Forbederinde, vend da dit medlidende Øje ned til os, og efter denne vor Landflygtigheds Tid vis os Jesus, dit Livs velsignede Frugt! O milde, o kjærlige, o søde Jomfru Maria!

V. Bed for os, o hellige Gudsmoder!

R. At vi maa blive værdige til Kristi Forjættelser.

Lader os bede.

O Gud, du vor Tilflugt og Kraft, bønhør din Kirkes fromme Bønner, og forund, at vi paa den glørværdige og ubesmittede Jomfru og Gudsmoder Marias, den h. Josephs og dine hh. Apostle Petri og Pauli og alle Helgeners Forbøn, virksomt maa opnaa, hvad vi i de nærværende Trængsler ydmygt bede dig om. Ved den samme Jesum Kristum, vor Herre. Amen.“

Dekretet minder ogsaa om de tidligere i Kirkestaten foreskrevne Bønner, henviser til, at der maaske nu forestaar endnu haardere Trængsler og betoner særlig, at hele den katholske Verden maa bønfalde om det, som er til Velsignelse for Alle. Ifølge dette Dekret har man begyndt at bede ovenstaaende efter hver stille Messe i den katholske Sognekirke her i Kjøbenhavn.

London. „The catholic directory“ (Kirkekalenderen) for 1884 giver interessante Oplysninger om det katholske Hierarchi i Storbritanien. Der er i England 38 katholske Pairs, af hvilke kun 8 ikke have Sæde i Lordernes Hus. Ikke mindre end 10 af dem ere i sin Tid vendte tilbage fra Anglikanismen til den katholske Kirke. Der er 45 katholske Baronets og 6 katholske Medlemmer af det hemmelige Statsraad, Parlamentet tæller 58 katholske Deputerede. I England og Wales er der ialt 17 Biskopper og Ærkebiskopper, i Skotland 5. I England og Wales findes der 2176 Præster, som funktionere ved 1221 Kirker, Kapeller og Missionsstationer, i Skotland 316, som forrette Tjeneste ved 303 Kirker og Kapeller. Alene i Ærke-diocet Westminster (London) er der 59 Klostre. Det

samlede Antal af Ærkebiskopper, Coadjutorer og Biskopper i hele det britiske Rige beløber sig til 129.

— „Morning Post“ bringer følgende Sensations-Efterretning: Pavens Sekretær, Msgr. Bocalli, aabnede fornylig et Brev til Leo XIII. fra Amerika, og som indeholdt Trudsler imod Paven, saafremt han vedblev at støtte England mod den nationale Sag i Irland. Skrivelsen siger, at den italienske Regjerings Beskyttelse ikke vil kunne hjælpe Paven imod Feniernes (de irske Frimurers) Dynamit. — Saadanne Trudsler ville, saafremt de ere sande, aldeles ikke have nogen Indflydelse paa Leo XIII's Handlemaade. Han vil kun Freden og Folkenes Lykke og Vel, og ved Guds Hjælp søger han ogsaa at opnaa Fred og Velsignelse for det irske, katholske Folk, men ad Lovlighedens Vej; og han vil til enhver Tid fordømme og forkaste alle hemmelige Selskaber og alle ulovlige Midler, ved hvilke en lille Hob for Tiden søger at styrte deres Fædreland i Ulykke og Elendighed.

Osnabrück. Dioceset Osnabrück er inddelt i 10 Dekanater med 96 Sogne og tæller for Tiden 165,712 Sjæle, to Gymnasier og to Konvikter, et Præsteseminar, et Skolelærerseminar, 301 Skoler og 260 Gejstlige, af hvilke dog 36 staar i de nordiske Missioners Tjeneste, 14 ere ansatte ved Domkirken og 14 ere Lærere ved højere Undervisningsanstalter. I Sjælesorgen arbejde derfor kun 185 Gejstlige, blandt hvilke et stort Antal Skolevikarer. Iblandt de 96 Sogne er der ikke saa faa Menigheder, som omfatte 3, 4, 6 ja 8 og 9 Tusinde Sjæle. Man vil derfor let kunne indse, at der er meget Arbejde, men forholdsvis faa Arbejdere. 53 Sjælesørgerembeder ere for Tiden endog ledige, og 12 Gejstlige døde i Aarets Løb.

Italien. Med Spænding imødeser man i denne Maaned den romerske Højesterets Dom med Hensyn til Propaganda-Kollegiets Formue. Det drejer sig om Besiddelsen af 7—8 Millioner Franks, som den graadige italienske Regjering gjerne vilde kaste i sin Finantskasse, for at de kunne forsvinde ligesom saa mange andre Millioner af det røvede Kirkegods, uden derfor at formindske Nationalgjælden med en eneste Centesimo. Da Propagandaen er grundlagt ved Hjælp af Midler fra alle Nationer og Lande, og dens velsignelsesrige Virksomhed for Civilisationen kommer hele

Verden til Gode, saa opgive vi endnu ikke Haabet om, at de katholske Landes Regjeringer ved en energisk Protest ville sætte en Skranke for den italienske Regjerings Begjærlighed og Plyndresyge.

Kjøbenhavn. Den 3. og 4. ds. opførte Eleverne af St. Knuds Skole et Slags Krybbeskuespil, nærmest for d'Hrr. Gejstlige og Børnenes Forældre, og for saa mange Fremmede, som det desværre alt for snævre Lokale kunde rumme. En Række af 9 levende Billeder, ledsaget af tilsvarende Julesange, fremstillede de bibelske Hovedbegivenheder, som Julen minder os om, fra Bebudelsen af Jesu Fødsel indtil den h. Families forborgne Liv i Nazareth. Vare selve Billederne end meget forskellige fra hverandre indbyrdes, saa bød en kort dramatisk Scene, Kong Herodes og de hellige tre Konger, dog endnu større Afveksling. Omendskjønt det Hele næppe var mere end et lille Forsøg paa, hvad der lod sig opnaa ved rigere Midler, saa tro vi alligevel uden Overdrivelse at kunne paastaa, at det hos Ingen af de Tilstedeværende helt forfejlede den tilsigtede Virkning, men Alle følte sig hensatte i en glad Julestemning.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 20. Januar. 2den Søndag efter Epiphania. — Jesu Navnefest. — **21. M.** Agnes, Jomfru og Mart. — **22. Ti.** Vincentius og Anastasius, Mart. — **23. O.** Marias Trolovelse. — **24. To.** Thimotheus, Biskop og Mart. — **25. F.** Pauli Omvendelse. — **26. L.** Octav af St. Knuds Fest.
Søndag den 27. Januar. 3die Søndag efter Epiphania. — Den h. Ansgars festlige Mindedag.

Maria-Congregationen holder fælles Kommunion Søndagen den 20. Januar, Kl. 8, i Sct. Knuds Kapel.

Ansgariusforeningens Bestyrelse afholder Kvartalsmøde Tirsdag den 22de Januar, Kl. 7, i Præsteboligen, 3die Sal.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 4.

Søndagen den 27. Januar.

1884.

Indhold: Engelens Rosentræ. Kirkelige Efterretninger: Østerrig, Frankrig, Rusland, Afrika, Kjøbenhavn.

Engelens Rosentræ.

En italiensk Legende.

(Sluttet)

Hun mindedes, at Folk kaldte hende den fromme Engel. Vel søgte hun at ydmyge sig; men Tanken kom stadig igjen, og det varede ej ret længe, førend hun begyndte at tænke, at Folk havde Ret i deres Dom om hende. Lidt efter lidt blev hun sig sine mange Fortrin bevidst, og hun blev stolt af sine Dyder. Hun glemte rent at give Gud Æren for alle de gode Egenskaber, hun var i Besiddelse af. Agnola var ikke længere den ydmyge og beskedne Kvinde. Hun begyndte at blive stolt og hovmodig. Hun søgte Menneskenes Ros for alt, hvad hun foretog sig, i Stedet for som tidligere blot at handle for Guds Skyld og uden Krav paa Ros. Forfængeligheden havde ganske Overmagten i hendes Sind. Hun søgte altid at glimre og hun trag-

tede efter at overstraaale alle andre. Ethvert Ønske, hun ytrede, skulde opfyldes straks, og det blev det ogsaa, hvis det da var muligt for Mennesker at opfylde det.

Tidligere, da Agnola udmærkede sig ved sine Dyder, og hver Dag føjede nye Juveler til sin Rigdom i Himmelen, voksede hendes Rosentræ kraftigt. Det saá da saa frisk ud. For hver god Gjerning skød Træet nye Skud og udviklede nye Blade, Nu derimod, da Agnola blev hovmodig, sygnede Træet langsomt hen. Bladene bleve gule og Grenene ludede mod Jorden. Den forhen saa vidunderlig skjønne Rose falmende og saá hel vissen ud. Ofte faldt der et Blad af, men hun ænsede det ikke. Hun passede slet ikke mere sit Rosentræ. Det stod forladt i en Krog og var bedækket med Støv og Spindelvæv.

Medens Agnola beherskede andres Hjærter, havde hun tabt Herredømmet over sit eget. Det var blevet helt forandret. Hvor var Barmhjærtigheden mod de syge? Hvor Trøsten for de bedrøvede? Hvor var Kjærligheden til de forladte og nødlidende? Hvor var Beundringen for de uskyldige. Alle disse skjønne Dyder havde Agnola traadt med Fod og glemt, da hun blev hovmodig. Det gik dem som hendes Rosentræ.

Men Gud hjem søgte hende i hendes Forvildelse. En skjønne Dag blev Ridder Ruggiero dræbt i en Kamp mod nogle andre Riddere, og hans fromme Hustru fulgte ham kort efter i Graven af Sorg og Græmmelse. Moderens Død rystede Agnola dybt. Nu strømede Taarerne ud af hendes Øjne, der saa længe havde været tørre, og hendes Hjærte, der saa længe havde været koldt, blev nu atter varmt, Agnola var som sønderknust ved Tanken om hendes Moders Død. Hendes fromme Moder havde jo altid været saa kjærlig og god imod hende, og formanet hende saa indtrængende til alt godt. Nu var hun borte. Agnola bad igjen og græd, og hendes Taarer faldt atter paa det forglemte

Rosentræ, der stod vissent i Krogen. Da hørtes ligesom et Glædesraab i Træet. For hver Taare skød der et frisk Blad frem og Rosen begyndte atter at dufte.

„*Forføngelig er den, der sætter sit Haab til Mennesker eller Skabninger*“; (1 B. 7, 1.) saaledes lød Indskriften paa det første Blad, som viste sig. Hun følte, at disse Ord ramte hende som en Pil i Hjærtet. Hun huskede nu saa godt, at hun havde læst det i den herlige Bog om Kristi Efterfølgelse, som Thomas a Kempis havde skrevet. Med angerfuld Kjærlighed tænkte hun nu paa sit kjære Rosentræ og hun mindedes, at hvert af dets Blade var beskrevet paa underfuld Maade med en Sætning fra den nævnte Bog.

Agnola var stadig fordybet i Sorg; men hendes Sorg var dog endnu blot af en kjødelig Natur. Hun tænkte kun paa Forældrenes Død; men sin egen Tilstand tænkte hun ikke paa. Hun begyndte allerede at trøste sig med, at hun havde et langt Liv for sig, at kun kunde mere sig udmærket og glemme sine Sorger. Da faldt der en Dag et Blad fra Træet i hendes Skjød. Hun læste: „*Du Daare, hvor kan du tænke paa et langt Liv, da du end ikke er sikker paa en eneste Dag?*“ (1 B. 23, 7.) Nu tænkte hun ret paa, hvorledes Døden mejer Menneskene bort, uden at bryde sig om Alder eller Rang. Hun blev alvorlig og bortjog alle letsindige Tanker. Rosentræet blev atter vædet med hendes Taarer, og ligesom af Taknemlighed gav det hende al Tid en Paamindelse, naar hun begyndte at fejle. En Gang kom hun til at tænke paa sin Skønhed og Rigdom; men straks faldt der et Blad af Træet med følgende Indskrift: „*At agte sig selv for Intet og al Tid at have en god og høj Mening om Andre, det er stor Visdom og høj Fuldkommenhed.*“ (1 B, 2, 4.)

Agnola følte sig lidt efter lidt draget til Ensomhed. Hun lukkede sin Borg for alle Festligheder, og henvendte sig nu i inderlig Bøn til Frelseren; men hun

bad al Tid ved sit Rosentræ, og det sendte hende stedse indtrængende Ord til Overvejelse; saaledes f. Ex.: „*Naar Mennesket er fuldkommen sønderknust, da er den hele Verden ham tung og bitter.*“ (1. B. 21. 4.) Hun længtes tilbage til Klosteret. Et Rosenblad sagde hende: „*Saalænge du endnu har Tid, søg at samle dig uforgængelige Rigdomme.*“ (1. B. 23, 8.) Agnola vilde drage til Klosteret; men hun tøvede endnu, i det hun tænkte paa, hvad Verden vilde sige til en saadan Beslutning; men straks faldt et Blad, og hun læste: „*Man maa langt hellere ville have hele Verden imod sig, end fornærme Jesus.*“ (2. B. 8, 3.)

Nu gik Agnola i Kloster og hun skjænkede alle sine Rigdomme til det og de L'attige; men hun kunde dog ikke saa ganske løsrive sig fra Kjærligheden til det jordiske Gods. Hun tænkte med Stolthed paa de mange Penge, hun havde skjænket Klosteret. Men atter ledte et Rosenblad hende paa rette Vej: „*Hvadsomhelst du end giver foruden dig selv, det agter jeg for Intet; thi jeg søger ikke din Gave, men dig selv.*“ (4. B. 8. 1.)

Efter en lang Prøvetid blev hun optaget i den strænge Orden, hvilket skete den 21. Januar, den Dag paa hvilken hun forhen skulde have været optaget. Hun blev atter from og god, og der hengik ej en Dag, uden at hun græd over den Time, da hun havde ladet Stolthedens Djævel faa Indpas i sit Hjærte. Alle sine Pligter opfyldte hun paa det nøjagtigste; men fandt ved Siden af stadig Tid til at trøste de Sørgende, hussvale de Lidende og stemme de Vrede mildt. Naar hun viste sig blev Sorg til Glæde, Smerte til Fryd, og Vrede til Sagtmodighed. Klosteret var ligesom belejret af Syge, der Alle vilde tale med Agnola. Hun fandt et Trøstens Ord til hver, og manges Nød lindrede hun ved sin fromme Forbøn. Ofte mæglede hun Fred mellem de vilde Riddere, der bekæmpede hin-

anden paa Liv og Død, og alle bøjede de sig for hendes Afgjørelse.

I mange Aar førte hun dette fromme og opofrende Liv. Hun plejede med Omhu sit Rosentræ, der lidt efter lidt var vokset saaledes, at det ikke mere kunde staa i hendes Celle. Det blev da plantet ved Kirkens Taarn, hvor det nu vokser. Da Agnola mærkede, at Døden nærmede sig, bad hun om at maatte blive begravet ved Rosentræet, og der hviler hendes Legeme i Træets Skygge. Faa Øjeblikke før hendes Død, blev der ligesom af usynlig Haand kastet en yndig stor mørkerød Rose paa hendes Leje, og paa den stod skrevet: „*Søger du Jesus i alle Ting, da vil du tilvisse finde Jesus*“, (2. B. 7, 3.) og „*Jesus, du er Hjærtets sande Fred, du dets eneste Hvile; udenfor dig er Alt besværligt og uroligt. I denne Fred, det er i Dig, det eneste og højeste og evige Gode, vil jeg derfor slumre og hvile.*“ (3. B. 15, 4.) Agnolas Ansigt straaede i forklaret Glans, og med de Ord: „Min Jesus, vær mild og skaansom!“ udaandede hun sin Sjæl. Agnola, Landets Engel, var død.

Hun blev begravet ved Rosentræet. Dette voksede med forbavsende Hurtighed og omspændte snart hele det mægtige Kirketaarn. Medens det tidligere havde baaret en eneste stor Rose, blev det nu oversaaet af utallige smaa Roser; men Indskriften forsvandt fra Bladene. Bønderne der i Egnen holde det højt i Ære og pleje det. Ve den, der vilde beskadige det og derved vække Befolkningens Harme.

Det er den romantiske Legende om „Engelens Rosentræ.“ Og hvis Du synes om den, kjære Læser, skal jeg ved Lejlighed fortælle dig en anden. X.

Kirkelige Efterretninger.

Østerrig. Den østerrigske Kejser Frants Joseph er som bekjendt en stræng Husfader, der samvittighedsfuldt drager Omsorg for Sine, og særlig Børnenes Opdragelse har han stedse vaaget over paa det omhyggeligste og indtil de mindste Enkeltheder. Et Bevis herpaa fik man nylig under Opførelsen af „Tannhäuser“ paa Hoftheatret i Wien. I Hoflogen sad Kejseren, og ved Siden af ham hans blomstrende unge Datter, Ærkehertuginde Marie Valerie, for hvis Skyld han aabenbart var til Stede i Theatret. Ærkehertuginde, som allerede har naaet den giftefærdige Alder, lyttede med Henrykkelse til de skjønne Toner i Forspillet. Men næppe var dette til Ende, førend Kejseren tilhviskede sin Datter noget, og denne bortfjærned sig. Under Fremstillingen af de Scener, som foregaa paa Venusbjærget, var Ærkehertuginde usynlig, og først efter at disse vare til Ende, betraadte hun atter Hoflogen. — Kejseren havde ikke tilladt, at hans unge ukyldige Datter skulde lære denne Operaens forfængelige Del at kjende, og han gav derved andre Fædre et smukt Eksempel til Efterligning.

Frankrig. Blandt Frankrigs katholske Læger cirkulerer der i denne Tid en Subskriptionsliste til Indsamling af 50.000 Frcs., for at oprette et Kapel til Ære for Lægevidenskabens Skytspatroner, de hh. Cosmas og Damianus, i Votivkirken „Sacre-Coeur“ i Paris. De mest fremragende Læger i Hovedstaden og Provinserne have allerede bidraget til dette for Lægestanden saa ærefulde Foretagende, ved at tegne sig for betydelige Bidrag. — Et ret anseligt Budget over Indtægter og Udgifter paa den katholske Offerberedvilligheds Omraade byder Vincentiusforeningernes Generalstatistik for det henrundne Aar (1882). Den samlede Indtægt har været 8,922,083 Frcs., og Udgiften 7,448,140 Frcs. Til Indtægten har Pariser Ærke-dioceset alene bidraget 607,819 Frcs., det øvrige Frankrig 2,500,000 Frcs. Hvor meget godt er der ikke bleven stiftet hermed, hvor megen Nød er ikke lindret ved denne kristelige Kjærlighedsskat til Næsten! — Hvor højt Offervilligheden staar i Frankrig fremgaa ogsaa af den Kjendsgjerning, at der til Opførelsen af Votivkirken til Ære for

Jesu gudd. Hjærte (Sacre-Coeur) allerede er indkommet ved frivillige Bidrag over 14 Millioner Francs!

Rusland. Butenieff skal efter Forlydende allerede være udnævnt i Sct. Petersborg til Ruslands Gesandt ved den h. Stol. Den nye Diplomat skal selv have underrettet Kardinalstatssekretæren om denne Udnævnelse, og der mangler endnu kun Opfyldelsen af de sædvanlige Kancelliformaliteter. — Forhaabenligt vil ogsaa England i en nær Fremtid følge Ruslands Eksempel, og udnævne en fast Gesandt ved Leo XIII's Hof.

Afrika. I Sudan (Øvreægypten) bliver Tilstanden værre Dag for Dag, og det bliver mere og mere indlysende, at det drejer sig om en frygtelig religiøspolitisk Opstand, der kan have skjæbnesvangre Følger for hele Nordafrika. I England frygter man endog for, at Bevægelsen skal udbrede sig fra Afrika til hele den muhamedanske Befolkning i Ostindien. Den falske Profet (Mahdien) vinder stedse flere Tilhængere. Efter at have opbrændt og udplyndret Heluan i Nærheden af Khartum, gaar han nu med Hovedstyrken imod Sudans Hovedstad. Evropæerne og Ægypterne i Khartum flygte nordpaa lige som Vildtet for Jægeren. Foruden de ægyptiske Tropper er der henved 1000 Familier, som blive nødsagede til at deltage i denne Flugt. I Ægypten gjør man sig det bange Spørgsmaal, om det ikke allerede er for sent at flygte, om Flygtningenes store Skare paa Grund af Manglen paa Transportmidler ikke vil bukke under for Tjenderne, for Sandstormene i Ørkenen eller Hungersnøden. Mahdien forlanger en Jøsesum af 40,000 Kr. for de 5 Nonner og 4 Præster, som han holder i Fangenskab og har slæbt med sig fra El Obeid. Den østerrigske Konsul og Missionen i Khartum har ladet udgaa et Opraab, i hvilket de bede Kjøbmændene om at bringe den fornødne Sum til Veje. Kardinalstatssekretær Jacobini har i Anledning af Opstanden i Sudan bemyndiget Nuntiusserne til at anmode Magterne om at tage Forholdsregler til de Kristnes Beskyttelse i de truede Egne i Nordafrika og i Østasien. I Afrika ere disse Forholdsregler desto nødvendigere, som den falske Profet stadig trænger sejrrigt fremad og den ægyptiske Regering med sine fejge Lejetropper staar ganske raadvild overfor den muhamedanske Bevægelse.

Kjøbenhavn. Efter sikkert Forlydende er den her-værende Sognepræst ved Sct. Ansgarskirke, højærv. Hr. Pastor Bøhmer, bleven udnævnt af Kardinal Si-meoni til Administrator for Præfekturet, indtil den nye Præfekts Udnævnelse. Som vi erfare, beskjæftiger man sig for Tiden i Rom med Valget af en saadan, noget bestemt vides dog ikke med Hensyn til hans Person; men der er ingen Tvivl om, at Vedkommende vil blive en Gejstlig, der er vel bekjendt med de her-værende Forhold. For at neddrage Guds Velsignelse over Valget, ere Dhrr. Gejstlige blevne opfordrede til at indskyde i den h. Messe Bønnen til den Helligaand, og vi tvivle ikke om, at ogsaa de Troende i hele Præ-fekturet ville forene deres Bønner med de Gejstliges, saa at Gud atter skjænker os en Hyrde efter sit Hjærte.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 27. Januar. 3die Søndag efter Epiphania. — Den h. Ansgars festlige Mindedag. — 28. M. Agnes sec. Jomfru og Mart. — 29. Ti. Frants af Sales, Biskop og Kirke-lærer. — 30. O. Martine, Jomfru og Mart. — 31. To. Petrus Nolascus, Bekj. — 1. Februar, F. Ignatius, Biskop og Mart. (Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften: Broderskabsandagt med Prædiken). — 2. L. Mariæ Renselse eller Kyndelmisse (fejres offentlig paa først-kommende Søndag).

Søndagen den 3. Februar. 4de Søndag efter Epiphania. Ansgarius, Biskop, Danmarks Apostel og Patron. Mariæ Renselse eller Kyndelmisse. Den højtidelige Lysevielse be-gynder i Sct. Ansgars Kirke Kl. 9 $\frac{3}{4}$.

Mandagen den 28. Januar Kl. 8 $\frac{1}{4}$ lader Mariaforenin-gen afholde en højtidelig Sjølemesse i Sct. Ansgarskirke for af-døde Præfekt H. Grüder.

Sct. Ansgariusforeningen afholder sin aarlige General-forsamling Søndagen den 3die Febr. 1884, efter Højmessens, i Sct. Ansgarskirkens Præstebolig (Forsamlingsværelset). — Dags-orden: Valg af Bestyrelsesmedlemmer og Revisorer, Fremlæggelse af Regnskabet og Beretning om Foreningens Virksomhed i 1883.
Bestyrelsen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 5.

Søndagen den 3. Februar.

1884.

Indhold: En Avdiens hos Paven. Brude-Udstyr. Kirkelige Efterretninger: Konstantinopel, Münster, Elberfeld, Malmø, Asien.

En Avdiens hos Paven.

Korrespondenten for Berlinerbladet „Post“, som ledsagede den tyske Kronprins paa hans Rejse til Spanien og Rom, meddeler en længere interessant Beretning om en *Privatavdiens*, som han havde hos den h. Fader nogle Dage efter Kronprinsens Afrejse. Korrespondenten, som er *Protestant*, skriver følgende:

Igjennem Tronsalen, hvor den pavelige Stol er opstillet under en Tronhimmel, gik Vejen til det pavelige Anticamera (Forværelse). Her opholdt Chefen for Nobelgarden sig tillige med en Prælat og Monsignore *Macchi*, pavelig Kammerherre. Denne sidste aabnede en Dør og førte mig ind i et lille Værelse, som kun har ét Vindu. Det er rødt tapetseret, ved den ene Side staar Tronstolen under en rød Silkebaldakin, og i en Kreds omkring Stolen staar der Stole og Tabouretter, forgyldte og betrukne med rødt Fløjel eller Silke. Ved

Væggen ligeoverfor Tronstolen staar der et Bord, som ligner et Alter, med en Opsats, der er beklædt med rødt, hvorpaa et Krucifix, og derover et religiøst Mo-saikbillede. — Det er Pavens Privatværelse, hvis Indretning jeg dog kun kunde strejfe med et flygtigt Blik; thi foran Bordet stod Leo XIII's ærværdige Skikkelse. Den hvide Kjole af hvid Uld havde Opslag paa Ærmerne af hvidt Moirée, og Livbæltet samt Kalotten, der bedækkede hans hvide Haar, vare af samme Stof. Paa Brystet hvilede i gylden Kjæde et simpelt Guld-kors. Den eneste Farve paa denne hvide Skikkelse vare de røde Fløjlssko, paa hvilke der var broderet et Guld-kors. Paa den højre Haand glimrede en stor Saphir, der var omgivet af Brillanter (Fiskerringen med det pavelige Segl).

Var det den h. Faders Personlighed, var det den store historiske Tradition, var det Fylden af aandelig Magt og Myndighed, som her var forenet i én Mand, var det den Tanke, at Millioner paa hele Jordkloden, i alle Verdensdele rette deres Tanker og Hjærtensfølelser herhen — var det alt dette tilsammen — jeg maa tilstaa, at jeg til Trods for min evangeliske Overbevisning dog ikke kunde andet, end føle mig i højeste Grad imponeret. Der er intet Billede af Paven, som svarer til dette personlige Indtryk. Paa alle Billeder, som jeg har set, er der et Smil om Leo XIII's Mund, som just ikke har nogen heldig Virkning, men som ogsaa fuldstændig mangler i Pavens Træk. De ere prægede af et rigtignok venligt, men paa samme Tid ogsaa særdeles behageligt Udtryk. Ansigtifarven er bleg, men ikke sygelig, Øjet tilsløret. Af Vækst er Leo XIII høj og mager, men man mærker i hans Holdning kun lidt til Alderdommen. Kun i Stemmen indsniger der sig af og til en Tone, som minder om, at Leo XIII snart fylder sit 74de Aar.

Paven taler meget roligt, næsten paa en Maade,

som minder om en fornem Professor, og uden Gestikulation. Han gjentager ofte et Ord ved Enden af en Sætning, ligesom for at finde Overgangen til den næste. Hans hele Væsen vidner om Velvillie og venlig Godhed, hvori der dog af og til ligesom blander sig nogen Bitterhed, der gjør sig bemærket i hans Stemme. Han betjener sig af det franske Sprog med stor Færdighed, og man mærker ikke meget til den romerske Accent.

Efter at man havde nævnet ham mit Navn, og Monsignor Macchi havde forladt Værelset, tog Paven efter nogle personlige Spørgsmaal Anledning til at omtale Kronprinsens Rejse til Spanien og hans Besøg i Vatikanet. „Jeg har,“ sagde han, „lagt Kronprinsen Prøjsens katholske Befolkning paa Hjærte (recommandé). I Tyskland har man Fordomme mod Paven; men med stor Uret. Paven vil ikke Ufred. Jeg modtager Katholiker og jeg modtager Protestanter, fordi de ere Kristne. Omendskjønt de ikke høre til vor h. Kirke, velsigner jeg dem, i Haab om at kunne optage dem som Sønner af vor Kirke (de les recevoir en fils de notre église).“ Paven vidste, at jeg var Protestant, og han var overhovedet ogsaa underrettet om min Stilling til Offentligheden. Han sagde det med den Ro, med hvilken man udtaler en Trossandhed, og paa samme Tid svævede et let Smil om hans Læber, ligesom for at gjøre det, hvilket han troede i sit Inderste og som han holdt det for sin Pligt at udtale, mindre føleligt for mig, der stod overfor ham. Efter en halv Times Samtale, i hvilken jeg var lutter Øre, og kun søgte at spinde Talens Traad videre, tog Leo XIII Afsked med mig, i det han ønskede mig en lykkelig Hjemrejse.“

Brude-Udstyr.

I gamle Dage:

1. En Dragkiste, propfuld af egenhændigt spunden Iærred, Dække- og Sengetøj.
2. Et Chatol med Sølvtoj og Fadder-gaver.
3. En Bønebog med Sølvspænder og en Kogebog.
4. Fire Dusin egenhændigt syede Chemisser og 24 egenhændigt strikkede Strømper.
5. To Dusin Sølv-Skeer, Knive og Gaffler, Tallerkener og Kobberkar til Kjøkkenet.
6. Et Husalter og en Knæleskammel.
7. En Halskjæde af Guld med ægte Perler, et Guld-kors og en Guldring.
8. To net indrettede Værelser, Stole polstrede med Krølhaar o. s. v.
9. Hver Aften fælles Aftenbøn.
10. To Dage ugentlig Bispisning af fattige Studenter.
11. Sølvbrylluppet nærmer sig; det fejres i de glade Børns Kreds.
12. Forældrene dø i Børnenes Arme.

Nu:

1. En poleret Komode, fyldt med Atlask-, Tyl- og Silkeklæder, pr. Meter 50 Øre.
2. Store Æsker med Baand, Fjer og Blomster.
3. Et Fotografi-Album med Dansekort,
4. Sex nye Bomulds-Chemisser; 6 Par Strømper fra Halvaars-Udsalget.
5. Sex Nysølv-Skeer, Gaffler og Knive, Kjøkkentøj af Blik, en Pose The.
6. Et Toilet- og Paaklædningsspejl fra Marskandiseren.
7. Et gyldent Collier, Bracelet fra 50 Øres Bazaren.
8. Bolig med 6 Værelser, Møbler og Fortepiano paa Afbetaling, resp. Tapetsererens Ejendom.

9. Den naadige Frue læser letsindige Romaner; Hr. Gemalen sover Vin- eller Ølrusen ud.
10. Fruen tager nogle Venner af Huset i Kost og Logis.
11. Efter et halvt Aars Forløb lever Mand og Kone som fraskilte.
12. Forældrenes Død erfare Børnene først af Aviserne.

Kirkelige Efterretninger.

Konstantinopel. Til „Daily News“ meddeles der fra Konstantinopel, at Sultanen har bemyndiget Mukhtar Pascha, som for Tiden opholder sig i Rom, til at afslutte et Konkordat med den h. Stol, i Kraft af hvilket der for Fremtiden skal akkrediteres en tyrkisk Gesandt ved Vatikanet. Selv i Muhamedanismens Hovedstad fatter man altsaa Pavedømmets store Betydning, og den Overbevisning, at Pavedømmets Indflydelse som moralsk Verdensmagt er den bedste Støtte for den verdslige Øvrighed til Ordenens og Samfundets Opretholdelse i vor revolutionære Tidsalder, vinder stedse større Udbredelse og Anerkjendelse selv i saadanne Kredse, hvor man ikke agter Troen for Noget, men derimod kun handler af politisk Klogskab. Det viser ogsaa den Stilling, som Rusland i den nyere Tid har indtaget overfor den h. Stol, i det Regeringen i St. Petersborg endelig har udnævnt Butenieff til Ruslands Gesandt ved Vatikanet. Gjenoprettelsen af den diplomatiske Forbindelse imellem England og den h. Stol lader derimod stadig vente paa sig, og af forskjellige Ytringer i den engelske Presse, med Hensyn til Englands „diplomatiske Agent“ i Rom, Mr. Errington, mærker man tydeligt, at de anglikanske Fordomme endnu stadig ere ved Magten, og danne Hovedhindringen for Oprettelsen af en Gesandtskabspost ved Vatikanet. Maatte Ruslands Eksempel dog bidrage til, at man ogsaa i England ordner Forholdet til den h. Stol, ellers kunde man let opleve, at den tyrkiske Sultan beskæmmede det

stolte Albion, som i Henseende til Irland dog har den h. Stol at takke for saare meget.

Münster. Biskoppen af Münster er kaldt tilbage fra sit Exil. Den officielle „Staats-Anzeiger“ i Berlin melder følgende: „Ved Allerhøjeste Ordre af 21. Jan. d. A. er Biskop Johan Bernhard Brinkmann, mod hvem der var fælet Dom af 8. Marts 1875, lydende paa Afsættelse fra sit Embede som Biskop af Münster, bleven benåadet“. I denne Anledning skriver det „Münsterske Sonntagsblatt“ under 23. Jan.: „Festlig Ringning fra alle Byens Taarne. Trods det regnfulde og stormende Vejrlig klædte Husene sig i Festdragt ; overalt hænges der Flag ud; en Mængde Mennesker samle sig i Gaderne og under Torvearkaderne, for at fortælle hverandre den glade Nyhed, at Biskop Johan Bernhard atter vender tilbage! Det er den inderligste Taknemlighedsfølelse mod Gud, der opfylder Bispedømmets Indvaanere, fordi han atter forunder den elskede Overhyrde at dvæle iblandt de Troende efter saa mange svære Ofre og Lidelser. At skulle leve som Landflygtig iblandt Fremmede, er bitert for Enhver, men hundrede Gange tungere for en Biskop, som skal bære Omsorg for et helt Dioces, for saa mange Tusinde Sjæle. Og med hvilken Taknemlighedsfølelse vil ikke ogsaa vor højærværdigste Biskop atter vende tilbage til sin Residens! Vi ville ikke hengive os til altfor store Forhaabninger; thi Tilbageetoget paa Kulturkampens Vej sker meget langsommere end Fremskridtet skete, og der maa maaske arbejdes og kæmpes længe endnu, inden vi atter have gjenvundet alt det tabte. Imidlertid hilse vi vor Overhyrde i vor Midte med stor Glæde og inderlig Taknemlighed imod Gud; maatte det være ham forundt at styre Dioceset endnu i mange Aar! Vi forny ved hans Tilbagekomst Løftet om ubrødelig Troskab imod den h. Kirke, imod Jesu Kristi Statholder i Rom og imod den os af Gud sendte Biskop Johan Bernhard. Lad der saa komme, hvad komme vil, Fremtidens Storme skulle finde os standhaftige i Troen og enige.

Eiberfeld. (Fremskridt.) I „Annoncebladet“ for Barmen—Elberfeld findes følgende Avertissement: „Mod anstændig Godtgjørelse søger en højere stillet Dame flere Timer daglig nogle velopdragne, net klædte Børn, for at fordrive Tiden for en sygelig Kat.“ — Er

dette ikke „fornem“ Nedværdigelse af Menneskeaanden til Dyrene?

Malmø. De barmhjærtige — saakaldte „graa“ — Søstres Virksomhed vinder Anerkjendelse og Paaskjøn- nelse i al Tid videre Kredse hersteds. Den ene af dem er Lærerinde i Kirkeskolen; de tre andre hellige sig den ambulante Sygepleje. Fra 1. Januar 1883 af plejede de i 155 Nætter og 107 Dage ialt 28 Syge, nemlig 4 Katholiker og 24 Ikke-Katholiker; 18 af de Syge kom sig, 10 døde og 3 vare ved Aarets Udgang endnu under Behandling. At Søstrene saa sig i Stand til at yde saa meget i deres vanskelige Kald, er saa meget desto glædeligere, som de, efter at have forladt Alt af Kjærlighed til Frelseren, for at kunne tjene ham i de Syge og Trængende, ene se sig henviste til det guddommelige Forsyn og ædle Menneskevenners God- gjørenhed. —

Asien. „Temps“ bringer følgende Meddelelse: Siden den franske Ekspedition til Tonkin blive de katholske Missioner i de sydlige Provinser af Kina forfulgte paany. I San-Pankiao, Provinsen Kuangsi, har en Bande ødelagt Pater Pernet's Hus, arresteret og mis- handlet Missionæren og truet ham med Døden. Pater Pernet skrev, at man forlanger over 7000 Frs af ham som Løsepenge, men man har Grund til at antage, at Mandarinerne, som ere tilfredse med Missionens Øde- læggelse, ville lade ham føre under militær Bevogt- ning til Kanton. Andre Missionærer bleve ligeledes arresterede af Mandarinerne, og det er meget muligt, at man paa Grund af Frankrigs krigerske Operationer i Tonkin gaar en ny Kristenforfølgelse i Møde i Kina.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 3. Februar. 4de Søndag efter Epiphania. Ansgarius, Biskop, Danmarks Apostel og Patron. **Mariæ Renselse** eller **Kyndelmisse.** Den højtidelige Lysevielse be- gynder i Sct. Ansgars Kirke Kl. 9³/₄. — **4. M.** Andreas Corsini, Biskop og Bekjender — **5. Ti.** Agatha, Jomfru og Martyrinde. — **6. O.** Titus, Biskop og Bekjender. (Kl. 8¹/₄ Messe for Ansgariusforeningen). — **7. To.** Romualdus, Bekjender. —

8. F. Johannes af Matha, Bekjender. — **9. L. Blasius, Biskop og Martyr.** (Paa denne Dag meddeles Blasiusvelsignelsen efter enhver h. Messe).

Søndagen den 10. Februar. — Septuagesima.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel
" 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülovsv-
vejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 stille Messe med Homilie i Hospitalet, Griffen-
feldtsgade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 9 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 3 offentlig Andagt i Sct. Ansgars Kirke.
" 5 offentlig Andagt med Prædiken i Sct. Andreas
Kirke i Ordrup
" 6 offentlig Andagt i Sct. Knuds Kapel.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6¹/₂ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 6¹/₂ (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet, *
Bülovsvvejen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7³/₄ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8¹/₄ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8¹/₂ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og
Søgnedagene Kl. 6—9 Fm; hver Lørdag Kl. 5—8¹/₂ Eftm.

I Noviciatet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8.
Lørdag Aften Kl. 6—8.

Idag, Søndag den 3. Februar afholder **Ansgariusfor-
eningen** sin aarlige Generalforsamling efter Højmessens, i
Præsteboligen (Forsamlingsværrelset), hvortil Foreningens Medlemmer
indbydes.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 5. Februar Kl. 8¹/₄
læses den h. Messe for Mødreforeningen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnent, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 6.

Søndagen den 10. Februar.

1884.

Indhold: Et Ord til Mændene. Kirkelige Efterretninger: Odense, Østerrig, Frankrig, Belgien.

Et Ord til Mændene.

1. *Hvad er Religion?* Er den blot en Følelse? Intet andet end en instinktmæssig Hjærtenstrang? Nej, Religionen grunder sig i Følge sit Væsen paa en bestemt Erkjendelse og sigter til en sand, oversanselig Virkelighed, som langt mere danner Rettesnoren for vort daglige Liv end den blotte sanselige Virkelighed. Gjennemvandre vi alle Jordens Folkeslag, gaa vi tilbage gennem alle Aarhundreder i Historien, overalt, hvor der lever Mennesker, opløfte de deres Øjne imod Himlen, erkjende de et Væsen, fra hvem alt hidrører som sidste Aarsag, af hvem alt er afhængigt, føle de sig hendragne til Gud, den Uendelige, Retfærdige, Naadige. Allerede for 2000 Aar siden sagde Cicero: „Der er intet Folk saa raat og vildt, uden at det jo tror paa en Gud, omendskjønt det ikke kjender hans Væsen.“

Ethvert Menneske føler sig i sin Sjæls hele Dyb forpligtet til at leve i Følge denne Erkjendelse. Han maa ansé sig for forenet med Gud, d. v. s., han maa fastholde med sin Forstand alt, hvad Gud har aabenbaret, — han maa have den faste Villie, at opfylde Guds Bud trofast og punktligt, — han maa bruge Naademidlerne, som Gud har anordnet til Menneskenes Frelse. Det vil med andre Ord sige: han maa have Religion; thi Religionen er den levende Forbindelse med Gud, en Forbindelse, som har sin Kilde i Troen, Kjærligheden og Naaden, og som vedvarer i den trofaste Opfyldelse af de guddommelige Bud.

Hvo som derfor mener, at Religion blot er en Følelssag, en smuk Idé, og at det ikke kommer an paa Troen og Gudstjenesten, han befinder sig i en beklagelig Vildfarelse; han forlanger at Mennesket skal give Afkald paa Fornuftens Brug og gjøre sig skyldig i en grov Pligtforsømmelse; han erklærer hele den religiøse Del af Samfundet for en Skare af Hyklere og Narre.

2. *Men er Religionen ikke noget Indre?* Mennesket bestaar af Legeme og Sjæl; er Religionen en Pligt for Mennesket, saa er den en Pligt for hele Mennesket. Ligesom Sjælen tildanner sig Legemet og levendegjør det, saaledes danner ogsaa den indre Virken overalt i det menneskelige Legeme sig én eller anden ydre Støtte. I Følge Naturen afhænger det Indre af det Ydre, og overalt søger man ved ydre Ting at indvirke paa det Indre. Derfor indskrænker Religionen sig heller ikke, naar den er sand, blot til det Indre, men den bemægtiger sig hele Mennesket, og det saa meget mere, som hele Mennesket jo tilhører Gud. Det Væsentligste ligger i Sjælen; men Erfaringen lærer os, at hos de Mennesker, som ikke lægge Vægt paa ydre Religionsøvelser, forsvinder ogsaa den indre Religion indtil nogle blødagtige Følelser og sentimentale Ord. Det er saa naturligt for det religiøse

Menneske, at han giver sin indre Hjærtstemning Udtryk ved ydre Øvelser.

3. *Religiøsitet er det Allernødvendigste og den første Pligt for Mennesket.* Religion er en Hengivelse af sig selv til Gud. Du maa have Religion 1. fordi du er Guds Skabning, altsaa Guds Ejendom, 2. fordi du har syndet, og fordi du endnu er udsat for Synden, altsaa for din egen Ulykke, 3. fordi Gud i sin uendelige Kjærlighed ved Jesus Kristus har store Ting for med dig baade for Tid og Evighed, 4. fordi Gud, din Herre, befaler det.

Mennesket er ikke til for Verden, men Verden er for Mennesket og Mennesket for Gud. Det er den rette Orden. En Kultus eller Dyrkelse maa drive Mennesket: enten dyrker han sig selv: Hovmod; eller han dyrker en fremragende Personlighed: Servilismus; eller han dyrker Jordens Goder: Nydelsessyge; eller han dyrker Gud. Hvad er det mest ophøjede og ærefuldeste?

Forsaavidt Mennesket ikke søger Gud, bereder det sig herved allerede langt flere Sorger og Lidelser, end dets værste Fjender kunne berede det. Og hvad bringer Fremtiden ham, som bryder ind over ham, naar denne Verdens Drømmebillede er forsvundet? Du er uden Tvivl til, for at kæmpe i din Stand, for at arbejde dig op og opfylde din ydre Livsstillings Fordringer. Men dit jordiske Kald er kun din Tilværelses Biomstændighed og ligesom en Skal, der omgiver dit Liv; Kjærnen bestaar i, hvorledes du stiller dig overfor Guds, din øverste Herres og Ejers Villie. Du vil en Gang ved Verdensdommen ikke blive spurgt, om du har plaget dig herved som Boglærd eller Embedsmand eller Handlende eller Haandværker, eller om i Overflod eller trange Kaar, om med eller uden materiel Nytte; men vel om du med Mod og Bestemthed holdt Guds Villie hellig, om du holdt dig ren fra Synden, om du efter Evne og Kræfter drog Omsorg for deres Sjælefrelse, som Forsynet havde

gjort afhængige af dig. Og alt eftersom Sandhedens Dom vil lyde, vil du ogsaa gaa din Vej, herhen eller didhen — for evig.

4. *Men Religiositet er særlig Mandens Sag.* Manden er i det menneskelige Samfund en Repræsentant for Eftertanke, Styrke og Daadskraft. Det er hans Bestilling, uden Angst og Fejghed at træde op til alle Sider imod Dydens og det Godes Fjender; at arbejde, skabe, ivre for at fremme det Gode og for at beskytte og værne om den af Gud indsatte Orden: det er Mandens Ære, hans særlige Kald.

Jo mere dannet Manden er, desto uundværligere er Religionen for ham. Thi den menneskelige Naturs lavere Elementer finde intetsteds mægtigere Afhjælp end i den religiøse Dannelse; og Intet forvandler lettere Mennesket til en Hovmodsdjævel end netop en Dannelse uden Tro og Religion. Fremdeles er Manden ogsaa til, for at gjøre Andre lykkelige. Smukt og fuldkomment viser Mandens Kald sig i hans Stilling som Familiens Overhoved. En Mand, der ikke alene er Familiens Hoved med Hensyn til det Timelige, men ogsaa og fremfor alt drager Omsorg for Sines evige Vel, er ligesom et Billede paa den himmelske Fader. I Sandhed, en ophøjet, men ogsaa en ansvarsfuld Stilling!

Mandens Væsen er altsaa ikke materiel Kraft, der bestaar i at han tankeløst styrter sig ind i den vilde Jagt efter tilsyneladende Goder, som endnu aldrig tilfredsstillede det menneskelige Hjærte; det er meget mere hin daadskraftige og virksomme Pligtfølelse, der ikke kjender til Frygt, og som hviler og grunder sig paa Gud og hans helligste Ret, som paa en urokkelig Grundvold. En Mand uden Religion er en daarlig Mand.

Men Mandens Religion er ganske særligt udsat for mangfoldige Farer, navnlig i vore Dage. Derfor maa ogsaa enhver redeligt tænkende Mand, især i vore

Dage, føle sig tvungen til at søge Lys og Styrke og Frelse; men hvor kan han vel finde alt dette, uden netop i de Foranstaltninger, som den algode Gud har truffet til vor Frelse, i sin h. Kirke. Derfor ingen Religion uden Kirke. Kristeligt Mod og Karakterstyrke trænger Manden rigtignok til i vore Dage, for at staa fast overfor den ukristelige og vantro Strømning og aabenlyst bekjende sin indre Overbevisning; og dette Mod trænge vi alle til. Min Gud! Livet bringer saa mange Sorger og Bekymringer, Trængsler og Lidelser, Sygdomme og Fristelser, Legems- og Sjælekvaler med sig — at der hører stort Mod, kristeligt Heltmod til at bære det med Taalmodighed og i trofast Opfyldelse af alle vore religiøse Pligter. Men Gud er ikke alene vor Herre, han er ogsaa vor Hjælper, og vil sikkert ogsaa hjælpe os med sin Naade, naar vi bede ham derom, saa at vi bekjende vor indre Overbevisning ved vor ydre Bekjendelse, ved sand og uskrømt Religiøsitet. †

Kirkelige Efterretninger.

Odense. Fra højærv. Hr. Pastor Lichtle i Odense har vi modtaget følgende Statistik over den h. Barndoms-Forenings Regnskab for Aaret 1883. „Til Foreningen er der indkommet fra:

<i>Kjøbenhavn:</i>	St Ansgars Drengeskole	42	Kr.	„	Øre.
—	Søstrenes Skoler	60	—	„	—
—	Særegen Gave	20	—	„	—
—	Offer ved Gudstjenesten for Foreningen	5	—	20	—
<i>Ordrup:</i>	St. Andreas Kollegiet	40	—	„	—
<i>Odense:</i>	Medlemmernes Almisse	24	—	69	—
—	Offer ved Gudstjenesten for Foreningen	12	—	86	—
<i>Kolding:</i>		14	—	25	—
<i>Horsens:</i>	Medlemmernes Almisse	20	—	„	—
—	Særegen Gave	50	—	„	—
<i>Randers:</i>		20	—	„	—
<i>Tromsø i Norge:</i>		5	—	„	—

tilsammen . . . 314 — „ Øre.

som ere blevne tilsendte Hr. General-Direktøren for den h. Barndomsforening i Paris.

Den h. Barndomsforening til Hedningebørns Frelse har i det afvigte Aar gjort et glædeligt Fremskridt i de katholske Menigheder i Danmark. Gud annamme i Naade og velsigne denne Almisse tillige med vor daglige Bøn for Hedningebørnenes Frelse; han velsigne ogsaa rigelig Foreningens unge Medlemmer og alle dem, som i Kjærlighed støtte denne herlige Sag.“

Odense, d. 25. Jan. 1884. J. C. Lichtle.

Østerrig. Dette rolige og gemytlige Land har i den seneste Tid været Skuepladsen for flere afskyelige Forbrydelser, og man nærer berettiget Frygt for, at Agitationen for socialdemokratiske Ideer ogsaa begynder at vinde fast Terrain dèr, ja allerede tildels har vundet det. Særlig Raffinerthed viste Morderen Hugo Schenk, som tillige med to Kammerater havde rettet deres Øjne paa Tjenestepiger, som ved Flid og Spar-sommelighed havde samlet sig nogle Penge. Han offentliggjorte Ægteskabstilbud i Aviserne, fremstillede sig for Pigerne, der gik i Fælden, som Ingeniør, Forvalter o. s. v., og naar han paa en eller anden Maade ved List var kommen i Besiddelse af deres Penge, myrdede han dem paa afsides Steder. Fem Ofre ere saaledes bevisligt blevne myrdede af ham, og hver Dag forøges Mistanken om, at hans Synderegister er endnu større. Ifølge hans egen Tilstaaelse havde han fattet Planen til 5 nye Forbindelser, da han arresteredes, og til den Enes Mord var alt forberedt,

Et andet Rovmord blev begaaet i Begyndelsen af Maaneden i en af Wiens mest befærdede Gader, idet Morderne trængte ind i Vexellerer Ejserts Lokale og med en Økse myrdede baade Ejsert og hans to smaa Sønner paa den raaeste Maade, samt saarede Børnenes Lærerinde.

Til disse Mord af Pengebegjærlighed slutter sig endnu et andet af socialrevolutionære Bevæggrunde. En Politiembedsmand ved Navn Bløch blev ved højlys Dag skudt af et fremmed Individ paa Gaden i en af Wiens Forstæder. Morderen saarede paa Flugten en Arbejder, der vilde gribe ham, men blev dog lykkelig indhentet. For nogle Maaneder siden skete et lignende fejgt Mord paa en Politiembedsmand, uden at Gjerningsmanden opdagedes.

Disse blodige Gjerninger, der paa en forfærdelig Maade gribe mere og mere om sig, ere et Bevis paa

den stedse tiltagende Ligegyldighed for Religionen. Hvor der ingen Religion er, der er ogsaa Frygten forsvunden for en Gud, der hævnner alt, og derved styrter den stærkeste og mest beskyttende Mur for Loven og den borgerlige Sikkerhed sammen. Og netop derpaa arbejde de Liberale baade i Skolen og i Bladene, og de have endnu ikke faaet Øjnene op for den Hydra, der truer med at sluge de egne Læremestre alle Vegne. Maatte man dog begynde at forstaa disse sørgelige Tidens Tegn.

Frankrig. I Frankrig staar Arbejderspørgsmaalet i Forgrunden. Paris befinder sig midt i en social Krisis. Henved 150,000 Arbejdere ere uden Beskæftigelse. Det udgjør, naar man regner hver Familie paa fire Personer, i det mindste 5—600,000 Mennesker, som ere tvungne til at sulte og i deres Fortvivlelse ere i Stand til alt. Arbejderforsamlingerne antage daglig en mere truende Karakter; man raaber stedse højere og lydeligere paa den sociale Revolution og bestormer Regeringen og Kammeret med Petitioner om øjeblikkelige Forholdsregler til Arbejdernødens Afhjælp. Men Magthaverne, som for Tiden ere ved Roret, have andet at gjøre, end at tænke paa Midler til at afhjælpe Nøden i dens Kjæmpeskikkelse. Regeringens fritænkernes Kulturkampsforanstaltninger og krigerske Planer tillade ingen Formindskelse af Statsudgifterne. I Skolerne drager Staten Omsorg for, at Ungdommen vokser op uden Tro og Religion, og i de offentlige Hospitaller, hvor man „i Samvittighedsfrihedens Navn“ udviste Hospitalsgejstligheden og de barmhjærtige Søstre, drager man endog Omsorg for, at de Døende ikke nyde Religionens Trøst, idet vantro Direktører, Læger og Sygeplejere hindre den Gejstlige i at opfylde sin Pligt overfor de Døende.

Belgien. I det belgiske Kammer indbragte 6 Medlemmer af Venstre sidst i forrige Maaned et Andragende om at udnævne en Kommission paa 15 Medlemmer, som skal søge nøjere Underretning om Klostergodsernes og Kirkekassernes Hjælpemidler, resp. hvorfra de hidrøre, hvorledes de forøges og i hvilket Øjemed de anvendes. De kirkelige Institutioner skulle derved hindres i den fri Forvaltning af deres Midler og stilles under Logebrødrenes Opsigt. Maaske lurer ogsaa Tanken om en lille Ophævelse af Klostrene

og en Konfiskation af deres Ejendele i Baggrunden. Det vilde jo være det simpleste Middel til at gjøre Ende paa den fatale Deficit i Statskassen. At Andragendet er en Uretfærdighed og et aabenlyst Angreb paa den personlige Frihed, det vedkommer naturligvis slet ikke de belgiske „Brødre og Frihedshelte“.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 10. Februar. — **Septuagesima.** — **11. M.** Johannes af Britto, Martyr. — **12 T.** Ikukommelse af Herrens Bøn i Gethsemani. — **13. O.** De 26 japanesiske Martyrer. — **14. To.** Scholastica, Jomfru. — **15. F.** Raimund af Pennafort, Bekjender. — **15. L.** Cyrillus Alexandrinus, Kirkelærer og Biskop.
Søndagen den 17. Februar. — **Sexagesima.**

Kongregationen for Ynglinge afholder Søndagen den 10. Februar (Septuagesima) Fælleskommunion i Sct. Knuds Kapel, Kl. 8 om Morgenen.

† Mandagen den 11. Februar, Kl. 8¹/₄, lader **Mødreforeningen** afholde en højtidelig Sjølemesse for afdøde Præfekt H. Grüder.

Prisnedsættelse. Fra idag og indtil Paasken sælges den katholske Salmebog til nedsat Pris: heftet **1 Krone.**

Ægtevielser i Sct. Ansgarskirke.

Mursvend Peter Andreas Bruun og Amalie Charlotte Itzig Hitzinger (1. Jan.). — Glassliber Johan Otto Iserhorst og Josefine Caroline Elisabeth Timmig (6. Jan.) — Manufakturhandler Lauritz Vilhelm Kalom og Maria Ludovika Vilhelmine Friedrichs (6. Jan.) — Frisør Joseph Julius Janckovics og Julie Franciska Marie Sulimma (24. Jan.)

Døde.

Ane Johanne Marie Tapdrup (48 A.) den 23. Januar.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 7.

Søndagen den 17. Februar.

1884.

Indhold: Propagandaens Udplyndring. Pelagia. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Tonkin, Ægypten.

Propagandaens Udplyndring.

I forrige Uge har den højeste italienske Domstol fældet en Dom, som gaar ud paa en ny *Plyndring* af hele Kirken og dens Overhoved, og som maa opfylde alle Katholiker paa hele Jordkredsen med dyb Smerte. Kassationsretten i Rom har dømt *Propagandaens Godser* til at sælges. Godserne blive nu inddragne og solgte, og det indkomne Beløb bliver nedlagt i italiensk Rente, Statsgjældspapirer, som i et Øjeblik kunne miste al deres Værd ved en politisk Omskiftelse. Det drejede sig om Propagandaens Eksistens, og ikke desto mindre har den italienske Ret ikke skammet sig ved at fælde en Dom til det 250aarige Verdensinstituts Ugunst, og dets Ejendele forsvinde nu i den italienske Finansstyrelses Gab, som aldrig mættes trods alt Kirkerovet.

Propagandaen er en kirkelig Anstalt, som ser tilbage paa en velsignelsesrig Virksomhed gennem flere

Aarhundreder. Den første Tanke til dens Grundlæggelse udgik fra Pave Gregor XIII (1575—1584). Gregor XV. udnævnte derefter 1622 *Kongregationen* til Bedste for den katholske Tros Udbredelse blandt Hedningerne samt til Styrelsen af hele *Missionsvæsenet* i den katholske Kirke. Hans Efterfølger, Urban VIII. (1623—1644) forøgede Kongregationens Indtægter, oprettede et *Seminar* til Uddannelsen af Missionærer fra alle Lande og byggede den herlige Bygning paa den spanske Plads i Rom, hvor Kongregationen og Kollegiet i over 200 Aar har haft deres Lokaler.

Foruden Kongregationen, som for største Delen bestaar af Kardinaler, indbefatter Propagandaen 4 Afdelinger: 1. det ovennævnte Seminar eller *Kollegium* til Uddannelse af Missionærer; 2. et storartet *Bogtrykkeri*; 3. et righoldigt *Bibliothek* og 4. et *Musæum* med Samlinger fra alle Jordens Egne.

Enhver af disse fire Afdelinger har en international Karakter. Deres Skatte og Indtægter hidrøre fra *alle* Nationer og staa, ligesom Pavedømmet, i alle Nationers Tjeneste. Hvad særlig *Kollegiet* angaar, da blive Ynglinge fra alle Jordens Folk optagne i samme, de faa her deres hele Uddannelse, lige fra de videnskabelige Studiers første Begyndelse og indtil Theologien, og drage da som *Fredens Sendebud* og Udbredere af den kristne *Civilisation* ud iblandt de Folk særlig, til hvilke det glade Budskab om Frelseren endnu ikke har lydt, og hvor Jesu Kristi Navn endnu ikke er bleven nævnet. Kollegiet er derfor en sand Planteskole for *Trossendebud* og *Martyrer*, som ikke alene have gjort sig fortjente i højeste Grad af Troen, men ogsaa af Civilisationen blandt de Folkeslag, som endnu leve i Barbariets og Hedenskabets Mørke.

Men Propagandaen er ikke blot en kristelig, religiøs Anstalt; den har ogsaa gjort sig fortjent af *Videnskaben*. Dens *Trykkeri* ejer alle Nationers Skriftegn. Efter at være grundlagt i Aaret 1626, er det siden og-

saa bleven væsentligt beriget ved de *katholske Fyrsters* Godgjørenhed og Velvillie, som f. E. af Kejser Ferdinand II. og Hertugen af Toskana. Franskmændene slæbte rigtignok under *Napoleon I.* meget til Paris, men Paverne *Gregor XVI.* og *Pius IX.* gjenoprettede rigeligt det Tabte. Om Trykkeriets Righoldighed kan man gjøre sig en Forestilling alene deraf, at Herrens Bøn, „*Fader vor*“, blev trykt som Fæstgave i 250 *forskjellige Sprog* i Aaret 1869, da henved 800 af den katholske Kirkes Bisper fra alle Verdensdele vare forsamlede om Kirkens Overhoved i Rom, for at deltage i det almindelige Vatikaner-Koncil.

Lige saa righoldige og værdifulde ere Propagandaens Bibliothek og Musæum. *Bibliotheket* tæller rigtignok kun 45,000 Bind, men det ejer en stor Mængde af de værdifuldeste Manuskripter og Dokumenter fra alle Verdens Egne. *Musæet* indeholder Redskaber, Vaaben og Kunstsager fra alle de Lande, som Missionærerne have gjennemvandret.

Der findes fremdeles ikke noget Udenrigsministerium, til hvilket der rettes flere Spørgsmaal og Skrivelser end Propagandaen. Dens *Korrespondens* udstrækker sig over hele Jordkloden. Der kan derfor ingen Tvivl være om, at Propagandaen er en **Verdensinstitution**, som tjener og i høj Grad er nødvendig for **hele** Kirken, og som saadan staar den lige saa lidt under det unge Italiens Jurisdiktion og Love som selve den h. Stol. Lige saa lidt som Pavedømmet er en *italiensk* Anstalt, lige saa lidt er Propagandaen det. Den romerske Kassationsrets Dom mangler derfor *retsligt* Grundlag. Der er begaaet et *Rov* paa hele Kirken og paa ethvert Folk, der havde Fordel af Propagandaens Indtægter. Med Rette have derfor ogsaa forhen Kongen af *Portugal* og Kejseren af *Østerrig* i Forening med andre Kabinetter nedlagt *Protest* imod Propagandaens Plyndring. Det drejer sig heller ikke

om en Ubetydelighed; thi Anstaltens Ejendomme ere i det mindste 10 Millioner Francs værd.

Dommen er et Næveslag i Ansigtet, s^{om} Revolutionsregeringen ved Tiberfloden giver *alle Jordens Folk*. Europas Diplomater have rigtignok opmuntret til denne nye Voldsgjerning ved deres Eftergivenhed over for de italienske Revolutionære. Katholikerne og den h. Fader have ikke Tusender af Bajonetter bag ved sig, derfor tillader Revolutionen sig alt over for de Svage. Men Kong Umberto af Savoyens Regering viser *Socialismen* Vejen, ved saaledes at rive fremmed Gods til sig. Ligesom Omstyrtingen af den 1000aarige pavelige Trone opmuntrer Revolutionen til Omstyrtingen af den *kongelige*, saaledes frister ogsaa Propagandaens Plyndring til *Kommunismen*, og om ikke længe vil man faá et nyt Bevis paa den gennem alle Aarhundreders Historie stadfæstede Kjendsgjerning, at uretfærdige Regeringer grave sig selv en Grav!

Den h. Pelagia

var født i Antiokia af hedenske Forældre, men blev ved Guds Naade godt undervist i Kristendommen. Hun glemte imidlertid at fuldende, hvad hun saa godt havde begyndt, elskede Verdens Glæder, blev Skuespillerinde og hengav sig ligesom Magdalene til Synden. Forfængelighed opfyldte hendes Hjærte: Pragt i Klæde- dragt, Opvartning, Glimmer af Guld og Ædelstene skattede hun højere end enhver kristelig Dyd. Syndens Løn anvendtes til Legemets Forskjønnelse, og hendes Sjæl var besmittet af andre Lyster. Saaledes levede hun en lang Tid og gav ved sin Opførsel stor Forargelse. Dog Gud, som ikke vil Synderens Død, men at han omvender sig og lever, føjede det saaledes, at Pelagia fik Lejlighed til at omvende sig. I Aaret 426 holdt Patriarken Maximian af Antiokien et Kirkeraad med sine Biskopper, og blandt disse befandt sig den h. Nonnus, Biskop i Heliopolis i Syrien.

Denne var en stor Guds Tjener, en kraftfuld Evangeliets Forkyndler, almindelig bekendt for sin Trosiver og sin gudfrygtige Livsvandel. Han udmærkede sig tillige ved at have ført utallige Hedninger til Omvendelse. Han blev ogsaa Redskabet til en stor Synderindes Sindsforandring.

Da det paa den Tid var Skik, at der ved Kirkeforsamlinger blev henvendt en Tale til de Tilstedeværende, holdt Nonnus paa Patriarkens Anmodning i Forhallen til den h. Julians Kirke en salvelsesfuld og aandrig Prædiken. Men under Talen, da alle i stor Tavshed hørte til, opstod der pludseligt Uro. Det var Pelagia, som ledsaget af flere Herrer, red forbi. Folket vendte sig mod den aabne Dør og betragtede med Nysgjerrighed det prægtige Optog. Men Biskoppen slog sukkende sine Øjne mod Jorden. Han stansede nogen Tid sin Tale og saá længe efter Forførerinden, og da hans Prædiken var til Ende, spurgte han sine Tilhørere, hvad de havde syntes om Pelagias Pynt og Pragt? Da alle tav, sagde han: „Synet af denne Person har rørt mig. Hvilket Regnskab ville vi en Gang have at aflægge for Guds Domstol, naar vor Møje og Arbejde engang bliver sammenlignet med denne Pelagias? Hvor megen Tid og Arbejde anvender hun ikke med at pryde sit Legeme for at behage dumme og syndige Mennesker, og hvor lidet lade vi os det være magtpaaliggende at pryde os med Dyder for at behage den evige Gud?“ Efter disse Ord vendte han tilbage til sin Bolig, lukkede sig inde i sit Værelse, kastede sig paa sit Ansigt for Gud og græd Angerens hede Taarer over sin ringe Iver for Herrens Ære og for Udbredelsen af hans hellige Religion.

Den følgende Dag prædikede Nonnus atter i Kirken. Indholdet af hans Tale var en Skildring af Dommen, som forestaar ethvert Menneske efter Døden. Han beskrev den Retfærdiges Lykke og Salighed, hvorledes han opfyldt af Fryd og himmelsk Glæde evigt levede hos Gud; men han beskrev ogsaa den ubodfærdige Synders Forkastelse, som, prisgivet til Helvedes Straffe og Samvittighedens nagende Orm, havde misbrugt Guds Naade og Barmhjærtighed og traadt hans hellige Blod, som han havde udgydt for dem, med Fødder.

Pelagia var til Stede under denne Prædiken, hun var ikke kommen af Andagt, eller i nogen anden from

Hensigt, men for at stille sin prægtige Klædedragt til Skue for den forsamlede Menighed.

Men Guds Naade virkede dog paa hende: Hun følte sig truffen af Biskoppens Ord og skammede sig. Hendes selvforskyldte Uvidenhed i Kristendommen, hendes syndige Levnet, den af hende givne Forargelse stod truende for hendes Øjne; hun saa Helvede aabne sig for en saa letfærdig Synderinde. Da Prædikenen var til Ende, ilede hun for første Gang utilfreds med sig selv til sit Hjem, skrev under mange Taarer til Biskoppen og bad ydmygt om at maatte blive undervist i Kristendommen og modtage den hellige Daab, for saaledes at blive helliget og rensset for sine mange Synder.

(Slattes)

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Ansgariusforeningen afholdt Søndagen den 3. Februar sin aarlige Generalforsamling, der var godt besøgt. Formanden aabnede Mødet med Bøn, og efter at Sekretæren havde oplæst Beretningen om sidste Generalforsamling, fremlagde Kassereren det af Revisorerne reviderede Regnskab, der godkjendtes. Formanden omtalte derpaa det smertelige Tab, som den apostoliske Præfekt, Hs. højærv. Prælat Grüders Død havde været særlig ogsaa for Ansgariusforeningen, som han havde stiftet og støttet. Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar havde ellers været ret tilfredsstillende; flere ny Skrifter var udgivne, og særlig var det glædeligt, at den af Hr. Pastor Whitte besørgede Danmarkshistorie nu var begyndt at udkomme; thi der havde været følt stor Trang til en saadan i de katholske Skoler her i Landet. — Der maatte dog stræbes hen til en Udvidelse af Kirketidenden, saaledes at denne ikke mere paa Grund af hine Skrifers Udgivelse behøvede hver anden Uge at udkomme kun i halv Størrelse. Foreningen skyldte Hr. V. Berling Tak, fordi han atter i Aar havde ladet trykke en katholsk Kalender til Uddeling med Kirketidenden. Viceformanden opfordrede de mere Velstaaende til at holde to eller flere Eksemplarer af Kirke-

tidenden, for at den af Formanden omtalte Udvidelse af Bladet kunde naas. — Nogle paaklagede Mangler ved Ombæringen og Falsningen af Bladet lovedes afhjulpne. Fire af Foreningens Medlemmer ere i Løbet af det sidste Aar afgaaede ved Døden. Foreningen bestaar for Tiden af 115 Medlemmer. — Efter at de tidligere Bestyrelsesmedlemmer og Revisorer vare blevne gjenvalgte med stor Majoritet, sluttede Formanden Generalforsamlingen med Bøn.

*

Tonkin. En Missionær i Tonkin skriver til „Moniteur de Rome“: Krigen mellem Frankrig og Anam har skadet vore Arbejder betydeligt. Flere Landsbyer, som gave Haab om Omvendelse til Kristendommen, ere atter faldne tilbage til Hedenskabet. De frygtede for, at Krigen skulde give Anledning til en almindelig Nedsabling af de Kristne, og deres unge Tro havde endnu ikke Mod til at lide Martyriet. Jeg maa tilstaa, at deres Frygt ikke var uden Grund. Spørgsmaalet om et almindeligt Kristenmord har været paa Bane i Kongens Raad, men er nu opsat indtil efter Krigen. Dersom Anamiternes Vaaben skulde sejre over Fransk-mændene, vilde Forfølgelsen straks bryde løs.

Ægypten. Man synes ikke at kunne blive enig om Mahdiens Personlighed. Medens nogle mene, at Profeten er en Fanatiker uden al Dannelselse, fremstille andre ham som en fordums Slavehandler med megen Begavelse. Den nyeste Version er følgende: Muhamed Achmed var forhen Tjener hos en fransk Læge og født i Provinsen Dongola. Efter at han allerede i længere Tid havde været bekendt blandt sine Landsmænd som Fakih, uden dog at nyde større Anseelse end de øvrige muhamedanske Præster, trak han sig pludselig tilbage til en Ø i den hvide Nil — Aba — for ved et strængt Eneboerliv at forberede sig til en Profets Rolle. Det lykkedes ham at vinde flere Scheicher (Høvdinger) for sig, og ved Giftermaal med deres Døtre kom han til Magt og Anseelse. Hvordan det end forholder sig, saa har han forstaaet hidtil at bringe hele Sudan i Oprør, overalt gjærer det og Oprørerne blive Dag for Dag kjækkere. Den engelske General Gordon skal nu forsøge at ødelægge Mahdien enten ved Guld eller S sammensværgelse, men om det lykkes ham vil Tiden vise. Imidlertid har Kristendommen allerede lidt ubodelig Skade i Sudan og Nordafrika.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 17. Februar. — **Sexagesima.** — **18 M.** Votiv-officium af St. Ansgar. — **19. Ti.** Ihukommelse af Herrens Lidelser. — **20. O.** Ferialdag (Pavevalg 1878). — **21. To.** Votiv-officium til det allerh. Sakrament. — **22. F.** Petri Bispestol i Antiokia. — **23. L.** Petrus Damiani, Biskop og Kirkelærer,
Søndagen den 24. Februar. — **Quinquagesima.**

Kundgjørelse.

Da der ingen Forandring er foretaget i Fastemandatet for iaar, kan dets Ordlyd paany bekjendtgjøres paa Søndagen Quinquagesima efter Nr. 4 af „Nordisk Kirketidende“ 1883.

Kjøbenhavn, den 14. Februar 1884.

H. Bøhmer.

p. t. Præfektorets Administrator.

Den offentlige Eksamen med Kirkeskolens Elever afholdes i Skolelokalerne i Fredericiagade Nr. 15, Bagbygn., Mandagen d. 18. Febr. i begge Drengeklasserne, Tirsdagen d. 19. Febr. i begge Pigeklasserne fra Kl. 8 til Kl. 2 $\frac{1}{2}$ og Onsdagen d. 20. Febr. i Forberedelsesklassen Kl. 9,

Børnenes Forældre eller Værger samt alle Skolens Venner indbydes herved til at overvære denne Eksamen.

H. Bøhmer.

For at lette de Troende Erhvervelsen af **Perikopbogen**, som benyttes ved Oplæsningen af Evangelierne i Fastetiden, er Prisen bleven **betydeligt nedsat**. Bogen indeholder paa over 300 Sider Epistlerne og Evangelierne for Aarets Søndage samt for Hverdagene i Fastetiden, og sælges indtil videre for **50 Øre** pr. heftet Eksemplar. Den faas hos Dhrr. Gejstlige i Staden og Provinserne.

Fortrolig Korrespondens.

S. Anonyme Bidrag kunne ifølge Princip ikke optages i Bladet. De maa stole paa Redaktionens Diskretion.

Aarhus. Modtaget 4 Kr. 40 Øre. Tak.

R e d.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 8. Søndagen den 24. Februar. 1884.

Indhold: Pelagia. Kirkelige Efterretninger: Múnster, Kjøbenhavn, Stockholm, Rom.

Den h. Pelagia.

(Sluttet)

Nonnus mente i Begyndelsen, at det var Forstillelse, men, oplyst af Gud, lod han hende komme til sig i Kirken; der blev han overbevist om hendes oprigtige Anger og hendes Afsky for sit lastefulde Liv. Med himmelsk Glæde underviste han hende i Frelsens Love, styrkede hendes Tro, viste hen til det skjønne Haab om en lyksalig Evighed og Guds uendelige Kjærlighed, hvis Engle have større Glæde af én Synder, som omvender sig end af nioghalvfemsindstyve Retfærdige, som ikke behøve Omvendelse. Endelig modtog hun knælende og grædende den h. Daab.

Pelagia, som inden sin Omvendelse var bekendt for sin Skjønhed, Pragt og Letsindighed, blev nu berømt som et Eksempel paa en Bodfærdig. Hun skilte sig ved alle sine Smykker, lod dem sælge, gav Pen-

gene samt hele sin Formue til de Fattige. Vidnerne paa sin Hoffærdighed, sit Tjenerskab afskedigede hun med heldbringende Formaninger og begav sig derpaa til Jerusalem. Her paa Oliebjerget indrettede hun sig en Hule, klædte sig i en grov Ordensdragt og begyndte her et Liv i Bodfærdighed. Hvad hun frivillig har maattet paalægge sig selv til det Legemes Afdøen, hvormed hun havde syndet saa meget, er kun Gud bekjendt; men vist er det, at hun indtil sin Død levede et bestandigt Bodens Martyrium. I Begyndelsen af sin Omvendelse havde hun svære Kampe at bestaa med Kjødets og onde Aanders Fristelse; men Troen, den vedholdende Bøn, Guds Naades Kraft og Kristi Kors, som viser sig mægtig i de Svage og lader de ydmygt bedende ikke blive til skamme, styrkede hende til at overvinde og fuldende.

Pelagia blev efter sin Død meget berømt og beholdt et stort Navn paa Grund af sin Bodfærdighed og Hellighed. Endnu i det 12. Aarhundrede viste man fromme Pilegrimme den Hule, i hvilken hun havde skjult sig for Verden og sine Synder. E. . . . e

Oversættelsen af denne Legende blev os tilsendt kort efter at Prof. *Fr. Nielsens* „Den hellige Pelagia“ var udkommet og et Eksempplar af samme var os tilsendt af Forlæggeren. Denne Legende fandt vi saa interessant, at vi ønskede at gjøre „Kirketid.“s Læsere bekjendte med den, men maatte da af Hensyn til dette Blads indskrænkede Rum vælge den kortere ovenfor meddelte Fremstilling efter „*Leben der Heiligen Gottes, gesammelt und bearbeitet von Theodosius Florentini*“.

Hr. Prof. *Fr. Nielsens* i enhver Henseende smukke Oversættelse af *selve Legenden* kunne vi naturligvis ikke nok som rose, hvorimod vi ikke kunne tilbageholde vor Forbavselse over et Par Ytringer i Forordet om et indre Slægtskab mellem denne Legende og „*Afrodite-*

mythen, som her skal være plantet paa kristelig Grund“, samt om, at „mange Stykker af Hedenskabet gik igjen i Kirken“. Vi ere ikke i Stand til at forstaa, „hvorledes Afroditemythen kunde leve op i Legendens om den h. Pelagias *Anger*“ . . . „Det gjaldt om at rive Afrodites forførende, ideale Billede ud af de Troendes Hjærter, og det skete, idet man tog Billedet *som det var*“), men ved Angerens og Bodens lutrende Ild gjorde det værdigt til den Himmel, som det tilhørte“ (? !)

Dette forekommer os at være en meget slem Beskyldning, saa vel mod Oldtidens Kristne i det Hele, som især mod den ældste Kirkes Lærestand og folkelige Skribenter. De Første skulde saa nødigt have opgivet Hedenskabets for Utugtighed mest berygtede Gudsdyrkelse, at de Sidste maatte sørge for at give Afroditedyrkelsen en ny med de kristelige Forestillinger om Forholdet til Gud og Evigheden overensstemmende Skikkelse. Vi tillade os at spørge: Hvad Anledning er der til her at tale om Træk, der skulle være „laante fra Afroditemythen“, da det maa være Enhver, som ikke er ganske ubekjendt med de hedenske Grækernes sædelige Tilstand, vitterligt, at baade Afrodite- eller Venusdyrkelsen og de fleste andre hedenske Gudinders og Guders Dyrkelse var forbunden med Usædelighed i dennes afskyligste og mest oprørende Former? Vi maa tilstaa, at Hr. Prof. her er os ganske uforstaaelig! Tidligere have ikke blot det fjerde og femte Aarhundredes og senere Tiders Kristne været enige om at beundre den Hurtighed, hvormed Kristendommen besejrede og udryddede alle Hedenskabets Vederstyggeligheder, medens det nu synes at skulle gjælde for Aandrighed at tilhulle den Kløft, der adskiller dem.

*) Understregt af os.

Kirkelige Efterretninger.

Münster. Storartede Festligheder har den gamle, ærværdige Stad i Westphalen været Vidne til i Dagene fra 11.—14. Februar. Den 10de om Aftenen ankom Biskop Johann Bernard i al Stilhed til sin Residens; men tidligt den næste Morgen lød allerede overalt det glædelige Budskab om, at Overhyrden atter var vendt tilbage fra sin Landflygtighed, og travle Hænder begyndte at arbejde i Gader og Stræder; allerede henimod Middag stode de fleste Huse færdigt prydede i al deres Blomsterpynt. Selv de fattigste Gader vare forsynede med Guirlander. Rige og Fattige, Alle kappedes om at bevidne den tilbagevendte Overhyrde deres oprigtige Hengivenhed og Trofasthed. Der gives forskellige Livsstillinger, forskjelligartet Evne baade i materiel og aandelig Henseende, men her gaves der ingen Forskjel; thi Alle vare de hinanden lig i Tro og religiøs Overbevisning. Af Kjærlighed til Religionen og Kirken have baade Rige og Fattige opbudt Alt, deres Kræfter og Tid, for at ære deres Biskop.

Den 12. Februar om Morgenen begyndte Livet rigtig i Münsters Gader; med ubeskrivelig Glæde og Munterhed arbejdede man overalt, Gaderne vare forvandlede til en Skov af Blomster, Træer og Guirlander, Fanerne viftede sagte i Vinden, og i Gaderne bølgede der en Menneskemængde, som i Tavshed beundrede alle Herlighederne, og fuld af Forventning imødeså Festaftenen. Timen, da Fakkeltøget skulde begynde, nærmede sig, Klokkerne tonede hen over Staden og forkyndte med Malmrøst Menneskemængdens jublende Taknemlighed og Glæde. — Fra de forskjellige Samlingspladser droge Fakkeltøget Afdelinger under klingende Spil til Nytorv, paa et givet Tegn, et Trompetstød, forvandlede Mørket til Dagslys. Omtrent Kl. 7 ankom Tøget til Dompladsen: først Brandfolkene med deres Fakler, derpaa Studenterforeningerne „Germania“, „Unitas“, „Saxonia“, Medlemmer af Akademiet, Overborgmesteren, Magistraten og Byraadet, Fest-Komiteen og Officers-Korpset ved Borgervæbningen og derefter de Fremmede og Byens Indvaanere, ordnede efter Sognene. Det var et herligt Skue at se dette mægtige

Tog (10,000 Fakler!) med seks Musikkorpsere passere de mange Triumfbuer, og endelig opstille sig paa Dompladsen foran Bispeboligen. Aftenen var herlig, paa den skyfri Himmel tindrede Stjærnerne, og oven over Domkirken steg Fuldmaanen i Vejret. En Festhymne blev afsungen, til hvis mægtigt gribende Akkorder Mængden lyttede med spændt Opmærksomhed. Imidlertid var Biskop Brinckmann traadt frem paa Trappen til sin Bolig, omgiven af Domkapitlet. Ved Foden af Trappen holdt Overborgmesteren en Tale til Biskoppen, efter hvilken det herlige „Tu es Petrus“ blev afsunget, og Friherre Dr. v. Schorlemer-Alst besteg derpaa en Talerstol og bragte Biskoppen i begejstrede Ord Diocesanernes Hilsen, En Sang blev atter sunget, og nu traadte Biskoppen selv frem under Jubelraab, der aldrig syntes at vilde faa Ende, saa at det varede en Stund, inden han kunde komme til Orde.

Hans Højærværdighed holdt da en Tale til den forsamlede Mængde (hvis Ordlyd vi senere skulle bringe), hvilken han sluttede med at meddele den biskoppelige Velsignelse. Den dybt grebne Menneskemængde sank paa Knæ, og hvor Pladsen ikke tillod dem det, bøjede de ændægtigt Hovedet, — efter mange Aars Forløb havde de Troende atter modtaget den biskoppelige Velsignelse af deres Overhyrde.

Det var et overordentlig højtideligt Øjeblik. Biskoppen sluttede med den katholske Hilsen „Lovet være Jesus Kristus!“ og Alle svarede som med én Mund: „I al Evighed! Amen.“ Og som Bevis paa den ophøjede Stemning, i hvilken Alle befandt sig, udbrød Mængden — ikke i Leveraab, men i et mangetusindstemmigt og dog énstemmigt „Te Deum“, „Store Gud, vi love Dig!“ — sunget af de 20—30,000 Mennesker, som vare til Stede paa Dompladsen. Biskoppen trak sig derefter tilbage, og Mængden vendte hjem, efter at Faklerne vare blevne slukkede foran Raadhuset.

Den følgende Dag var bestemt til den højtidelige Pontifikalmesse i Domkirken og en prægtig Illumination om Aftenen.

Kjøbenhavn. Sct. Josephs-Hospitalet har i Aaret 1883 haft 510 Patienter til Forplejning, af hvilke 18 vare Katholiker, 7 Jøder og de øvrige Protestanter. 20 Syge med 788 Forplejningsdage bleve plejede gratis, og andre 47 med 1645 Forplejningsdage ydede kun

en nedsat Betaling. Der er leveret 939 Bade. 5—6 Søstre have vaaget hver Nat, og det samlede Antal Forplejningsdage beløb sig til 16,060 Dage.

Stockholm. Fra denne By skrives der: „Vor Hovedstad har sluttet det gamle Aar med en ædel Velgjørenhedsgjerning, med en Basar nemlig, til Fordel for de barmhjærtige Søstre af den h. Elisabeths Orden, som ere bosatte her.

Disse Søstre virke her allerede i en længere Aarrække med uegennyttig Opofrelse og Kjærlighed i Sygeplejen paa Hospitalet og i mange Privatfamilier i Stockholm, og glæde sig ved almindelig Anerkjendelse. Men de vare fattige og derfor henviste til at bo til Leje, hvilket voldte de gode Søstre baade Vanskeligheder og Hovedbrud.

Nogle ædle Sjæle fik da den smukke Tanke at arbejde hen til, at de, som have bragt Hundreder af Familier Hjælp og Trøst, maatte komme i Besiddelse af et eget Hus. Man foranstaltede en Basar. Baade i de fornemme og i de fattigste Kredse søgte man at vinde Venner for Foretagendet. Overalt roste man Elisabetharindernes udmærkede Virksomhed, og navnlig var det Stockholms Presse, denne Stormagt i det offentlige Liv, der gjorde alt, hvad den kunde, for med begejstrede Ord at opmuntre til denne Kjærlighedsgjerning.

Fra alle Lande kom der Bidrag og Gaver. Ikke alene Sverrig, ogsaa Østerrig, Bayern, Baden, Spanien og Frankrig sendte Gaver. Kejserinde Augusta af Tyskland sendte værdifulde Broncesager, Storhertuginde af Baden et kostbart Krucifix paa en højrrød Fløjlsplude; man saå paa Basaren kostbare Sager, Smykker, Glas og Porcellæn, Spejle, Møbler, Klæder, Legetøj, kort sagt alt muligt. Gesandtskaberne sørgede med stor Forekommenhed for, at Sagerne kom toldfri til Sverrig, og alt var saaledes færdigt til den 3. December, saa at Basaren kunde aabnes, og i de tre følgende Dage straaledede de elegante Saloner i det prægtige Hotel W. med féagtig Skjønhed og Pragt. Til Gjæsternes Underholdning spillede Regimentsmusikken, fra alle Stænder og Samfundsklasser strømmede der Skue- og Kjøbelystne til; en Tryllekunstner morede Publikum med sine Forestillinger, et Lykkehjul var opstillet, i hvilket hvert Nummer kom ud med Gevinst, Konditorier, Kafféer og Restaurationer bød deres For-

friskninger. Det udstillede fandt rivende Afsætning. Man købte de ubetydeligste Sager til fabelagtig høje Priser, og enorme Summer kom ind i Kassen. Det svenske Aristokrati var mødt i de mest glimrende Toiletter; det var et bevæget, broget, malerisk Billede, som særlig blev fuldendt ved det ædle Formaal, for hvilket det var blevet til. Efter at Omkostningerne vare fradragne, blev der et Overskud paa over 23,000 Kroner tilbage, som Komitéen overrakte St. Elisabeths-Søstrene.

Der er saaledes sikret Søstrene et eget Hjem, og vi kunne kun ønske dem, at de endnu i mange Aar maa vedblive at virke til Trøst og Velsignelse i Stockholm, og derved belønne deres Velgjøreres Højmodighed og Velvillie.

Rom. Den h. Fader har sendt Nuntierne ved de forskjellige Hoffer en Protestnote paa Grund af Propagandaens Plyndring. Til Generalvikar i Rom i Stedet for Kardinal Monaco la Valetta, som er bleven Stor-Poenitentier i afdøde Kardinal Bilios Sted, har Leo XIII. udnævnt Kardinal Parrocchi.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 24. Februar. — **Quinquagesima.** (Skuddag). — **25. M.** Mathias, Apostel. — **26. Ti.** Margaretha af Cortona. — **27. O.** Askeonsdag. (I Sct. Ansgars Kirke er Kl. 9 højtidelig Askevielse og Højmesse), Fastens Begyndelse. — **28. To.** Ferialdag. — **29. F.** Ihukommelse af Herrens Tornekrone. **Iste Marts, M.** Ferialdag.
Søndagen den 2den Marts. — **1ste Fastesøndag.**

Paa Søndagene i Fasten

holdes Prædiken og Aftenandagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6 Efterm., og i St. Knuds Kapel hver Torsdag Aften Kl. 8.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar komme trængende Neokommunikanter og Konfirmander til Hjælp, for saa vidt de have gjort sig værdige dertil. Skemaer, som de Ansøgendes Forældre eller Værger have at udfylde, faas hos Bestyrerinden, Fru Günther, og hos Undertegnede.

H. Bøhmer.

Stipendia manualia. Si qui RR. Missionarii forte desiderant intentiones ante diem 3. Junii 1884 persolvendas, me de hoc certioorem facere velint, et ejusmodi petitioni pro viribus morem geram.

Hafniae, 20. Febr. 1884.

Andr. Johansen,
sacellanus ad S. Ansgarium.

Hos Hr. Pastor **J. C. Lichtle** i **Odense** kan faas følgende smaa Skrifter:

„**Den hellige Korsvej**“, 12 Øre, franko tilsendt 16 Øre.

„**Den levende Rosenkrans**“, samme Pris.

Prisnedsættelse. Fra idag og indtil Paasken sælges den katholske Salmebog til nedsat Pris: heftet **1 Krone**.

For at lette de Troende Erhvervelsen af **Perikopebogen**, som benyttes ved Oplæsningen af Evangelierne i Fastetiden, er Prisen bleven **betydeligt nedsat**. Bogen indeholder paa over 300 Sider Epistlerne og Evangelierne for Aarets Søndage samt for Hverdage i Fastetiden, og sælges indtil videre for **50 Øre** pr. heftet Eksemplar. Den faas hos Dhr. Gejstlige i Staden og Provinserne.

Fortrolig Korrespondens.

Aarhus. De er paa Vildspor, naar De tror, at Perikopebogen kan faas i Bogladerne for 50 Øre. Det er kun hos Redaktionen. Denne Gang skal De dog faa Deres Ønske opfyldt angaaende Portoen. Venlig Hilsen.

Flere i Provinserne. At De ikke synes om at være Medlem af Hovedstadens stedlige Foreninger, som Vincents-, Maria- og Elisabethforeningen, er jeg med til; men De maa ikke regne Ansgariusforeningen med. Den arbejder ingenlunde for Hovedstaden alene, men for hele Præfekturet, da Provinserne jo ogsaa nyde Godt af den katholske Literatur, som den lader trykke. Meld Dem derfor blot ind jo før jo hellere hos Deres resp. Sognepræst eller hos mig. De 2 Kroner om Aaret er dog ikke saa forfærdeligt. De gavner derved hele Præfekturet og især Dem selv, idet De ogsaa faar Andel i den h. Messe, som læses i Sct. Ansgarskirke for Foreningens Medlemmer paa hver første Onsdag i Maa-neden.
Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 9.

Søndagen den 2. Marts.

1884.

Indhold: Korset. En Biskop i Landflygtighed. Guldskillingen. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Simpelveld, Rom.

Kristi Kors mit Kors vil lette,
det vil hjælpe mig at rette
mine Fjed mod Himmerig.
Med Maria vil jeg vandre
glad min Korsgang, ej forandre
Korset, som her tynger mig.

Selv naar Dødens Time kommer,
naar jeg kaldes af min Dommer
og skal frem for Herren gaa;
da er Korset ret min Støtte;
til at stride det mig nødte,
hjalp mig Himmerig at naa.

Jesu Kors velsignet være,
Du mit Smykke er, min Ære.
Du min Frelser baaret har.
Korsets Veje vil jeg træde!
Dulm min Smerte, dæmp min Glæde,
til min Korsvej Ende har.

H. — g.

En Biskop i Landflygtighed.

— — —

„Courièr de la Meuse“, en hollandsk Avis, der paa Grund af sit Kjendskab til de stedlige Forhold bør antages at være vel underrettet, bragte følgende interessante Skildring af den tilbagevendte Biskop af Münsters Ophold i den hollandske Provins Limburg: Straebeck er en lille Landsby i en 10 Kilometers (omtrent halvanden Mils) Afstand fra Byen Maestricht. Der ligger dèr en Rentiers beskedne Hus med Gaard og Have, der omgives af et Gitter. Dette Hus vil i Fremtiden være af historisk Betydning. Thi det er her, at Biskoppen af Münster tilbragte sin Landflygtigheds sidste Aar. Først for nogle Dage siden er han rejst bort for at gjenoptage sin Bispegjerning, som den prøjsiske Regering havde forment ham.

De Fattige have allerede lagt Beslag paa, hvad han ikke har taget med. Alle Trængende i Omegnen kjende godt hint Hus. Den hemmelighedsfulde Mand, der boede i det, tog sig med velgjørende Kjærlighed af dem, der ellers ofte finde Portene lukkede, eller, naar de faá en Skjærv, med det samme faá uvenlige haarde Ord at høre. Man kan næppe tvivle om, at disse fattige Folk tit foldede Hænderne for at bønfalde Herren om at lindre en saa velgjørende Mands Lidelse; thi de kunde ikke forklare sig hans Ensomhed og Tilbageholdenhed paa anden Maade end ved at antage, at en Del sørgelige Erindringer tyngede paa ham.

I fire Aar lykkedes det Biskoppen at holde sig aldeles skjult i hin Afkrog; det gjaldt om for enhver Pris at spare det gjæstmilde Land, hvori han saá sig nødt til at tage sit Ophold, for diplomatiske Forviklinger. Folk kjendte ham kun under Navnet Berger og vidste, at han var Tysker. Det er en Selvfølge, at de i Begyndelsen gjerne havde ønsket at faa lidt nærmere at vide om hans mysteriøse Person; men hans

Levemaade havde saare lidt Paafaldende ved sig. Langt fra at søge Samkvem med sine Omgivelser, holdt han sig meget mere fjærn fra dem, hvad der for Resten paa Grund af hans fræmmede Tungemaal syntes let forklarligt. Saa kom det, at Nysgjerrigheden hørte op med at beskjæftige sig med ham. Hr. Berger blev almindeligt anset for en Mand, der havde prøvet megen Modgang og nu af Hensyn til sine økonomiske Forhold havde trukket sig tilbage til den ensomme Landsby. Ganske vist kunde denne Anskuelse kun vanskeligt rime sig med hans store Rundhaandethed mod de Fatige; men paa den anden Side mente man, at hvo som selv er kjendt med Livets Modgang, han er ogsaa des mere tilbøjelig til og beflittet paa at lette Andres tunge Skjæbne.

Hr. Berger var ofte forundret over den store Høflighed, han mødte alle Vegne; aldrig voldtes ham nogen Ubehagelighed paa Grund af hans Inkognito, aldrig fik han et mindre passende Ord at høre, aldrig bragte et hensynsløst Spørgsmaal ham i Forlegenhed. Han hverken ønskede at gjøre Besøg eller at modtage. Men Ingen tog ham det ilde op; Alle hilste ham venligt og ærbødigt med det i Limburg brugelige „Goeden Dag“; med venlig Gjenhilsen svarede han saa Alle og Enhver, selv den Allerringeste; hans Fordringsløshed skattedes lige saa højt som hans Fromhed og Velgjørenhed.

Fire Personer beboede Rentier Schoenmakers Lejlighed: Biskoppen, en Husholderske, en Tjener og en gammel Tjenestepige, der allerede i Münster havde været hans Husfæller. Livet dør var des mere patriarkalsk, jo sjældnere det var, at der kom Besøg fra Tyskland. Den Landsforviste tog ofte til en af de nærliggende Jærnbanelstationer, Maestricht eller Simpelveld, enten for des lettere at kunne bevare sit Inkognito eller for at spare dem, der skulde tale med ham, for større Ulejlighed.

Nu har Biskoppen forladt sit Exil og begivet sig

tilbage til sit Bispesæde. Gid Herren naadig bevare ham fra ny Hjem søgelser! Hele Skarer af Trængende vare vante til hver Mandag at ringe paa hans Dør; ved deres sidste Besøg bleve de vist forskrækkede over at finde Vinduerne aabne og Lejligheden ledig og tom. Efter at have erfaret, at den jævne Mand var en Biskop, ville de nok kunne forstaa hans sjældne Kjærlighed og Velgjørenhed, som de før velsignede uden at kunne forklare sig den. De Andægtige kunne ikke længere opbygge sig ved Synet af den jævne, fordringsløse Mand, der altid var saa andægtig, og naar han gik til Skrifte, ydmyg stillede sig i Række med de øvrige Skriftebørn.

Biskop Brinkmann er bortrejst, vedbliver Avisen, uden at det blev os forundt at vise ham den Ære, der tilkommer hans høje Stand og Værdighed. Han selv har ønsket det. Men vi have den Tilfredsstillelse, at den højærværdige Prælat ved saaledes ukjendt at færdes blandt Folket, havde Lejlighed til at overbevise sig om, at Guds frygten er dybt rodfæstet i Limburgernes Hjærter. Vi ere forvissede om, at denne Tanke mere end én Gang under hans Landflygtighed har været ham til Styrke og Trøst.“

Guldskillingen.

En Mand, som havde mange Penge, lagde en Krone ned i en Missionsbøsse og smilede selvtilfreds, i det han gjorde det. Han havde ingen Tanke henvendt paa Frelseren, ej heller paa Missionen. Derfor var hans Krone ogsaa kun en *Tinklump* uden Klang og Værd.

En anden lagde en 25 Øre, og som han lagde den i Bøssen, saá han sig omkring med en Mine, som om han gjorde noget Stort. Hans 25 Øre var *Messing*, —

det var ikke noget elskende Hjærtes, men et hovmodigt Sinds Almisse.

En Tredie kom, lagde en 10 Øre i Bøssen og sagde ved sig selv: „Jeg maa gjøre det, fordi Alle andre give,“ — et koldt Hjærtes Gave kan kun være *Jærn*.

En fjerde Haand nærmede sig, den skjælvede og fra Øjet trillede en Taare, — hans Hjærte sagde: „Stakkels Hedninger! Jeg er saa bedrøvet over, at de ere saa uvidende og elendige“. En 5 Øre faldt i Bøssen. Det var *Sølv*, thi Gaven kom fra et medlidende Hjærte.

Saa kom den Sidste; han lagde en 2 Øre i Bøssen og sagde ved sig selv: „For Din Skyld, o min Jesus, giver jeg denne ringe Skjærv, og jeg ønsker blot, at de stakkels Hedninger maa komme til at elske Dig og blive Dine Disciple.“ — Det var **Guldskillingen**, *Kjærlighedens* Gave.

Hvor mange iblandt os, kjære Læsere og Læserinder, give **Guld**? Lad os ikke glemme at give Guld, naar vi lægge vor Almisse i *Fastebøssen* i denne h. Fastetid, en Almisse nemlig, som i Guds Øjne er Guld.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Vi kunne meddele vore Læsere, at det beskedne, men vel mente Bidrag til den salige Karl den Godes Reliquiskrin er bleven modtaget med megen Glæde af Komiteen i Brygge. Det var nemlig Komiteen særlig magtpaaliggende at faá selv blot en ringe Gave herfra, for at Danmark ogsaa maatte have Andel i det Monument, som oprettes for en af Landets ædleste Sønner. Det er netop i Aar 800 Aar siden den salige Karl den Danske blev født (1084). Reliquiskrinet er bestilt hos en berømt Kunstner, og vil blive udført efter en Tegning af Johan Bithune, Gjenopvækkeren af den gamle, kristelige Kunst. Dets Værdi beløber sig til 25—30,000 Francs foruden Ædelstenene. Et Billede af Leo XIII, udskaaret i

Sten og skjænket af ham selv, vil blive en Pryd for det; Dronningen af Belgien har skjænket en Kongekrone, som skal anbringes oven over Reliquariatet, og flere kostbare Ædelstene ere forærede af andre fyrstelige Personer.

I den sidste Uge af Avgust Maaned i Aar vil der blive afholdt store Festligheder i Brygge til Ære for vort Fædrelands hellige Kongesøn, ved hvilke en Mængde Biskopper og Fremmede ville være til Stede. Komiteen haaber, at Danmark muligvis ogsaa vil blive repræsenteret ved Festen. Hvor vidt dette lader sig gjøre, maa Tiden vise. Blandt Andet skal der afholdes et stort historisk Festtog, til hvilket der vil slutte sig en storartet Procession med Reliquiskrinet. Festtoget skal aabnes med en Gruppe, der forestiller Knud den Helliges Bryllup med Dronning Edel. En kortfattet Levnedbeskrivelse af Karl den Gode er udkommen paa Fransk, og en Oversættelse for Kirketidendes Læsere er under Arbejde. Maatte den bidrage til, at den salige Karl den Gode ogsaa maa blive æret, efterlignet og elsket, og hans Forbøn anraabt af hans Landsmænd i hans eget Fædreland. Ved at ære de Hellige, ære vi ogsaa og frem for alt Gud selv, der har gjort de Hellige til Hellige, d. v. s. til levende Afbildninger af Ham, der har overvundet Verden, Jesus Kristus, vor Gud og Frelser.

Vi skulle endnu kun tilføje et Par Bønner, som findes trykte paa den Saliges Billede:

„O Gud, Du som i Din Miskundhed har villet aabenbare, i den Salige Karl den Godes Person, et kristeligt Monarkis Velgjerninger, forund Folkene den Naade, at Du sikrer deres Lykke og Velfærd, i det Du indgyder Fyrsterne de samme Fromheds-, Retfærdigheds- og Kjærlighedsfølelser, ved hvilke Du har forherliget den Salige Karl den Gode. Beskyt, o Herre, de kristne Troner imod Helvedes Magter!“

„Salige Karl den Gode bed for os hos Ham, som har kronet din brændende Kjærlighed til Gud og Næsten og din Tørst efter Retfærdighed med Martyrdommens Palme; for at ogsaa vi maa leve besjælede af den samme Aand og engang lykkeligen naå til den evige Herlighed i Himlen, ved Jesum Kristum, vor Herre! Amen“.

Simpelveld. (Prov. Limburg, Holland.) Den 20. Februar afgik her ved Døden den højærværdige Biskop af Chersones og forhenv. apost. Vikar for Luxemburg, **Johan Ferd. Laurent**, i en Alder af 80 Aar. I 1839 udnævnte den h. Stol ham til Biskop af Chersones i. p. og til apost. Vikar for Nordtyskland og Danmark. Førrend han overtog sit Embede med Hamborg som Residens, rejste han til Rom til Gregor XVI. En kirkefjendtlig Regering ødelagde imidlertid hele Foretagendet, saa at den apost. Vikar aldrig tiltraadte sit Embede i Missionen. Efter at have tilbragt to Aar i Rom, udnævntes han i 1841 til Biskop i Luxemburg. Med Laurent stiger en af Kirkens ædleste Sønner, en Pryd for Episkopatet, en udmærket Videnskabsmand i Graven. Med ægte præstelige Dyder forenede han et langvarigt Martyrium for Kirkens Rettigheder og Interesser. Han hvile i Fred!

Rom. Leo XIII fylder idag, den 2. Marts, sit 74. Leveaar, og imorgen, den 3. Marts, er der henrundet 6 Aar siden hans Kroning. Ifølge paalidelige Efterretninger fra Rom glæder vor h. Fader sig ved det bedste Helbred. Revolutionens Fremskridt i den senere Tid har vel dybt bedrøvet Leo XIII's Hjærte, men aldeles ikke angrebet hans Sundhed, som flere franske Blade har villet paastaa, og vi haabe, at Gud endnu i mange Aar vil bevare Leo XIII. til Gavn og Velsignelse for Kirken og lade ham opleve den retfærdige Sags Triumf.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 2den Marts. — 1ste Fastesøndag. — **3. M.** Ferialdag (Leo XIII's Kroning 1878). — **4. Ti.** Kasimir, Bekjender. — **5. O.** Tamperdag. Karl den Gode, Martyr (Kl. 8¹/₄ Messe for Ansgariustoreningen). — **6. To.** Ferialdag. — **7. F.** Tamperdag. Ihukommelse af Herrens Spyd og Nagler. (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aften Broderskabsandagt med Prædiken). — **8. L.** Tamperdag. Johannes af Gud, Bekjender.

Søndagen den 9de Marts. — 2den Fastesøndag.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

- ” 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülovsv
vejen 28.
- ” 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
- ” 8 stille Messe med Homilie i Hospitalet, Griffen
feldtsgade 44.
- ” 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
- ” 9 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
- ” 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
- Efterm. Kl. 5 offentlig Andagt med Prædiken i Sct. Andreas
Kirke i Ordrup.
- ” 6 Faste-Andagt med Prædiken i St. Ansgars
Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
- ” 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
- ” 6 $\frac{1}{2}$ (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet,
Bülovsvvejen 28.
- ” 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
- ” 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
- ” 8 $\frac{1}{4}$ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
- ” 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
- Torsdag Aften Kl. 8 Fasteandagt med Prædiken i Sct. Knuds
Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og
Søgnedagene Kl. 6—9 Fm; hver Lørdag Kl. 5—8 $\frac{1}{2}$ Eftm.

I Noviciatet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8.
Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mariacongregationen for Mænd holder Fællescommunion
Søndagen den 2den Marts Kl. 8 i St. Knuds Kapel.

Vincentiusforeningen holder Generalmøde Søndagen d. 2.
Marts efter Højmessens. Konferentsen fra Frederiksberg samt Æres-
medlemmerne indbydes til at overvære Mødet.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 4. Marts holdes i Sct. Aus-
gars Kirke Kl. 8 $\frac{1}{4}$ den h. Messe for Mødreforeningen.

Taksigelse. St. Josephssøstrene tillade sig herved at bringe
de ærede Herrer af Menigheden deres hjertelige Tak for den ved
deres afdøde Søsters Jordefærd udviste Deltagelse.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 10.

Søndagen den 9. Marts.

1884.

Indhold: Leo XIII's Breve om Rosenkransbønnen. Fra Kristenhedens Hovedstad. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Belgien, Neapel, Rom, Asien.

Leo XIII's Breve om Rosenkransbønnen.

Den h. Fader har udstedt et Breve om *Rosenkransbønnen*, hvorefter vi meddele Følgende: „Hin heldbringende Bønnens Aand, en Gave og et Underpant fra den guddommelige Barmhjærtighed, hvilken Gud har lovet at ville udgyde en Gang over Davids Hus og Jerusalems Beboere, har vel aldrig hørt op i den katholske Kirke, men den synes at trives kraftigere og desto mere at bevæge Gemyterne, naar Menneskene mærke, at der er kommen eller forestaar en særlig tung Tid for Kirken eller for Staten. Thi Troen paa og det fromme Sindelag imod Gud plejer særligt at vækkes under ængstelige og trykkende Forhold: jo mindre den Hjælp er, man kan vente af Menneskene, desto bedre begriber man Nødvendigheden af Himlens Beskyttelse. Det have Vi ogsaa set fornylig, da Vi ved en Ecyclus vendte os til de Troendes Fromhed og anordnede An-

raabelsen af den saligste Gudsmoders Forbøn ved den h. Rosenkransbøn i hele Oktober Maaned . . .

Vi ansé det imidlertid for nødvendigt at minde alle Gode om den Sandhed, som forkyndes os paa saa mange Steder i den h. Skrift, at det nemlig, ligesom ved alle andre Dydsøvelser saaledes ogsaa ved *Bønnen*, mest kommer an paa *Standhaftighed* og *Udholdenhed*. Men denne Standhaftighed i Bønnen er netop særlig nødvendig for nærværende Tid, fordi, som Vi allerede oftere tilforn have sagt, saa mange og saa store Farer omringe os til alle Sider, saa at de uden Guds snarlige Bistand og Hjælp ikke ville kunne besejres. Overmaade stort er *deres* Tal, som hade Alt, hvad der kaldes Gud og Gudstjeneste: Kirken angribes ikke alene af Enkelte, men ogsaa saare ofte af Stat og Lovgivning. De forfærdelige nye, moderne Anskuelser modstræbe den kristelige Visdom, og det i saadan en Grad, at baade den offentlige Sikkerhed og hver Enkelt trænger til Værn imod de mest forbitrede Fjender, som have svoret sig selv, at ville forsøge det Yderste, som deres Kræfter formaa. I Sandhed, naar Vi tænke paa denne vældige Kamp og Krig, da erkjende Vi, hvorledes vor Sjæl fremfor alt maa sé op til Jesus Kristus, vor Herre, der; for at undervise os om, hvorledes vi skulle efterligne ham, bad „længere“, da Dødsangsten traadte til i Oliehaven.

Blandt de forskjellige Maader at bede paa, som til Nytte og Fromme ere i Brug i den katholske Kirke, maa den, som kaldes *Marias Rosenkrans*, særlig og af mange Grunde anbefales. Det er derfor meget ønskeligt baade for den private og offentlige Andagt, at denne Maade at bede paa atter kommer til at indtage den Æresplads, som den i saa lang en Tid har indtaget, da ingen kristelig Familie lod en Dag gaa hen, uden at have bedet Rosenkransen. Derfor formane og bede Vi Alle om at holde standhaftig fast ved den Skik at bede Rosenkransen daglig. Tillige erklære Vi

det for vort Ønske, at der i ethvert Bispedømmes Hovedkirke daglig, men i Sognekirkerne paa enhver Helligdag bedes Rosenkransen . . .

Til Ære for den saligste Gudsmoder Maria, til stedsevarende Minde om den i Oktober Maaned paa alle Steder anraabte Beskyttelse hos hendes reneste Hjærte, til stedsevarende Vidnesbyrd om den store Tilid, som Vi sætte til denne kjærligste Moder, og endelig for at anraabe om hendes naadige Forbøn og Hjælp fra Dag til anden, — ville og anordne Vi herved, at der i det *Lauretanske Litani* efter Anraabelsen: „Dronning, undfangen uden Arvesyndens Plet“ for Fremtiden tilføjes som Slutning: „*Den h. Rosenkrans' Dronning, bed for os!*“

Givet i Rom ved Sct. Peter under Fiskerringen, den 24. December 1883, i Vort Pontifikats sjette Aar.

Leo, PP. XIII.

Fra Kristenhedens Hovedstad.

Special-Korrespondens for „Nordisk Kirketidende.“

Askeonsdag 1884.

Man fortæller, at en persisk Prins en Gang blev sendt til Rom af sin Herre for at undersøge Sæder og Skikke i Pavernes Stad og medbringe en rig Skat af Erfaring til sit Fødeland. Ved sin Tilbagekomst maatte han aflægge Beretning om alt det Underbare, han havde oplevet, men ved enhver ny og mærkelig Institution, han beskrev for sin Herre, rystede denne paa Hovedet og mente, de havde det samme, blot endnu bedre i Persien. Da udbrød den skuffede Romerrejssende: Høje Fyrste, det Mærkeligste har jeg endnu ikke fortalt Dig: der er en Skik hos de Kristne, som jeg højlig vilde anbefale Dit Folk, og som jeg er vis paa

vil vinde Dit Bifald, da den fremmer Orden og gode Sæder.

Naar om Vaaren Dagene begynde at blive længere og Luften mildere, naar Violer og Roser myldre frem overalt, da blive Romerne Dag for Dag lystigere og gladere. De danse, spille, synge, ja klæde sig ud i allehaande fantastiske Dragter, kaste Blomster og brogede Kugler paa hinanden. Alle blive som Børn. Men naar Galskaben har naaet sit Højdepunkt, naar Fornuften synes banlyst fra den ærværdige Stad, da er ogsaa Hjælpen nærmest. — En Morgen føres Alle hen i Kirkerne, og en Præst tegner dem med Aske et Kors paa Panden, idet han udtaler nogle hemmelighedsfulde Ord over dem. Jeg tror han siger: „Ihukom, o Menneske, at Du er Støv, og igjen skal vorde til Støv.“ Tryllemidlet virker straks, al Larm og støjende Glæde ophører, man ser kun sortklædte Skikkelser, der hulkende slaa sig for Brystet og begræde deres „Daarskaber“. —

Jeg tvivler paa, at den persiske Fyrste fik indført denne Skik blandt sine Undersaatter og især paa, at den vilde have hjulpet. Hvis han vendte tilbage til Rom i vore Dage, vilde han ikke have at fortælle om saa megen Galskab og Lystighed i Karnevalsdagene, men heller ikke om saa mange sortklædte grædende Skikkelser i Kirkerne. Siden den usalige Dag, da Piemonteserne rykkede ind i Rom, er det stadig gaaet tilbage med Karnevalet, det er nu kun et mat Gjen-skin af, hvad det en Gang var.

Aristokratiet, det saakaldte sorte Selskab, deltager ikke mere deri, lige saa lidt som i nogen anden Fornøjelse, der protegeres af *Quirinalet* (Kong Umbertos Residensslot), og hvor man kan risikere at møde de Hvide. Man gjør sig ofte ikke klart hjemme, at Pavens Parti er meget stort her i Rom, og at der hersker almindelig Utilfredshed med den nye Regering. Hvor mange romerske Borgere maa ikke græde blodige

Taarer ved at mindes Pavens milde, faderlige Haand, nu da Huset *Savoyens* Jærnscepter hviler tungt paa hans Hoved. Ingen er tilfreds, de Handlende klage, de Fattige sulte, de Fremmede udeblive, det gamle Rom forsvinder mer og mer.

„Journal de Rome's“ Proces har afgivet et nyt Bevis paa den italienske Regerings Uretfærdighed og Tyranni; som bekjendt dømtes Redaktøren, *des Houx*, til en Maanedes Fængsel og 500 Francs Bøde, for at have udtalt de Ord, som enhver Katholik daglig tænker eller rettere sagt burde tænke her i Rom: „Kun Kirkerøverne, kun de Mænd, der holde Kristi Statholder fangen, der i blindt Had og Fanatisme end ikke skaane det Helligste — kun de ere Fremmede i Rom.“

„Der er Tider“, sagde *Louis Veuillot* en Gang, „hvor man *maa* skrive, selv hvis Linien betales med en Maanedes Fængsel.“ Kommandør *des Houx* har viist, han var enig med *Veuillot*. Gud give Alle vare det. —

Askeonsdag er altsaa kommen. Aviserne, det vil sige de klerikale, indeholde alle i Aften Fastepredikanternes Navne; „il messagero“ og „il popolo romano“ have alt for travlt med at fortælle om de sidste Mord og Tyverier til at befatte sig med et saa uinteressant Thema som Fastepredikener. Prædikanterne modtoges Alle forleden af den h. Fader, og indviedes ved Hans Velsignelse til deres Gjerning.

Paven er rask og frisk i Vinter, skjønt enkelte Blade melde det Modsatte. Han giver Avdiens flere Gange om Ugen, ikke for mange Personer ad Gangen, thi Leo XIII ynder at tiltale hver Enkelt. Han interesserer sig for Alt og Alle, Intet er ham fremmed. Hvor ofte har jeg ikke studset ved at sé Paven være inde i vore politiske Forhold, høre ham tale om Stridighederne mellem Sverig og Norge, erindre Navnene paa flere af de ædle opofrende Mænd, der have forladt Sydens skjønne Sol og Hjemmets Glæder, for at bringe Sandheden til vort elskede Fædreland.

Jeg mindes, at jeg for nogle Aar siden, efter i længere Tid at have beboet de protestantiske Dele af *Schweiz*, en Aften ankom til den lille By *Altorf* i Nærheden af Vierwaldstättersøen. Mit Spørgsmaal til Værtinden, om Byen var katholsk, fornærmede hende øjensynlig, thi hun svarede meget indigneret, at de Alle var Katholiker i *Altorf*. Jeg kan ikke beskrive den salige Følelse, der fyldte mit Hjærte, da jeg næste Morgen vækkedes af Kirkeklokkernes melodiske Toner og havde Bevidstheden om at være paa katholsk Jordbund. Jeg gik hen i Kirken, Børnene fra Omegnen kom i lange Rækker, ledsagede af Præster og Nonner, en gammel Kapuciner læste Messen, man følte sig i de Helliges Samfund.

Efterretningen om den højærværdige Hr. Pastor *J. v. Euch's* Udnævnelse til Danmarks apostoliske Præfekt er bleven modtagen med stor Glæde af de herboende katholske Skandinaver; mer end ét Land har nok reklameret Pastor *v. Euch* og Kardinal *Simeoni* lod mig forstaa, han havde haft mange Vanskeligheder at overvinde, for at opfylde det almindelige Ønske og besætte Præfektposten med den Mand, der mer end nogen anden har Krav paa alle danske Katholikers Taknemlighed og Kjærlighed.

Herren forunde ham mange Aar til at virke for Kirkens Vel i Danmark.

Françoise.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Som det fremgaar af vor specielle Korrespondents Meddelelse fra Rom, og allerede fra anden Side vil være en Del af vore Læsere bekjendt, er højærværdige Hr. Pastor **Johannes van Euch** i *Fredericia* bleven udnævnt til Apostolisk Præfekt for Danmark; et Valg, der uden Tvivl er bleven hilset med Glæde af alle Præfektrets Katholiker.

I Mandags Morges Kl. 6 lod den herværende Tyendeforening læse en h. Sjælemesse i Klosteret paa Toldbodvejen for Foreningens Stifter, afdøde Præfekt Grüder. Som bekendt oprettedes denne Forening i Aaret 1877 af de hervær. Sct. Josephssøstre under den apostoliske Præfekts Ledelse, for at byde alle kvindelige Tjenestetyende Løjlighed til at finde Raad, Oplysning og Vejledning i deres tidt meget fare- og byrdefulde Stilling i Samfundet. Siden Foreningens Oprettelse har der hver Søndag Aften været afholdt Forsamling under en Ordenssøsters Tilsyn i Klosteret paa Toldbodvejen og flere Aar igjennem har afdøde Præfekt Grüder næsten hver Søndag Aften selv holdt et Foredrag i Foreningen over Emner, der særlig vedrøre Tyendeforholdet, set i Troens Lys. Vi kunne ikke andet end rose de hæderlige Medlemmer af Foreningen, der paa den ovenfor omtalte Maade have villet hædre Mindet om deres afdøde Velgjører og nidkjære opofrende Protektor. Maatte Foreningen ret vokse og blomstre til Gavn og Velsignelse for Medlemmerne og til stedsevarende Minde om den kjære Afdøde.

Belgien. Den h. Fader modtog fornylig 200 belgiske Pilegrimme i offentlig Avdients. I sin Tale viste Leo XIII. hen til, at vore Modstandere ikke mere optraadte enkeltvis, men i sluttet Række, og med lige saa stor Forvovenhed som Udholdenhed stormede løs imod Kirken. Hvad særlig angik Belgien, da vare navnlig Forholdsreglerne paa Skolens Omraade og Bruddet paa den diplomatiske Forbindelse med den h. Stol, Frimurernes Værk. De belgiske Tilstande havde smertet ham dybt, men paa den anden Side havde han ogsaa følt sig trøstet ved de belgiske Katholikers standhaftige Holdning. Under saadanne Forhold var han forvisset om, at Kirken vilde gaa sejrrig ud af Kampen. Sluttelig roste den h. Fader Belgiens Katholiker for de store Ofre, de hidtil havde bragt for den hellige Sag, og opfordrede dem til vedblivende at gaa fremad paa denne Vej.

Neapel. Ærkebiskoppen af Neapel, Sanfelice, er ved en pavelig Skrivelse bleven underrettet om, at han i Konsistoriet, som afholdes i denne Maaned, vil modtage Kardinals værdigheden som Belønning for hans opofrende Virksomhed under Jordskjælvet paa Ischia.

Rom. I forrige Maaned traadte Generalen for Jesuiterne, P. Beckx, ind i sit 90de Leveaar.

— Kardinal Hassoun. Armeniernes Primas, er afgaaet ved Døden den 28. Februar i en Alder af 75 Aar.

Asien. Fra Asien kommer den sørgelige Efterretning, at et større Antal Kristne ere blevne myrdede i Provinsen Pyanson. En Præst, 22 Kateketer og 215 Kristne bleve dræbte, og 108 kristne Huse bleve ødelagte. Det er sket allerede for et Par Maaneder siden, men nu først bleven bekjendt ved et Telegram fra Biskoppen til Paris. Forhaabentlig vil Frankrig tage energiske Forholdsregler, for at beskytte de Kristne i Anam mod Mandarinernes og de af dem betalte Banders Raseri.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 9de Marts. — 2den Fastesøndag. — 19. M. De 40 Martyrer (saak. „Riddere“) af Sebaste. — **11. Ti.** Thomas af Aquino, Kirkelærer og alle katholske Skolers Skytshelgen. — **12. O.** Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. — **13. To.** Ferialdag. — **14. F.** Ihukommelse af Herrens hellige Ligklæde. — **15. L.** Ferialdag.

Søndagen den 16de Marts. — 3die Fastesøndag.

Maria- og Elisabethforeningen afholder Møde idag Søndag d. 9. Marts.

Elisabethforeningen, d. e. Foreningen til forældreløse og forsømte Børns Frelse, tillader sig herved at anbefale sin vanlige Paaske-Bazar til Damernes og andre Velgjøreres velvillige Erindring i indeværende h. Fastetid. Selv de ubetydeligste Gjenstande eller Pengebidrag til Bazaren modtages til enhver Tid med Taknemlighed af Bestyrelsens Medlemmer: Frøken C. Capozzi, Fredericiagade 8, 3die Sal; Fru Larsen, Vingaardsstræde 10, Stuen. og Fru Tronier, lille Strandstræde 20, 4de Sal,

Fortrolig Korrespondens.

R. Hvorledes Verden blev til efter Darwins Methode? Det skal jeg forklare Dem i et følgende Nummer. R e d.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° II.

Søndagen den 16. Marts.

1884.

Indhold: En Kristus-Fornægters Ungdomserindringer. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Fredericia, Rom, Münster,

En Kristus-Fornægters Ungdomserindringer.

Hvem kjender ikke *Ernst Renan*, den moderne vantro Verdens Yndling og „Evangelist“? Hvem har ikke set hans Bog, „*Jesu Liv*“, averteret vidt og bredt ogsaa i de danske Aviser som en passende Jule- eller Konfirmationsgave?! I denne Bog sammenligner Renan *Jesus Kristus* med Buddha, Mani, Muhamed og Lignende, og fremstiller ham som en elskværdig, men indtil Selvforgudelse henreven Sværmer. Hans „*Jesu Liv*“, som udkom i Paris 1863, er en *Roman*, overfladisk og uden al Kritik, men skreven med al den Esprit, Livlighed og Elegance, som vi beundre hos Franskmandene. Renan's Kristus er den umaadelig sværmeriske, men elskværdige Helt i en galilæisk Landsbyhistorie. Og paa denne Bog svor den vantro Verden, som paa det „ny Evangelium“. Nu er det jo rigtignok gaet

lidt af Mode og Renan's „Jesu Liv“ er bleven gammelt, hans nye Evangeliums Meteor, som forhen straaede saa kjækt, er nu betydelig blegnet.

Han har da lige i rette Tid udgivet sine *Ungdomserindringer* (Souvenir d'enfance et de jeunesse. Paris 1883.), for at minde Ven og Fjende om, at han endnu lever. Med sine lejlighedsvisse Følelsesytringer, med sine Bekjendelser og Tilstaaelser, kort sagt med hele sin psykologiske Fremstilling af en saadan Mands Vandring fra den troende Barndoms forjættede Land til Vantroens tørre Ørken, er denne Bog en højst interessant og virkningsfuld Apologi for Kristendommen og den katholske Kirke, som han har bekæmpet af alle Kræfter. Vi skulle i det nærværende gjøre vore Læsere bekjendte med disse *Ungdomserindringer* og især med nogle af de Bekjendelser, som Renan aflægger i sin nye Bog. Gjennem hele Bogen mærker man det stille *Hjemvé* efter det gamle Hjem, efter den uskyldige Barndom og troende lykkelige Ungdomstid. „Man skal altid kun skrive om det, som man elsker,“ siger Renan. „Jeg elsker *Fortiden*, da mine Forfædre levede og virkede, og i hvilken min Barndom falder; den er mig *dyrebar*, og derfor taler jeg om den *med Sympati*.“ Klinger dette ikke som *Hjemvé*?

Den 6. September 1845 skrev Renan fra sit Hjem i *Bretagne* til Direktøren for St. Sulpice i Paris, at han ogsaa agtede at fuldbyrde den ydre Adskillelse fra det, som han allerede i længere Tid havde frasagt sig i sit Indre. „Jeg er kommen saa vidt“, skriver han, „at jeg beklager den Frihed, Gud har forundt os . . . Salige ere de Mennesker, som stadig kunne drømme videre, og ikke tænke paa at optage Kampen imod Gud selv . . . Maatte disse Mennesker aldrig føle i sig hin skjæbnsvangre og elendige Kritik og Længsel, som saa ubarmhjærtigt raaber efter Tilfredsstillelse, og som, naar den er tilfredsstillet, efterlader saa lidet lyksaliggjørende Følelser i Sjælen.“

Han har besluttet, vedbliver han, at træde ud af Seminariet og indvie sig til det fri Studium. Denne Beslutning vil koste ham de største og smerteligste Ofre, da han derved vil bedrøve sine gamle Lærere i saa høj en Grad, og paa samme Tid rive Halvdelen af sit Hjærte ud af sig, eller bedre sagt, gjennembore et andet Hjærte, sin *Moders* Hjærte, med hvilket hans eget er saa inderligt og fast sammenknyttet. Men Tilbage-toget til den katholske Kirke er fuldstændig afskaaret for ham. Denne Tanke plager ham grusomt. „Mit Hjærte trænger til Kristendommen og kan ikke undvære den, Evangeliet skal stedse være min Sædelære, *Kirken* har opdraget mig, jeg *elsker* den. Ak, hvorfor kan jeg ikke vedblivende kalde mig dens Søn? *Jeg forlader den mod min Villie, jeg afskyr de uredelige Angreb, hvormed man bagtaler den; jeg tilstaar aabenlyst, at jeg ikke formaar at sætte et Hele i Stedet for dens Lære.*“

En Maaned efter (d. 6. Okt. 1845) skrev han til en Ven: „Hvor mange Baand bleve ikke sønderrevne i faa Timer! — Det forfærdede mig, og jeg tilbragte de kvalfuldste Timer i hele mit Liv. Forestil Dem den fuldstændigste Forladthed, uden Raadgiver, uden Bekjendte, uden Holdepunkt midt imellem kolde og lige-gyldige Personer; jeg, der lige havde forladt min Moder, mit Bretagne, mit solrige Liv, saa mange rene og naturlige Hjærtentilbøjeligheder. Mit lille kjære Værelse, mine Bøger, mine uforstyrrede, saa kjære Arbejdstimer, mine Spadsereture ved min Moders Side, Alt forbi for stedse! Forbi ogsaa hine rene, søde Glæder, som bragte mig Gud nærmere, forbi min behagelige Fortid, forbi min Tro, som havde vugget mig saa blidt! For mig gives der ingen uforstyrret Lykke mere . . . Og min *Moder!* Tanken om hende bragte mig fordem Lettelse under mine Lidelser, og denne Gang var den den smerteligste Erindring for mig. Jeg støder hende næsten Dolken i Brystet.“

Og nu, 38 Aar senere, føler Oldingen endnu stedse

den selv samme Smerte i sit Indre ved Mindet om hine Dage. „Som med en Tryllekreds,“ skriver han, „omgiver Katholicismen et Menneskes hele Liv saa mægtigt, at Alt synes farveløst og spildt, naar man ikke mere staar i den. Jeg kunde intet Steds finde mig til Rette. Verden gjorde Indtryk af at være en uhyre, kold Ørken. Fra det Øjeblik af, da Kristendommen ikke mere var Sandhed for mig, forekom alt Øvrigt mig saa ligegyldigt og intetsigende, næppe værd at man lagde Mærke til det. Efter at mit Liv var styrtet sammen, følte jeg en uhyre Tomhed, som efter et Feberanfald eller en forsmaaet Kjærlighed. Det forekom mig, som var jeg styrtet dybt ned; jeg ansaa mig for fortabt i en Myretue af Pygmæer.“

Overfor saadanne Bekjendelser lyde senere Forsikringer andensteds om, at han ingen Anger føler over sit Skridt, at han føler sig lykkelig og lever i uldstændig Fred med sig selv, dog alt for besynderlige og utrolige. Imidlertid maa man ikke undre sig over disse Modsigelser. Enhver ærlig Vantro maa tilstaa, at han føler noget Lignende i sig. Og i dette Punkt er *Renan* fuldkommen ærlig og uden Forbehold aabenhjærtig. Han er et slaaende Bevis paa, hvor meget Frafald fra Troen og Vantro ødelægger den indre Harmoni, den aandelige Ligevægt, Freden imellem Hoved og Hjærte, Menneskets sande Lykke, og *for stedse* ødelægger alt dette. I alle hans Skrifter, i alle hans Bekjendelser i hans „Ungdomserindringer“ træder denne Modsigelse, denne hans Aands Disharmoni i Møde. Det er vel sandt, Grunden og Motivet til alle hans Værker er Vantroen, Rationalismen, men Tonerne, som ledsage dem, lyde ofte ganske kristelige, specifik katolske, undertiden slutter hans Sang endog med en fuldkommen, korrekt kirkelig, rørende Finale.

I Aaret 1865 besøgte *Renan Athen* og ved Synet af *Acropolis* (Ruinerne af det græsk-hedenske Oldtids-tempel) udbrød han i en exalteret og over al Maade

gudsbespottelig *Bøn* til „*Fornuftens Gudinde*“, i hvilken Mindets søde Toner om den forgangne troende, lykkelige Tid dog ogsaa lyde midt imellem Gudsbespottelserne. „O blaaøjede Gudinde, ophøjede Fornuft! Jeg kommer sént til dine Mysteriers Dørtærskel. Mine Forældre vare Barbarer . . . Præsterne, som underviste mig i min Barndom, tjente fremmede Guder, de havde faaet deres Lære fra Syrierne i Palæstina . . . Det var vise og fromme Præster . . . Deres Templer behagede mig. Din guddommelige Kunst havde jeg endnu ikke lært at kjende, jeg fandt Gud dér. I et Tempel gjelød der Sange, som jeg endnu den Dag idag erindrér: Hil Dig, Havets Stjerne . . . deres Dronning, som sukke i denne Taarernes Dal! Eller ogsaa: Hemmelighedsfulde Rose, Elfenbens Taarn, Hus af Guld, Morgenstjerne . . . Hør, o Gudinde, hellige Fornuft, naar jeg mindes disse Sange, *da smelter Hjertet i mig, jeg bliver dig næsten vitro*. Tilgiv denne Svaghed, du kan ikke forestille dig den Ynde, som disse Barbarernes Magere have iagt i hine Vers og hvor megen Overvindelse det koster mig at følge den helt nøgne Sandhed.“

Klinger dette ikke som en Klagesang, som Længselens Toner efter det tabte Paradis? Og disse Klager, disse Utilfredshedsfølelser, denne Uro, disse Modsigelser, denne Disharmoni vender atter og atter, overalt tilbage i hans Erindringer.

Mod Slutningen af sin Bog taler Renan ogsaa om sit Livs Ende, om Døden og Helvede. Han fortæller at han aarlig flere Gange modtager et anonymt Brev, som altid indeholder disse samme Ord: „Og dersom der dog gaves et Helvede!“ — Men, saaledes trøster han sig: „Helvede er jo en Hypothese“. Og dersom han nogensinde i „Ødelæggelsens Periode“ paa Dødslejet skulde fornægte sit Liv ligesom *Talleyrand* og *Littré*, saa protesterer han nu i Forvejen i sunde Dage imod en saadan Svaghed. Efter denne ægte fritænkerneske,

sørgelige Protest følger atter de milde Længselsklager og Sukke efter den troende Ungdoms forspilte Lykke.

Det er Resultatet, det er Frugten af Renan's „Evangelium“, som dets Stifter har erfaret med sig selv og dokumenteret ved sine egne Udtalelser: En stadig Kamp mellem modsatte Følelser, et Indre, der er pint og plaget af Modsigelser og Disharmoni, en Dobeltnatur, der fortærer sig selv, en Pessimisme der spotter Troen paa Menneskeslægten og Dyd, en Forstokkets rædselsfuldste Protest imod den guddommelige Naade ved Afgrundens Rand!

Maatte alle de stakkels, ulykkelige Sjæle, som ere blevne førte vild ved Renan's øvrige Skrifter, atter ved hans „*Ungdomserindringer*“ og de deri indeholdte indtrængende Lærdomme blive mindede om den rette Vej, førend de naa derhen, hvor deres Mester paa en saa beklagelsesværdig Maade er naaet! †

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Den højærværdige Hr. Præfekt har i disse Dage opholdt sig her i Byen for at ordne nogle Anliggender. Efter Forlydende vil Hans Højærværdighed officielt dog først tiltræde Embedet efter Paasken. Hr. Præfekt von Euch er født 1834 i Meppen i Hannover, blev præsteviet i Aaret 1860 og kan saaledes til næste Aar fejre sit 25aarige Jubilæum. Kort efter sin Vielse ansattes han (Marts 1860) som Kapellan ved Sct. Ansgars Kirke i Kjøbenhavn i Steden for Pastor Kohues, som var bleven kaldet til Osnabrück. Den 19. Oktober 1864 forlod Hans Højærværdighed atter Kjøbenhavn for at overtage Embedet som Sognepræst for Menigheden i Fredericia, hvor han siden har opholdt sig. Vi haabe om kort Tid at se vor højærværdige Præfekt til Stadighed i vor Midte her i Hovedstaden og ønske ham paa Forhaand: „*Ad multos annos!*“ (for mange Aar!)

Højærv. Hr. Pastor F. Heiden, som i flere Aar

har været Rektor for St. Knuds Kapel og Skole og siden ifjor Præst ved Sct. Josephs Hospitalet her i Kjøbenhavn, er bleven udnævnt til Sognepræst i Fredericia og har allerede forladt Hovedstaden. Som Præst ved Sct. Josephs Hospitalet paa Nørrebro er i Pastor Heidens Sted bleven ansat Pastor A. Neuvel, som i flere Aar har været Præst for den katolske Menighed i Tromsø (Norge).

Fredericia. Fra det lille Sct. Josephs Hospital, som for et Par Aar siden blev oprettet af Sct. Josephs Søstrene i denne By, har vi modtaget en Meddelelse, af hvilken det fremgaar, at Foretagendet stadig gjør god Fremgang og mere og mere vinder Tilslutning baade hos Menigheden og Byens øvrige Indvaanere. Antallet af Syge, som have nydt Pleje paa Hospitalet, er steget til det tredobbelte imod ifjor, der har nemlig i Aaret 1883 været indlagt 60 Patienter paa Hospitalet, af hvilke 10 vare Katholiker og 50 Protestanter. I Hjemmene have Søstrene plejet 8 Syge, 4 Katholiker og 4 Protestanter. Nattevagternes Antal udgjorde ialt 201. — Maatte Velsignelsen fra oven ogsaa ledsage Søstrene i dette Aar og styrke dem i deres Kjærlighedsgjæringer mod deres syge Næste! Skulde det være nødvendigt at henvise til en Løn, da kunne vi henvise til den Største, som tænkes kan, til Frelserens Løfte: „Salige ere de Barmhjærtige, thi dem skal vederfares Barmhjærtighed.“

Rom. Den katolske Kirkes Hierarki tæller for Tiden 57 Kardinaler, af hvilke én (Schwarzenberg) blev udnævnt af Gregor XVI., 36 af Pius IX. og 20 af Leo XIII. I de sex Aar, Leo XIII. har regeret, ere ikke mindre end 29 Kardinaler afgaaede ved Døden. Efter Kardinalerne følge Patriarkerne, ialt 12, af hvilke den ene Halvdel hører til den latinske Ritus, den anden til den orientalske. Af Ærkebiskopper gives der 174, af hvilke 150 ere af latinsk Ritus og 24 af andre Riter, nemlig 3 armeniske, 1 græsk-rumænisk, 1 ruthenisk, 4 melchitiske, 4 syriske, 5 kaldæiske og 6 maronitiske. Biskoppernes Antal udgjør 713, af hvilke 663 er af latinsk Ritus og 50 orientalsk. Desforuden findes der i Kirken 17 Abbeder (nullius dioceseos), 6 apostoliske Delegater, 124 apost. Vikarer og 34 apost. Præfekter. Det samlede Hierarki udgjør saaledes 1154 Værdigheder, af hvilke dog 105

ere ledige for Tiden. De to ældste Kardinaler ere Dr. Newman (84 Aar) og Guibert, Ærkebiskop af Paris (82 Aar).

Münster. Ved den festlige Gudstjeneste den 13. Februar i Anledning af Biskoppens Tilbagekomst var hele Domkirken opfyldt med Andægtige. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ blev Biskoppen under Klokkernes Ringning afhentet fra sin Bolig af henved 300 Gejstlige, Adelen, Byraadet og Fest-Komiteen. Efter Pontifikalmessens Slutning ledsagedes Hans Højærværdighed i Procession til Estraden ved Domkirkens Portal. Det var et gripende Øjeblik, da Biskoppen betraadte den i fuldstændigt Ornat og med Bispestaven i Haanden. Den store Domplads var fyldt indtil den sidste Krog. Mængden, som beløb sig til 30—40,000 Personer, udrød i begejstrede I.everaab. Derefter sang man to Strofer af Salmen: „Fast skal min Daabspagt evigt staa“. Biskoppen meddelte derpaa den højtidelige Velsignelse, og med Salmen: „Store Gud vi love Dig“ sluttedes den imponerende Festlighed. Om Eftermiddagen og om Aftenen kjørte Biskoppen gennem Byens Gader, hilset overalt med Jubelraat. Næsten ethvert Hus var illumineret, og en Mængde pragtfulde Triumfbuer oprejste og bedækkede med Tusinder af Illuminationsglas i alle mulige Farver. Paa mange Steder saas Transparenter og hele Husfaçader vare oplyste med Tusender af Gasblus.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 16de Marts. — 3die Fastesøndag. — 17. M. Patritius, Biskop, Irlands Apostel. — 18. Ti. Gabriel, Ærkeengel. — 19. O. Joseph, Herrens Plejefader og Kirkens Skytshelgen. — 20. To. Johannes Sarcander, Martyr. — 21. F. Ihukommelse af Herrens fem Vunder. — 22. L. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer

Søndagen den 23de Marts. — 4de Fastesøndag (Midfaste).

Mariacongregationen for Ynglinge afholder Fælleskommunion idag Søndag den 16de Marts, Kl. 8, i St. Knuds Kapel.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 12.

Søndagen den 23. Marts.

1884.

Indhold: Hyrdebrev i Anledning af Fasten. Fra Kristenhedens Hovedstad.

Hyrdebrev i Anledning af Fasten.

Den højærv. Biskop af **Culms Hyrdebrev** for nærværende Fastetid handler om *det kristelige Ægteskab*, som maa bygges og grundfæstes i *Enhed, Hellighed og Kjærlighed*. Af Enheden, siger Biskoppen, følger nødvendigvis ogsaa *Uopløseligheden*. Den vigtigste og betydningfuldeste Enhed er Enhed i *Troen*, og Overhyrden advarer derfor ogsaa ret indtrængende imod *blandede Ægteskaber*, som ogsaa ere til Hinder for *Børneopdragelsen*. Helligheden modtager Ægteskabet ved den sakramentale Vielse i Kirken. Men ved Vantro og Tilintetgjørelse af Troen søger man desværre at berøve det kristelige Ægteskab dets Grundlag, og de sørgelige Følger af dette Frafald fra Gud vise sig i den stedse tiltagende Usædelighed. Kjærligheden endelig, som maa herske imellem de kristelige Ægtefæller, maa ligne den Kjærlighed, med hvilken Kristus har elsket sin Kirke.

Derfor skal ogsaa de kristelige Ægtefællers Liv tilbringes i Gud og i hans hellige Kjærlighed. Denne sande Kjærlighed maa navnlig vise sig i Modgangens og Sorgens Time, den maa i saadanne Øjeblikke være den gjensidige Støtte, der holder Ægtefællerne oppe, saa de ikke svigte deres Pligter, men tillidsfulde blive Herren tro, hvad enten han giver eller tager.

Biskoppen af **Rottenburgs** Fastemandat forklarer Salmistens Ord: „Dette er Slægten, som søger Herren, og som længes efter at skue Jakobs Gud.“ (Salm. 23, 6.) Paa en ægte ypperstepræstelig Maade forklarer Overhyrden, hvad det vil sige „*at søge Herren*“ og indskærper særlig følgende tre Punkter: 1. Den Kristne søger Herren, naar han i den h. Fastetid andægtig betragter den guddommelige Forløser *Lidelse og Død*, ledsager Herren paa hans Lidelsesvandring med en ret inderlig Taknemlighed og paa samme Tid fatter det Forsæt, at ville forhindre, at Kristus har lidt forgjæves for os. 2. Han søger Herren, naar han netop nu i Fastetiden ret ofte og andægtig bivaaner *den h. Messe* og saaledes stedse gjør sig mere og mere delagtig i Frugterne af Jesu Forløsningsdød. 3. Endelig søger han Gud, naar han ret værdigt modtager *Bodens* og *Alterens hellige Sakramenter* og paa denne Maade forener sig med Gud, for derved at opnaa det evige Liv.

Ærkebiskoppen af **Bamberg** har valgt *Lydigheden imod Kirken og Staten* til Gjenstand for sit Hyrdebrev i Fasten. Overhyrden beviser i samme, at der uden Lydighed heller ikke kan være Orden til Stede; baade i Kirken og i Staten er Lydigheden det Baand, som holder det store menneskelige Samfund sammen. Ifølge den katholske Kirkes Lære er al Magt fra *Gud*. Han er derfor det evige Ophav til den overnaturlige og naturlige Ordning her paa Jorden. Katholiken maa derfor holde begge af Gud indsatte Myndigheder højt i Ære. Ligesom *Alteret* er ham helligt, saaledes bevidner han ogsaa *Tronen* Ærbødighed og

giver med Glæde „Gud“, hvad der er „Guds“, og „Kejseren“, hvad der er „Kejserens“. Med klar Forstand, med villigt Sindelag og af Pligtfølelse underkaster han sig de guddommelige og menneskelige Love. Kun under Lovens Beskyttelse kan sand Frihed trives. Det fælles Vel agter han højere end sine egne Interesser. Med den samme Inderlighed, med hvilken han beder til sin Fader i Himlen, beder han ogsaa for sin Fader i Rom og for sin Landsfader. Hvis ikke, har han ophørt at være en sand Katholik.

Efter at have opfordret de Troende til den værdige Annæmmelse af de hh. Sakramenter i Paaske-tiden, beskæftiger Biskoppen af **Passau** sig i sit Faste-mandat med *Børneopdragelsen*. Han minder om de mange Klager over Ungdommen og paaviser, at det særlig er *Forældrenes* Pligt at modarbejde den fordærvede Aand, som hersker og som smitter Børnene, saa snart de ere ude af Skolen. Gud har lagt Forældrene Børnene paa Hjærte og anbetroet dem til Forældrene fra den tidligste Barndom af til Opdragelse; Børnenes timelige og evige Vel maa særlig ligge Forældrene paa Hjærte; i første Linie komme de ogsaa til at bære Følgerne, naar Børnene mislykkes. Opdragelsen er en besværlig Gjerning og den fordrer *Enighed* hos Forældrene og *Udholdenhed*. Ikke øjeblikkeligt, kun langsomt modnes Frugterne! De ville ikke udeblive, naar Forældrene ved egen Fromhed og en kristelig Vandeltjene til levende *Forbilleder* for Børnene. De maa ikke lade Modet synke og tænke, at de ikke kunne bevare Børnene paa Dydens Vej eller føre dem tilbage derpaa, naar de have forvildet sig. Der er ingen Grund til Forsagthed. Den *kristelige Opdragelses* Magt er stor, stor er ogsaa *Bønnens* Magt! Forældrene staa ikke ene og hjælpeløse: *Guds Naade* hjælper dem. *Gejslligheden* arbejder kraftigt med dem, og mange udmærkede *Lærere* gaa Haand i Haand med dem: slige

forenede Kræfter ville ikke blive uden lykkelige Resultater.

Biskoppen af **Triers** Hyrdebrev i Anledning af Fasten handler om Troen paa *Kristi Guddom* som Grundtanken, der gennemtrænger den katholske Kirke lige fra dens første Oprindelse indtil den Dag i Dag: Jesus: Begyndelsen og Enden, Alpha og Omega. Biskoppen minder ogsaa om de Farer, der true Ynglingen og Manden med Hensyn til hans Tro. Ved offentlige Blade og Bøger, ved Omgang med Mennesker, der have lidt Skibbrud paa Troen, vækkes og næres ofte Tvivlen hos Mange. Om ogsaa Manden i det Indre bliver sin Overbevisning tro, saa holder dog desværre ofte den uværdige *Menneskefrygt* ham tilbage fra at bekjende sin Tro frit og aabent. Hvor det drejer sig om at forsvare de katholske Grundsætninger, at tale et Ord for Kirkens Rettigheder og for dens velsignelsesrige Indretninger eller ved en mandig Optræden at vise den indre Afsky for samvittighedsløse Forvanskninger og ugrundede Beskyldninger, der tier den Fejge, fordi han ikke vover at vise sig, at bekjende sig som en Katholik, der følger sin Overbevisning. Hvor mange skamme sig ikke for at komme til Jesus om Dagen! De frygte endog for at blive betragtede som alt for religiøse, naar de blot opfyldte endog kun de nødvendige Pligter, som paahvile en katholsk Kristen. De gjøre helst som Nikodemus, der kom til Jesus om Natten i Mulm og Mørke, af Frygt for at Farisæerne skulde tage Vare paa ham. Jesus har elsket os og skjænket os alle sine Rigdomme og Goder, derfor maa vi ogsaa elske ham og indrette vor Gjøren og Laden, vor Tænken og Talen, vor Handel og Vandel efter hans Villie. Vi maa opfylde vore *Kalds- og Standspligter* i hans Navn, bære *Prøvelserne*, som ere uadskillelige fra dette Liv, af Kjærlighed til ham. Biskoppen slutter med disse Ord: „I Fædre og Mødre vaager

over eders Børn, bevarer dem i Uskyldigheden, opdrager dem i Jesu Kjærlighed. Uden Ham er alt tungt og bittert, med Ham er alt sødt og let.“

Fra Kristenhedens Hovedstad.

Special-Korrespondens.

Det er undertiden givet Mennesket at hvile ud efter udstandne Lidelser, at lukke Øjnene og drømme sig tilbage til lykkeligere Tider, at glemme de nærværende Farer og Ængstelser. Lad os søge at fastholde Erintringen om slige lykkelige Øjeblikke, styrke os ved Mindet, naar Sorgerne synes at vokse os over Hovedet. — Den tredie Marts (Aarsdagen for Leo XIII's Kroning) er en saadan Dag for den stridende Kirke her i Rom mer end noget andet Sted i Verden; den Dag glemmer man de italienske Bajonetter, der omgive Paven paa alle Steder, man har kun for Øje og i Tanker den gul og hvide Silkefane, der vajer over Vatikanets Bronzeport, ved hvilken Schweizergarden holder Vagt. Hundreder af Ekvipager fare over Peterspladsen, mangfoldige sortklædte Personer stige op ad de brede Trapper, for at naa det sixtinske Kapel eller de tilstødende Sale, for at se Paven, bringe Ham deres Hyldest, modtage hans Velsignelse og, som før sagt, om kun for en liden Stund glemme, at Kristi Statholder er en Fange, at han af sin Kongemagt kun beholdt den tredobbelte Krone. De Elendige, de vilde ogsaa gjerne tage den, hvis de kunde, men den sidder for fast; naar Paven bærer den, er han løftet højt over Mængden, og naar alle Troner ere faldne i Støvet, vil Tiaraen endnu sidde fast paa Petri Efterfølgers Hoved.

I det sixtinske Kapel ere alle Pladser optagne fra den tidligste Morgenstund af, de Troende sky ingen Anstrængelse for at komme hid, fra alle Jordens Riger samles de her ved den fælles Faders Fødder. Og er der enkelte, der ikke regne sig med til Hjorden, saa maa de vide, at den øverste Hyrde aldrig har givet Afkald paa deres Sjæle, og at han holder Husets Døre

aabne ogsaa for dem, der selv dømme sig uden Ret til at træde ind.

Fra Tribunen, hvor Damerne have Plads, har man den bedste Oversigt over hele det store Rum, man kan ogsaa kaste Blikket ind i den tilstødende Sal, hvor Palatingardister danne Spalier, for kun at lade de Personer, der ere forsynede med de rette Billetter passere. Af og til hører man et Kommando-Ord, Vaabenlarm, Vagten gjør Honneurs for en eller anden fornem Prælat eller Hoffunktionær. Stormesteren for Maltheserridderne træder ind, fulgt af en Del Kommandører og Riddere, deres Dragter ere ubetinget de skønneste og originaleste af alle Tilstedeværendes, og det vil sige meget, thi de smukkeste, pragtfuldeste, rigeste Dragter rivalisere om Forrangen ved det pavelige Hof. Men Maltheserridderne ere ikke iførte Uniform, de bære en Dragt, der minder om Korsfarernes Tider, der indslutter al Middelalderens Poesi. Paa Brystet af den røde Silkedragt er det hvide Kors indvævet, Kappen er af sort Silke, Sværdet hænger ved deres Side. O, hvorfor ruster Sværdet i Skeden nu til Dags? Findes der dog ikke hos Nogen mer den Ild, den glødende Kjærlighed til Sandheden, som besjælede de Helteskarer, der ofrede alt for at gjenerobre det hellige Land? Er Korset paa Maltheserriddernes Bryst sunket ned til at være en blot og bar Dekoration, minder det ham ikke stadig om, at Korstogene i vore Dage ikke skulle føres mod Saracener, men mod dem, der kun have smagt Kirkens Sødme for desto mere at besudle den?

Maltheserne have taget Plads, Stormesteren med Følge paa den reserverede Tribune ligeoverfor Damerne. Paa denne sidste indtages de forreste Pladser af Familien Pecci, der, som Ikke-Romere, ej kunne indtage Plads mellem den romerske Adel. Roms Aristokrati, maaske det fornemste og mest eksklusive i Verden, er mødt fuldtallig til Ceremonien. Vi træffe Prinsesse Altieri, Marquise Serlupi, Prinsesse Massimo, Prinsesse Antici-Mattei, Marquise Ricci og mange andre. De fleste af disse Dameres Mænd indtage høje Stillinger ved det pavelige Hof. Prins Altieri er saaledes Chef for Adelsgarden (*guardia dei nobili*), Marquis Serlupi Overstaldmester, Marquis Ricci Geheimekammerherre, o. s. v. Vi finde dem senere i Hs. Heligheds Følge.

Alle have efterhaanden indtaget deres Pladser, de fremmede Gesandter ved den h. Stol ere ankomne, Klokken er lige elleve — det pavelige Tog nærmer sig. Først bæres Korset — *in hoc signo vinces*. Den, der har læst Msgr. Cataldis Cirkulære i Anledning af Ceremoniellet ved Processionen, kjender Titlerne paa alle de gejstlige Herrer, der i røde, violette, hvide Dragter drage forbi os. Mellem de pragtfulde Dragter ses ogsaa et Par Franciskanermunke: Generalen og Generalprokuratoren for den serafiske Orden have deres Plads i det pavelige Tog — saá dog Pave Innocens III en Gang i Drømme Laterankirken støttet af den hellige Franciskus af Assisi, og har Ordenen jo al Tid udmærket sig lige meget ved sin Troskab mod Kirken som ved sin Fromhed og Visdom.

Kardinalerne komme tre og tre, alvorligt, højtideligt skride de frem. Blandt Kardinalerne fremtræder særlig Polens Primas, Bismarcks Martyr, Kardinal-Ærkebispens af Gnesen-Posen, Grev Ledochowski, hvis Navn i denne Tid er paa Alles Læber; ogsaa Kardinal Chigi udmærker sig ved sit distinguerede Ydre, og hans elskværdige Optræden vinder ham Alles Hjærter. Engelskmændene se med Stolthed deres Landsmand, Kardinal Howard. — Det h. Kollegium har efterhaanden indtaget sine Pladser i Koret. Der bliver ganske stille i Kapellet, Alle knæle, den h. Fader, Leo XIII, føres ind. Tolv Tjenere, klædte i mørkerødt Atlask, bære Tronstolen, der hviler paa to fløjlsbetrukne Stænger; i Tronstolen sidder en Mand, men denne Mand kaldes „*lumen de coelo*“, han løfter Haanden velsignende, og Verdens stolteste Fyrster bøje sig til Jorden for ham og modtage hans Velsignelse. Ankomsten til Tronen i Nærheden af Alteret, stiger han ned af „*Sedia gestatoria*“ og tager Plads paa Tronen. Omgivet af sine Kardinaler og sit Hof vil den h. Fader fejre Aarsdagen for sin Kroningsfest ved at bivaane det hellige Messeoffer, som frembæres af Kardinal-Stats-Sekretæren Jacobini.

De pavelige Sangere ledsage Messen med deres kunstfærdige Sang, jeg siger med Villie ikke smukke, thi den tiltaler mig ikke, Hjærtet bliver koldt, man beundrer kun den Dygtighed, hvormed hver Enkelt udfører sit Parti. Jeg foretrækker da langt at høre Præ-

fationen i den h. Messe, den har altid faaet mit Hjærtes Strengte til at klinge.

Ved Messens Slutning giver den h. Fader selv den sidste Velsignelse:

R. Sit nomen Domini benedictum; V. Ex hoc nunc et usque in sæculum!

R. Adjutorium nostrum in nomini Domini! V. Qui fecit coelum et terram! Benedicat vos Omnipotens Deus, † Pater et Filius et Spiritus Sanctus. Amen.

I samme Orden som før vender Toget tilbage til de pavelige Gemakker, Mængden spredes, men kun langsomt, Ingen iler med at forlade det Apostoliske Palads. — Vi ere atter ude paa Peterspladsen, et Regiment Bersaglierere (Jægere) afløser netop Vagten, den skingrende Trompet lyder over hele Pladsen, Paven kan maaske selv høre den og blive mindet om, at Han er en Fange. — Det hvid-gule Banner vajer ikke mer over vore Hoveder, paa Engelsborg-Kastellet ses den italienske Fane. Men vi have dog haft en salig Stund og drømt os tilbage i lykkeligere Tider. Fr.

Kirkelig Kalænder.

Søndagen den 23de Marts. — 4de Fastesøndag (Midfaste). — 24. M. Benedikt, Abbed og Ordensstifter — **25. Ti.** Mariæ Bebudelse (fejres offentlig den 9de Maj). — **26. O.** og **27. To.**, Ferialdage. — **28. F.** Ihukommelse af vor Herres Jesu Kristi kostbare Blod. — **29. L.**, Ferialdag.
Søndagen den 30te Marts. — Passionssøndag.

Fortrolig Korrespondens.

Til alle Læsere. Ved Kvartalets Slutning anmode vi indtrængende de ærede Postabonnenter om at forny deres Abonnement itide, for at undgaa en Standning i Bladets Forsendelse. Alle, især den højjærværdige Gejstlighed, bede vi om at virke for Bladets Udbredelse, ved at skaffe det baade Abonnenter og Læsere. Begge ligge os paa Hjærte. Forleder et slet Menneske sin Næste til at læse en slet Avis, saa begaar han en Synd, og Gud straffer ham derfor. Forleder du, kjære Læser, en Anden til at holde og læse et godt, kristeligt Ugeskrift, saa gjør Du en god Gjærning, og Gud vil belønne Dig derfor. Vil Du ikke abonnere gjennem Posten, saa bed de Gejstlige om at modtage dit Abonnements-Kontingent (1 Krone pr. Kvartal); de ville med Glæde forskaffe Dig Bladet.

Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

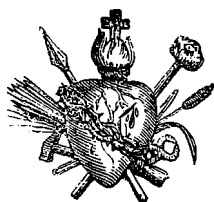
N° 13.

Søndagen den 30. Marts.

1884.

Indhold: Passionssøndagen. Et Stykke Darwinisme. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Sachsen, Wien, Trier, Paris

Passionssøndagen.

Det er overordenligt rørende og smukt at sé et Menneske ofre sin Frihed, ja sit Liv for sine Venner. Men der gives en *Kjærlighed*, som langt overgaar Kjærligheden til Venner: det er *Kjærligheden til Fjender*. Den har forskjellige Trin, denne Kjærlighed. Jeg tilgiver min Fjende; jeg kan hjælpe ham, naar det gaar ham daarligt; jeg kan frelse ham, naar hans Liv er i Fare; men det allerhøjeste vilde dog være, naar jeg endog hengav mit eget Liv for at frelse min Fjende. Hvor findes der imidlertid en saadan Kjærlighed? Har man vel nogen Sinde hørt, at Herren har ofret sit Liv for Slaven, Kongen for Undersaatten og oven i Kjøbet for den utaknemligste, som gives kunde? Man har kun *ét* Eksempel herpaa saa

længe Verden bestaar: Sé op til *Korset!* Himlens og Jordens Herre dør paa samme for sine utaknemlige Skabninger, for sine Fjender, som forhaane, hade og forfølge ham. For dem, som naglede ham til Korset, døde han. For hvem bristede hans Hjærte? For hans Fjender! Læg vel Mærke dertil, kjære Læser, jeg gjentager: han døde for sine Fjender!

Dermed menes ikke blot Alle, som hadede, forfulgte ham, og som Afsindige raabte: „Hans Blod komme over os og over vore Børn!“ „Korsfæst, korsfæst ham!“ Ikke blot de, som lagde Haand paa ham, som fængslede, bandt, hudstrøg ham, kronede ham med Torne, sloge, forhaanede, spyttede paa ham, korsfæstede ham; nej, ikke blot Skriftlærde og Ypperstepræster og Farisæere og Bødler menes der med hans Fjender: der var endnu mange andre; jeg vil straks nævne Dig *to*, som Du godt kjender, for at Du ikke skal bebrejde mig, at jeg kun nævner Dig lutter vildtfremmede, ubekjendte Navne og Folk, som slet ikke angaa Dig! Véd Du, hvad det er for *to*, som jeg tænker paa? Jeg vil sige Dig det: *Du og jeg*, begge have vi gjort det, Alle, hele Menneskeslægten, som nu lever under Solen, som har levet i forrige Tider og endnu vil leve indtil Verdens Ende: Alle have vi naglet Jesus til Korset ved vore Synder. Vi vare hans Dødsfjender; for os er han altsaa død, for os har han betalt Løsepenge, han har frelst os fra ægyptisk Slaveri; thi vi vare Alle Djævelens Ejendom og redningsløst fortabte, hvis ikke Guds Søn ved sin bitre Lidelse og Død havde frelst os fra Satans Herredømme.

Jeg mener, det er dog vel en Tjeneste, en Velgjerning, hvis Lige ikke findes? Det er dog vel et Bevis paa Guds, vor Frelsers Kjærlighed til os stakkels Mennesker! Denne Jesu Kristi Kjærlighed søger Kirken særlig at minde os ret levende om i de fjorten Dage, som gaa forud for Paaske. Til denne Kjærlighed hentyder den i alle de vemodige Sange og Hym-

ner, som lyde i denne Tid til Ære for den Korsfæstede og hans h. Kors. Og naar fra i Dag af, *Passions-* eller *Lidelsessøndagen*, alle den Korsfæstedes Billeder tilhyles i Kirken til Tegn paa, at Guddommen i Kristo traadte tilbage og skjulte sig, og man ikke mere saá andet hos ham, end den svage, menneskelige Natur, som hengaves til Lidelser og til Døden: hvad betyder dette da andet, end at Kirken tilraaber os: „Sé, hvor han elskede eder!“ Og naar vi paa *Fredag* sé Maria under Korset, sé hendes af syvfoldig Smerte gjennemborede Hjærte, sé hendes Medlidenhed med sin Søn; saa forekommer det os, som om Smertens Moder tog os ved Haanden og sagde til os: „Kom dog nærmere og stiller eder ved Siden af mig, her lige ved Korset og betænk, erkjender, hvor højt han har elsket eder!“ Og naar Kirken i den *stille Uge* ligesom paany lader os opleve alt det, som fordem for 1800 Aar siden skete i Jerusalem; naar vi ledsage Herren paa hans sidste Triumftog, som han holdt *Palmesøndag*, og sé Folket strø Palmer for sin Konge og juble ham det glade Hosanna imøde, medens Herren selv derimod ikke kan afholde sig fra at græde; naar vi paa *Skjærtorsdag* sidde til Bords med Herren og tilbedende ere til Stede, da Jesus indstifter det allerhelligste Alterens Sakramente som et evigt Minde om sin Lidelse og Død; naar vi paa den h. *Langfredag* Skridt for Skridt følge Frelseren efter paa hans Lidelses- og Korsvej, bestige Kalvariebjærget med ham, sé ham hænge paa Korset, bløde, dø; — da er det, som om Frelseren kastede Blikket paa Dig og mig, paa enhver af os, og hans Stemme lød til vort Hjærte: „Sé, alt dette skete for Dig, for at frelse din stakkels Sjæl! Sé, hvor jeg elsker Dig!“

Vort Hjærte maatte være af Sten, kjære Læser, hvis Frelserens Kjærlighed ikke gjennemtrængte og opvarmede det; hvis der ikke fandtes *Gjenkjærlighed* i os til ham, som har elsket os i en saa uendelig Grad.

Men *hvori bestaar denne Gjenkjærlighed* til den lidende Frelser? Ja, kjære Læser, det véd Du meget godt; det er bleven Dig hundrede Gange sagt, og uden Tvivl bedre og mere indtrængende sagt, end jeg kan. — Vi skulle ret ofte *mindes* Jesu Lidelse og Død og være *taknemlige* for den. Men dette er dog det mindste! Gjenkjærligheden fordrer ogsaa, at vi i Virkeligheden drage Nytte af Jesu Lidelse, d. v. s. *undgaa alle de Synder*, som have forskyldt Herrens Lidelse og Død. Gjør det, kjære Læser: afdø med ham fra Synden, for at Du en Gang maa komme til at fejre med ham en herlig Opstandelse. †

Et Stykke Darwinisme.

Hvorledes Verden blev til? Det er efter Darwins Mening den letteste Ting af Verden! Tag noget Urslim, en Urcelle, et Par Gram Surstof, noget Kulsyre, en Smule Kvælstof, en lille Kjende Æther, som De kan faa paa ethvert Apothek. — Alt dette sammenblandet paa den rette Maade, og *det*, som kaldes saa højtravende „*Verden*“, er færdigt. De kan selv gjøre Experimentet hjemme. Efter Laplace, Humboldt, Darwin og Häckel, disse den nyere Tids store Evangelister, som have skrevet Fornuft-Evangeliet, var den saaledes konstruerede Verden en Gas- eller Glaskugle — det kommer jo ikke an paa et Bogstav — og da det begyndte at regne paa denne hede Kugle, fik den Revner, d. v. s., der dannede sig Bjerge og Dale. Solen skinnede paa en Bunke Urslim, og alle Slags Dyr hoppede nok saa lystigt ud deraf. I de dybere Revner løb der Vand, og paa denne Maade opstod Havene, Floder og Søer, og paa de høje Bjerge lagde Sneen sig. Gaskuglens Indre vedblev at være hedt, men ved

begge Poler dannede der sig paa Grund af den naturlige Kulde naturlig Is, hvad man dog ogsaa kan eftergjøre i Fabrikerne. De ser altsaa, at man grundigt har ført Dem paa glat Is, da man fortalte Dem, at Vorherre havde været nødvendig for at skabe Is. Opvarmet Is kalder man Damp, som driver Maskiner, Jærnbaner og Dampskibe, ja hele vort oplyste Aarhundrede gaar med Damp. Fra Damp stammer Dæmper. Den mægtigste Dæmper gav den nyere Naturvidenskab de gamle Religionssystemer; den bragte endog Verden, som hidtil stod stille, til at løbe. Verden drejer rundt, og som Følge deraf drejer det ogsaa rundt hos mange Mennesker, og saaledes opstode de Forrykte. Verden er en Billardkugle, som Galilæo satte i Bevægelse ved sin Forstands Queue.

Verdens-Skabeisens store Gaade er saaledes løst paa den simpleste og sindrigste Maade af *Naturvidenskaben*, af Urslimforskerne, Abetheoretikerne og Kraft- og Stof-Filosoferne. Den ærede Læser vil af disse Par Linier ogsaa tydeligt og klart kunne erkjende, hvor simpelt og naturligt Alt har dannet sig selv her paa Jorden, hvorledes den ene Form har udviklet sig af den anden baade i opad- og nedadstigende Linie. Jeg skal, til yderligere Forstaaelse af Darwinismen og Descendenstheorien for den ærede Læser, til Slutning føje et Ord om *Abetheorien*. De véd jo, at Mennesket efter de nyeste Opdagelser nedstammer fra *Aben*. *Aben* danner Overgangen fra Dyrene til Mennesket. Orang-Utangerne, der, som alle *Aber*, have fire Hænder, stak begge Baghænderne i Kalveskindsstøvler, Forhænderne i Gedeskinds Handsker, bandt sig et Silkeslips og en ren Krave om Halsen, og Mennesket, *homo sapiens* (det vise Menneske) var færdigt!!

Ærede Læser, jeg tør for de øvrige Læseres og Læserinders Skyld ikke opholde mig længere ved Darwinismen, Descendenstheorien og den moderne geniale

Professor-Visdom. De har vistnok ogsaa selv faaet mere end nok deraf. Lev vel, og gjør en anden Gang ikke saa lærde Spørgsmaal.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Ved den højtidelige Præstevielse, som fandt Sted Lørdagen den 8. Marts i Sct. Johannes Lateran-Kirken i Rom, var blandt Ordinanderne, som modtog Præstevielsens h. Sakramente, ogsaa de to forhenværende Elever af Sct. Andreas Kollegiet paa Ordrupshøj: P. Schreiber og J. Woltrink. — Vi ønske de unge Gejstlige til Lykke og Velsignelse og glæde os af ganske Hjærte med dem over den store Naade og Lykke, som Gud har ladet dem blive til Del. Maatte de stedse vise sig denne Naade værdige og trofast tjene Herren i mange Aar, for saaledes at blive delagtige en Gang i Frelserens Forjættelse: „Hvor jeg er, der skal og min Tjener være!“

Sachsen. Den fornylig afdøde Prinsesse Georg af Sachsen, Kongen af Portugals Søster, for hvem vort Hof har baaret Sorg i disse Dage, førte et strængt og regelmæssigt Liv efter en Timeplan, som hun selv havde forfattet, og veg aldrig bort fra sine Pligter. Imod sig selv var hun haard og hadede Forkjælelse. Som Katholik holdt Prinsessen strængt paa at hun selv og hendes Omgivelser hver Dag hørte den h. Messe, og kun i meget vigtige Tilfælde turde Børnene forsømme Kirken paa Hverdagene. Børnenes Undervisningstimer overværede hun stedse selv og havde da, eftersom hun stod op Kl. 6, allerede hørt den h. Messe tilligemed Børnene. — Maatte de katholske Mødre, som læse dette, lære af denne fromme Prinsesse, og ikke overlade til Skolen alene at drage Omsorg for Børnenes aandelige Vel, men derimod hjælpe Skolen i dens Opgave, idet de ved Ord og godt Exempel ogsaa i Hjemmet søge at opmuntre deres Børn til Guds frygt, til Flid og Iver og til Kjærlighed for vor hellige Kirke og dens ophøjede Gudstjeneste. De vilde da opleve langt større Glæde af deres Børn, end de nu opleve i mange Tilfælde.

Wien. Af to Wiener-Skoleprogrammer meddeler „Reichsbote“ følgende Statistik, som giver os et Begreb om Jødernes Magt i Østerrig: Leopoldstadts Komunal-, Real- og Over-Gymnasium, Program for Skoleaaret 1880: Katholiker 123, Protestanter 3, Israeliter 390. Det andet Program er det k. k. Statsgymnasium i Wiens II. Kreds for 1882—83, som opfører Elevantallet saaledes: Katholiker 152, Græsk-Katholske 3, Protestanter 5, Israeliter 396 og Tyrkisk-Israeliter 4. — 400 Jøder mod 160 Kristne, det er 10 mod 4 — i en kristen By! Jødedommen, som næsten udelukkende beskæftiger sig med Penge- og Varehandel, bliver derved stedse rigere, og de produktive Klasser, hvortil de Kristne høre, stedse fattigere. Disse Sidste kunne ikke mere opdrive Pengene til deres Sønners Studium, og det saa meget mindre, som Pengenes Værd stedse er i Synken paa Grund af Kapitalismen, og Livet derimod stedse bliver dyrere.

Trier. Den 6. Marts var det 10 Aar siden Biskop Mathias Eberhardt af Trier vandrede i Fængsel. „Trier. Landeszeit.“ har i den Anledning sammenstillet Straffene, som den afdøde Biskop maatte lide under Kulturkampen. De vare ifølge denne Sammenstilling følgende: 1873: 2. Decemb. dømt til 10,800 Mark Bøde; 15. Dec. 19,200 Mark; 22. Dec. 1,200 Mark. — 1874, 21. Januar udpantet; 12. og 14. Febr. ligeledes; 6. Marts ført i Fængsel. — 1875, 5. April idømt 2,400 Mark Bøde; 12. Aug. 1,200 Mark; 18. Aug. ligeledes; 21. Aug. udpantet; 8. Oktober idømt 91,390 Mark Bøde: 9. Dec. 600 Mark. — 1876, 19 Febr. 600 Mark — Ialt idømt Pengebøder til Beløb af **128,550 Mark** (114,266 Kroner).

Fængselsstraffen varede fra 6. Marts til 31. Dec. 1874. Den 30. Maj 1876 døde den ædle Biskop som en Martyr og et Offer for Kulturkampen.

Paris. P. Theodor Ratisbonne, Generaldirektøren for alle Mødreforeningerne, er afgaaet ved Døden i en Alder af 82 Aar. Han var født i Aaret 1802 i Strassborg og blev, som Søn af en rig og anset jødisk Familie, opdraget i Jødedommen. Efter at have fuldendt sine Studier, var han en Tid lang Advokat. Ved Guds Naade kom han i Aaret 1827 til den kristelige Sandheds Erkjendelse og modtog den h. Daab, og efter at han senere havde modtaget Præstevielsens h.

Sakramente, har han indtil sin Død trofast arbejdet i Kirkens Tjeneste til Guds Ære og Næstens Frelse. Mødreforeningens Ærkebroderskab, hvis nidkjære Direktør han var, tæller for Tiden ikke mindre end 1200 Filialer i hele den katholske Verden. Vi anbefale den Afdøde til den kjøbenhavnske Mødreforenings andægtige Bønner. R. I. P.

Kirkelig Kalender. .

Søndagen den 30te Marts. — Passionssøndag. — 31. M. Ferialdag. — **1. April Ti.** Ferialdag — **2. O.** Frants af Paula, Bekjender. (Kl. 8¹/₄ Messe for Ansgariusforeningen.) — **3. To.** Ferialdag. — **4. F.** Marias syv Smerters Fest (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Broderskabsandagt med Prædiken). — **5. L.** Vincents Ferrerius, Bekjender.

Søndagen den 6. April. — Palmesøndag. (Gudstjenesten i Sct. Ansgar begynder Kl. 9¹/₂ med Palmevielse og Procession). Paasketidens Begyndelse.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 1. April, Kl. 8¹/₄, læses den h. Messe for Mødreforeningen.

Elisabethforeningen, d. e. Foreningen til forældreløse og forsmte Børns Frelse, tillader sig herved at anbefale sin vanlige Paaske-Bazar til Damernes og andre Velgjøreres velvillige Erindring i indeværende h. Fastetid. Selv de ubetydeligste Gjenstande eller Pengebidrag til Bazaren modtages til enhver Tid med Taknemlighed af Bestyrelsens Medlemmer: Frøken C. Capozzi, Fredericiagade 8, 3die Sal; Fru Larsen, Vingaardsstræde 10, Stuen. og Fru Tronier, lille Strandstræde 20, 4de Sal.

Egtevielser

i Sct Ansgars Kirke.

Handelskommis Kristian Albert Döderlein Holst og Julie Sarpetti (9. Febr.) — Enkemand Mathias Peter Michael Dupont og Jensine Petrea Andersen (14. Febr.) — Tandlæge Axel Laurentius Zanichelli og Birgitte Kathrine Marie Lund (24. Febr.)

Dødsfald.

Enke Mette Marie Kettner (76 Aar) den 7. Febr. — Sct. Joseph-Søster Melania (18 A.) den 9. Febr. — Former Ferdinand Sofus Rombenz (28 A.) den 14. Febr.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 14.

Søndagen den 6. April.

1884.

Indhold: Kirkens Hellighed Kirkelige Efterretninger: Rom, Schwerin.

Kirkens Hellighed.

Prædiken, holdt den 11. November 1883
af afdøde Præfekt *H. Grüder*.

„Himmerige lignes ved en
Mand, som saæde god Sæd i
sin Ager.“

Matth. 13, 21.

Den Lignelse, som vor guddommelige Frelser foredrager i Søndagens Evangelium, er overmaade lærerig og vigtig for os. Den minder os nemlig om den vigtige Sandhed, at Herrens Rige, d. v. s. Herrens Kirke her paa Jorden, aldrig kun udelukkende bestaar af de Udvalgte; men ligesom en Ager blandt Hveden ogsaa gemmer Klinte, saaledes omfatter den sande Kirke blandt de Fromme og Gode ogsaa en Del daarlige og slette Mennesker. Urimeligt er det derfor at paastaa, at den af Frelseren grundlagde Kirke har ophørt at være den sande og rette Religion, naar der findes raadne og ugudelige Medlemmer i den. Sværmeri er

det at lede efter et Kirkesamfund her paa Jorden, der kun bestaar af levende Helgener; et saadant har endnu aldrig været til her paa Jorden, og vil først være muligt i Himlen. Her paa Jorden derimod, hvor ethvert Menneske, saa længe han lever, har frit Valg mellem Ondt og Godt, vil der altid og overalt være dem, der frivilligen foretrække det Onde for det Gode. Jesu Kristi hellige Kirke er ikke nogen Tvangsanstalt: og selv en Tvangsanstalt kan i det Højeste fremtvinge en vis ydre Dannelse og fælsyneladende Godhed, som uden et tilsvarende Indre jo kun vilde blive et blot og bart Hykleri; nej ingen Hyklere, ingen Trælle og Slaver skal Kirken opdrage, men Guds *Børn*, der frivilligt vælge det Gode og forkaste det Onde. Hvo som ikke vil gjøre dette, forspilder rigtignok sit Borgerskab i den triumferende Kirke i Himlen, men her paa Jorden kan han lige fuldt endnu vedblive at være Medlem af den stridende Kirke.

Men, indvende I maaske, skal den sande Kirke ikke ogsaa være en *hellig* Kirke? Hvorledes kan den da taale Syndere i sit Skjød? Ganske rigtigt: Der gives fire Mærker eller Kjendetegn, hvorpaa man kan kjende den ene sande kristne Kirke og skjelne den fra alle falske Religioner. Disse 4 Kjendetegn ere: *Enighed*, *Hellighed*, *Almindelighed* og *apostolisk Oprindelse*, og en Kirke, som ogsaa kun mangler ét af disse fire Mærker, som enten ikke er enig eller ikke er hellig eller ikke er almindelig eller ikke har nogen apostolisk Oprindelse — kan umulig være Kristi sande Kirke. Men vor Kirke ophører ej heller at være hellig, om der ogsaa findes vanhellige, syndige og ugudelige Medlemmer i den, lige saa lidt som en Ager ophører at være en god og frugtbar Jordbund, om den iblandt Hveden ogsaa gemmer en Del Klinte.

Kirken skal være hellig, d. v. s. Kirkens Stifter, Kirkens Lære og dens Lovgivning maa være rén, ædel, hellig, og den maa godtgjøre, at den er i Stand til at

føre alle dem til sand Hellighed, som følge dens Lære og Anordninger. Ja, er det altsaa Kirkens Maal og Opgave at *føre* og *vejlede* Menneskene til sand Hellighed og sædelig Fuldkommenhed, da er det jo en nødvendig Forudsætning, at mange af dens Medlemmer *endnu* ikke ere hellige; thi de, som allerede ere hellige, behøve jo ikke mere at føres og vejledes til Hellighed; naar Nogen har naaet Maalet, behøver han ingen Fører mere til Maalet. — Ja, Højtelskede i Herren! kunde det paavises, at Kirkens Stifter var et syndigt Menneske, eller at Kirkens Lære og Love indeholdt vanhellige Grundsatninger eller vanhellige Bestemmelser, som maatte snarere føre til Letsindighed, til Ugudelighed end til sand Fromhed og Hellighed — ja, da maatte vi give tabt, da maatte vi tilstaa, at Kirken umulig kunde kaldes hellig. Men at paavise noget Sligt om vor hellige Kirkes Lære og Lovgivning vil aldrig være muligt. Dens Lære og Love ere saa rene, saa ædle og ophøjede, at mange af vore Modstandere, som ikke kjende den guddommelige Naades Magt, foregive, at det er umuligt at følge den i sin hele Strængthed. Deraf kommer det da ogsaa, at i samme Grad og i samme Forhold som en Katholik slappes og kølnes i sin sædelige Alvor, bliver sløv og efterladende i sine sædelige Pligters Opfyldelse, — i samme Grad og Forhold sløves, slappes og kølnes ogsaa hans Hengivenhed for Kirken og føler han sig snarere hendragen til en eller anden af de utallige Sekter, som tilstaa og indrømme Lidskaberne større Frihed; — men omvendt: jo grundigere og alvorligere en Katholik er befittet paa sin egen sædelige Renhed, jo mere han flyer og skyer al sædelig Besmittelse, desto mægtigere, stærkere og inderligere føler han sig hendragen til den h. Kirke, desto mere paaskjønner han den Naade og Lykke at være dens Barn, desto mere beklager han alle dem og beder desto inderligere for alle dem, som ere berøvede denne Naade.

Hvilken indtrængende Advarsel for os, Højtelskede i Herren! i denne Bevidsthed: at omendskjønt vi have den Lykke og Naade at være Medlemmer af den ene sande Kirke, kunne vi dog aldrig derfor alene formene os fuldkommen betryggede — thi vi kunne jo ogsaa høre til Klinten i Herrens Ager! Kun naar vi med vedvarende Omhu og Samvittighedsfuldhed befitte os paa at indrette vort hele Levned i fuld Overensstemmelse med Kirkens Tro og Bud, kun da tør vi nære den tillidsfulde Fortrøstning, at vi en Gang ville findes som rén *Hvede* i Herrens Ager og værdige til at samles i hans Lade, d. v. s. at stedes til den evige Salighed og Herlighed i Himlen. — Høre vi derimod til dem, hvis Liv og Vandel staar i Modstrid til deres hellige katholske Tro og Love, til dem, som kun med Munden udtale den katholske Trosbekjendelse, men ved deres Gjerning fornægte den, da have vi al Grund til at frygte, at vi høre til Klinten, der vel staar paa Herrens Ager midt iblandt den rene Hvede, men i den afgjørende Dødstime erkjendes modne til at brændes, modne til den evige Ild i Helvede.

For at en saadan forfærdelig Ulykke ikke skal ramme os, lader os især være trofaste i at *anvende* og *benytte* de mangfoldige *Hjælpe-* og *Naademidler*, som bydes os i vor h. Kirke, — thi det er især ved dem, at vi sættes i Stand til, uagtet vor egen naturlige store Skrøbelighed og Afmagt, at hæve os til den sædelige Renhed og Fuldkommenhed, som vor hellige Tro forlanger af sine Bekjendere. — Spørger alle hine rene, ædle og heltemodige Sjæle, som have forherliget vor h. Kirke og opbygget, ja forbavset Verden ved deres overnaturlige Dyd og Hellighed — spørger dem, hvor de have søgt og fundet overmenneskelig Kraft til et saa helligt Levned, saa ophøjede og heltemodige Dyrer; og de ville svare eder: dem have vi øst af *Kirkens Naadekilder!* — De have alle været **Bønnens** Mænd, og ikke blot selv bedet gjærne og flittigt, men

ogsaa tyet til **Forbønnens** kraftige Hjælp, især til den h. Gudsmoders og deres h. Skytsengels Forbøn og Bistand; — de fandt deres største Trøst i at kunne ret flittigt bivaane det hell. **Messeoffer**, og derved sikre sig den rigeste Andel i alle Forløsningsens naaderige Frugter og Virkninger; — de vare regelmæssige i Annæmelse af de hh. **Sakramenter**; de nøjedes ingenlunde med blot at skrifte og kommunikere én Gang om Aaret for at fyldestgjøre det strænge Kirkebud — nej, men de ansaa det for en stor Velgjerning at kunne modtage *Bodens* Sakramente, hver Gang deres Sjæl følte sig betyngtet eller besmittet om ogsaa kun med ringere Fejl og Iyder — og den hh. *Kommunion* var Gjenstand for deres inderligste og vedvarende Længsel — og naar Forholdene ikke tillode dem den daglige *sakramentale* Kommunion, lod de aldrig nogen Dag hengaa uden i det mindste ved den *aandelige* Kommunion at søge nogen Erstatning for dette Savn.

Og tilvisse, Højtelskede i Herren! i disse rige og uudtømmelige Naadekilder kunne og ville ogsaa I finde den samme overnaturlige Hjælp og Bistand, som Millioner og atter Millioner af Kirkens bedste og ædleste Børn i de henrundne 18 Aarhundreder have fundet i dem, saafremt I ere lige saa varagtige som de i at øse af dem. Ja, den trofaste Anvendelse af de rige Naademidler i vor hellige Kirke vilde ogsaa sætte *eder* i Stand til at føre en saa rén, hellig og pletfri Vandel, at ogsaa I derved kunde afgive et levende Bevis paa Kirkens Hellighed, og paa dens helliggjørende Kraft; og medens I saaledes ære og forherlige Frelserens h. Brud, forskaffe I eder tillige den størst mulige Betyggelse for, at I ej høre til Klinten, men til den rene Hvede i Herrens Ager, at I ej hehøve at ængste eder og frygte, at I skulle overgives til Ilden, men snarere tillidsfuldt kunne haabe at befindes værdige til at samles i Herrens himnenske Lade — den størst mulige Betyggelse for, at ligesom I nu have den ufortjente

Naade og Lykke at være Medlemmer af Jesu Kristi stridende og forfulgte Kirke her paa Jorden, her i Tiden, I en Gang ogsaa ville blive indlemmede i Hans triumferende og sejrslige Kirke i Himmelen; — denne Naade forunde Herren eder Alle og mig selv formedelst Sin uendelige Miskundhed og Forbarmelse! Amen.

I Anledning af, at det *imorgen*, Mandag den 7de April er den h. Herman Josephs Fest og altsaa den afdøde Præfekt Grüders *Navnedag*, have vi troet at gjøre vore Læsere en Glæde ved her at meddele *den sidste Prædiken*, som den i Herren Hensovede holdt til den forsamlede Menighed i Sct. Ansgars Kirke. Det var paa den 26. Søndag efter Pinse, den 11. November f. A., at Overhyrden for sidste Gang skulde forkynde Guds-Ordet fra Prædikestolen: to Uger efter (d. 28de) lagde han sig til Sengs, og andre to Uger derefter (den 15. December), havde Herren over Liv og Død kaldt ham til sig.

Hvorvel vi tillidsfuldt haabe, at den Bøn, hvormed den Afdøde sluttede sin sidste Prædiken: „at Gud i sin uendelige Miskundhed vilde forunde os Alle og ham selv den Naade, efter at have været Medlemmer af den stridende og forfulgte Kirke her paa Jorden, ogsaa en Gang at blive indlemmede i den triumferende og sejrslige Kirke i Himlen“, allerede er gaaet i Opfyldelse for *hans* Vedkommende, saa undlade vi dog ikke at anbefale den kjære Hensovede til de Troendes Bønner under Bivaanelsen af det h. Messeoffer *imorgen*, og saaledes at yde ham et kjært Taknemlighedsbevis paa hans Navnedag. Medens vi tillige ville tage os hans sidste Ord ret til Hjærte og trofast efterfølge dem.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 19, Marts, den h. Josephs Fest, fejredes der i Kardinal Chigi's Huskapel en lige saa ophøjet som rørende Festlighed. En ung adelig Dame, Maria de Montgelas, den bayerske Gesandtskabs Sekretærs Gemalinde, blev optagen i Kirkens Skjød, og modtog af Kardinalens Haand Alterens og Konfirmationens hh. Sakramenter. Grevinden er et Barne-

barn af Hr. von Ozeroff, som i længere Tid var Gesandt ved det bayerske Hof. Hun tilhørte hidtil den græske ikke unerede Kirke og blev undervist i den katholske Kirkes Lære af P. Frants Ehrle, og af ham forberedt til at vende tilbage til Kirken; men næst efter Guds Naade har dog vistnok hendes inderlig fromme Gemals opbyggelige Exempel bidraget til denne heldbringende Beslutning.

— Propaganda-Kollegiet har rettet et Cirkulære til Jordens samtlige Biskopper, i hvilket der meddeles, at der som Følge af den bekjendte romerske Kassationsretsdom (se Nr. 9) skal oprettes Pladser i Udlandet til Modtagelsen af Legater og Gaver til Propaganda-Kollegiet. I Evropa ere følgende Byer angivne: Wien, München, Paris, Madrid, Lissabon og Haag, hvor Nuntierne modtage Legaterne; fremdeles i Mecheln, London, Dublin, Konstantinopel og Malta. I Asien: Bombay, Kalkutta og Madras; i Amerika: New-York, San Francisko, Quebec, Toronto, Rio de Janeiro, Buenos Aires og Quito; i Afrika: Algier; i Australien: Sidney, Skrivelsen, som er dateret den 15. Marts, bærer Kardinal Simeoni's Underskrift i hans Egenskab af Præfekt for Propagandaen.

Schwerin. Hertug Paul Friedrich af Mecklenburg, den regerende (meget sygelige) Storhertugs næstældste Broder, har som bekjendt for et Par Aar siden ægtet en katholsk Prinsesse Windischgrätz; ved dette blandede Ægteskab blev der naturligvis fordret Løftet om Børnenes katholske Opdragelse og ogsaa givet af Hertugen. Da Gud nu skjænkede Parret en Søn, lod Hertug Paul Friedrichs den Gang endnu regerende Fader Barnet døbe protestantisk uden Forældrenes Vidende og Villie. For at forhindre, at Sligt gjentoges, og for tillige at sikre den førstefødte Søns katholske Opdragelse, forlod Hertug Paul Friedrich med sin Gemalinde Mecklenburg og gik til det nordlige Afrika, hvor der hersker større Frihed. Da nu ingen Katholik kan blive Hersker i Mecklenburg og Hertug Paul Friedrich agter at holde sit Løfte angaaende den katholske Børneopdragelse, saa har han nu givet Afkald paa Arvefølgen i Mecklenburg for sig og sine Efterkommere til Fordel for sine yngre Brødre og deres Efterkommere. Hertug Paul Friedrich

har saaledes givet et smukt Exempel paa Trofasthed med Hensyn til det givne Løfte og fulgt den Grundsetning: „En Mand et Ord“.

Rev. D.D. Missionarii, qui sacra olea Hafniâ accipere optant eorum vascula vacua et nitida huc mittant oportet ante Dominicam in Albis.

Hafniae, 2. Aprilis 1884.

H. Bøhmer.

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 6. April. — Palmesøndag. Den højtidelige Palmevielse i Sct. Ansgar begynder Kl. 9 $\frac{1}{2}$. — Med Palmesøndag tager den kirkelige Paasketid til den pligtmæssige Annæmmelse af den h. Kommunion sin Begyndelse. — **7 M.** Ferialdag; Herman Joseph, Bekjender. — **8. T.** Ferialdag; Lidelseshistorien oplæses efter Markus. — **9. O.** Ferialdag; Lidelseshistorien oplæses efter Lukas.

10. April. Skjærtorsdag. Kl. 10 Levitmesse og derefter Procession med det Allerhelligste. — Kl. 6 Aften: Andagt til det h. Sakrament.

11. April. Langfredag. Kl. 10 Formiddagsgudstjeneste med Prædiken. — Kl. 6 Aften: Andagt til Jesu syv Ord paa Korset.

12. April. Paaskelørdag. Kl. 8: Ildens Indvielse, Profetiernes Læsning, Døbevandets Indvielse, Litaniets Afsyngelse, og henved Kl. 9 $\frac{1}{4}$ Højmesse med Vesper.

Søndagen den 13. April. — Herrens Opstandelse. 1ste Paaskedag. Korsets højtidelige Optagelse i Sct. Ansgar: Kl. 6 Morgen; derefter første Levitmesse med Prædiken. Kl. 8: stille Messe. Kl. 10: anden Levitmesse med Prædiken.

Sct. Knuds Kapel. Skjærtorsdag og Langfredag begynder Formiddagsgudstjenesten Kl. 9, og holdes Gravandagt med Prædiken Kl. 8 Aften. Paaskelørdag begynder Gudstjenesten Kl. 8, Højmassen Kl. 9.

Elisabethforeningen tillader sig at henlede Opmærksomheden paa den Bazar, som den plejer at afholde i Paaskedagene til Fordel for de af Foreningen overtagne forældreløse eller forsømte Børn. Bazaren med Tombola holdes i Kirkebygningens Baghus i Stuen.

En Portion af **v. Hurks Legat** er disponibel. Skriftlige Ansøgninger indgives inden 1. Maj hos Kirkeforstander Stratböcker eller Undertegnede.

H. Bøhmer.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 15.

Søndagen den 13. April.

1884.

Indhold: Store Gud, det er Jesus! Førstkommunikanterne og deres Familie. Kirkelige Efterretninger: Rom, Holland, Münster, Nordamerika.

Store Gud, det er Jesus!

Af en gammel Soldats Dagbog.

Den ærværdige P. *Maria Joseph von Geramb* af den strænge Trappistorden var før sin Indtrædelse i denne Orden *Baron von Geramb, General og Kammerherre hos Hs. Majestæt Kejseren af Østerrig*. Denne Mand fortæller selv i sin Dagbog følgende Træk:

Napoleon I., denne Guds Svøbe, rykkede i Spidsen for sin sejrsvante Hær mod en af Italiens Hovedstæder. Den i samme residerende Fyrste havde forladt den, fordi han agtede sit Folks Velfærd og Fred for at være mere værd end Æren for et haabløst Forsvar. Dagen efter forlod ogsaa jeg denne Hovedstad med de kongelige Tropper, som jeg havde den Ære at anføre. Vi marscherede hele Natten; først ved Daggry gjorde vi Holdt, og jeg underholdt mig med nogle Officerer. Da forekom det mig, som saá jeg flere Personer nærme

sig os, og hørte Lyden af en lille Klokke, og snart efter blev jeg en fattig klædt ærværdig hvidhaaret Gejstlig vár. Han ledsagedes af et Par Bønder, som trods den strænge Kulde med blottet Hoved gik foran ham. Den ene af dem ringede af og til; den Anden bar en Lygte. „*Store Gud!*“ udraabte jeg, „*det er jo Jesus!*“

Dette vilde være mig umuligt at beskrive, hvad jeg følte ved dette Syn — Synet af min Forløser, hvem jeg i saa lang Tid havde forsømt og forglemt, ja saa utilgiveligt havde forglemt. Det var *Jesus*, som man bar til en Syg, *Jesus*, hvis hellige Navn jeg havde lært at stamme paa min Moders Skjød — *Jesus*, hvem jeg i min Barndom saa ofte og inderligt havde paakaldt.

Jeg sprang af Hesten, kastede mig paa Knæ og tilbad min almægtige Gud og Forløser. Derpaa traadte jeg hen til Præsten og sagde: „Jeg beder Deres Højærværdighed om at tillade os at ledsage det allerhelligste Sakramente, og at jeg tillige med mine Officerer og Soldater bringer alle Kongers Konge vor Hyldest.“

Jeg uddelte mine Befalinger, og strax fortsatte den ærværdige Præst, som bar det Allerhelligste, omgiven af Officererne og ledsaget af hele Regimentet, Vejen til en nærliggende Landsby.

Den Tilstand, hvori jeg nu befandt mig, lader sig ikke skildre. Jeg red ved Siden af *Jesus*, min Gud og Frelser, som havde overøst mig med saa mange Velgjerninger; men hvis Godhed og Mildhed jeg saa ofte havde misbrugt. Jeg tænkte paa min Barndoms kun altfor hurtigt henrundne, lykkelige Dage. Den Gang var *Jesus* Hovedgjenstanden for min Kjærlighed; og den Bog, som fortalte mig noget om *Jesus*, var min Yndlingsbog; at udtale Jesu søde Navn var min højeste Fryd. Enhver Fattig, enhver Ulykkelig, ethvert lidende Væsen erindrede mig om *Jesus*, og jeg oplevede i Aanden paany den vidunderlige Dag, paa hvilken jeg i festlig

Dragt ved min uforgiæmmelige Lærers Haand traadte ind i Helligdommen, og for første Gang med en Kjærte i Haanden og med et af hellig Ærefrygt og Kjærlighed bankende Hjærte modtog min Gud og Forløser. — Ak, des værre! de svandt altfor hurtigt, disse skjønne Dage, som en natlig Drøm! Og, da jeg kastede et Blik i mit eget Indre, spurgte jeg mig selv med Skræk, hvad der var blevet af disse Uskyldighedens og Salighedens Tider, af Guds skjønne Værk, af min i Guds Billede skabte Sjæl! Hvad havde jeg skullet blive! og — hvad var jeg bleven? Jeg maatte græde ved Tanken derom!

Vi rykkede imidlertid frem i ærefrygtsfuld Tausshed. Man hørte intet uden Hestens Trin og Trompetens Lyd. Da vi ankom til Byen, traadte jeg med Præsten ind i et temmelig anseligt Hus. Her laa en Olding paa Dødslejet, og hans Nærmeste knælede omkring Sengen. Den gamle Mand var en forhenværende Officer, der havde vundet Ros og Ære, men nu med Kjærlighed og Haab imødesaa sin Forløseres Komme. Han kastede et Blik paa os, som paa en Gang røbede Forundring og Taknemlighed.

„Min kjære Broder,“ sagde Præsten kjærlig til ham, „herlig og ærefuld er vel denne militære Led-sagelse, med hvilken De her ser al Storheds og Maje-stæts Gud komme for at hengive sig til Dem; men det er ikke Hærskarernes Gud, som jeg forkynder Dem, men Fredens Gud. Saa kom da min Broder, og kast Dem i den guddommelige Kjærligheds Arme for at opofre Ham al Deres vundne Krigerære, alle Deres Lidelser og sig af deres inderste Hjærte: Mit Haab, o Herre, er grundet paa dit Kors! Jeg overgiver mit Liv i dine Hænder og underkaster mig ganske din hellige Villie. Dersom Du endnu vil skjænke mig nogle Dage i denne Jammerdal, da vil jeg ene hellige dem til Dig, min guddommelige Mester og Herre, for

dermed at give Erstatning for de Dage, jeg har levet uden Dig!“ Efter disse Ord modtog den Syge sin Frelser, Fredens og Kjærlighedens Gud.

(Slattes.)

Førstkommunikanterne og deres Familie.

En Tro, én Kjærlighed og ét Hjærte skal forene alle den kristelige Families Medlemmer med hverandre. I Særdeleshed maa usædvanlige Tildragelser i Familien ikke betragtes ligegyldigt, men derimod gjøres til sande *Familie-Begivenheder*, i hvilke *alle* Familiens Medlemmer deltage i Fællesskab, og for hvilke de alle uden Undtagelse vise fælles Interesse. Og en saadan Begivenhed er netop *et Barns første Kommuniondag*.

Den maa ikke alene være en Festdag for *Barnet* — nej, den maa være en Festdag for *hele Familien*, en Festdag, som Alle imødesé med taknemlig Glæde. Jeg maa desværre bekjende, at vor Tids lunkne og vantro Aand kun altfor ofte gjør sig bemærket overfor denne hellige Glæde. Man ansér det næppe for Umagen værd at stemple den første h. Kommunion som en stor og vigtig Begivenhed. — Maaske ledsage Forældrene og Barnets Slægtninge det paa Festdagen til Kirken — maaske overvære de endog overfladisk rørte den h. Handling, men dermed er ogsaa alt gjort, og faa Timer efter er alt glemt igjen. Saaledes maa det ikke ske i den kristelige Familie. Den skal ogsaa tage inderlig Del i Barnets værdige *Forberedelse* til den første h. Kommunion. Den maa opmærksomt følge Undervisningens Gang; thi Religionsundervisningen i Skolen er ikke tilstrækkelig, naar den ikke i Hjemmet bringes til klar Forstaaelse og praktisk Anvendelse, naar den ikke ligesom overføres i Kjød og Blod; i Barnets Beskjæftigelse og Underholdning, i de huslige Samtaler skal hele Familien tage den store, uendelige Naade i

Betragtning, som Barnet forbereder sig til. Stille Samling skal umærkelig gjøre sig gjældende overfor Barnet, støjende Glæder og upassende Samtaler maa mere og mere holdes fjærnede fra det. Det skal føle og forstaa, at ogsaa Fader og Moder og de ældre Sødskende med fuldkommen Ret tage Del i den Lykke, som forestaar det, og at de hjærteligen ønske at opmuntre det til, at det fuldkomment forstaar at værdige den store Naade, som Frelseren lader det blive til Del i den h. Kommunion. Den kristelige Moder paahviler særlig den smukke, hellige Mission, bogstaveligen at *berede Herren Vejen* til Barnets Hjærte, og derved at blive en *Forløber for Herren*.

Giv vel Agt paa, at der særlig nu i den sidste Tid ikke gaar en Dag hen, uden at Du har bedet med din Yndling om den rette Aand, det rette Sindelag og den sande Forstaaelse af den høje himmelske Naadegave, som forestaar dit Barn. Læs daglig med det i en god Bog og tal ofte til det om den høje, elskelige Gjæst og sande Børneven, som vil holde Indtog i dets unge Sjæl. Jo bedre Forberedelsen til den første h. Kommunion har været, jo varmere Forstaaelsen, desto rigere vil ogsaa Frugten blive og Guds Kjærlighed, som opfylder Barnets Hjærte.

Hvor beklagelsesværdigt forekommer mig ikke et uskyldigt, ungt Væsen, som ganske ene og upaaagtet maa imødesé denne skjønneste og vigtigste Dag i hele sit Liv, som ganske for sig alene maa søge at finde Næring for sin Sjæl af det, som det hører i Skolen! Maatte enhver kristelig Familie betænke dette, maatte den hilse denne højst vigtige Begivenhed med Glæde ligesom enhver anden lykkelig Begivenhed, og bestræbe sig for at værdige den paa tilbørlig Maade. Naar Frelseren da forener sig med en saadan Families Barn og med hele sin Kjærligheds Velsignelse holder sit Indtog i Barnets Hjærte, saa vil denne Velsignelse ogsaa udgyde sig over Familiens øvrige Medlemmer og be-

lønne rigelig enhver Anstrængelse, ethvert Ord, som er bleven talet til hans Ære og Modtagelse, og den første hellige Kommunion's store Dag vil blive uforglemmelig for Alle. Maatte denne Lykke blive alle dette Aars Førstkommunikanter og deres Familier til Del! Det forunde den guddommelige Børnevends naaderige Hjærte.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. „Osservatore Romano“ skriver: „Bladene, som i den senere Tid have talt om Pavens Afrejse fra Rom, ere ikke blevne forstaaede ganske rigtigt. De talte om Muligheden af, at Paven en Dag kunde se sig nødsaget til at forlade Rom, men derimod ikke om en forestaende Afrejse. Af den italienske Regering afhænger det, om Paven forlader Rom eller ej. I det Øjeblik, da Paven ser sig altfor indskrænket i sin Frihed og i Opfyldelsen af sit ophøjede Embedes Pligter, vil han gjenneembryde den Kreds, som omgiver ham, og, ligesom saa mange andre af sine Forgængere, søge sig et friere og sikrere Asyl andet Steds“. Forhaabentlig vil den italienske Regering ikke lade det komme dertil; thi alene for Roms og Italiens Skyld, som Paven ønsker at skaane for Ulykke, har Leo XIII hidtil ikke forladt sin Residens.

Holland. Som Bevis paa det katholske Liv, som hersker i Holland, kunne vi meddele, at man for Tiden er i Begreb med at opføre en ny Kirke (den h. Dominikus') i Amsterdam, den femte, som med betydelige Omkostninger er bleven paabegyndt i Byen i Løbet af det sidste Par Aar, og to andre nye Kirker skulle endnu følge efter. Naar man betænker, at de katholske Præster paa Reformationstiden bleve forviste fra Byen, og endog Dødsstraffen ventede dem, dersom de vendte tilbage, en Lov, som havde Gyldighed endnu længe efter, saa er det indlysende, at Katholicismen i Holland endnu har mægtig Livskraft. De protestantiske Kirker, som bleve fratagne Katholikerne, gaa deres Undergang

Møde. Ikke med Hundredtusinder, men med Millioner af Gylden maa man regne, saafremt man vil vide, hvad Katholikerne i Amsterdam have anvendt i religiøse Øjemed i Løbet af de senere Aar.

Münster. Vincentiusforeningen talte indenfor det vestfalske Provinsialraads Omraade (Münster) ifjor; 2849 Medlemmer, 2661 Deltagere, 2026 Familier, som bleve besøgte og 711 Børn. Ved Sammenkomsterne havde der været 26,414 Mark i Indtægt, og den samlede Indtægt beløb sig til 64,392 Mark, af hvilke 57,659 Mark atter vare udgivne. Konferentsernes Antal var i Aarets Løb blevet forøget med 13 nye og Medlemmerne med 419.

Nordamerika. Den katholske Kirke tæller ifølge det nye Direktoratium i de forenede Stater ialt 13 Ærkebiskopper (deriblandt 1 Kardinal), 57 Biskopper, 6835 Præster, 1650 Theologer, 6613 Kirker, 1150 Kapeller, 1476 Missionsstationer, 22 Præste-Seminarier, 87 Kollegier, 598 Akademier (d. e. Pensionater og „højere Døtreskoler“) 2532 Sogneskoler, 481,834 Børn, som besøge katholske Skoler, 295 Asyls, 139 Hospitaler, 6,623,176 Troende; men dette Tal betegnes dog af de katholske Aviser, som altfor lavt.

I St. Paul, Minnesota, oprettes for Tiden det tiende katholske Sogn. Ærkebiskop Feehan af Chicago vendte den 17. Februar tilbage fra sin Romrejse. Ved Ankomsten til sin Residensstad blev han modtaget paa den hjærteligste og festligste Maade. Trods det daarlige Vejr havde omtrent 10,000 Personer med Borgermester Harrison i Spidsen indfundet sig paa Banegaarden, for at ønske Overhyrden velkommen. En Syg, som nylig i Ogden, Utah Territoriet, af de barmhjertige Søstre blev optaget fra Gaden, hvor Politiet og Borgerne havde ladet ham ligge en hel Eftermiddag, har skjænket Søstrenes Hospital, hvor han nød den omhyggeligste Pleje indtil sin Død, som paafulgte kort efter, en Mine til 20,000 Dollars Værdi og 10,000 Dollars i kontante Penge.

Indianerhøvdingen Sang-we-wi er tillige med sin Familie bleven optagen i den katholske Kirke i Minnesota. Høvdingen er meget anset i sin Stamme, og hans Exempel vil ikke blive uden Indflydelse paa de andre Indianere. En blandt Indianerne meget berømt Trolldmand, Kee-way-din (Nordvestvinden) af Chippeway-

Indianerne, er fornylig død i en meget høj Alder, i alt Fald var han allerede under den sidste Krig mellem Amerika og England (1812—15) en voxen og bekjendt Mand. Han var en berømt Jæger og blev af sin Stamme betragtet som en Tjener og Ven af „Matchi Manitu“, Chippeway-Indianernes onde Aand. Efter at have været frygtet hele sit Liv igjennem som „Medicinmand“ eller Troldmand, har han dog før sit Endeligt haft den Lykke og Naade at bekjende den katholske Tro og modtage den h. Daab. Den Gejstlige, som døbte ham, forærede han alle sine Medicinkasser, Bæverskind, Firben og Tudser o. s. v., hvormed han drev sine Trolddomskunster. Ved hans Ligbegængelse fuldbyrdede Indianerne imidlertid en hel Del hedenske Skikke. Blandt andet fik han ogsaa en Rem og en Hage med i Graven. Remmen skulde ved Hjælp af Hagen befæstes paa den himmelske Stads Mure, saa at han, dersom man hindrede ham Adgang gjennem Porten, i Nødstilfælde kunde klatre over Muren. En Søn af den berømte Indianerhøvding Sitting Bull opdrages for Tiden i en katholsk Indianerskole i Nærheden af Chicago.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 13. April. — Herrens Opstandelse. **1ste Paaskedag.** Korsets højtidelige Optagelse i Sct. Ansgar: Kl. 6 Morgen; derefter første Levitmesse med Prædiken. Kl. 8: stille Messe. Kl. 10: anden Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften: Festandagt med Prædiken.

Mandagen den 14. April. **2den Paaskedag.** Formiddagsgudstjenesten holdes som om Søndagen. — Kl. 6 Aften: Festandagt. — **15. Ti., 16. O., 17. To., 18. F. og 19. L.** Oktavdage af Paaskeugen.

Begge Paaskedagene afholdes den 2den Kvartalskollekt af Peterspengen.

Søndagen den 20. April. — **Hvide Søndag.** Den højtidelige h. Messe, under hvilken Neokommunikanterne forny Daabspagten og annamme deres første h. Kommunion, begynder allerede Kl. 9. — Kl. 7 og 11 stille h. Messe i Sct. Ansgar; Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken og „Te Deum“.

Sct. Knuds Kapel. 1ste Paaskedag holdes om Aftenen Kl. 6 Festandagt med Prædiken. 2den Paaskedag Kl. 6: Aftenandagt.

En Portion af v. Hurks Legat er disponibel. Skriftlige Ansøgninger indgives inden 1. Maj hos Kirkeforstander Stratböcker eller Undertegnede. H. Bøhmer.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 16.

Søndagen den 20. April.

1884.

Indhold: Store Gud, det er Jesus! Leo XIII og Italien. Kirkelige Efterretninger: Fredericia, Malmø, Wien.

Store Gud, det er Jesus!

Af en gammel Soldats Dagbog.

(Sluttet.)

Da den højtidelige Handling var til Ende, sagde Herrens Salvede til den Døende: „Bring nu, min kjære Broder, disse Herrer Deres Tak, og saafremt Deres Kræfter tillade det, tal et opbyggeligt Ord til dem!“

Han saá paa os, hævede Øjnene mod Himlen, trykkede Krucifixet, dette Kjærlighedens Minde, som han holdt i Haanden, til sit Bryst, og, idet hans af Dødsved fugtige Læber berørte den lidende Forsoners Billede, sagde han med en flere Gange afbrudt Stemme: „Mine Herrer! I det frygtelige Øjeblik, da Lidenskaberne tie, da al jordisk Storhed henvejres, og man dybt føler, at *Alt er forføngeligt undtagen at elske Gud og tjene ham*, foranledigede den smertelige Bevidsthed om, at have tjent sin Konge bedre end sin Gud, Marschallen

af Luxemburg, en af Frankrigs største Feltherrer, til at sige: Idag vilde jeg foretrække den Fortjeneste at have af Kjærlighed til Jesus rakt en Fattig et Glas Vand for alle mine Sejrvindingers Glans, som ikke nytte mig det mindste for hans Domstol, som dømmer Konger og Krigsmænd.“ Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa os. Men skulde jeg kunne nedskrive dem, uden at min Haand vilde sitre ved Tilstaaelsen af min Forseelse, og enhver Streg af min Haand blive vædet med Taarer? Ak, der forløb ikke fjorten Dage, før denne saa rørende Scene næsten var forsvundet af min Sjæl; jeg fortørnede paany den evige Godhed, foragtede paany *hans* Kjærlighed, som havde hengivet sit Blod og sit Liv for mig.

Dog — min Samvittighed, dette stedse nærværende Vidne til alle vore Tanker og Handlinger, foreholdt mig endelig min Utaknemlighed imod min Gud. Min Sjæl blev greben af Forfærdelse, mørke Billeder bestormede fra alle Sider min opskrækkede Fantasi. Naar jeg laa i min Seng, forekom det mig, som om jeg saá den blege Død nærme sig mig, jeg talte nøjagtigt hans Skridt, saá, hvorledes han bøjede sig ned over mig og betragtede mig ved Skinnet af sin Dødningefakkell, — jeg følte hans iskolde Haand, lugtede hans Dødningelugt, hørte hans Bens Klapren — Haaret rejste sig paa mit Hoved! Det var mig, som svævede jeg ved en Traad over den frygtelige før Tidens Begyndelse beredte Afgrund. Jeg saá den Ild, som den Almægtiges Aand i sin Vrede dér havde antændt, og ved Skinnet af de uhyggelige, blaalig-blege Lynglimt troede jeg at befinde mig uden Haab i de Forkastedes Pinested.

Det forekom mig, som hørte jeg Plageenglen hvert Øjeblik raabe: Du vil i al Evighed blive her! og Helvedes Ekko gjentog dette skrækkelige Udraab. Stivnet af Forfærdelse og halvdød af Rædsel udstrakte jeg mine matte Hænder mod Himlen og raabte fuld af For-

tvivlelse: Saa har jeg da tabt min Gud! Aldrig skal jeg sé Ham, som i min Barndoms og Ungdoms Aar tillod mig at kalde ham ved det søde Fadernavn! Aldrig skal jeg se Himlens Dronning Maria, min kjærligste Moder! Aldrig glæde mig ved hendes trøstende Nærværelse, aldrig beskue og beundre hendes himmelske Skjønhed og huldsalige Aasyn! For evigt skal jeg savne Synet af hendes tilbedelsesværdige Søn, der saa længe, saa længe! — — Min Stemme blev afbrudt af Graad, da jeg tænkte paa Ham, hvis Navn jeg ikke mere vovede at nævne. — Dog, hvem er det, som endnu kommer for at tage selv den dybest sunkne i sine Arme, og under tusinde Beviser paa Kjærlighed og Æmhed trykker ham til sit Hjærte? — *Store Gud! det er jo Jesus!*

Ja, det var Jesus! Jesus, denne uforlignelige Ven, som altid bliver den samme, og som, om ogsaa vi forlade ham, dog ikke forlader os, men kommer os i Møde og opsøger os. Det var Jesus, det var hans rørende Stemme, jeg hørte: det var Jesus, min kjærlige Frelser, som endnu aabnede mig sit Hjærte, for at modtage mine Taarer, min Smerte og min Anger. Det var Jesus, hvem jeg fra nu af evig vil tilhøre.

Leo XIII. og Italien.

Som bekjendt blev der allerede strax efter at det italienske Revolutions-Monarki's Tropper havde besat Rom (den 20. Septbr. 1870), forhandlet i Kardinals-Kollegiet, om det ikke vilde være heldigt, at Paven søgte et Tilflugtssted i et andet Land, for at han derfra kunde forvalte hele Kirkestyrelsens ophøjede og ansvarsfulde Embede, hvortil han nu manglede den fornødne Frihed under en kirkefjendtlig Magts Herredømme. Stemmerne vare den Gang delte, men slutte-

lig sejrede de, som mente, at man først da skulde foretage et saa vigtigt, af saa uberegnelige Følger ledsaget Skridt, som Pavestolens Forlæggelse til et andet Land vilde være, naar den yderste Nødvendighed fordrede det. Siden den Tid er der nu henrundet 13 Aar, og i dette Tidsrum er der lidt efter lidt indtraadt mange Omstændigheder, som stadig have kaldt dette Spørgsmaal frem i Forgrunden og navnlig i den senere Tid. Det er ikke nødvendigt at optælle her alle disse Tildragelser, thi hverken *Pius IX's* eller *Leo XIII's* Protester i saa Henseende ere forstummede. Det er tilstrækkeligt at konstatere, at der ved en saak. *Garantilov*, som hverken Paven selv eller nogen Regering har anerkjendt, ved en Lov, imod hvilken al Verdens Katholiker, ogsaa selve Italiens, paa det højtideligste have protesteret og endnu protestere, er bleven afstukken en Grænse, indenfor hvilken Overhovedet for 200 Millioner Katholiker, der leve i alle 5 Verdensdele og i alle Lande, maa forvalte sit ophøjede Embede.

Pavens større eller mindre Frihed afhænger ganske af den italienske Parlamentsmajoritets Vilkaarlighed, og derfor have ogsaa Katholikerne i hele Verden Ret til, ja det er deres Pligt at føre stræng Kontrol med Italiens Forhold overfor den h. Stol. Maaske vil denne Kontrol have til Følge, at den italienske Regering i lang Tid afholder sig fra at gjøre et Skridt, ved hvilket Pavens Stilling i Rom kunde blive alt for utaalelig. Allerede nu hører man de mest ansete liberale Blade i Italien enstemmigt udtale Ønsket om, at den Fejl, som Regeringen har begaaet overfor Propaganda-Kollegiet, maa blive gjort god igjen saa meget som muligt, og Regeringen selv er ved *Mancini* traadt i Underhandlinger med Vaticanet, for at finde en Udvej.

Men langt farligere end den aabenbare Forfølgelse turde maaske den *Status quo*, som nu har varet i Aartier, blive for Kirkens fælles Interesser. Det har hidtil stedse været Statsmagtens Bestræbelse overalt at gjøre

Kirken til sin *Tjener*. Hvor dette er lykkedes i Forbigaaen, har det altid bragt vedkommende Land i de største Ulykker. Men skulde det komme dertil i *Italien*, vilde Ulykken udstrække sig over *hele Verden*. Det vilde derfor maaske ogsaa være ønskeligt for Katholikerne i de øvrige Lande og Verdensdele, om Pavedømmets Hovedsæde en Tid lang blev forlagt til et andet Sted. Naturligvis vil Regeringen i Italien strax falde over alle de kirkelige Anstalter; men Kirkens fælles Interesser fortjene dog, at man tage større Hensyn til dem end til de bestaaende kirkelige Anstalter i Rom.

Foreløbig har der dog kun været Tale om *Muligheden* af, at Paven en skjøn Dag kunde sé sig nødsaget til at rejse bort fra Rom, derimod *ikke* om en *forestaaende* Afrejse. Tidspunktet for denne afhænger ikke af Paven, men af den italienske Regering. I det Øjeblik, hvor Paven ser sig altfor meget indskrænket i sin Frihed, vil han ligesom saa mange af sine Forgængere søge sig et friere og sikrere Asyl andensteds. Over alt, hvor han gaar hen, vil han tage Kirken med sig: „ubi Petrus, ibi Ecclesia“, „hvor Petrus er, der er Kirken“! Det Sted, hvor han tager Ophold, vil blive til *Verdens Midtpunkt*. Medens en lille Landsby, som tjener til Opholdssted for Paven, vilde faa universel Betydning, vilde *Rom* ved Pavens Afrejse miste hele sin Storhed. Naar Paven endnu bliver i Rom, da sker det ene og alene for *Roms* og *Italiens* Skyld, som Leo XIII elsker, og som han ønsker at *bevare* for saa alvorlige moralske og materielle Tab, som hans Afrejse vilde foraarsage. En landflygtig Pave i Exil vilde fremkalde de katholske Folks Entusiasme og tilskynde dem til højhjærtede Foretagender; Ulykken vilde da komme over dem, som have gjort Paven til en Landflygtig, og netop derfor overskrider Leo XIII *ikke* Vatikanets Dørtærskel.

Redaktionen har modtaget følgende Erklæring:

Hr. Redaktør!

For følgende Oplysning udbeder jeg mig Plads i „Nordisk Kirketidende for katholske Kristne.“

Ganske tilfældig er jeg bleven opmærksom paa, at Præsten ved den katholske Menighed i Odense, J. C. Lichtle, har gjort mig til Gjenstand for Omtale i et lille Skrift „Om Aflad“, der paa Titelbladet betegnes som „Følgeark til Nordisk Kirketidende“. Hr. L. beskylder mig nemlig (S. XII) for i Fyns Stiftstidende for 10. Nov. 1883 at have skrevet noget om Luthers Forhold til Bibelen og dens Oversættelse i Folkesproget, og udtaler sin Forundring over, at min og Ligesindedes „Samvittighed kan forsone sig med en saa grov Uvidenhed og Uredelighed“ som den, der ved disse Udtalelser skal være lagt for Dagen.

Uden at inklude mig i nogen Debat om det omhandlede Faktum, skal jeg blot tillade mig at oplyse, at jeg aldrig har skrevet nogen som helst Artikel i Fyns Stiftstidende. Ved at efterse det nævnte Numer af Bladet, har jeg fundet en Skizze af Morten Luthers Liv af n—n; men med hvilken Ret Hr. L. endogsaa uden at ytre den ringeste Tvivl om sin Formodnings Rigtighed, sætter mit Navn i Stedet for dette Mærke, er mig ganske ubegribeligt.

Kjøbenhavn, d. 8. April 1884.

Ærbødigst:

G. Schepelehn,

Sognepræst ved Trinitatis Kirke.

Kirkelige Efterretninger.

Fredericia. Vi have modtaget en kort Beretning om en Fest, som i Mandags Aftes fandt Sted i Menigheden i Fredericia i Anledning af Hs. Højærv. Hr. Præfekt J. von Euch's Afsked fra sin Menighed. Allerede i Løbet af flere Dage havde flittige Hænder været beskjæftiget med at pynte den rummelige Drengeskole til et passende Festlokale, ved først at rydde alle Skolebænke og Skabe ud, og dernæst at pryde den med Vaabenskjolde, Guirlander m. m.

Anden Paaskedag efter Højmessens samledes da en stor Del af Menigheden ovre i den festlig smykkede Skole for at overrække sin nidkjære Sjælehyrde en Erindring fra hans gamle Menighed, som han nu til saa stor Velsignelse i over 20 Aar har ledet. Gaven bestod i et meget stort Oliemaleri, indfattet i en pragt-

fuld Ramme. Maleriet, som er udført i München, forestiller den h. Frants af Assisi. Dette tillige med en smuk Pude, udført af Menighedens kvindelige Medlemmer og overrakt af M. Spetzler og Frk. Mørck, med et Par rørende Ord, bragte vor højærv. Hr. Præfekt i en saa bevæget Stemning, at han trods sin udmærkede Veltalenhed og store Sindsligevægt næppe kunde fremstamme sin Tak, men maatte forlade Lokalet, efterladende sin Menighed med taarefyldte Øjne.

Medens denne Del af Dagens Festlighed fik en saa brat og rørende Ende, blev Sammenkomsten om Aftenen, hvortil Præster og Lægfolk fra Nabobyerne havde indfundet sig, desto muntre og livligere. Og til midt i vor Sorg at være glade — mener Referenten, havde vi jo Alle Ret. Thi har Gud ikke føjet det saaledes, at skjønt vor elskede Sjælehyrde blev os berøvet, blev han os dog atter tilbagegivet ved Herrens vidunderlige Styrelse? Denne Stemning var ogsaa den fremherskende under hele Aftenens Sammenkomst, hvor Tale fulgte paa Tale, og Sange, der vare forfattede i Dagens Anledning, bleve afsungne, og hvor hans Højærværdighed Hr. Præfekten rundelig betalte den Gjæld, hvori han, som han sagde, stod til Menigheden, ved om Formiddagen ikke tilstrækkelig at have takket for Graven, der, som han lovede, skulde indtage Hæderspladsen i hans fremtidige Lejlighed i Hovedstaden.

Maatte han lede Kirken her i Danmark i mange Aar, og maatte vi Alle, Store og Smaa, i Bøn og Gjerning hjælpe ham i hans høje og ansvarsfulde Kald!

Malmø. Pastor Cl. Hagemann gjæstede fornylig vor By paa sin Tilbagerejse fra Tyskland til Hammerfest. Han ledsagedes af et Par „graa“ Søstre, der frivilligt have meldt sig til ved Ishavets Kyster at hellige sig de Syges Pleje og de Uvidendes Undervisning. Ære tilkommer der de højmodige Kvinder, som drevne af kristelig Kjærlighed give Afkald paa Alt, for at trøste og hjælpe de elendigste og mest forladte af deres Medmennesker! Ære tilkommer den nidkjære Missionær, der ofrer sig ganske og uden Forbehold til sin møjsommelige Gjerning, og paa alle Maader, i alle Retninger er virksom for at fremme Kristendommens og Civilisationens Sag i det højeste Nord, og som forstaar tillige at tænde og vedligeholde Begejstringens Ild ogsaa i Andres Hjerter! Hans Embedsgjerning lægger

vistnok meget Beslag paa hans Tid og Kraft. Men alligevel ophører han ikke med ogsaa at føre Pennen i den store Sags Tjeneste, hvis Fremme han arbejder paa. I Fjor udgav han „En underbar og urokkelig Kjendsgjerning, fremsat for velvillige Læsere som Indlæg mod Vantroen.“ Kjendsgjerningen er, at „Verden tilbeder en korsfæstet Jøde“. Underbar er denne Kjendsgjerning; thi for at bringe Verden til at tilbede Kristus, maatte Jødedommen og Hedenskabet styrtes og de hovmodige og sanselige Mennesker underkastes en ubegribelig Troslære og en fuldkommen Sædelæres tunge Aag; og virkelig blev denne Kæmpeopgave løst ved tolv Fiskere trods alle Slags Hindringer, trods alle Bagvaskere, Vranglærere, Filosofer, Spottere, Tyranner; det overgaar al menneskelig Magt, det er utroligt, altsaa guddommeligt. „Incredibile; ergo divinum“ Den Korsfæstede er hvad han sagde sig at være, Gud, højlovet i Evighed. Vi bør tro paa ham og hans Ord. Vantroen er gjort til Skamme. — Det et Tankegangen i Brochuren, der kan faas hos Boghandler Krohn i Hammerfest og hos F. A. Høst og Søn i Kjøbenhavn for 40 Øre.

Wien. I den tyske Kirke „al Anima“ i Rom blev et i Wien meget anset, jødisk Ægtepar, Hr. og Fru Adler, optaget i Kirkens Skjød. Biskoppen af Budweis, Grev Schönborn, som netop opholdt sig i Rom, meddelte dem Daabens, Konfirmationens og Alterens hh. Sakramenter.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 20. April. — **Hvide Søndag.** I Sct. Ansgar stille h. Messe Kl. 7 og 11. — Kl. 9 højtidelig Messe, under hvilken Neokommikanterne forny Daabspagten og modtage deres første h. Kommunion. Kl. 5 Efterm.: Festandagt med Prædiken og „Te Deum“. — **21. M.** Anselmus, Biskop og Kirkelærer. — **22. Ti.** Soter og Kajus, Martyrer og Paver. — **23. O.** Georg, Martyr. — **24. To.** Fidelis af Sigmaringen, Martyr. — **25 F.** Markus, Evangelist (Kirkelig Bededag). — **26. L.** Kletus og Marcellus, Mart. og Paver.

Søndagen den 27. April. — **2den Søndag efter Paaske.** I Sct. Ansgars Kirke: Levitmesses, efter hvilken Konfirmationens h. Sakrament meddeles, begynder Kl. 9; stille h. Messe Kl. 7 og 11. — Kl. 5 Efterm.: Andagt med Prædiken.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 17.

Søndagen den 27. April.

1884.

Indhold: Majmaaned. Minder fra den stille Uge i Rom. Kirkelige Efterretninger: Rom, Køl'n, Paris, Bulgarien. Strassborg.

Majmaaned.

Hvem skulde vel være saa kolde og ligegyldige overfor den elskelige Gudsmoder, at de jo ikke med Glæde ile hen til hendes festligt smykkede Altere i hendes egen Maaned, i *Maj-* eller *Mariamaaneden*, for at bevidne hendes deres Kjærlighed og fromme Hylding!

Majmaaneden er Marias Maaned. Det er den Maaned, i hvilken Foraaret lader hele sit Liv fremspire og aabenbarer for os de skjulte Kræfter, som have slumret i vor Jord. Mark og Eng klæder sig atter med det grønne Klædebon, Høj og Dal viser sig paany i Naturens Skjønhed, der opfrisker og vedervæger Øjet. Træerne, som syntes uden Saft eller Kraft, uden Liv, ubevægelige, for saa vidt de da ikke

bevægede sig sørgeligt frem og tilbage for Vinterstormen, der drog hen over dem — klæde sig nu atter med deres smukke unge Foraarsknopper, idet de i Dag love i det lille Blad den dybe Skygge af det tætte Sommerløv, der senere vil smykke dem. Fuglene, som hele Vinteren igjennem havde bevaret Tavsheden, have atter begyndt deres muntre Sang. Lærken hæver sig atter mod den blaa Himmel og fylder Luften med sine yndige Triller. Solen sender atter varme Foraarsstråler, hele Naturen er opvakt til nyt Liv!

Hvor smuk en Tanke er det ikke, at Kirken netop valgte denne Maaned, Haabets Maaned, Glædens Maaned, den blaa Himmels og milde Lufts Maaned til *Mariamaaaned*, og tilegnede den hende, der i Sandhed i *Naadens Rige* fremstiller for os den menneskelige Forløsnings Foraar! Hvor længe varede ikke Guds Vredes Vinter! I 4000 Aar var Naadens Solskin udelukket fra Jorden, og det syntes, som om Naadens Foraar aldrig skulde bryde frem igjen.

Men da *Tidens Fylde* stundede til, droge de mørke Skyer bort og gave Plads for Naadens klare Sky, Jorden vaktés atter til Liv, og den første Haabets Blomst, som Jorden atter frembragte efter 4000 Aars Forløb i Forløsnings Foraar, var den uplettede Lilie, som prydede *Jesse* Rod, og saa vellugtende var den, at dens Duft trængte ind til Himlene, til Guds Trone. Og denne skjønne Blomst var *Maria*, som fra Evighed af var bestemt til at blive *Gudssønnens Moder*! Hun var en Forløber for og et Løfte om Frelserens nær forestaaende Komme — Bebudelsen om, at denne lille rene Plante skulde voxte indtil den, kronet med Guds Naades Fylde, vilde frembringe Livets Brød, Himlens Manna, Verdens Forløser, *Jesus Kristus*, den menneskevordne Gud, Ordet blevet Kjød!

Vi have derfor god Grund til at ære og elske *Maria* og særlig i den skjønne *Majmaaned*. Men hvorledes kan det ske?

1. Den bedste Drik smager ikke, naar den bydes os i en uren Skaal. Det første, vi maa gjøre, er at *undfly Synden*. Spørg Dig selv: Hvad er min *Hovedfejl*, hvori forsynder jeg mig oftest? — og foresæt Dig da at ville undgaa den særlig i denne Maaned.

2. Hvad vi af frit Valg foretage os til Marias Ære, behager hende ikke, naar vi ikke paa samme Tid trofast og samvittighedsfuldt *opfylde vore Pligter*. Derfor ville vi i hendes Maaned ogsaa give vel Agt paa den trofaste Opfyldelse af vore *Kristen- og Standspligter*, og med endnu større Samling og Flid forrette vore religiøse Øvelser, som en god Kristen aldrig forsømmer, vor Morgen- og Aftenbøn, bivaane den h. Messe om Søndagen og, saa ofte det er muligt, ogsaa om Hverdagen, og med endnu større Flid, endnu renere Hensigt og Mening udføre vor daglige Gjerning, hvad enten som Foresat eller Undergiven, som Barn eller Voxen.

3. Og have vi Dag for Dag gjort det, der som gode Kristne paahvilede os, saa lad os endnu hver Dag forrette en eller anden *lille Extratjeneste* til Ære for den saligste Gudsmoder i denne Maaned: en kort Bøn, Rosenkransen, Memorare, en lille Selvovervindelse eller en Barmhjertighedsgjerning. Maria forlanger ikke meget, hun er tilfreds med Lidt; men hvorpaa hun særlig lægger Vægt, det er Troskaben, Standhaftigheden, Omhyggeligheden, hvormed vi udføre det Lidet.

Lader os paa denne Maade bevise hende vor Kjærlighed og tillige bede hende om, at hun ogsaa ved sin Forbøn vil opnaa os hos hendes guddommelige Søn, at Kjærligheden til ham, til Jesus vor Forløser heller aldrig maa kølnes i vore Hjærter, og hans Lov og Pris aldrig forstumme paa vore Læber. Da vil ogsaa gaa i Opfyldelse paa os, hvad vi synge om Maria i den ældgamle Salme: „Ave maris stella“, „Hild Dig Havets Stjerne“ :

Naar Du os forsvarer
Og mod Synd bevarer:
Intet da skal true, —
Hist vi Jesum skue.

†

Minder fra den stille Uge i Rom.

(Special-Korrespondance.)

Den første Gang, man kommer til den evige Stad, indretter man gjerne sin Timeplan for den stille Uge efter „Diario romano“, d. v. s. den romerske „Kirkekalender og Erindringsliste“. Man begynder med Palmevielsen om Søndagen i Sct. Peterskirken, Onsdag, Torsdag og Fredag overværer man den ophøjede og gribende Gudstjeneste med Jeremæ Klagesange og Bodssalmen „Miserere“ skiftevis i en af de tre store *Basilikaer*. Langfredag besøger man i Særdeleshed gjerne h. Kors-Kirken, „S. Croce di Gerasusalem“ og om Lørdagen bivaaner man i St. Johannes Lateran-Kirken Præstevielsen og muligvis ogsaa den højtidelige Jødedaab. Paaskemorgen endelig besøger man atter Peterskirken, naar det h. Messeoffer frembæres af en Kardinal paa det store Alter, der er oprejst midt i Kirken ved Siden af det pavelige.

Men vil man lære Romernes, *Folkets* Andagt at kjende, saa maa man dog snarere opsøge de mindre Kirker, særlig de forskjellige *Sognekirker* i Rom. I de store Basilikaer forstyrres man ogsaa desværre en hel Del af de mange fremmede tyske og engelske protestantiske Rejsende, som for største Delen kun møde til Gudstjenesten af Nysgjerrighed. Man maa give Afkald paa den smukke Musik, denne Paaskemusik, der drager saa mange til Rom Aar efter Aar, disse skønne Misererer af Pellegrini og Oratorier af Haydn, og nøjes med en simplere Afsyngen af Lamentationerne

og Salmerne. Gaa i den stille Uge hen i Sognekirkerne, og man vil der lære den romerske Andagt og Fromhed at kjende. Der staa de Hoved ved Hoved, saa længe der er Plads, og ellers ude paa Gaden, for at overvære Gudstjenesten, opfange et Ord af Prædikenen, en Tone af „Stabat mater“.

Hvor Kirkerne synes tomme Langfredag, naar Kongernes Konge ikke mer bor blandt sit Folk, naar Tabernaklets Dør staa aaben, Alteret er afklædt og der hersker Uorden og Forvirring overalt. Der er maaske ingen Dag i Aarets Løb, hvor man styrkes mere i Troen paa Herrens virkelige og sande Nærværelse i Alterens h. Sakrament, som netop naar man føler den forfærdelige Tomhed i Kirken paa Langfredag. Hvor lykkelig føler man sig ikke, naar man knæler ned i det lille Sidekapel eller ved Sidealteret, hvor Sakramentet opbevares for de Syge og Døende, og der kan udøse sit Hjærte for sin Frelser, sige ham, at Alt er koldt og øde uden ham. Skjærtorsdag har man jo taget Afsked med ham og modtaget ham i den h. Kommunion om Morgen.

Skjærtorsdag Eftermiddag og Langfredagen benytter man til at besøge disse Sidekapeller eller Sidealtere, saak. „h. Grave“, i de forskjellige Kirker. Hver Kirke har sin, og de ere overordentlig besøgte af de Troende: det er jo ligesom den sidste Kjærlighedsgjærning, man viser Jesus, ved at besøge hans Grav. Skjønt Italien er Blomsternes Land, sér man ikke et saadant Flor her Skjærtorsdag, som f. Ex. i Frankrig eller Tyrol. Frelserens Grav gjøres derimod herlig ved Belysning, og Sct. Peterskirken staa øverst i Rækken med sine Tusinder af Lys. Nonnerne i „Tor' di Specchi“ have dog smykket deres med Blomster, ligesom Dominikanerinderne i „Sct. Dominico e Sisto“. Men ingen Grav er dog indrettet med saa megen Smæg, som den i Kirken „al Gesu“ ved Piazza Venezia. Denne smukke Kirke tilhører Jesuiterne og kan næsten gjælde for et

Ideal af en romersk Kirke. Den er overordentlig pragtfuld smykket med Marmor og de kostbareste Stene, men uden i nogen Maade at være overlæstet. Gudstjenesten er baade andagtsvækkende og ophøjet, og Kirken er hidtil, i Modsætning til mange andre, bleven forskaanet for de protestantiske Turisters Invasion. Det er næsten ubegribeligt, thi intet Steds lyde Sangens Toner som dør i Paasketiden. Det er den tyske *gregorianske* Sangskole, der synger, og disse unge Mennesker udføre de vanskeligste Messer og Lamentationer med en Præcision, Renhed og Følelse, som man ikke finder i nogen anden Kirke. Man holder Aandedrættet tilbage, for at opfange hver Note, knæler ned og lader Bønnen følge disse himmelstræbende, andægtige Toner.

Paaske søndag er ikke mer i Rom, hvad den en Gang var, Paven lyser ikke mer sin Velsignelse fra Peterskirkens Balkon „*Urbis et orbis*“ (over Staden Rom og hele Verden) som i forrige Tider; men lad os ikke tabe Modet, og ikke blive trætte af at bestorme Himlen med Bønner og Klager, saa ville vi sikkert atter en Gang kunne istemme Paaskehallelujaet med ublandet Glæde i Rom.

Fr.

Fra Højærv. Hr. Pastor Lichtle i Odense har Redaktionen modtaget følgende Svar paa den i forrige Numer af Kirketidenden optagne Erklæring:

Hr. Redaktør!

Jeg beklager meget, at Hr. Pastor Schepelerns Navn, som jeg først nu ser, ved Overseelse er i min Afhandling „Om Aflad“ blevet anført i Stedet for Hr. Professor Kok's Navn. I „Fyens Stiftstidende“ Nr. 316, for 10de *December, ikke November*, findes der et Referat af Aarsfestens Højtideligholdelse for „Det danske Bibelselskab“ i Vor Frue Kirke i Kjøbenhavn. Hr. Pastor Schepelern prædikede først, derefter talte Hr. Professor Kok, som sagde iblandt andet: „Da Luther skred til sit Værk (sin Bibeloversættelse) vare de latinske Oversættelser, som da vare de eneste eksisterende, tem-

melig forvanskede.“ Hr. Professor Kok véd da intet om de mange tyske Udgaver af Bibelen før Luthers Oversættelse!

Odense, den 21de April 1884.

J. C. Lichtle.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Fra Rom meldes der, at Kardinal Ledochowski har givet Afkald paa sit Ærkebispedømme Gnesen-Posen. Den h. Fader skal have modtaget Kardinalens Resignation og allerede sendt en Meddelelse desangaaende til den prøjsiske Regering. Det er et stort, meget stort Offer, som den h. Stol og Ærkebispem bringer i Fredens Interesse, idet der gives Afkald paa de hellige Rettigheder, som tilkommer Overhyrden overfor sit Dioces, og de hemmelighedfulde Baand opløses, som forbinde ham med de Troende i Bispedømmet. Offeret er saa stort, at vi ikke kunne tro, den h. Fader har indvilliget i det uden til Gjengjæld at have faaet sikre Garantier af den prøjsiske Regering for en snarlig Tilendebringelse af Kulturkampen i Tyskland, Smertelig vil dette Offer især være for Ærkebispedømmets Katholiker, som miste en Overhyrde, hvis Embedsførelse var en i Sandhed apostolisk og mønsterværdig. Vi skulle i et andet Numer omtale Kardinalen nærmere.

De spanske Biskopper offentliggjøre en energisk Protest mod Beslaglæggelsen af Propaganda-Kollegiets Godser og de italienske Domstoles Afgjørelse i saa Henseende.

Schaen af Persien har sendt en egenhændig Skrivelse til den h. Fader, som Svar paa Leo XIII's Skrivelse, i hvilken Msgr. Thomas' Udnævnelse til apostolisk Vikar for Persien meddeltes Schahen. Persiens hedenske Behersker takker den h. Fader for hans Brev og lover, at han stedse vil beskytte de Kristne i Landet og anbefaler sig til Slutning til Pavens Bønner.

Køln. I Gürzenich har der fundet en glimrende Forsamling Sted af Kølnerdiocesets Katholiker Deltagernes Antal anslaaes mellem 4—5000.

Paris. Et Telegram fra Kina melder, at 5 Præster

og 30 Kateketer ere blevne myrdede i Provinsen Thanhoa i det vestlige Tonkin. De Kristne flygte til Bjærgene.

Bulgarien. I Fyrstedømmet Bulgarien (tyrkiske Halvø) skal der i den senere Tid vise sig en stærk Bevægelse imellem de schismatiske Kristne til Gunst for en Gjenforening med den h. Stol. Den schismatiske Gejstlighed drager særlig i de mere afsides liggende Landskaber aldeles ingen Omsorg for Menighederne, og der gives Voxne, som i hele deres Liv endnu ikke have sét en Gejstlig. Den apostoliske Vikar for de katholske Bulgarer, Pettkof, præsteviede for nylig otte unge Seminarister i Adrianopel; men paa Grund af de ringe Midler, Missionen raader over, og Mangelen paa Gejstlige, kunde f. Ex. et Andragende fra en schismatisk Menighed, som for nylig bad Vikaren om en Præst, ikke opfyldes. Ligeledes maatte et andet Andragende om at faá en katholsk Lærer afvises. Ved Hjælp af de Troendes Offervillighed haaber man at kunne understøtte Missionens Bestræbelser, og der vil da sikkerlig blive en rig Høst for vor h. Tro i Bulgarien.

Strassborg. Biskoppen af Strassborg, Dr. Räs z, fejrede den 5. April sin 90-aarige Fødselsdag.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 27. April. — 2den Søndag efter Paaske. Zita. Jomfru. I Sct Ansgar: stille h. Messe Kl. 7 og 11. — Levitmesse med Prædiken og Konfirmation Kl. 9; — Eftermiddagsandagt med Prædiken Kl. 5. — **28. M.** Paul af Korset, Bekjender og Ordensstifter. — **29. Ti.** Petrus Martyr. — **30. O.** Katharina af Siena, Jomfru. — **1. Maj.** Philippus og Jakobus, Apostle. — **2. F.** Athanasius, Biskop og Kirkelærer. (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aften: Broderskabsandagt med Prædiken.) — **3. L.** Korsets Finding. **Søndagen den 4de Maj.** — 3die Søndag efter Paaske. Den h. Josefs Skytsfest.

Ansgariinsforeningen holder Bestyrelsesmøde Onsdag Aften d. 30. April Kl. 7.

Sct. Knuds Kapel. I Maj Maaned holdes hver Aften Kl. 8 Andagt.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 18.

Søndagen den 4. Maj.

1884.

Indhold: „Alleluja“. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Rom,

„Alleluja.“

Det glade „*Alleluja*“, som stadig gjenlyder i vore Kirker i Paasketiden, giver let Anledning til det Spørgsmaal: „Hvad betyder Ordet „Alleluja“?“ — Ordet „Alleluja“ er et hebraisk Ord og har egentlig en dobbelt Rod. d. v. s. det er sammensat af to Ord. Den første Rod er det hebraiske Ord „*Hallel*“ og betyder paa Dansk saa meget som at *love, synge, prise* med jublende Stemme. Den anden Rod i Alleluja er det hebraiske Ord *Jah* og betyder saa meget som *Gud, den Evige*, den, som har Tilværelsen af sig selv. Føje vi nu disse to Ord sammen og oversætte dem paa Dansk, saa betyde de: *en jublende Lovprisning af Gud*. Det lille Ord Alleluja vil ikke sige andet. end: I Skabninger, lover og priser Gud, den Evige, Uforanderlige med lydelig og jublende Stemme! Og dette er netop Aarsagen, hvorfor det hebraiske Ord hverken er bleven

oversat paa græsk, latinsk eller dansk. Der fandtes i disse Sprog ikke noget ensbetydende eller lige saa meget sigende Ord. Omskrive det vilde man heller ikke, og lod det derfor staa, som det var, og oversatte det ikke.

Men hvorfor synges der da særlig saa ofte Alleluja i *Paasketiden*? — Kirken synger det meget ofte i Paasketiden. Allerede Paaskelørdag synges det af Præsten ved Slutningen af Højmessens to Gange efter „Ite missa est“; og Koret svarer ham med det glade Tilraab „Deo gratias, alleluja, alleluja“! Fra den Dag synges og bedes det ofte i den h. Messe og de kirkelige Breviarbønner, og det varer saaledes ved indtil Trinitatis-Søndag. Ogsaa ellers i Aarets Løb lyder det under Gudstjenesten og det bortfalder egentlig kun fra Søndag Septuagesima og indtil Paaske. Men i Paasketiden lyder det hyppigst. Hvorfor? Kirken giver os selv Svar herpaa i *Paaskepræfationen*: „Sandelig,“ hedder den dér, „sandelig, det er billigt og ret, tilbørligt og gavnligt, at vi visselig til enhver Tid lovprise Dig, o Herre, dog med særdeles Hæder i nærværende Tid, da vort Paaskelam, Kristus, er bleven ofret: thi Han er det sande I.am, som har borttaget Verdens Synder; som ved Sin Død har tilintetgjort vor Død, og ved Sin Opstandelse har fornyet vort Liv. Og desaarsag istemme vi, i Forening med Englene og Ærkeenglene, med Tronerne og Herredømmerne samt med hele den himmelske Hærskare, Lovsangen for Din Herlighed.“ — Det ofte gjentagne Alleluja udgjør en Del af denne Lovsang. Fordi Kristus, vort Paaskelam, er bleven slagtet, derfor synger Kirken saa ofte Alleluja i Paasketiden; fordi han, det sande Guds I.am, borttog Verdens Synder ved sin Død; fordi han ved sin Opstandelse gjenfødte os fra de Døde til levende Haab, til en ufor-gængelig, uvisnelig Arvelod, som er opbevaret for os i Himlen.

Denne Arvelod have saa mange Tusende hellige Sjæle

taget i Besiddelse, — vore Brødre og Søstre, som ere optagne i den triumferende Kirke i Himlen. Ogsaa disse synge det glade Alleluja. Dette himmelske Alleluja hørte Apostlen Johannes i sin Landsforvisning til Øen Patmos. „Derefter,“ skriver han i den hemmelige Aabenbaring, „hørte jeg en høj Røst som af mange Folk, som raabte i Himlen: Alleluja; Ære, Pris og Magt være Herren vor Gud! Og atter raabte de „Alleluja!“ Da faldt de 24 Ældste ned, tilbade Gud, som sad paa Tronen, og sagde: Amen, Alleluja!“

Det skjønneste Alleluja i Himlen er den Sejrssang, som de Hellige uden Ophør synge i Himlen, og Johannes var ude af sig selv af Glæde, da han hørte den paa Patmos.

Men vil Du vide, kjære Læser, hvilket Alleluja er det bedste og skjønneste her paa Jorden, saa kan jeg ogsaa sige Dig det. Det skjønneste og herligste Alleluja paa Jorden er *en from, en hellig Livsvandel*. Bli-
ver Du ikke træt af, hører Du ikke op med at føre en saadan kristelig Livsvandel, da lover og priser Du stedse Gud, da er Dit Liv et stedseværende Alleluja, og Du bevirker, at ogsaa andre prise og forherlige Gud. „De skulle se eders gode Gjerninger,“ siger Frelseren, „og prise eders Fader, som er i Himlen.“ De kristelige *Ægtefæller* synge det skjønneste Alleluja, naar de hjærteligt elske hverandre, leve sammen i Fred og Endrægtighed og hellige deres Stand i al Gudsfrygt. De kristelige *Ynglinge* synge det skjønneste Alleluja, naar de barnligt adlyde deres Forældre, naar de gjerne bede og arbejde flittigt, naar de undfly Synden og vandre i Uskyldighed. Ogsaa de kristelige *Jomfruer*, naar de alle Vegne og til enhver Tid ere beskedne, ærbare og blufærdige og bevare og værne om den jomfruelige Renhed som det dyrebareste og kosteligste Klenodie. *Alle* synge vi det herligste Alleluja for Gud og Mennesker, naar vi i denne naaderige Tid ret vær-

digt modtage den h. Paaskekommunion. Gjøre vi det, kjære Læser, føre vi en i Sandhed gudsfrygtig og bodfærdig Livsvandel, da ville vi ogsaa sikkert en Gang lykkelig naa ind til Himlen, ind i vort rette Fædreland, til Stedet, hvor det evige Alleluja synges! †

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Efter at den højjærværdigste Hr. Præfekt J. von Euch paa Hvide Søndag, d. 20. April, i Kirken havde taget Afsked med Menigheden i Fredericia, forlod Hans Højjærværdighed Byen Fredag Middag, den 25de, og ankom samme Dags Aften med Korsørtoget til Hovedstaden, hvor han paa Bane-gaarden modtoges af den kjøbenhavnske Menigheds Sognepræst samt flere Gejstlige og Lægfolk.

Lørdag Aften hilste den herværende Sangforening paa Overhyrden, idet den før den sædvanlige Lørdagsprøve bragte ham en Serenade, for hvilken Hr. Præfekten venligst takkede Sangerne. Hans Højjærværdighed vilde forsikre Sangerne om, at om endskjønt han vel ikke var saa fuldkomment inde paa det musikalske Omraade, som den salig afdøde Præfekt havde været, saa vilde han dog gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at støtte Sangforeningen i dens smukke Opgave: Gudstjenestens Forherligelse ved den kirkelige Sangs Fremme.

Den paafølgende Søndag, den 27de April, var den egentlige Højtidsdag, paa hvilken Hr. Præfekten officielt tiltraadte sit Embede og for første Gang meddelte Konfirmationens h. Sakramente til Menighedens Børn samt til 12 Elever fra Kollegiet paa Ordrupshøj. Efter at alle Skolebørnene vare samlede i Præsteboligens Skolelokaler, Pigerne iførte hvide Kjoler, begav man sig tillige med alle de Gejstlige, som ikke vare forhindrede ved kirkelige Funktioner anden Steds, til Præfekten og ledsagede ham i Procession gennem Hovedindgangen ind i Kirken, som var tæt fyldt med Troende. Først gik Korset med et Par Ministranter, derefter Skolebørnene og Konfirmanterne, tilsidst de Gejstlige med

Præfekten i deres Midte. Ved Processionens Indtrædelse i Kirken præluderede Orgelet, og Børnene dannede Spalier i Kirkens midterste Gang, tillige med Maria-Congregationens Medlemmer samt Kirkeforstanderskabet.

Lidt efter Kl. 9 begyndte den højtidelige Levitmesse, som fejredes af Hr. Præfekten, og i hvilken han efter Evangeliet holdt sin Tiltrædelsestale til Menigheden. Hans Højærværdighed meddelte, at han ifølge Dekret af 17. Februar af den h. Stol var bleven udnævnt til Apostolisk Præfekt for Danmark og for faa Dage siden ogsaa til Apostolisk Protonotar. Han havde vel først følt Ængstelighed og frygtet for, at han ikke vilde have Kræfter nok til den byrdefulde Stilling. Gjærne havde han villet forblive i sin stille, bekedne Stilling, som han nu havde indtaget her i Landet i over 20 Aar, og det havde været vanskeligt for ham at forlade sin gamle Menighed. Men nu, da Leo XIII havde talet, vilde han ikke betænke sig længere, men adlyde, som det sig burde overfor den h. Stol. „Roma locuta est, causa finita“, havde en gammel Kirkelærer sagt, „Rom har talet, Sagen er afgjort“, og det samme vilde han ogsaa sige. En særlig Trøst og Opmuntring for ham var det at vide, at det netop havde været den salig afdøde Præfekts inderligste Ønske, at han maatte blive den Afdødes Efterfølger. Endnu faa Maaneder før Præfekt Grüders Død havde denne meddelt ham, at han havde truffet alle Foranstaltninger, for at han (v. Euch) kunde blive hans Efterfølger som Præfekt her i Danmark. Med særlig Hengivenhed dvælede Hans Højærværdighed ved Mindet om den Hensovede, som stedse havde været ham en kjærlig Ven og Raadgiver og med hvem han stedse i den lange Aarrække, de havde arbejdet sammen her i Danmark, havde levet i den skjønneste Harmoni. Stedse vilde han bevare Minjet om ham.

Nu, da den h. Stol havde afgjort Sagen, vedblev Hans Højærværdighed, vilde han ogsaa skjænke hele Præfekturet sit Hjærte og hellige det alle sine Kræfter. Dagens Evangelium handlede netop om den gode Hyrde. Efter I'relserens Exempel vilde han ogsaa stedse tragte efter at være en god Hyrde, ved at minde Menigheden til enhver Tid om Alt, hvad den maatte tro og gjøre, for at vinde det evige Liv. Men han stolede da ogsaa

paa Menighedens Bistand. Han havde længe kjendt dens Iver og Tro; for 22 Aar siden havde han som ung Præst med en vis Ængstelighed virket i den, og naar han nu med graanede Haar og en mangeaarig Erfaring vendte tilbage til den, stode han paa, at den vilde vise ham den samme Hengivenhed som den Gang. Frem for alt maatte Menigheden hjælpe ham ved en inderlig og ydmyg Bøn.

Efter Levitmessens, under hvilken Konfirmanterne og en stor Del af Menigheden modtog den h. Kommunion, meddelte Præfekten Konfirmationens h. Sakramente til Børnene, og rettede først indtrængende Ord til dem, idet han formanede dem til stedse at forblive deres h. Daabspagt tro, som de havde fornyet højtideligt paa deres første h. Kommuniondag, og til ydmygt at bede om den Helligaands syvfoldige Naadegaver, om Visdommens og Forstandens Aand, Raadets og Styrkens Aand, Kundskabens, Fromhedens og Guds frygtens Aand, og om at disse Naadegaver maatte ledsage dem hele Livet igjennem.

Efter Konfirmationen istemtes det højtidelige „Te Deum“ og Festligheden sluttede med den sakramentale Velsignelse.

Med Hensyn til Hr. Præfektens ovenfor omtalte Udnævnelse til Apostolisk Protonotar skulle vi sluttelig meddele, at denne Udnævnelse, som et Bevis paa den h. Faders Velvillie mod de danske Katholiker, ikke alene giver Hr. Præfekten, som en Medfølge, Rang af *pavelig Husprælat*, men desforuden indbefatter flere andre Prærogativer og tillader ham ved de højtidelige Messer at bære enkelte biskoppelige Insignier, som f. E. Dalmatika og Tunicella, Mithra, Kors og Ring samt ellers det sædvanlige Prælatsornat. Værdigheden som Apost. Protonotar kan forøvrigt føres tilbage til det første Aarhundrede. Allerede Pave Clemens I skal have udnævnt syv, særlig med den Op-gave for Øje, at de skulde nedskrive Beretningen om vigtige kirkelige Begivenheder og forfatte tilforladelige Dokumenter om Martyrernes Lidelseshistorie.

Rom. Den h. Fader har udstedt en Rundskrivelse, som den zode April er bleven sendt til alle Jordens Biskopper. Den handler om det ukristelige og revolutionære Frimureri, som, saaledes udtrykker Leo XIII sig, søger at omstyrte den politiske

og religiøse Orden, der er bleven skabt ved Kristendommen, og i Stedet for vil opbygge en ny Orden paa den naturlige Fornufts Grundlag. Vi forudse vel den Storm, som denne Rundskrivelse vil fremkalde blandt alle Jordskredsens Frimurere; men alle Rettænkende ville glæde sig med os over, at Kristenhedens højeste Lærer har hævet sin Stemme, for at advare Menneskeheden imod denne farlige Forening.

Den 16. April har en af Kassationsrettens Embedsmænd officielt meddelt Propaganda-Kongregationen Dommen, ifølge hvilken dette Instituts Immobiliær-Formue henfalder til Konversion i Statsrente. Kongregationen har nu Tid indtil den 16. Juli til selv at sælge de Godser, som ikke allerede i Forvejen ere blevne solgte af den kirkelige Formues Liquidations-Kommission. Naar denne Frist er udløben, vil Kommissionen selv paa Embedsvegne skride til Salg ved offentlig Auktion, saafremt der da ikke inden den Tid findes Hjælp imod denne skjændige Udplyndring.

Kirkelig Kalænder og Erindringsliste.

Søndagen den 4de Maj. — 3die Søndag efter Paaske. Den h. Josefs Skytsfest. — 5. M. Pius V.. Pave og Bekjender. — 6. Ti. Apostlen Johannes' Martyrium. — 7. O. Stanislaus, Martyr og Biskop (Kl. 8¹/₄: Messe for Ansgariusforeningen). — 8. To. Erkeenglen Michaels Aabenbarelse. — **Fredag den 9. Maj.** **Mariæ Bebudelse** (Gudstjenesten holdes som paa almindelige Søndage). — 10. L. Antoninus, Biskop og Bekjender.

Søndagen den 11. Maj. 4de Søndag efter Paaske. Frants af Hieronimus, Bekjender.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
" 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülov-
vejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 stille Messe med Homilie i Hospitalet, Griffen-
feldtsgade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 9 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 5 offentlig Andagt med Prædiken i Sct. Andreas
Kirke i Ordrup.
" 8 Majandagt St. Ansgars Kirke og Sct Knuds
Kapel.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet, Bülovsvøjen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8 $\frac{1}{4}$ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8 $\frac{1}{2}$ Eftn.

I Noviciatet, Bülovsvøjen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8. Lørdag Aften Kl. 6—8.

Majandagt holdes hver Aften Kl. 8 i Sct. Ansgarskirke og Sct. Knuds Kapel.

Maria-Congregationen for Ynglinge fejrer Fredagen d. 9. Maj sin Titularfest „Mariæ Bebudelse“ i Sct. Knuds Kapel. Kl. 8 Morgen er Fælledskommunion; Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Optagelse af nye Medlemmer.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 6. Marts holdes i Sct. Ansgars Kirke Kl. 8 $\frac{1}{4}$ den h. Messe for Mødreforeningen.

Ægtevielser i Sct. Ansgars Kirke.

Sømand Herman Oskar Emmanuel Bruun og Hanne Haagensen (16. Marts). — Musikdirektør Ludvig Eduard Edmund Kaube v. Eulendorf og Rosa Borgula (21 Marts).

Dødsfald.

7. Marts Elisabeth Michaelia Corneliusen (1 $\frac{1}{2}$ Aar). — 11. Marts. Mary Emilie Arvesen (1 $\frac{1}{2}$ A). — 20. Marts, Ejnar Volder (1 A.). — 26. Marts, Mursvend Kristian Gustav Ramberg (26. A.). — 31. Marts, Enke Inger Svane (57 A.). — 4. April, Johannes Peter Raith (6 $\frac{1}{2}$ M.). — 8. April, Enke Margrethe Therese Mortensen (82 A.). — 18. April. Opvarter William Marinus Kristensen (21. A.). — 20. April. Harald Johan Petersen (4 A.)

Fortrøelig Korrespondens.

Aarhus Med Hensyn til Encyclikaen havde jeg samme Tanke som De. Den følger snart som Bilag til Kirketidenden. Tak for Deres Interesse for Bladet. Har De ikke Lyst til at være Korrespondent? Venlig Hilsen.
Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 19.

Søndagen den 11. Maj.

1884.

Indhold: Haandværk og Kristendom, Til hvilken Klasse han hører. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Ordrup, Os-nabrück, Randers, Stockholm, Bryssel, Berlin.

Haandværk og Kristendom.

Til enhver Tid har der været *sociale Spørgsmaal*, ligesom der altid har været Rige og Fattige og altid en Kløft imellem dem. Fattigdom og Nød har sin Kilde i den Forbandelse, som ved Syndefaldet er kommen over Skabningen, og de ere saa gamle som Menneskeslægtens Historie. Men Spørgsmaalet: hvorledes kan man raade Bod paa Menneskets aandelige som materielle Nød, hvorledes kan man forbedre saa mange af vore Medmenneskers ulykkelige Stilling, saa meget som det vel er muligt — dette Spørgsmaal fremkaldtes egentlig først af Kristendommen. Er den menneskelige Elendighed derfor saa gammel som Menneskeheden, saa ere ogsaa de praktiske Forsøg paa at forbedre og lette den fattigere Klasses Kaar, saa gamle som Jesu Kristi Religion, der ikke alene prædikede Evangeliet for de Fattige, men ogsaa rakte dem en hjælpsom Haand.

Hedenskabet, selv Grækernes og Romernes, som dog stod højt i Dannelsen, ansaa de Fattige for Menneskeslægtenes Udskud og tvang dem ind under Slaveriets og Trældommens Aag. Den jødiske Lov vil rigtignok, at man skal hjælpe den Fattige; men den har kun Øje for sit eget, lille jødiske Folk, og hæver sig heller ikke til den storartede og ædle Anskuelse, som den nye Pagts Verdensreligion har adopteret. Først den har ved sin Lære, at enhver er vor Næste, at vi alle ere Brødre, alle Lemmer paa ét Legeme, befriet Fattigdommen fra sin Nedværdigelse og sine Lænker. Er en Forbedring af den Fattiges Kaar overhovedet mulig, saa er den det paa Grundlag af den kristne Religions Lære.

Men ville nu Modstanderne af denne Lære, vil det radikale Arbejderparti ikke vide noget om en Forbedring efter kristelige Forskrifter; tilraaber den Verden, at den ikke vil vide noget om Kristendom, og at dets Tilhængere overhovedet ikke har Brug for nogen Gud eller Religion; giver det Afkald paa Himlen hinsides og gjør det sig tillige Umage for at gjøre Jordelivet saa bekvemt og behageligt som muligt; kaster det sig i Armene paa den nøgne Realisme og betragter, som det haanende siger, a vista - Vexlen paa Himlen som et værdiløst Papir — nuvel, saa høre saadanne Paa-stande til Helvedets Misfostre, som Uforskommetheden og Vanvidet til enhver Tid, men især i vore Dage, avler, takket være Vantroen og Gudsfor nægtelsen ikke alene i Arbejderkredsene, men ogsaa paa Universiteterne, i Skolerne og i Tale og Skrift.

Imod dette udprægede Fjendskab imod Religionen i vore Dage gives der kun ét Straffens- eller Frelsensmiddel, nemlig Erkjendelsen af Uholdbarheden af de religionsfjendtlige Lærdomme, Systemer og Grund-sætninger. Hvo som formaster sig til at oprejse det menneskelige Samfunds Bygning uden Gud og Kristendom, han vil inden kort eller lang Tid opleve dets Sammenstyrtning, og det med Angst og Bæven. Vent

kun, Regningen uden Religionsfaktor vil vise sig som falsk og grundforfejlet, og den stolte Menneskeand, som er saa bitter og fjendtlig sindet mod Kristendommen, vil spille ynkelig Fallit, idet Jorden bedækkes med Ruiner.

Der gives her ingen Nevtralitet. Det modsiger Menneskeslægtens Historie, at mene, at en religiøs Nihilisme, et Samfund, som er løsrevet fra Gud, kan bestaa, uden at henfalde til det plumpeste Hedenskab med alle dets Udskejelser. Enten Kristendom eller Hedenskab — et Tredje gives der ikke. Men det Hedenskab, som med Kristendommens Forsvinden vil bryde ind som en ustandselig Strøm over Folkene, vil blive endnu sanseligere, grusommere, raaere end Hedenskabet i Oldtiden. Man kan allerede nu fremvise enkelte Spor dertil, omendskjønt Kristendommen, Gud være lovet, endnu arbejder kraftigt derimod. Naar Lærdomme, som disse: Vi ville ingen Gud, ingen Kirke, ingen Love, ingen Himmel, ingen Kristendom — vi ville alle regere og dele alt! — naar de nogenside skulde trænge igjennem, da maa Gud forbarme sig over det stakkels Samfund! Men ogsaa de, som have fremkaldt Striden og endnu mere den bedaarede Mængde, som yder sit Bifaldsklap, vil komme til at erfare, hvad det vil sige, at ville udrydde Kristendommen: førend de ønske det, ville de komme til at erkjende, at de have draget alt andet end Himlen ned paa Jorden.

Hvor man vil bandlyse Nød og Elendighed og opbygge Menneskets Lykke uden, ja endog imod Gud, der bygger man forgjæves; og ikke blot det, men man gjør sig til en Forbryder og baner Vej for Hedenskabet. De bygge ikke alene paa Flyvesand, men paa endnu mindre; thi de nedrive Kristendommen, som ene og alene er i Stand til at lyksaliggjøre Menneskene, uden at de formaa at sætte andet i dens Sted, end det plumpeste Hedenskabs Barbari. Og i dette Muldvarpsarbejde tage ikke blot voldsomme Pretroleure Del, men

ogsaa alle hine Forfattere og Skribenter, der arbejde som Forkæmpere for Atheismen, Pantheismen og Materialismen.

Arbejdet er rigtignok endnu meget vanskeligt og surt; thi Kristendommen og især den katholske Kristendom er en vældig Magt. Det gjælder blot om at holde ud modigt, at gjøre Kristendommens Fjender ogsaa ethvert Skridt stridigt paa det sociale Omraade og at opbyde alle Kræfter, for at frelse det kristelige Samfund. Hvo som tillader, at Sandhedens Lys tages bort fra os, Forældre, Lærere, Arbejdere og sociale Førere, han lægger et centnertungt Ansvar paa sin Samvittighed; thi siden Kristus har stiftet sin Kirke, gives der ingen Frelse for Rig eller Fattig uden i Ham, i Kirken og den kristne Religion.

Til hvilken Klasse han hører.

En Landsbypræst, som en Gang foretog en Rejse, traf i Toget sammen med en af de moderne Vantro. Lejligheden var altfor gunstig for den liberale Herre, og det varede derfor heller ikke længe, førend han udkrammede hele sin Visdom og kom tilsidst ogsaa til at tale om Skriftemaalet. „Jeg skrifter ikke mere,“ sagde han smilende, „jeg har ingen Synder.“ Til hans Forbavselse svarede den Gejstlige, at det nok kunde være muligt, at han ingen Synder havde, omendskjønt den h. Johannes kalder den en Løgner, som paastaar Sligt. „De henregner mig altsaa til Undtagelserne; rimeligvis til dem, som De kalder Hellige“, svarede Gudsfornægteren spottende. „Til Undtagelserne maa jeg henregne Dem,“ svarede Præsten, „men ikke til de Hellige; thi de vare langt fra at kalde sig syndfrie.“ Men den liberale Herre vilde absolut vide, til hvilken Klasse af Undtagelser, den Gejstlige henregnede ham.

„Nu vel,“ sagde den Gejstlige, „der gives to Klasser af Mennesker, som ikke synde; til hvilken af dem, De hører, behøver jeg ikke at sige.“ Nu blev Fritænkeren først rigtig nysgjærrig. „Hvad er det for to Klasser,“ spurgte han hurtigt, „som efter Deres Mening ikke synde?“ „Jeg troede, at jeg ikke behøvede at fortælle Dem det,“ sagde Præsten, „det er naturligvis *Børnene*, som endnu ikke have faaet Fornuftens Brug, og *Narrene*, som atter have tabt den.“

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Mandagen den 28. April beviste vor Højærv. Hr. Præfekt St. Ansgars Kirkeskole den Ære, at aflægge et Besøg i samme. Skolelokalet var i den Anledning festlig smykket med Blomster og Tæpper, ligesom man heller ikke havde glemt at bekranse vor afdøde Præfekts Billede. Kl. 10 afhentedes Præfekten af Sognepræsten og modtoges af Skolens Lærere. Efter at en Sang var afsungen, talte Hr. Præfekten og ytrede blandt andet, at det var ham en stor Glæde at kunne hilse paa Skolens Elever, og vilde han haabe, at alle uden Undtagelse vare rigtig fromme, lydige og flittige, thi Fromhed, Lydighed og Flid var jo altid et Særkjende paa den gode Discipel, og det kunde han forsikre, at han altid var dissers gode Ven. Han kjendte dem nu vel ikke personligt, men vilde haabe at lære dem alle at kjende som fromme, lydige og flittige Elever. Efter at derpaa Hr. Præfekten havde henvendt nogle Ord til Skolens Lærere, idet han takkede dem for deres Arbejde, og haabede, at de fremdeles vilde arbejde i og for Skolens Interesse, uddeltes til Erindring om dette Besøg et smukt Billede til hver Elev. Efter at derpaa Første-Læreren havde takket Hr. Præfekten for det glædelige Besøg, blev en Sang afsungen, og Hr. Præfekten lod derpaa hver Elev fremsige sit Navn og bad dem, hjemme at hilse deres Forældre.

Det vil ganske sikkert glæde alle Ungdomsvenner at faa at vide, med hvor stor Kjærlighed Hr. Præfek-

ten omfatter Børnene, at jo netop hans første Besøg gjælder dem. E.

— Torsdagen den 1. Maj aflagde Hans Højærværværdighed et lignende Besøg i Sct. Josephssøstrenes Pigeskoler, hvis Elever vare samlede i Søstrenes Solemnitetssal i Klostret paa Toldbodvejen. Ogsaa her var Lokalet prydet med Blomster, og ligesom i Drengeskolen, saaledes havde man ogsaa her ihukkommet den salig afdøde Præfekt, ved at bekrænse hans Billede. Festen aabnedes med Sang, hvorefter tre Elever, resp. fra den franske Skole paa Toldbodvejen og Bylovsvejen samt fra Sct. Ansgars Pigeskole, fremsagde et Digt i Dagens Anledning. Derpaa traadte nogle af de smaa Elever frem, og opførte paa deres barnlige Vis en Dialog, der baade vakte Munterhed og Rørelse, og som vi ikke kunne kalde andet end særdeles vellykket. Hr. Præfekten henvendte derefter nogle hjertelige Ord til Børnene, og opfordrede dem til at benytte Skoletiden flittigt, for at drage saa megen Fordel af den for deres fremtidige Liv som vel muligt.

Ordrup. Den 30. April gjæstede den højærv. Hr. Præfekt von Euch, ledsaget af en Del af Byens Præster, St. Andreas-Kollegiet. Solemnitets-Salen var smykket med Dannebrogssflag og Drapperier; to Vaabenskjolde med Aarstallene 1860 og 1884 mindede om de to vigtigste Begivenheder i den høje Gjæsts Livsløb, hans første Ankomst til Danmark lige efter Præstevielsen og hans Udnævnelse til apostolisk Præfekt; i Baggrunden saas oven over en Blomsterskov den h. Faders, Pave Leo XIII', Billede med den Overskrift „Benedictus qui venit in nomine Domini.“ (Velsignet være den, der kommer i Herrens Navn); et Fodtæppe, sammensat af Mos og Blomster, viste de tre Bogstaver J. v. E. Efter at Hornfanfarer, Sang og Deklamation havde budt den Indtrædende velkommen, fulgte Oplæsning af et lille vellykket Drama i smukke danske Vers om den h. Ansgars Sendelse til Danmark, hvilket en af Kollegiets Lærere havde skrevet i Dagens Anledning, og ni Elever foredrog, idet hver oplæste sin Rolle. Præfekten henførte i sin Tale al Ære, der var udvist imod ham, til den, i hvis Navn han kom, og lagde Eleverne i varme, kraftige Ord paa Hjærte, at Ungdommen er Livets Vaar; de skulde derfor gjøre

Udbytte af den og benytte de ypperlige Midler, som Kollegiet bød dem, til at udvikle hver en god Spire.

p.

Osnabrück. Den 18de Maj er det 25 Aar siden, det derværende Præsteseminar aabnedes med Hr. Domkapitular Kohues som Rektor, i hvilken Anledning der skal afholdes en Festlighed; men som paa Grund af, at den 18. Maj er en Søndag, er bleven forlagt allerede til den 15de. Alle Præsterne, som hidtil ere udgaaede fra Seminariet, agte at tilstille Hr. Regens Kohues en Adresse med deres Underskrifter; samt en Messebog og et Album med deres Fotografier. Som vi have bragt i Erfaring, agter man muligvis ogsaa her fra Menigheden i Kjøbenhavn at tilsende Hr. Kohues et Lykønskningstelegram i Anledning af hans 25aarige Jubilæum som Rektor ved Seminariet. Hans Højærværdighed var som bekjendt i flere Aar knyttet til den herværende Menighed som Vikar og er blandt andet Forfatter til den lille yndede Bønebog for Børnene „Himmelsk Vejviser.“ Han har stedse bevaret Menigheden i kjærlig Erindring, og Lykønskningen vil uden Tvivl berede ham megen Glæde.

Randers. Ogsaa fra denne By kunne vi berette om et nær forestaaende Jubilæum. D. 18. Juni er det nemlig 25 Aar siden Menighedens Sognepræst, højærv. Hr. Dr. theol. Pastor H. Niehaus modtog Præstevielssens h. Sakramente i Rom, efter at have fuldendt sine Studier i „Collegium Germanicum“. Uden Tvivl vil den herværende Menighed, hvortil Hans Højærværdighed har været knyttet i saa mange Aar, ogsaa benytte dette hans 25aarige Jubilæum til at bevidne ham sin hjærteligste Lykønskning.

Stockholm. Som vi erfarer, har den h. Fader for nylig udnævnt den apost. Vikar i Sverrig, Msgr. H. Huber til apostolisk Protonotar i Anledning af Hans Højærværdigheds 50aarig: Præstejubilæum. I Aar er det ogsaa netop 50 Aar siden, at Pave Gregor XVI overdrog den i 1878 afdøde Msgr. Studach Fuldmagt til som apostolisk Vikar at styre den katolske Kirkes Anliggender i Sverrig og Norge.

Bryssel. Den 29. April blev den ny Ærkebiskop af Mecheln, Msgr. Gossens, højtideligt indført i sit Embede under storartet Deltagelse fra Gejstlighedens

og Folkets Side. Alle Belgiens Biskopper vare mødte, foruden et stort Antal Senatorer og Deputerede af Højre. Toget fra Notre Dame d'Hanswyck-Kirken til Domkirken gennem de festligt smykkede Gader var glimrende. Militæret dannede Spalier og som Kongens Repræsentant var General Nicaise til Stede.

Berlin. Kejserinden af Tyskland er i den senere Tid lidende. Hendes Pleje besørges siden ifjor af en barnhøjartet Søster (Klemens-Søster fra Münster), og da denne Søster for Tiden selv er syg, har man tilkaldt en anden Søster fra Münster, medens en af de graa Søstre fra Berlin har overtaget den syge Søsters Pleje, saa et tre katholske Ordenssøstre i denne Tid opholde sig i det kejserlige Palais. Den Tillid, som saaledes vises de katholske Søstre af det tyske Riges Kejserinde, staar i mærkelig Modstrid til de snæverhøjartede Indskrænkninger, som de katholske Ordensfolk endnu stadig ere underkastede i Preussen. De synes dog ikke at være saa „rigsfjendtlige“, som de udbasunes for.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 11. Maj. 4de Søndag efter Paaske. Frants af Hieronimus, Bekjender. — **12. M.** Nereus og Lidelsesfæller. Martyrer. — **13. Ti.** Isidor, Biskop og Kirkelærer. — **14. O.** Leo, Pave og Kirkelærer. — **15. To.** Votivofficium af det h. Sakrament. — **16. F.** Johannes af Nepomuk, Martyr. — **17. L.** Paskalis Baylon, Bekjender.
Søndagen den 18de Maj. 5te Søndag efter Paaske. Erik. Konge og Martyr.

Vincentiusforeningens Bibliothek. Bøger udlaanes foreløbig hver Lørdag Aften fra Kl. 6—8 i Forsamlingsværelset. Bibliothekets Bøger ere gratis tilgængelige for Enhver.

Vincentiusforeningen holder idag, den 11. Maj, Generalforsamling efter Højmesse i Sct. Ansgar, hvortil Konferentsen paa Frederiksberg og Æresmedlemmerne ogsaa indbydes.

Fortrolig Korrespondens.

Flerc. De poetiske Udgydelser, som vi i den senere Tid have modtaget, ere dels for sentimentale, dels for lange, dels for skarp-sindige, at Redaktionen ikke tør byde sine Læsere dem. En Strofe som følgende lyder mere end mærkelig:

Saa gyder jeg ud mit Blækhus
Og sadler op min Pegasus.

Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr 20.

Søndagen den 18. Maj.

1884.

Indhold: En Biskops Ord om den slette Presse. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Aarhus, Odense, Rom, Bayern, Heidelberg, Italien.

En Biskops Ord om den slette Presse.

Paa den katholske Presseforenings Generalforsamling, som holdtes den 6. Marts d. A. i Graz, optraadte Hs. Højærværdighed Fyrstbiskoppen af Seckau, Dr. *Johann Zwerger*, i en glimrende Tale mod den slette Presse. Hans Ord fortjene at blive bekendte overalt og ikke mindst hos os. De lyde i Uddrag saaledes:

Kristi Kirke har altid været forfulgt, og det vil vedvare indtil Verdens Ende. Men i det sidste Aarhundrede og navnlig nu for Tiden have dens Modstandere grebet til et nyt Vaaben, og det er *den slette Presse*. I de forrige Aarhundreder kjendte man ikke til Pressen. Tidligere skrev man ikke Aviser, og udkom der en enkelt, saa skete det kun hver Maaned, eller højst hver Uge. Først i de sidste Aartier er Pressen bleven til det, hvad den nu er: en Røst, der raaber med Millioner af Tunger, hver Dag, hver Morgen, hver

Aften, ja mange Aviser udkomme tre Gange om Dagen i mangfoldige Exemplarer, som gaa ud i Verden og prædike. Men de fleste af dem udstrø desværre en Sæd, der i en dobbelt Retning er fordærlig baade for Forstanden og for Hjærtet, thi saavel Sandhed som Dyd trædes under Fødderne eller fremstilles i et falskt I.ys. Dette Onde, uberegnelig i sine Følger, bør afvendes for enhver Pris, og eftersom Forsvaret helst bør rette sig efter Angrebet, saa sker det bedst ved *den gode Presse*, hvis dobbelte Opgave det er, ved den sande Oplysning at bekæmpe Løgn, Vildfarelse og Fordomme, for saaledes at lede Forstanden og Fornuften ind paa det rette Spor, men dernæst ogsaa at indvirke paa Hjærtet og Viljen, for at kunne byde Forførelsen, i hvilken Skikkelse den end optræder, Trods.

Den slette Presse, har en berømt Kardinal og tilige erfaren Sjælesørger sagt, er vor Tids største Forbrydelse, thi den taler om Alt, opfordrer til Alt og attraar endnu mere; den slette Presse er et Uhyre, ikke som hint, Apostlen saå i den hemmelige Aabenbaring, Dragen med syv Hoveder, nej ikke blot med syv, men med 100,000 Hoveder og 100,000 Tunger. Denne Presse er netop derfor slet, fordi den forfølger det Gode, og da dette ikke kan ske med Ret og Retfærdighed, tager den sin Tilflugt til Løgn og Bagvaskelse; ja den ligefrem lever af at forfølge Kirken og tilintetgjøre dennes Virksomhed. Vilde den slette Presse en Gang foresætte sig, i et helt Aar ikke mere at lyve, ikke mere at forfølge det Gode, ikke mere at prædike Vildfarelsens Lærdomme, saa vilde den ej heller mere være slet, men saa vilde den ej heller mere kunne bestaa.

Derfor er det aldeles urigtigt at læse slette Aviser, men endnu værre er det at betale, holde og udbrede dem; omvendt er det lige saa urigtigt at unddrage den gode Presse sin Hjælp og Understøttelse. Kirkens Fjender føre bestandig Krig mod Kirken; men Kirken er for os ikke kun en god og nyttig Institution,

der som saadan vel har større Krav paa vor Kjærlighed end Ligeegyldighed, nej, Kirken er vor Moder, den er Indbegrebet af alt, hvad vor guddommelige Forløser til vor Frelse har bragt fra Himlen, Indbegrebet af alt, hvad han paa Jorden har fortjent, efterladt og indstiftet til vor Frelse. Hvo. som altsaa tjener den slette Presse ved Penge, Abonnement, Understøttelse enten paa den ene eller anden Maade, da han dog véd, at denne Presse fører Krig mod hans egen Moder, Kirken, en saadan betaler saa at sige Krigskontribution, for at han egen h. Moder kan forfølges desto ihærdigere.

Fordi nu dette nye Kampmiddel mod Kristi Kirke især i de sidste Aartier er blevet saa mægtigt, saa opstaar der for os Pligter baade mod den slette og den gode Presse. Ligesom Landets Indvaanere i en uretfærdig Krig have Pligter mod den angribende Fjende, nemlig efter Evne at yde Modstand, og Pligter mod deres Venner, som beskytte og forsvare dem, nemlig efter Evne at komme dem til Hjælp, saaledes have ogsaa vi Pligter baade mod dem, der bekæmpe og mod dem, der forsvare vor hellige Sag. Derfor har ogsaa den h. Fader Pius IX strax efter at han var udvalgt til Pave, i sin første Encyclica talt om og klaget over den slette Presse. Han klagede over den farlige Gift, som gjennem utallige Skrifter udbredes over den hele Verden og ligesom undervise i at synde. Skrevne med Snuhed og bedragersk List, udgivne og udbredte med uhyre Omkostninger til Fordærvelse for det kristelige Folk, ødelægge de deres Hjærter og Tanker, som ej tage sig ivare for dem, og tilføje saaledes Religionen den største Skade.

Af den Grund talte han ved Avdienserne stedse paany om Nødvendigheden af at fremme, understøtte og udbrede den gode Presse, og at modarbejde den slette, for at bevare eller gjenvinde de ved Jesu Kristi Blod løskjøbte dyrebare Sjæle. Af samme Grund kaldte han ogsaa de gode Avisers og Tidsskrifters Re-

daktører og Medarbejdere den Klasse af Sjælesørgere og Apostle, der i vor Tid danne en egen Afdeling, som tidligere ikke eksisterede, men under vore Forhold kunne udfolde en større apostolisk Virksomhed end de andre præstelige Sjælesørgere i deres kirkelige Embeder og Handlinger. —

Derpaa gik den højærværdigste Fyrstbiskop nærmere ind paa at omtale, hvor fortjent den derværende katholske Presseforening havde gjort sig af den gode Sag og kalder Redaktørerne ligefrem „Medarbejdere i Sjælesørgerembedet“: „Jeg vil bede alle“, fortsætter han, „at de ogsaa i Fremtiden frejdig og modig og med et glad Hjærte virke sammen i denne Gren af Sjælesørgerembedet, thi det er vor Pligt at tage den gode Presse og os selv i Beskyttelse“. — Maatte de danske Katholiker ogsaa lægge sig disse biskoppelige Ord ret paa Hjærte og endelig fatte den Velsignelse, som *Ansgariusforeningen* vilde kunne udbrede iblandt dem, saa fremt den blot støttedes ivrigt ved Medlemsbidrag og Abonnement paa Kirketidende eller ved frivillige Gaver, Jo mere den støttes, desto mere kan den ogsaa udfolde sin Virksomhed, og desto større Haab kan der ogsaa være om at se Kirketidendes Omfang voxe.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Lørdagen 10. Maj forlod den højærværdigste Hr. Præfekt von Euch Hovedstaden, for over Fredericia at begive sig til Osnabrück til Hr. Regens Kohues' og Præsteseminariets Jubilæum. Hans Højærværdighed kan næppe ventes tilbage førend henimod Pinse.

Maria-Kongregationen for Mænd fejrede ifølge Vedtægt Søndagen d. 4. Maj, den h. Josefs Skytsfest, Aarsdagen for dens kanoniske Oprettelse

med fælles Kommunion og højtidelig Aftengudstjeneste, under hvilken ny Medlemmer bleve optagne. Den højærv. Hr. Præfekt, som selv vilde holde Gudstjenesten og Prædiken, begyndte med at udtale sin Glæde over at sé saa mange Mænd smykkede med Maria-Medaljen; han kunde ikke andet end ønske, at alle katholske Mænd her i Byen uden Undtagelse maatte være ivrige Kongreganister; thi de marianske Kongregationers Aand var den ægte kristelige og den kirkelige Aand. — Den 9. Maj, Mariæ Bebudelses-Fest, højtideligholdt Stanislaus-Kongregationen for Ynglinge sin Titularfest ganske paa samme Maade. Hr. Præfekten skildrede Ungdommens Opgave og Lærer samt mange unge Menneskers moralske Undergang med levende Farver; Ynglingene maatte ikke hengive sig til Synd og Last, heller ikke være som et Rør, der svajer hid og did for Vinden, men danne sig til Mænd af Karakter, der kjendte og fulgte de rigtige Grundsætninger. Ganske vist saá de sig truede af mange Farer; men Kongregationen var netop et fast Værn imod dem, idet den havde sat sig som Formaal at befæste og udvikle alt det Gode, som Hjemmet og Skolen havde grundlagt og plantet; allesammen, de ny lige saa vel som de ældre Medlemmer, skulde vise sig som ivrige Kongreganister ved aldrig uden lovlig Undskyldning at blive borte fra de ugentlige Møder eller de fælles Kommunioner.

P.

Aarhus. Fra denne By have vi modtaget en begejstret Udtalelse om den liturgiske Koralsang, og som i det væsentligste lyder saaledes: „Koralsangen er den egentlige kirkelige og liturgiske Sang; den anbefales derfor særlig af Kirken, og bør fornemmelig af denne Grund foretrækkes for al anden Sang. Her i Byen forherliger denne Sang siden længere Tid Gudstjenesten, og Sangerne ere begejstrede for den. Der synges kun det, som skal synges ifølge Messebogen, hvorved Sangerne paa en fortrinlig Maade tage Del i den h. Messe, og just i Dagens Messe. Præsten istemmer „Gloria in excelsis Deo“ eller „Credo in unum Deum“, og Koret fortsættet i samme Toneart. Man føler, at man selv synger den samme kirkelige Melodi som Præsten. Hvor ophøjet og skjønt! Særlig i den stille Uge fik Menigheden, iaar som ifjor, rig Lejlighed til at fryde sig over den smukke gregorianske Kirke-

sang, og man sang saa smukt og nøjagtigt, at det var en sand Glæde at høre. Helligdagene i den stille Uge have været sande Triumfdage for Koralsangen i Aarhus.“ J.

Odense. Kjærligheden til den danske Kongesøn, den s. Karl den Gode, vinder nu ogsaa Udbredelse hos Menigheden i den By, hvor den s. Karl først saa Verdens Lys, og hvor hans fromme Fader, Knud den Hellige, led Martyrdøden. Hr. Pastor Lichte meddeler nemlig, at der fornylig ved en Offersamling under Gudstjenesten er indkommet en Gave til den s. Karls Reliquiskrin, som maa betragtes som en meget respektabel Gave fra den lille Menighed. Maatte Menigheden i den fromme Kongesøns Fødeby ved at efterligne hans skjønne Dyder ogsaa stedse gjøre sig værdig til hans særlige Forbøn hos Gud. Om kort Tid vil den s. Karls Liv udkomme, og anbefale vi det paa Forhaand til Alle, som elske Altret, Tronen og Fædrelandet.

Rom. Under Overskriften „Leo XIII's Encyclika imod de hemmelige Selskaber og den katholske Union“ bringer „Moniteur de Rome“ en længere Artikel, i hvilken den omtaler „den h. Faders Yndlingsplan“: en Forening af alle Jordens Katholiker til Kirkens Forsvar. Bladet gjør endnu ikke bestemte Forslag. Foreløbig vilde det være tilstrækkeligt, naar enkelte fremragende Katholiker fra de forskjellige Lande kom sammen Tid efter anden for at udveksle deres Tanker. Det øvrige vilde da udvikle sig i Fremtiden. Som bekjendt udtalte den Deputerede i den tyske Rigsdag, den katholske Centrumsfører, Dr. Windthorst, sig paa Katholikernes Generalforsamling ifjor i Dysseldorf paa lignende Maade.

— Paa Via Labicana i Omegnen af Rom har man opdaget nogle Katakomber, som synes at have tjent til Begravelsesplads for Roms jødiske Indvaanere; det er den fjerde Begravelsesplads af denne Slags, som man hidtil kjender. Den syvarmede Lysestage og andre jødiske Symboler og Levningerne af hebraiske Indskrifter tale med Bestemthed for, at Katakomberne ere af jødisk Oprindelse; andre Indskrifter ere rigtignok forfattede i det græske Sprog, men med de sædvanlige jødiske Formler. Der anstilles yderligere Forskninger.

Bayern. Den XXXI Generalforsamling af

Tysklands Katholiker vil finde Sted i Byen Amberg i Øvre-Pfalz, Bayern, i Dagene fra den 31. August til den 4. September d. A.

Heidelberg. Kejserinden af Østerrig, som i den stille Uge opholdt sig paa Gjennemrejse i Heidelberg, har givet den derværende katholske Menighed et smukt Exempel paa flittigt Kirkebesøg. De tre sidste Dage i den stille Uge, Skjærtorsdag og Langfredag baade Morgen og Aften, bivaanede Kejserinden tillige med sin Datter, den 16aarige Ærkehertuginde Marie Valerie, den katholske Gudstjeneste. Kejserinden tilbage- lagde stedse den lange Vej fra Hotellet, som ligger oppe i Bjærgene, til den katholske Kirke nede i Byen tilfods.

Italien. Den italienske Loge „Store Orient“ har endelig faaet sit Svar paa den pavelige Encyclika færdig! Det officiøse Blad „Diritto“, som dog maa vide det, omtaler selv Svaret som et højst mærkeligt Forsvarsskrift. Encyclikaen betegnes strax i Begyndelsen som et „Fraser-Makværk“, hvis Gjendrivelse er unyttig. Logen tilstaar højmodigt Pavedømmet „Ret til at beklage sig i alle Tonearter over dets Udplyndring og saaledes sætte sig op imod Forsynet, som har bestemt alt saa; det passer sig netop for en Institution, som nu anraaber den verdslige Retfærdigheds Magt imod „Sektterne“ og i Joseph Labre har kanoniseret Cynismen og Raaheden.“ Det er hele Indholdet. Med storartet klingende Fraser søger Logen at frigjøre sig for den ubehagelige Pligt at skulle forsvare sig overfor Encyclikaen. Den gudsbespottelige Allusion til Forsynet for- tjener intet Svar.

At den pavelige Encyclika ikke overdriver, frem- gaar tilstrækkeligt af det Aktionsprogram, som de franske Logers Generalforsamling, i hvilken Delegerede fra alle Logeregioner deltog, opstillede den 11. Juni 1879. Det hedder blandt andet deri: „Man maa frem- for alt søge at udrydde Kristendommen ved alle Mid- ler. I Løbet af 8 Aar vil man ved Hjælp af en irre- ligjøs Skoleundervisning være i Besiddelse af en athei- stisk Generation, som da vil udgjøre en Hær, der kan sendes til forskellige Dele af Evropa. Hovedbevægel- sen maa rettes mod Norden, thi der sidde Souveræ- nerne endnu fast. Man maa søge at svække den mili- tære Disciplin i disse Lande og aarlig gjøre Attentater

imod Kongerne. Naar Kongerne da ikke alle ere forsvundne i Løbet af 8 Aar, saa ville Monarkierne dog være formindskede. Gejstligheden maa diskrediteres med alle Midler, og man maa paadigte den Forbrydelse. Men der maa stedse gaaes frem med stor Forsigtighed“. Man kunde maaske sige, at det kun var de franske Frimurere, der søgte at undergrave Religion, Sædelighed, Avtoritet og Ære; men det modsatte fremgaar tilstrækkelig deraf, at andre Landes Logepresse altid har overøst de franske Republikanere med Roes for hvert Slag, de førte imod Religionen og Kirken, og til enhver Tid identificeret sig med deres Bestræbelser.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 18de Maj. 5te Søndag efter Paaske. Erik. Konge og Martyr. — **19. M.** (Bededag) Petrus Cølestinus, Biskop. — **20. Ti.** (Bededag) Bernhard af Siena, Bekjender. — **21. O.** (Bededag) Felix af Cantalicio, Bekjender.

Paa de fornævnte tre Bededage holdes Kl. 8 $\frac{1}{4}$, i Sct. Ansgar en højtidelig h. Messc. efter hvilken Litaniet til alle Helgener bedes, for at nedkalde Guds Velsignelse over Markfrugterne.

Torsdagen den 22. Maj. Kristi Himmelfart. (Gudstjenesten holdes som paa Søndagene; under Majandagten i Sct. Ansgar Kl. 6 synges **Te Deum** i Anledning af **Paasketideus Slutning**). — **23. F.** Andreas Bobola, Martyr. — **24. L.** Maria, de Kristnes Hjælp.

Søndagen den 25de Maj. 6te Søndag efter Paaske. Gregor VII. Pave.

Til de Aloysianske Søndage anbefales: Den h. Aloysius af Gonzaga eller en 6 Søndages Andagt (indb. 30 Øre) og P. Waser: Den h. Aloysius, Ungdommens Forbillede og Patron (30 Øre).

Fortrolig Korrespondens.

Til Læserne. Efter at den af Hr. Past. Whitte udarbejdede Fædrelandshistorie er bleven afsluttet i forrige Nummer, vil der med Nr. 21 følge „Pave Leo XIII's Rundskrivelse om de himmelige Selskaber“, som har vakt saa stor Opsigt i Udlandet, og som vi haabe, at Kirketidendes Læsere ogsaa ville læse med Interesse, da det jo er et Ord fra Kirkens Overhoved, som udgaar til alle Kirkens Børn, og som vi alle maa indrette os efter. Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 21.

Søndagen den 25. Maj.

1884.

Indhold: Salve Regina. Statistik over Selvmord. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Kolding, Osnabrück, Dublin.

Salve Regina.

Kirkens Overhoved, Pave Leo XIII, har som bekendt anordnet, at Præsten efter hver stille h. Messe skal bede forskellige bestemte Bønner for Kirken i dens nuværende Trængsler. Blandt disse Bønner findes ogsaa Antifonen: *Salve Regina*, Hil Dig, o Dronning o. s. v. (Katholsk Salmebog S. 166, Nr. 151). Denne Antifon faar nu, da den paa hele Jordkredsen bedes fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang af utallige Præster efter det h. Messeoffer, en særegen Betydning. *Salve Regina* egner sig netop paa Grund af sin Inderlighed, Barnlighed og Tillid saa ret til at være Nødraab om Gudsmoderens Forbøn i alle Anliggender og fremfor alt under Kirkens nuværende Trængsler, og den troende Kristen bliver derfor ogsaa med Glæde de faa Minutter i Gudshuset efter den h. Messe, for at bede sammen med Præsten denne skjønne Antifon til Guds-

moderens Ære og for at anraabe om hendes moderlige Forbøn for Kirkens Sag.

Forfatteren af denne Antifon, som hed *Herman Kontraktus* (Den Sammentrukne), var en Søn af Grev Wolfrad II af Veringen og Hiltrude, født 1013. Under en udmærket kristelig Moders Omsorg og Pleje aabnede sig sammen med Forstanden ogsaa Sønnens Hjærte tidlig for Troen og for Fromhed og Dyd. Fra den tidligste Barndom af var han et Velsignelsens Barn, der elskede Gud med en Serafs Hjærte. Han tiltog som i Alder saa og i Naade og Kundskab, indtil pludselig en svær Sygdom ramte ham, da han var sex Aar gammel. Den var en Følge af en Forkjølelse, som han havde paa-draget sig, og hemmede pludseligt hans Væxt, idet alle hans Lemmer trak sig sammen, hvorfor hans Samtidige gav ham Navnet Kontraktus, d. e. den Sammentrukne. Denne Sygdom forhindrede ham ogsaa i at fortsætte den nyttige Undervisning, som han hidtil havde nydt fra Barndommen af. Men Gud virkede i ham og oplyste ham med Troens Lys, opfyldte ham med kristelig Kjærlighed og prydede ham med herlige Dyder. Han gjorde store Fremskridt i det aandelige Liv og steg fra Dyd til Dyd højere i Jesu Kristi Efterlignelse. Saaledes tilbragte han 10 Aar. Imidlertid bad han inderligt til Gud, om at hans ved Marias Forbøn vilde helbrede ham for hans Sygdom og atter skjænke ham Sundheden og Lemmernes Brug tilbage, for at han desto kraftigere kunde indvie sig til Herrens Tjeneste og anvende alle sine legemlige og aandelige Kræfter til Guds Forherligelse. Hans Bønner bleve ikke ubønhørte.

Ved Gudsmoderens Forbøn blev han atter helbredet; Kraften og Smidigheden vendte atter tilbage i hans Lemmer, og hans Forstand fattede hurtigt og uden Anstrengelse de nødvendige Kundskaber, som han havde behov. For bedre at kunne tjene Gud og fuldstændig at kunne hellige sig Studierne, forlod Herman Verden

og traadte i en Alder af 30 Aar ind i Benediktinerklostret i St. Gallen i Schweiz. Han gjorde her saa store Fremskridt i Kunst og Videnskab, at han inden kort Tid gjaldt for et Vidunder af I.ærdom. Til Minde om sin Andagt til den velsignede Gudsmoder, Maria, hans Hjertes Dronning og Velgiørerinde, digtede han blandt mange andre Hymner og Antifoner ogsaa den skjønne Hilsen til Maria: „*Salve Regina*, Hil dig, o Dronning, Barmhjærtighedens Moder; Du vort Liv, vor Fryd og vort Haab, vær hilset! Til dig raabe vi, Evas landflygtige Børn; til dig sukke vi sørgende og grædende i denne Taarernes Dal. O Du, vor Forbederinde, vend da dit medlidende Øje ned til os, og efter denne vor Landflygtigheds-Tid vis os *Jesus*, dit Livs velsignede Frugt!“

Den h. *Bernhard af Clairvaux* havde i Aaret 1140 paa Eugen III's Befaling begivet sig til Tyskland, for at begejstre Tyskerne for det h. Lands Befrielse, som paa mange Maader truedes af de Vantro og paa Grund af disses Overmagt let kunde frarøves de Kristne paany. Fra Schweiz var han over Strassburg sejlet ned ad Rhinen og landede Juleaften ved Speier. I festlig Procession med Kors og Faner gik Speiers Biskop, Gejstlighed og Borgere ham i Møde tillige med forskjellige Haandværkslaug med brændende Lys og med deres Emblemer. Man førte ham under Klokkeringning og festlig Sang igjennem Byens Gader til Domkirken, hvor Kejser *Konrad* og Rigsfyrsterne modtog ham med Ærbødighed som Pavens Legat. Fra Nær og Fjærn var man strømmet til Speier, for at se den fromme Mand, hvis Ord æredes saa højt af alle og enhver.

Under Lovsangen *Salve Regina* bevægede Toget sig op til Kirkens Kor med den h. Bernhard i sin Midte. Den høje Forsamling af det tyske Riges Fyrster og Riddere med den kristne Verdens Overhoved, Kejseren, i Spidsen, den store Mængde af Troende og det berømte Gudshus' herlige Skjønhed gjorde et dybt

Indtryk paa Bernhards fromme, ydmyge Sind. — Og da de sidste Ord af Lovsangen vare forstummede, blev den fromme Abbed saa henreven af Begejstring, at han efter Ordene: „og efter denne vor Landflygtigheds Tid vis os Jesus, dit Livs velsignede Frugt,“ hvormed Antifonen hidtil havde endt, endnu tilføjede den hjertelige Anraabelse: „O clemens, o pia, o dulcis virgo Maria, O milde, o kjærlige, o søde Jomfru Maria!“

Disse Ord ere siden den Tid stadigt blevne tilføjede Antifonen og bedes den Dag i Dag i alle Kirkerne i hele den kristne Verden. Og det er netop denne i sin Oprindelse saa ærværdige Antifon, som Kirkens Overhoved har valgt til sin Hjærtensbøn og befalet, at den daglig bedes efter hver stille h. Messe paa hele Jorden, i alle fem Verdensdele. Maatte ogsaa Du, kjære Læser, fatte Kjærlighed til denne Bøn og bede den ret ofte til Gudsmoderens Ære og for Kirkens. vor fælles Moders, Anliggender! †

En protestantisk Stemme over Selvmord.

I Nr. 42 af den „Alm. tyske Kriminal-Tidende“, et protestantisk Blad, som udkommer i Leipzig, findes følgende Artikel, som nok er værd at man lægger Mærke til den:

„Til Selvmords-Statistiken. I den statistiske Tabel over Selvmord i den preussiske Stat fra 1875—1881 staar Provinsen *Slesvig-Holsten* øverst med 287 paa 1 Million i Gjennemsnit. Intet Under. Befolkningen i Slesvig-Holsten hører næsten udelukkende til den evangeliske Konfession. Det er en Kjendsgjerning, at Selvmord er hyppigere hos denne end blandt Katholiker. Denne Tabel stadfæster det. Derpaa følge Sachsen og Brandenburg med Gjennemsnitstallene 245 og 218. Procenttallene af den lutherske Befolkning i disse tre

Provinser ere 98,6, — 93,2 og 97. De tre Provinser som vise det *gunstigste* Forhold er Posen, Rhinlandet og Westfalen med Gjennemsnitstallene 72, 83 og 95. Her ere Procenttallene for den lutherske Befolkning 31, 27 og 46. Af denne Tabel lader det sig udregne, at Selvmordene i Preussen blandt en ren luthersk Befolkning er *tre til fire Gange større*, end blandt en ren katholsk Befolkning, naar alle andre Forhold ellers ere lige.

Det er en naturlig og nødvendig Følge af de to Konfessioners forskjelligartede Institutioner og navnlig er det to Ting i den katholske Kirke, som her gjøre Udslaget. Det ene er, at Katholiken isærdeleshed ved *Skriftemaalet* staar sin *Sjælesørger* nærmere end Protestanten. Selvmorderen har i Regelen længe iforvejen været plaget af den sørgelige, fortvivlede Tanke, Naar Religionen ikke har tabt al Indflydelse paa ham, vil han søge Hjælp hos sin Sjælesørger. Og denne vil paa sin Side komme den Fortvivlede til Hjælp, naar han i Skriftemaalet lærer den Skriftendes aandelige Tilstand at kjende.

Det andet er: Overfor Katholiken er Selvmord meget graverende. Der er kun i meget sjældne Tilfælde Lejlighed for den Ulykkelige til at opnaa *Absolutionen*; alle *Kirkens Naademidler* bortfalde for ham. Selvmordet er en *Dødssynd*. At skulle træde over i Evigheden med en Dødssynd paa Samvittigheden, er det Skrækkeligste, han kan tænke sig. Og hos den troende Katholik virke alle disse Begreber og Forhold i *deres fulde Kraft*."

Denne Tilstaaelse fra *protestantisk* Side fortjener sikkert al Anerkjendelse.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Tirsdagen d. 6. Maj havde St. Knuds Skole Æren af vor Højærv. Hr. Præfekts Besøg.

Først blev en i Dagens Anledning skreven Sang af-
sungen, hvorpaa en af Skolens Elever bød Hr. Præfek-
ten Velkommen og bad om den præstelige Velsignelse.
Hs. Højærværdighed udtalte derpaa sin Glæde over at
se Eleverne saa glade og fornøjede, det vidnede om, at
de vist gjerne gik i Skole. Han henviste derpaa til
Dagens Text (Ap. Johannes Martyrium) og opfordrede
til at efterfølge Apostelen Johannes' Exempel paa Kjær-
lighed til Gud og i Kjærligheden til Gud ogsaa at elske
og agte Forældrene og Lærerne. Ganske vist vare Ele-
verne kun smaa „og havde ikkun spinkel Røst“, som
der stod i Sangen, men i Ungdommen maatte de øve
sig i Fromhed og Flid, saa vilde de ogsaa være i Stand
til at holde deres Løfte, de havde givet ham, nemlig
at blive gode og dygtige Katholiker. Efter endnu en
Stund at have opholdt sig i Skolen, forlod Hr. Præ-
fekten Skolen med den katholske Hilsen: „Lovet være
Jesus Kristus“! — „I al Evighed. Amen“! h.

Velkommen hid til Axelstad,
Til Øresund!
Vor Herre hørte, hvad vi bad,
Lod ej os blive skilte ad.
Modtag vor Tak, som strømmer glad
Fra Hjærtets Grund.
Vi er ej faderløse mer,
Se, derfor er det, Øjet lær
Og Mund.

Vi hilse Dig — en liden Flok
Af dine Faar,
Og Hjærtet jubler, det er nok,
Da tæller Snæs saa fuldt som Skok,
Og Tanken spinder paa sin Rok
Bag Barnehaar.
Og har vi end kun spinkel Røst,
Gud lader sølge frodig Høst
Paa Vaar.

Tag, Hyrde, Dine Smaa i Favn
I Storm og Slud;
Staar Du som Styrmand i vor Stavn,
Da ejer Faren intet Navn,
Du fører os i sikker Havn
Trods Bølgebrud.
Vor hulde Frue ham bevar!
Velsign hans Idræt Sankt Ansgar
Og Knud?

f.

Kolding. I Søndags, d. 4. Maj, indviedes den, til
den katholske „St. Michael Kirke“ hørende nye Skole-
bygning. Efter at Sognepræsten under Højmessens havde
udviklet den kristelige Opdragelses Betydning for hele
det menneskelige Liv, forsamledes Menigheden, Skole-
børnene og de øvrige tilstedeværende i Skolen. Da

denne var bleven indviet, og „Te Deum“ afsjunget, bød Pastoren, som Skolens Leder, de forsamlede velkommen. Dernæst paaviste han, hvorledes den katholske Kirke, til alle Tider, havde fremmet Oplysning og Kundskaber, og taget disse under sin Beskyttelse i urolige Tider. Han imødegik den Paastand, som saa ofte fremhæves, at den katholske Kirke søger at holde Folkene i Uvidenhed, og sluttede med Haabet om, at denne Skole, hvis Indvielse i Dag fejres, maatte svare til sit Maal.

Med Kristendommen som Grundlag, og Undervisning i alle de forskjellige nyttige Kundskaber haabede han, at fremme Børnenes timelige og evige Lykke, at opdrage gode Kristne, flittige Borgere og trofaste Fædrelandsvenner.

Efter at Sangen: „Kongernes Konge! ene du kan,“ var afsjungen, besaas Skolen. Denne bestaar af to mindre og et større Lokale samt en rummelig Gang.

Skolen var festlig smykket med Guirlander og Blomster. Det hele gjorde et udmærket Indtryk, og Festen var begunstiget af det prægtigste Vejr. O.

Osnabrück. Den 15. Maj fejredes i Osnabrück det derværende Præsteseminars 25-aarige Jubilæum. Det blev grundlagt af Ærkebiskop Paulus og aabnedes den 18. Maj 1859 under sin nuværende Rektors, Hr. Domkapitular Kohues, Ledelse. Af Seminariets tidligere Elever havde ialt 60 indfundet sig til Festen; de øvrige vare ved Embedsgjæringen forhindrede i at møde. Om Morgenen fejrede Jubilaren den højtidelige Højmesse, ved hvilke den højærværdigste Biskop af Osnabrück assisterede. Efter Gudstjenesten forsamlede Deltagerne i Festen sig i Seminariets Refektorium, for at bringe deres gamle Lærer deres Hyldest. Ved denne Lejlighed overrakte der Jubilaren en latinsk Adresse og en Gave. Med inderlig Rørelse takkede han i en latinsk Tale for den Kjærlighed og Hengivenhed, som Eleverne havde bevaret baade for ham og Anstalten. Der er siden Seminariets Aabning udgaaet 178 Præster af samme, af hvilke 19 allerede ere døde. De Tilbageblevne skjænkede i Dagens Anledning Jubilaren en kostbar Messebog med Sølvbeslag, en kunstfærdig udskaaren Messepult med dertil hørende pragtfuldt broderet Tæppe, 2 Sølvkander til Brug ved den h. Messe og et smukt udstyret Album med samtlige Elevers Fotografier. Telegrammer indløb fra forskjellige Steder.

Fra Danmark var der afgaaet Telegram fra Kjøbenhavn, hvor Hr. Regens Kohues har virket, førend han kaldtes tilbage til Regensembedet ved Seminariet, og fra Fredericia. Ved Festmaaltidet om Eftermiddagen udbragte den apostoliske Præfekt for Danmark og Protonator Domkapitular von Euch Skaalen for Jubilaren.

Dublin. Den h. Fader har indbudt det irske Episkopat til en Konferents i Rom i Oktobermaaned. Irlands fire Ærkebiskopper samt to Biskopper fra hver Provins og tre andre kirkelige Dignitarier ville deltage i den. Det drejer sig navnlig om at tage endelige Bestemmelser angaaende Oprettelsen af det apostoliske Nuntiatur i London. — En anden vigtig Efterretning fra Edingburg meddeler, at en pavelig Legat er ankommen til Byen for at undersøge Forholdene med Hensyn til Primatialsædet i Skotland, som blev ledigt ifjor ved Ærkebispens Død. Det skal dog ikke alene dreje sig om Besættelsen af dette Embede, men man mener, at Paven ogsaa har isinde at meddele Skotlands nye Primas Kardinals værdigheden.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 25de Maj. 6te Søndag efter Panske. Gregor VII. — **26. M.** Filip Neri, Bekjender. — **27. Ti.** Magdalena af Pazzi, Jomfru. — **28. O.** Ubaldus, Biskop og Bekjender. — **29.**

Tø. Oktavdag af Herrens Himmelfart. — **30. F.** Ferialdag. — **31. L.** Vigilie til Pinsefesten. Fastedag. (I Sct. Ansgar: Kl. 8 Profetiernes Læsning, Døbevandets Indvielse, Litaniet til alle Helgener; Højmesse henved Kl. 9 $\frac{1}{4}$).

Søndagen den 1ste Juni. Den Helligaands Sendelse. 1ste Pinsedag.

Elisabethforeningen holder sit sædvanlige Møde Søndagen den 25. Maj efter Højmessens i Sct. Ansgar.

St. Ansgariusforeningen. For de i Anledning af „16de Maj 1884“ tilsendte 30 Kroner til Ansgariusforeningen, tillader jeg mig at bringe den ubekjendte Giver en venlig Tak.

Kjøbenhavn, den 21de Maj 1884.

P. B. V.

J. Th. Erlwein,
f. T. Kasserer.

Fortrolig Korrespondens.

— Af Hensyn til Diskretionen nævne vi hverken By eller Mærke. Hvorfor saa vred? Kunde De virkelig tro, at De var den eneste, som havde „overladt os Vers til Bedømmelse“? Exemplet om „Blækhusudgydelsen“ hidrørte da i alt Fald ikke fra Deres Haand.

Alpha. Vi takke for Deres gode Villic; men Hr. O. kom Dem denne Gang i Forkjøbet. En Danmarkshistorie følger med Posten.

Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 22.

Søndagen den 1. Juni.

1884.

Indhold: En Skamplet paa Evropa. Ukjendte Helte og Heltinder. Kirkelige Efterretninger: Fredericia, Rom.

En Skamplet paa Evropa.

Der er en Stat i Evropa, hvor Indbyggerne ikke behøve at give en eneste Øre ud for deres Regering, deres Politi, deres Hærvæsen, deres Kommunalbestyrelse, deres offentlige Anlæg. De have indrettet alt paa det prægtigste, og det koster dem dog ikke noget. Hvorledes er det muligt? Det er meget simpelt! At leve af ærligt Arbejde, er altfor svært baade for den enkelte og for Staten; men at leve af Synd og Skjændsel, det er herligt. I *Monaco*, et lille Fyrstendømme i en herlig Egn ved Middelhavet, *leve alle af Spil*: Fyrsten, Embedsmændene, Folket. Ikke saaledes at forstaa, at de selv spille; nej, dertil ere de for kloge. De oprette en Spillebank for de Fremmede, og Landstrygere fra alle Verdens Lande komme med fyldte Lommer til Monaco og gaa bort derfra med tomme. Saafremt de da ikke foretrække at hænge eller skyde sig strax paa Stedet

i Monacos hellige Haller. Dette sidste forekommer gjennemsnitlig én Gang om Ugen; men man tager det ikke saa nøje. Selvmordet ansés der for en almindelig Tildragelse i Forretningen, der hører med dertil ligesom I ig paa en Valdplads. Man begraver dem og sætter sig hurtigst muligt hen igjen, for at spille videre.

Spillebanken fordrer aarligt henved 50 Ofre. Det udgjør i de 20 Aar, som Banken nu har bestaaet, allerede over 1000 *Menneskeliv*, som denne djævelske „Industri“ har fordret. De andre Mord, Tyverier, Bankerrotter eller anden materiel og moralsk Fordærvelse, som Spillebanken paa Monte Carlo har været direkte eller indirekte Skyld i, er det umuligt at optælle.

Dersom en af Aviserne en Dag meddelte sine Læsere, at et Aktieselskab af *Gavtyve*, af hvilke ikke en eneste havde en rød Øre i Lommen, med Statens Tilladelse havde konstitueret sig med en fremmed Kapital, f. Ex. med en Aktiekapital af 300 Millioner Kr. og at Selskabets aarlige Indtægter nøje svarede til de Tab, som de af disse Gavtyve bestjaalne Folk havde lidt, saa vilde Læserne sikkert ansé det for en Spøg. *Det eksisterer i Virkeligheden*, og dette Selskab, som er grundet med Andres Penge, og som høster enorme Indtægter, ikke ved Arbejde, men ved Nydelse, dette Selskab, som lever af Andres *Ruin*: det er „Søbadeselskabet“ i Monte Carlo i Fyrstendømmet Monaco eller: som det langt mere passende kaldes: *Spillehelvedet* i Monte Carlo.

Man vinder der, som *de Beaulieu* har beregnet, i det mindste 12 *Millioner Francs* aarligt. Det er en Rente, en Skat, hvortil alle Nationer bidrage, Fransk-mændene, Tyskerne, Englænderne, Russerne og vel ogsaa adskillige Skandinaver. Stedet er blevet til et Mødested for alle Slags Eventyrere og Bedragere, som udplyndre „Badegjæsten“. *Nizza* og Omegn gaar det tilbage med, fordi de bedste Familier frygte for den nære Beliggenhed af denne herligt smykkede Circe.

Men de som rejse dertil, blive ikke som i den græske Digter Homérs Fortælling forvandlede til Dyr, de blive meget mere udplyndrede af maskerede Ulve og Ræve og derpaa kastede ud af Landet. Ikke desto mindre voxer dog de Spillendes Antal stedse, som det ogsaa fremgaar af „Søbadeselskabets“ sidste Aarsberetning. De saakaldte „smaa Spillere“, som hver kun sætte nogle Hundrede eller Tusend Francs og naturligvis i Reglen tabe dem, udgjøre Flertallet af Spillerne. Den lille Spiller er uerfaren, han kan ikke beherske sig, men bliver ophidset og lidenskabelig. Vinder han, kjender han ingen Grænser mere, men sætter stadigt højere, indtil endelig hele Gevinsten tilligemed hans egne Penge gaa tabt i et eneste Træk. Den lille Spiller er da ødelagt, han har Intet mere, han er færdig og kan gaa. Kun den store Spiller, d. v. s. den gamle erfarne, koldblodige Spiller, som i det mindste kan sætte 50,000 Francs ind, har Haab om at vinde, idet han forstaar at bære et Tab uden at ophidses. Men ogsaa han rammes sædvanligvis af Skjæbnen, han har fortjent, i et ubevogtet Øjeblik, hvor hans Sinds Ligevægt svigter ham. For det meste tabe de Spillende, som i Begyndelsen havde Lykken med sig, atter hele deres Gevinst til Banken, der, som et upersonligt, uforanderligt Væsen, aldrig ophidses og derfor altid er Spillerne overlegen.

Det er paa denne Maade ikke saa forunderligt, at Banken i sit sidste Forretningsaar (1. April 1883 til 31. Marts 1884) kunde fremvise en Indtægt af 17 Millioner Francs = 12 $\frac{1}{4}$ Millioner Kroner.

En stor Del af disse Indtægter bruges til *Bestyrelsesomkostninger*. De fordeles paa tre Faktorer: 1. *Fyrstendømmet*. Bankkassen betaler Fyrstens Civilliste, hans Regering, Dommerstanden, Politiet, Hæren, de offentlige Arbejder osv. 2. *Kasino*. Hvormange Penge bruges der ikke til at betale Direktionen, Kommissiønærerne, Croupiererne, Musiken, Theatermedlemmerne,

til Vedligeholdelse af Haverne og Mobiliaret og til Festligheder! 3. *Reklame og Medhjælp*. Utallige Annoncer og Reklamer sendes ud i Verden. De større Stæders Presse kjøbes, for at den skal tie om forefaldne Selvmord. Pariserbladet „Figaro“ skal saaledes aarligt modtage 120,000 Francs for at tie. Store Summer fordeles desuden enten i Skikkelse af faste Subventioner eller overordentlige Gratifikationer til de talrige liberale Blade i Nizza, Paris og andre Verdensstæder. Hertil kunne vi endnu føje Underholdningen af saamange Herrer og Damer af tvivlsom Beskaffenhed, som skulle opøge Vildtet og drive det sammen til Banken.

Omendskjønt man véd alt dette i Evropa; endskjønt talrige Existentser gaa til Grunde ved Spillet i Monaco, endskjønt man taler om Etablissementet som om en „*Røverhule*“ og en „*Pestbyld*“, saa ser det regerende Evropa sig dog ikke foranlediget til at skride ind imod Spillehelvedet i Monaco. I alle evropæiske Lande ere de offentlige Spillebanker blevne ophævede og forbudte, kun i Monte Carlo spiller man rasende videre, kun der opfindes de raffinerteste Ting, for at vække det djævelske Spilleraseri i Menneskene. Det er med Rette en Skamplet for det 19. Aarhundredes saa lovpriste „Kultur“ og en Anklage for alle dem, som have Folkenes Skjæbne i deres Haand!

Ukjendte Helte og Heltinder.

Man kan tage en Avis i Haanden, hvor man vil, til enhver Tid finder man paa det nøjagtigste optegnet i den, hvad Skuespillerne eller andre lignende „Berømt-heder“ og „Størrelser“ foretage sig. Her kan man læse, at Ballet hos denne eller hin Fru X. var saa henrivende dejligt, at Sangerinden Y. har sunget sin Arie

saa fortryllende, at hele Theatret gjenlød og rystede af Bifaldsjubelen. Sammen med disse indtage Sport og Skandalehistorier hele Spalter. Medens Millioner af Læsere nu sluge saadant Tøjeri med sand Graadighed, gives der Missionærer i den katholske Kirke, som lade sig nedsable, for at udbrede den guddommelige Lære og den kristne Civilisation og Dannelse i Asien, Afrika og Australien. Men hvem tænker vel i mindste Maade derpaa i alle de forskjellige „Verdensblade“? Der er ogsaa de barmhjertige Søstre, som forbinde den Fattiges Saar, holde Vagt ved hans Sygeleje, medens man maaske danser i Stuen nedenunder og den barmhjertige Søster ofte maa opbyde al sin Veltalenhed, for at hindre den forbitrede Syge i at forstyrre Festen. Det er vel blot „barnagtige Historier?“ — Ikke desto mindre skal jeg meddele en: For nogen Tid siden blev en Sygesøster kaldt ind til Forstanderinden. Mit Barn, sagde denne, ti Mil herfra ligger der en Døende, som Ingen vil pleje paa Grund af hans frastødende Sygdom. Vil du gaa derhen og gjøre det? — Tilvisse gjerne. — Men den Døendes Sygdom skal være i højeste Grad grupovækkende; hele Ansigtet er et eneste Saar . . . og Sygdommen er tilmed smitsom. Lægen siger aabenhjærtigt, at den Syges Pleje er forbunden med den største Fare, og dog maa det stakkels Menneske have En, der vil pleje ham. — Jeg er beredt dertil. — Saa gaa da, min Datter, og Gud være med dig. — Det var hele Underholdningen; men Historien er derfor ikke ude. Den ungdomsfriske, blomstrende raske Ordenssøster gik til den Syge, til hvem ingen vovede at nærme sig, og plejede ham med Heltemod indtil hans Død — for selv at dø 8 Dage derefter af det samme Onde. Dette Offer for kristelig Offerberedvillighed og Heltemod blev begravet i al Stilhed. Bladene omtalte hende ikke. Ære være den kristelige Heltindes Minde! Hun hvile i Fred!

Kirkelige Efterretninger.

Fredericia. Søndagen d. 25. Maj havde vi her i Fredericia en ret opløftende Højtidelighed, som paa Grund af sin Sjældenhed vist vil interessere alle Bladets Læsere at høre noget nærmere om. Under Højmessen indsatte vor højærv. Præfekt, Hr. Protonotar J. von Euch, vor ny Sognepræst, Hr. Past. Heiden, i sit Embede. Før Højmessen, som Pastoren celebrerede, aflagde denne for Præfekten og den hele Menighed den trident. Trosbekjendelse paa sædvanlig Maade. Efter Evangeliet besteg Hr. Præfekten Prædikestolen, medens Celebranten indtog sin Plads foran det ved Evangeliesiden for Majmaaned oprejste Mariaalter. Først udtalte Hr. Præfekten sin Glæde over, at han trods sin for nylig holdte Afskedsprædiken atter kunde betræde det Sted, hvor han i de 20 Aar, han havde været knyttet til Menigheden, ikke blot Hundreder men Tusinder af Gange havde forkyndt Ordet; thi trods Afskeden var han ikke skilt fra sin gamle Menighed, men var vedbleven at være deres Hyrde. I ligeledes var det ham en Tilfredsstillelse at indsætte som sin Efterfølger en Mand, som han kjendte og skattede. Derpaa skildrede Hr. Præfekten det inderlige og ømme Baand, som forbandt Præst og Menighed og mindede om nogle af Præstens og Menighedens gjensidige Pligter. Præsten sammenlignede han med den tørstende Jesus ved Jakobsbrønden, der omvendte Samaritanerinden og med Kvinden i Evangeliet, der søgte efter den tabte Mønt. Saaledes skulde Præsten tørste efter Syndernes Omvendelse, opsøge dem og atter tilbagegive Sjælen det ved Synden tabte Guds Billede. Af Præstens Gjerninger fremhævede han især Ordets Forkyndelse, Messeofferets Frembærelse og Sakramenternes Forvaltning som det vigtigste, hvor han havde Lejlighed til at optræde formanende, straffende, vejledende, som sin Menigheds Mægler hos Gud og som en Fader, der iler Sjælene til Hjælp i alle Livets Forhold, ja endog gjerne opofrer sit Liv, naar det gjælder.

Paa den anden Side var det ogsaa Menighedens Pligt at komme sin Præst imøde med Kjærlighed og Taknemlighed. Naar man spørger et Barn, hvorfor

det elsker sin Fader, vilde det svare, fordi han har skjænket det Livet og dagligen anstrænger sig for at vedligeholde det. Saaledes har ogsaa Præsten skjænket ethvert Medlem af Menigheden det aandelige Liv i Daaben og har han mistet det, da modtager han ham med aabne Arme i Bodens Domstol og gjengiver ham det paany i Kraft af den ham givne Fuldmagt. Og Naadelivet befæster og forøger han ved det hel. Messeoffers Frembærelse og de øvrige Sakramenters Meddelelse. Endelig bør Menigheden ære og agte sin Præst. Taleren lagde megen Vægt herpaa, ikke fordi han tilhørte samme Stand, men fordi Gud paa mange Steder i Skriften strengt befaler det og fordi Nutidens Strømninger gaa ud paa at ødelægge Præstestandens Anseelse iblandt Folket, vel vidende, at med den staar og falder Troen.

Til Slutning henvendte Hr. Præfekten sig personligt til Hr. Past. Heiden og opfordrede ham til med et tydeligt „Ja“ at svare paa de Spørgsmaal, som han rettede til ham og som i sammentrængt Form indeholdt de i Prædikenen omhandlede Pligter fra Præstens Side. Derpaa henvendte Hr. Præfekten sig til Menighedens Forstandere, Lærer og Lærerinder og opfordrede ogsaa dem til ved et tydeligt „Ja“ at tilkjendegive deres Beredvillighed til at opfylde deres Pligter og til efter Evne at understøtte deres ny Sognepræst i hans ansvarsfulde Stilling. Tilsidst nedbad vor højærv. Overhyrde Guds rige Velsignelse over Præst og Menighed og efter lyst Velsignelse fortsatte Celebranten den hel. Messe, hvormed Højtideligheden var forbi. J. S.

Rom. Kapuciner-Ordenens General-Kapitel har for nogen Tid siden været samlet i Rom, for at foretage Valg af en ny Ordensgeneral. Den hidtilværende Provinsial for Schweiz, P. Bernhard, er bleven valgt. For Tiden ere saaledes Generalerne for tre af de betydeligste Ordenssamfund i den katholske Kirke, Jesuiterne, Redemptoristerne og Kapucinerne, alle Schweizere.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 1ste Juni. Den Helligaands Sendelse. 1ste Pinsedag. (Gudstjenesten holdes i Sct. Ansgars som paa Festdagene).

Mandagen den 2den Juni. 2den Pinsedag. — 3. Ti., 4. O.
(Messe Kl. 8 $\frac{1}{4}$ for Ansgariusforeningen), **5 To., 6 F.** (Kl. 8 $\frac{1}{3}$ Bro-
derskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Af-
ten: Broderskabsandagt med Prædiken) og **7. L.** Oktavdage.

Onsdagen den 4., Fredagen den 6. og Lørdagen den
7. Juni ere befalede Tamperfastedage.

Søndagen den 8de Juni. Den allerhelligste Treenigheds Fest.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
" 7 Højmesse med Homilie i Noviciatet, Bülovsv-
vejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 stille Messe med Homilie i Hospitalet, Griffen-
feldtsgade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 9 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 5 offentlig Andagt med Prædiken i Sct. Andreas
Kirke i Ordrup.
" 6 Aftenandagt St. Ansgars Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet,
Bülovsvvejen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8 $\frac{1}{4}$ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og
Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8 $\frac{1}{2}$ Eftm.

I Noviciatet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8.
Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mødreforeningen. Den h. Messe for Foreningen bortfalder.

Vincentiusforeningens Bibliothek. Bøger udlaanes foreløbig
hver Lørdag Aften fra Kl. 6—8 i Forsamlingsværelset. Bi-
bliothekets Bøger ere gratis tilgængelige for Enhver.

Udkommen er og faas i Kommission hos Hr. Universitetsbog-
handler Andr. Fr. Høst & Søn i Kjøbenhavn:

Axel Whitte: Fædrelandshistorie for Skolen og Hjemmet.
Pris pr. heftet Exemplar 65 Øre,

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 23.

Søndagen den 8. Juni.

1884.

Indhold: En Protestants Dom om det katholske Gudshus. Kirkelige Efterretninger: Holmegaard, Rom.

En dansk Protestants Dom om det katholske Gudshus.

„Kolding Folkeblad“ indeholdt fornylig en Artikel efter „Højskolebladet“, i hvilken Hr. *Morten Pontoppidan* meddeler nogle „*Rejseindtryk*“ fra en Rejse i Tyskland. Artiklen er gennemgaaende skreven med saa rosværdig Upartiskhed, og naar en eller anden lille Fordom hist og her eller et fejlagtigt Syn paa Sagen fraregnes, kunde en katholsk Forfatter ikke have skrevet den bedre. Vi tage derfor ikke i Betænkning at meddele vore Læsere den i Udtog. Hr. Pontoppidan skriver blandt andet følgende:

„Paa en Rejse sidste Høst kom jeg til Köln ved Rhinen og forsømte da ikke at aflægge et Besøg i denne Bys verdensberømte Domkirke, den gotiske Bygningskunsts endelig fuldførte Kæmpeværk og Mestestykke. Man skal ikke let glemme at tage Hatten af,

naar man kommer ind under disse Hvælvinger. Man bliver paa en Gang saa lille. Men man gjør store Øjne. Aarhundreders Arbejde, Frugten af utallige Hænders kunstfærdige Flid staar der og fremstiller sig til Beskuelse. Dog er det ingenlunde Indtrykket af en broget Mangfoldighed, der møder den indtrædende og frister ham til at lade Blikket løbe rundt i Krogene. Det er et eneste samlet Indtryk, som i storladen Enfoldighed strax træder En i Møde og opfordrer til rolig Beskuelse.

Jeg satte mig ned omtrent midt i Kirken og vendte Blikket mod Koret. Høje, alvorlige Piller i en mægtig Halvkreds; lette, svævende Krydshvælvinger for oven; høje, smalle og spidse Vinduer med farvet Glas i Baggrundens Runding. Dæmpet faldt Dagslyset ind, berøvet Ævnen til at frembringe kraftig malerisk Virkning. Et alt for livligt Farvespil kunde forstyrre Indtrykket af det ene, det store, det hemmelighedsfulde, som her skulde oplade sig for Sjælen.

Det fulde Indtryk fik man dog først, da Orgeltoner, Sangstemmer og Røgelseskyer begyndte at fylde dette Rum. Dog, lad os ikke tale om at *fylde* Rummet. Selv naar Røgskyerne væltede allertykkest op omkring Alteret, tabte de sig dog haabløst i Rummet, længe inden de havde naaet halvvejs til Loftet. Og Orgeltonerne og Korsangen var kun som en underlagt Text til Hvælvingernes vældige, tavse Symfoni.“

Hr. Pontoppidan gaar dernæst over til at beskrive Gudstjenesten, som han overværede paa den h. Laurentius' Fest (10. August). Som Protestant, der ikke kjenner den symbolske Betydning af den katholske Kirkes ophøjede Ceremonier, har han naturligvis ikke haft nogen rigtig Forstaaelse for den; men ikke destomindre har Præsternes værdige Holdning under Gudstjenesten gjort et godt Indtryk paa ham. Hr. P. skriver blandt andet: „de gjorde Indtryk af Folk, der havde „draget Skoene af“ og ikke tænkte paa andet end omhyggelig

at passe Tjenesten paa det hellige Sted for den højestes Aasyn.“ Deres Holdning, mener Hr. P., var „en vis velgjørende Modsætning til den brede og selvbevidste Maade, hvorpaa man ved højtidelige Lejligheder kan se en luthersk Gejstlighed fylde et Kirkekor.“ Den katholske Præst „er ikke indhyllet i den Sky af borgerlig Fornemhed, der i lutherske Lande saa ofte omgiver Hr. Pastoren.“

Efter disse Bemærkninger angaaende den katholske og lutherske Gejstlighed fortsætter Hr. Pontoppidan:

„Noget lignende gjælder ogsaa Kirkerne. En katholsk Kirke kan være meget rig og prægtig, men den har intet fornemt ved sig i Befolkningens Øjne. Ganske vist, man stænker sig med Vievand, nejer for Alteret og knæler paa Gulvet; alt vidner om, at Kirken betragtes som „det hellige Sted“ i en ganske anden Grad, ja i en ganske anden Forstand end hos os. Men over for den guddommelige Majestæt, som fylder alt der inde, bliver der ingen Plads for menneskelig Fornemhed. Majestæten har aabne Døre, og der er frit Ryk-ind i hans Helligdoms Pavlun. Spurv og Svale flyve til og fra, de fattigste Fugle af Menneskevrmlen føle sig hjemme derinde. Jeg saa under Gudstjenesten i Kölns Domkirke flere Vidnesbyrd om dette. En Haandværker i sin blaa Bluse kom ind fra Tværskibet; ud for Alteret lagde han det ene Knæ et Øjeblik paa Jorden og fortsatte derpaa sin Vej gennem Kirken. Tjenestepiger og Torvekoner kom ind med deres Kurve paa Armen, satte dem fra sig, medens de knælede ned og forrettede deres Bøn, — saa ud igjen til deres Dont. Fire smaa Skoledrenge med Tornystre paa Nakken kom og lagde sig kjønt paa Knæ Side om Side paa et Knæfald foran Koret. Der laa de nogen Tid og kigede rundt omkring, indtil de syntes det kunde være nok; saa gik de til deres Skole.

Saadanne Ting forsonede mig med Præsternes Fløjls og Guldbrokade, ja skaffede mig sand Opbyggelse. Ved

at se den store hvælvede Helligdom som Fattigfolks og Smaafolks Ly og Tilflugtssted, hvor de færdedes saa hjemligt ugenert og barnlig fromt, fornam jeg et varmt Pust af Kristendommens Aand. Jeg tvivler ikke om, at der jo gjennemgaaende er mere gudelig Inderlighed hos de lutherske Kirkegængere (Redaktionen tillader sig dog at tviyle derom, og det følgende maa kun bestyrke os i denne Tvivl), men hvorfra have vi dog faaet den stive Tone, som gjør, at Fattigfolk hos os føler sig udelukkede fra Menighedens Forsamling, naar de ikke have et Sæt pæne Søndagsklæder at tage paa. Saadanne Stakler kunne jo ellers ingen Steder komme, hvor „kun velklædte Personer tilstedes Adgang“; de ere paa saa mange Maader udelukkede fra det menneskelige Samfundsliv; men Toppunktet af social Afspærrethed maa vi vel sige er naaet, naar ogsaa Guds Hus er blevet et Sted „for velklædte Personer“. Og det kan ikke nægtes, at medens den katolske Kirke al Tid er vedbleven at være Almuens Kirke, saa har den lutherske Kirke mange Steder alt for meget faaet Præg af at være Tiendeydernes, Hartkornets Kirke

Endnu et: De katolske Kirker ere til enhver Tid aabne for alle og enhver. Vore Kirker lukkes derimod hver Søndag efter endt Gudstjeneste med to—tre vældige Laase og Slaar. Er det Kobberskillingerne i Fattigblokkene, man er bange for? Dem kunde man vist tage med sig uden stor Tynge. Eller er det Søndags-Stadsstuen, der skal lukkes af for, indtil Herskabet atter skal bruge den? I hvert Fald anser jeg det for at være en kjedsommelig Uskik. Vel ved jeg, at for en luthersk Kristen staar det ikke som en Nødvendighed at holde sin daglige Bøn i Kirken; han har lært at søge Gud i Lønkammeret. (Den katolske Kristen anser det heller ikke for en *Nødvendighed* at besøge Gudshuset daglig; ogsaa han har lært at bede til Gud i Løndom. Men paa Grund af Frelserens personlige

Nærværelse i *det allerhelligste Altrens Sakramente* i Gudshuset, anser han det med Rette for yderst gavnligt at kunne forrette sin Bøn foran Tabernaklet, naar hans daglige Dont tillader ham det, og især at bivaane det h. Messeoffer, hvis Betydning Hr. P. naturligvis ikke kjender noget til. En streng *Pligt* og *Nødvendighed* er det kun for den katholske Kristen, at høre den h. Messe om *Søndagen*. Red.). Men det er som bekendt ikke enhver Karl eller Pige, som har et Lønkammer at gaa ind i og lukke Døren af. Og selv bortset herfra vilde det maaske, naar Kirkerne stode aabne, falde mange naturligt nu og da at søge en rolig Bedetime paa det Sted, hvor man vilde være vis paa at sidde — om ikke ene saa dog uforstyrret, og hvor de gode Mindelser fra Søndagens hellige Time indfinder sig af sig selv.

Jeg ved ikke, hvad det er for Ulykker, man frygter for vilde ske, om man hængte de gamle rustne Kirkenøgler hen og lod Kirken staa som et aabent Bedehus baade søgn og hellig. Men det er jo en bekjendt Sag, at Katholikerne, naar de rejse en Kirke i en af vore Kjøbstæder, altsaa iblandt en — som de maa antage — uvenlig stemt Befolkning, dog viser denne Befolkning den Tillid at lade Kirken staa aaben for alle og enhver, og man har ikke hørt, at de har haft Grund til at fortryde deres Tillid.“

Kirkelige Efterretninger.

Holmegaard pr. Nestved. Søndagen den 25. f. M. fejrede den paa Holmegaard Glasværk forsamlede katholske Menighed sin Paaskekommunion, idet den samme Dag modtog Besøg af en af de Gejstlige fra Hovedstaden. Som sædvanligt benyttedes Lørdagen til at oprejse Alteret og til at ordne alt til den kommende Højtidsdag. Et af Menighedens Medlemmer havde i

Aarets Løb forfærdiget en smuk bred Blonde til Alterdugen, der i dobbelt Henseende glædede Præsten, dels fordi den var en Pryd for det ellers saa tarvelige Alter og endnu mere fordi den var et Vidnesbyrd om, at man skattede Gudstjenesten og ønskede at bidrage til, at den afholdtes saa smukt som muligt, og i det hele taget havde en virksom Kjærlighed til Kirken.

Søndag Morgen fyldtes lidt efter lidt det lille Kapel, og efter at de Troende fra Kl. 7 af havde modtaget Skriftemaalets h. Sakramente traadte Præsten henimod Kl. 9 $\frac{1}{2}$ frem for det med Blomster og Lys smykkede Alter og frembar det h. Messeoffer for de Forsamlede, ministreret af en af Menighedens Ynglinge. Efter Evangeliet holdt Præsten en kort Prædiken, idet han omtalte den Fest, som Kirken havde fejret 3 Dage i Forvejen og mindede Menigheden om, at dersom vi vilde gjøre os værdige til engang at indtage den os af Frelseren beredte Plads i Himlen, vi da ogsaa allerede her paa Jorden maatte træde i hans Fodspor og følge ham efter, gjøre fælles Sag med ham, tjene med ham henede, for at herske med ham hisset, gjøre Plads for ham i vort Hjærte, for at vi kunne faa Plads hos ham i Himlen, lide med ham og bære det daglige Kors, det daglige Arbejde og Besvær, opfylde trofast vore Kaldspligter i Taalmodighed; med andre Ord elske Gud overalt og Næsten for hans Skyld, holde hans hh. Bud og bruge Naademidlerne, under deres Forhold især Bønnen, dersom de ønskede at indtage deres Plads i Himlen.

Om Eftermiddagen samledes man atter til en lille Andagt, under hvilken den Gejstlige opfordrede de Troende til at drage Omsorg for at baade de og deres Børn voxede i Kjærligheden til Frelserens hellige Moder, og ved trofast Efterligning af hendes Dyder at gjøre sig værdige til hendes moderlige Forbøn i Livet og engang i Døden. Han sluttede sin Tale med at forklare Menigheden Daabs-Sakramentets Virkninger i den menneskelige Sjæl, da han netop efter Andagten skulde meddele dette h. Sakramente til et af Menighedens Børn, og opfordrede Barnets Forældre til at opdrage dette Barn ret omhyggeligt for Himlen og anbefalede det til den ubesmittede Gudsmoders Beskyttelse, paa hvis Bebudelsesfest det netop havde set Verdens Lys 14 Dage i Forvejen. Hele Højtideligheden slut-

tedes med den præstelige Velsignelse. Fra Nestved havde ogsaa en Katholik indfundet sig, for at modtage den h. Paaskekommunion. Der uddeltes 22 hh. Kommunioner og henved 30 Voxne og 4 Børn bivaanede begge Gange Gudstjenesten.

Den øvrige Del af Søndagen benyttedes til at besøge Familierne i deres hyggelige Hjem, og Præsten vandt ved denne Lejlighed et nyt Medlem for Mødreforeningen og et for Angariusforeningen. Ved Efteraarsbesøget agter den Gejstlige, saafremt det til den Tid falder i hans Lod atter at besøge Værket, at lade Eftermiddagsprædikenen bortfalde og istedenfor at holde Katekese med Børnene i Kapellet, for at disse med desto større Nytte og Velsignelse kunne deltage i Forberedelsen til den første h. Kommunion, naar de i dette Øjemed senere opholde sig i Hovedstaden, og han tvivler ikke om, at Børnene ville være ret flittige til han kommer igjen, og især aldrig forsømme deres daglige Bønner.

Jeg kan her ikke undlade at omtale det gode Indtryk, som et af Børnene fornylig havde faaet i Kjøbenhavn, hvor det var nogle Dage i Besøg hos en katholsk Familie. Det fortalte mig, at det havde været saa glad over, at en Dame af Familien hver Dag havde bedet med det ligesom dets Moder plejede at gjøre i Hjemmet, og Opholdet der havde været langt smukkere for det, end hos en protestantisk Familie, hvor det forhen havde opholdt sig, men hvor der ingen Tale havde været om at bede. Maatte alle Mødre lægge sig dette Barns Ord paa Hjærte og ikke forsømme at bede med deres Børn; men tidlig føre dem til Frelseren, der ogsaa den Dag idag siger til Forældrene, hvad han fordem sagde til Apostlene: „Lader de Smaa komme til mig, og formener dem det ikke!“

Mandag Morgen læstes atter den h. Messe, og efter at Alteret var nedtaget og alt indpakket blev den Gejstlige ved Bestyrelsens Velvillie kjørt til Nestved, hvor han meddelte den h. Kommunion til en Syg paa Byens Hospital.

Rom. Den italienske Regering har begaaet et nyt Attentat imod Kirkens Gods og Ejendom, som rigtig nok hvad Omfanget angaar er langt mindre end Udplyndringen af Propagandaen, men i andre Henseende af den vigtigste Betydning. Man har nemlig erklæret

et Vinbjerg, som Paverne havde overladt de apostoliske Skriftefædre, der ere ansatte ved Peterskirken til Afbenyttelse, ikke til Ejendom, for henfaldet til „Konfiskation“ eller Salg. Da det omhandlede Grundstykke ikke tilhører et „religiøst Selskab“, men derimod er Pavens personlige Ejendom, saa viser denne nyeste Voldsgjærning, at man en skjøn Dag ligesaa godt kan tage Vatikanets Haver, Billedgallerierne, Musæerne og hele Paladset fra Kirkens Overhoved. Desforuden have ogsaa de apostoliske Skriftefædres Kolleg en international Karakter, idet det bestaar af Skriftefædre fra forskjellige Nationer, som skulle muliggjøre det for de Troende, som besøge Rom, at kunne skrifte i Kristenhedens Hovedstad i deres eget Tungemaal.

— Et Telegram af 26. Maj meddeler at den bekendte tyske Billedhugger Wilhelm Achtermann samme Dag er afgaaet ved Døden. Han var en meget from og gudfrygtig Mand, der kun befattede sig med at skabe Mesterværker i den kristelige Kunst. Hans berømte „Pietà“ (Smertefulde Gudsmoder, der betragter sin Søns afsjælede Legeme, som hviler i hendes Skjød efter dets Nedtagelse af Korset) vil gjøre hans Navn uddødeligt; hans virksomme Tro vil sikre ham Himlen. Den Afdøde var en Ungdomsven af vor berømte, men desværre saa hedensk anlagte Thorwaldsen.

Kirkelig Kalender

Søndagen den 8de Juni. Den allerhelligste Treenigheds Fest.

— **9. M.** Bonifacius, Biskop og Martyr, Tysklands Apostel. — **10. Ti.** Margaretha, Enke. — **11. O.** Barnabas, Apostel.

Torsdagen den 12te Juni. — **Kristi Legemsfest.** (Formiddagsgudstjenesten holdes i Sct. Ansgar som paa Søndagene, med Procession før Højmessens; om Aftenen Kl. 8 holdes Festandagt med Prædiken, og hele Oktaven igjennem holdes om Aftenen Kl. 8 festlig Andagt til det Allerhelligste Sakrament.) — **13. F.** Antonius af Padua, Bekjender. — **14. L.** Basilius, Biskop og Kirkelærer.

Søndagen den 15de Juni. — 2den Søndag efter Pinse.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælles-Kommunion Søndagen d. 15de Juni i St. Knuds Kapel Kl. 8.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 24.

Søndagen den 15. Juni.

1884.

Indhold: Om Skriftemaalet. Festen i Brügge. Kirkelige Efterretninger: Horsens, Stockholm, Paris, Holland, Belgien, Ungarn, Kjøbenhavn.

Om Skriftemaalet.

Special Korrespondent.

Grev *de Maistre* fortæller i „soirées de Petersbourg“, at en Helgen engang i et Syn saa' Satan staa oprejst foran Guds Trone; den Hellige lyttede, og hørte da Djævelen sige følgende Ord til Gud: „Hvorfor har Du fordømt mig, der kun syndede én Gang? Se Menneskene synde tusende Gange om Dagen, de fornærme dig dagligt, og du tilgiver dem dog!“ Da svarede Gud: „Og du, Satan, har du vel én Gang bedt mig om Tilgivelse?“ — Hvordan det nu end forholder sig med Legendens, Moralen i den er baade sand og smuk.

„Bad du mig om Tilgivelse?“ Vi ere selv Skyld i, hvis Gud retter disse Ord til os paa Dommens Dag. Kirken har gjort alt, for at lette det faldne Menneske at bede om Tilgivelse, fra Morgen til Aften lyder dens

kaldende Stemme. Der er i Sct. Peterskirken i Rom en Institution, som afvinder mig mer Beundring en *Michel Angelos Pietá*, *Thorwáldsens* Monument over Pius VII og alle de øvrige Kunstværker: oppe i den højre Sidearm staar Skriftestol ved Skriftestol, og paa den ene staar at læse „det franske Sprog“, paa en anden „det tyske Sprog“, paa en tredje „det engelske Sprog“, paa en fjerde „det polske Sprog“ og saa fremdeles, femten forskellige Sprog. Mon den Tid ogsaa vil komme, da vi kunne læse „det danske Sprog“ paa en af Skriftestolene i Sct. Peter?

Ved en forunderlig Skjæbnes Ironi, som sikkert hverken Kong Umberto eller hans Regering havde forudset, benyttede en stor Del af de saakaldte „Pilegrimme“, som Staten i Januar Maaned besørgede gratis til Rom, for at de kunde besøge Kong Viktor Emmanuel's Grav i Pantheon, deres Ophold i Pavens Stad til at lette deres Samvittighed for de mange Synder, der hvilede paa dem; man saa dem i Skarevis flokkede om Skriftestolene i Sct. Peter. —

Der er en Mand, hvis Navn er kjendt i mange Lande, ja jeg tør næsten sige af enhver indenfor den katholske Kirke, det er *Don Bosco*. Hvad han har gjort og endnu gjør for at lindre al den forfærdelige Nød, der omgiver os alle, men som Don Bosco har Øjet aabent for, haaber jeg i en anden Artikel at fortælle udførligere om, for idag vil jeg blot nævne, hvad denne fromme Præst sagde mig om Skriftemaalet. Han fortalte mig om sit store Etablissement i *Turin*, hvor tusende fattige Børn opdrages: „De ser dér en Trykkerisal, hvor femhundrede Drengene arbejde ganske alene uden Opsigt, uden Lærer og uden at der nogensinde høres et Ord i Salen — jeg behøver aldrig at straffe. Ja, tilføjede han, i min lange Virksomhed har jeg *aldrig* behøvet at straffe nogen af mine Børn, det er min største Glæde at tænke derpaa“. „Men hvilket Middel har De da til at holde Deres Drengene i Tømme?“

spurgte jeg. „Et meget simpelt og nemt Middel, *Skrifte-maalet*; det skaber Lam af de vildeste Dreng, det er den største Magt, der eksisterer!“ Don Bosco har for Tiden 166,500 Børn i sine Etablissement, saa hans Vidnesbyrd ere ikke til at forkaste og grunder sig paa mangeaarig Erfaring.

Men den, der ikke vil antage den gamle Præsts Vidnesbyrd, kan faa det samme at vide af det italienske Regeringsorgan, der i denne Tid hyppigt har bragt Beretninger om større og mindre Summer, der ere indgaaede til Statskassen fra Ubekjendte, som i sin Tid have tilegnet sig dem paa uretfærdig Vis, og som nu i den henrundne hellige Paasketid vendte tilbage til Gud, bad Ham om Tilgivelse, gjorde deres Uretfærdighed god igjen, og som fra *Bodens hellige Domstol* modtog de livsalige Ord: „Gak bort i Fred, dine Synder er dig forladne“.

Fr.

Program for Festtoget i Brügge.

Man har nu fastsat Dagene for Festlighederne i Brügge til Ære for den s. *Karl den Gode*, vort Fædrelands fromme Kongesøn. Højtideligheden afholdes nemlig i Dagene fra den 24.—28. August, selve Hovedfesten den 24de. Nogle korte Notitser angaaende *Festtoget* ville uden Tvivl interessere vore Læsere. Foruden den kirkelige Procession ville 700 Personer, 150--200 tilhest, tage Del i det historiske Festtog, for hvilket følgende *Program* er os tilsendt:

I. 12 Trompeter. 2. Den h. Knuds Bryllupstog med Edle. III. Edles Flugt til Flandern med den s. Karl som Barn efter den h. Knuds Martyrdød, (Vognen forestiller et Skib. IV. Den s. Karl drager til det h. Land. V. Balduin, Karls Fætter og Forgænger, med Følge, iblandt hvilket Karl, (Jagtoptog tilhest og til-

fods). VI. Karls Regering. 1. Gejstligheden, Abbeder, Munke, Biskopper. 2. Deputerede fra de flamske Stæder (tilhest). 3. Den s. Karls Hofstat (tilhest). 4. Karls Tronvogn. 5. Gesandter, som tilbyde Karl den tyske Kejserkrone. 6. Gesandter, som tilbyde ham det h. Lands Krone. 7. Kjøbmænd, Borgere o. s. v. 8. Karl, som uddeler Almisser (Vognen forestiller Karls Slot). 9. Bønder, en Plov med fire Oxer, o. s. v. Haandværkere med deres Redskaber, o. s. v. 10. Karls Martyrium (Vognen forestiller St. Donatian-Kirken. 11. bevæbnede flamske Riddere (Karls Hævner) tilhest. 12. Kong Ludvig med Følge (tilhest). 13. De fangne Mordere, Grevinden af Holland, Krigere tilhest og tilfods. VII. Den s. Karl i Himlen (Stor Vogn). VIII. Den kirkelige Procession med den Saliges Relikvier.

Hvad der giver Festtoget særlig Betydning, er at alle Stænder deltage i det, fra de fornemste Herrer og Damer til de fattigste, Adelige, Borgere, Haandværkere, Bønder og Arbejdere. Gejstligheden repræsenteres af Seminarister, hvorved man sikkert vil bevare den *Værdighed*, som er saa nødvendig for et *religiøst Optog*, og hvorved det netop paa en fordelagtig Maade vil adskille sig fra lignende profane Optog. Det er en Glæde for os, at kunne meddele vore Læsere om disse Festligheder, da vort lille Fædreland og den katolske Kirke i Danmark sikkert vil blive mindet med Taknemlighed i vide Kredse i hine Festsdage. Vort Fædreland har den Ære, at være hans Fødeland, og den katolske Kirke den Ære, at have opdraget ham til en Pryd for Fædrelandet og den danske Kongeslægt, til en Pryd blandt Danmarks ædleste Sønner, som 800 Aar ikke have mægtet at kaste Forglemmelsens Kaabe over, og som nu i Himlen sammen med sin h. Fader beder for det Folk, der saa utaknemligt myrdede Faderen og sendte Sønnen i Landflygtighed!

Kirkelige Efterretninger.

Horsens. 3die Pintsedag aflagde Hs. Højærværdighed, Hr. Præfekt *von Euch* et Besøg i vor herværende Skole. Saavel Kirken som Skolen var i denne Anledning festlig smykket. Efterat Børnene havde afsunget forskellige Sange, baade religiøse og fædrelandske, reciterede enkelte af Skolens Elever adskillige Digte og bød Hr. Præfekten „Velkommen“.

Denne takkede saavel Lærerpersonalet som Børnene for den skjønne og uventede Glæde, de havde beredt ham. Det havde altid været ham en Glæde at se det uskyldige Barneøjne, der jo mindede os om Menneskets uskyldige Tilstand i Paradisets Have. Han anbefalede dem til denne Missions Skytspatron, den h. Joseph, samt til Guds h. Moder, som de saa smukt havde æret i den forløbne Majmaaned. Med Joseph til Fader og Maria til Moder i Himmelen vilde de nok blive flittige Børn i Skolen, lydige i Hjemmet, og under Gudsmoderens og den h. Josephs Varetægt vilde de engang kunde blive førte til Jesus i Himlen. k.

Stockholm. Den h. Josephs Skytsfest i forrige Maaaned er bleven fejret med særlig Festlighed af *den katolske Svendeforening* i Stockholm. Om Morgenen Kl. 9 droge Medlemmerne med deres smukke Fane ind i Sognekirken, for at bivaane den h. Messe og modtage den h. Kommunion, medens Foreningens Kwartet afsang forskellige Sange: „Laudate pueri“, „Benedictus“, „O salutaris“ og „Laudate Dominum“, samt Sangen til den h. Joseph af Schüttky. Højmassen Kl. 11 overværedes ligeledes af Foreningen *in corpore* med deres Fane. Festprædikenen holdt Præses Dr. *Kiesler*, i hvilken han udviklede, hvorledes den kristelige Arbejder efter den h. Josephs Exempel skal arbejde med, for og i Tillid til Gud.

Om Aftenen Kl. 7 $\frac{1}{2}$ samledes Medlemmerne i den glimrende oplyste og festligt smykkede Foreningssal til et Festmaaltid, i hvilket ogsaa den højærv. Apost. Vikar og Protonotar, Hr. Prælat *G. Huber* tog Del. Efterat Præses havde udbragt Skaalen for den højærv. Apost. Vikar og Vice-Præses *G. Theissing* for Æresmedlemmerne, tog Hr. Prælat Huber Ordet, idet han roste Svendeforeningens velsignelsesrige Virksomhed,

der ikke, som saa mange andre Foreninger satte Kristendommen til Side, men derimod søgte at løse sin Opgave i kristelig Aand og under den første kristelige Arbejders, den h. Josephs, Fane; hvorfor han udtalte sin Paaskjønnelse til Præsidiets og opmuntrede til at holde fast i Samdrægtighed. I Æresmedlemmernes Navn talte Professor ved den kgl. Krigsskole, Hr. Dr. J. Müller, som ogsaa mindede om Foreningens skjønne Virksomhed, og yttrede det Ønske, at Foreningens nuværende Ledere endnu i mange Aar maatte staa i Spidsen for den.

Paris. I Paris have de franske Katholiker afholdt deres XIII aarlige Generalforsamling i det geografiske Selskabs Sal. Det rummelige Lokale var opfyldt indtil sidste Plads af Katholiker, som vare strømmede til fra alle Frankrigs Provinser. Kongressens Præsident, Senator Chesnelong, holdt Aabningstalen. Til Thema havde han valgt det saa brændende Spørgsmaal i Frankrig om Kirkens Adskillelse fra Staten. Frankrig, sagde han blandt andet, vil enten vedblive med at være katholsk eller det vil ophøre med at være til. Men han troede dog at kunne udtale det som sin faste Overbevisning, at Frankrigs katholske Fortid ogsaa var den bedste Borgen for dets katholske Fremtid, og at de nuværende Prøvelser og Fjendtligheder imod Kirken, ligesom forhen saaledes ogsaa nu, kun vilde være af forbigaaende Varighed. Imidlertid miskjendte han ingenlunde Tidens Alvor og Faren ved alle de kirkefjendtlige Planer, især paa det saa vigtige Skoleomraade. Det gjaldt derfor om, at Katholikerne netop paa dette Omraade ikke slappedes i Modstanden, for at de i Tillid til Gud og med hans Hjælp kunde føre Kampen lykkeligt til Ende. Højest sørgelig var den Meddelelse, som Overretssagfører d'Herbelot gjorde i sin Tale, at Selvmordene iblandt skolepligtige Børn fra 10—13 Aar vare stegne fra 12 til 65 om Aaret, siden man havde indført konfessionsløse Skoler med de berygtede Paul-Bert'ske Civil-Morals Katekismer. „Af deres Frugter skulle I kjende dem.“

Holland. Fra Haag meldes der at de katholske Deputerede og Senatorer have sendt to eenslydende Noter til Undenrigsministeren, i hvilke den hollandske Regering anmodes om at tage Forholdsregler enten paa egen Haand eller sammen med andre Magter,

for at beskytte de katholske Hollænderes Interesser i Sagen mod Propaganda-Kolegiet i Rom. Ministeren svarede, at Regeringen velvilligt vilde overveje Andragendet.

Belgien. Forat strø Katholikerne Sand i Øjnene, tilstode Logebrødrene ifølge den ellers fuldstændig religionsfjendtlige nyere belgiske Skolelov Gejstligheden Ret til at meddele Religionsundervisningen i de officielle Skoler. Den belgiske Gejstlighed saå imidlertid Fælden, som Logen søgte at berede den; den nægtede at ville meddele Religionsundervisning i disse atheistiske Skoler og grundlagte overalt selvstændige frie katholske Skoler, som opholdes ved frivillige Bidrag, og som besøges af henvendte Trediedele af alle de skolepligtige Børn. Den radikale Deputerede fra Brüssel, Br. Janson har derfor nu stillet Andragende om, at den 4. Artikel i Skoleloven maa udslettes og, da det ikke var lykkedes dem at drage Gejstligheden ind i de atheistiske Skoler, saa stemte de nu for det radikale Andragende. Udelukkelsen af enhver Religionsundervisning fra de officielle Skoler maa sikkert give de svindsottige Anstalter det sidste Stød, og i denne Henseende kan man kun hilse den liberale Beslutning med Glæde.

Ungarn. Som Følge af den pavelige Encyklika imod de hemmelige Selskaber have Eleverne i en af Klasserne i Gymnasiet i Kolocsa af egen Drift aflagt det højtidelige Løfte foran Gudsmoders-Alteret i Gymnasiets Kirke; at de aldrig ville indtræde i et hemmeligt Selskab. Efter en kort Prædiken af P. Rosty, oplæste enhver af Eleverne det egenhændigt skrevne Løfte og nedlagde derpaa Skriftstykket i P. Rosty's Hænder.

Kjøbenhavn. Fra alle Lande og Verdensdele meldes om energiske Protester fra katholsk Side i Anledning af den romerske Kassationsrets-Dom af 29. Jan. d. A. og Konversionen af Propaganda-Kollegiets Ejendom i Statsrente ved den italienske Regering (Jf. Nord. Kirketidende Nr. 7). Ogsaa de danske Katholiker have al god Grund til at forene deres Protest med deres øvrige Trosfællers i andre Lande imod en Lov, der kuldkaster de simpleste Principer i den internationale Lov og Ret, idet den angriber og bemægtiger sig en Privatformue, som igjennem Aarhundreder var bleven samlet frivilligt af alle Nationers Katholiker

til Bedste for Kirken, og uden videre sælger og konfiskerer den til Fordel for den italienske Stat, som aldrig har bidraget en Øre til den.

Vi tvivle derfor ikke om, at alle Præfektorets mandlige Medlemmer ville slutte sig sammen og sætte deres Underskrift paa den Protest, som i disse Dage er fremlagt hos Dhrr. Gejstlige baade i Hovedstaden og Provinserne, og som agtes indsendt til Kardinalen for Propaganda-Kongregationen i Rom, Kard. Simeoni, som Vidnesbyrd om de danske Katholikers Afsky for denne nye Voldshandling imod Kirken og mod denne kirkelige Institution, og det saameget mere som de fleste af vore indfødte Geistlige netop have modtaget den præstelige Uddannelse i dette Verdenskolleg.

Kirkelig Kalender

Søndagen den 15de Juni. — **2den Søndag efter Pinse.** (Aftengudstjeneste med Prædiken i Sct. Ansgar: Kl. 8; ogsaa de følgende fire Aftener holdes Kl. 8 Andagt til det Allerhelligste Sakramente; sidste Aften med Prædiken og Procession.) — **16 M., 17. Ti., 18. O., 19. To.** Oktavdage af Kristi Legemsfest.) — **20. F.** Jesu Hjærtes Fest (fejres offentlig paa førstkommende Søndag.) — **21. L.** Aloysius af Gonzaga, Bekjender, Ungdommens Patron.

Søndagen den 22de Juni. — **3die Søndag efter Pinse.** **Hovedfesten for Jesu guddommelige Hjærte.**

Sct. Knuds Kapel. Jesu-Hjærte-Fest, Fredag den 20. ds. Kl. 8½ Højmesse, Kl. 8 Aft. højtidelig Aftenandagt; S t. Aloysius, Ungdommens Patrons Mindedag, Lørdag den 21. ds., Kl. 8½, Højmesse.

Mariakongregationerne for Mænd og for Ynglinge afholde Fælleskommunion idæg, Søndag d. 15. Juni Kl. 8 i Sct. Knuds Kapel.

Fortrolig Korrespondens.

Til Læserne. Med næste Nr. følger en god og tillige interessant Novelle: „Et mørkt Øjeblik“ af den katholske Forfatter Herm. Hirschfeld.

Roma. Nessuno foglio romano; ma il giornale tedesco „Germania“. L'ultima spedizione eccellente. Storielle con piacere; ma non più di 4—8 pagine stampate. Grazie tante e saluti. Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 25.

Søndagen den 22. Juni.

1884.

Indhold: Bøn til Jesu gud. Hjærte. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn. Belgien, Rom, Frankfurt. Kiel, Feldkirch, Palestina, Persien, Afrika,

Bøn til Jesu gud. Hjærte.

Jesus! til Dit milde Hjærte
Sukker jeg, o hør min Bøn!
Frels min Sjæl fra Syndens Smerte,
Hør mig, Du Gud Faders Søn!
Lær mig: ydmyg her at være,
Haan og Spot og Kors at bære,
Kun af Kjærlighed til Dig.

Lær mig: mild mod Næsten være,
Mod min Fjende, mod min Ven!
Lær mig: stedse overbære!
Ej betale Ondt igjen!
Lær mig: Fattig's Nød at lindre,
Lær mig: Synden klogt at hindre!
Kun af Kjærlighed til Dig.

Jesus! Kyskheds skjønne Under!
Tvæt mig i dit Hjærteblod!
Frels min Sjæl fra alle Vunder!
Vær min Aand en Hyrde god.
Led mig bort fra hver en Fare,
Hjælp mig: Dyden at bevare!
Kun af Kjærlighed til Dig.

Lær mig: Lysterne at tænme!
Ret at trykke Kjødets ned;
Lad mig Spægelsen ej glemme,
Giv mig: Naade, Lys og Fred!
Lær mig: Tant og Pragt forsage,
I den Tid, jeg har tilbage!
Kun af Kjærlighed til Dig.

Lær mig: Andagts Glød at nære,
I min Bøn kun søge Dig!
Lad mig Dig i Hjærtet bære,
Jesus vær mig naaderig!
Du, i Døden ved min Side,
Hjælpe vil min Sjæl at stride,
At jeg maa evindeligt:
Kun min Gud tilhøre Dig.

En Trosfælle.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. I Mødet Søndagen d. 8. Juni aflagde *Mariaforeningens* Bestyrelse Regnskab for sin Virksomhed siden sidste Regnskabsaflæggelse d. 3. December 1882. Foruden en Del Gaver in natura har Foreningen i dette Tidsrum haft en Indtægt af 965 Kr.

59 Øre og en Udgift af 967 Kr. 5 Øre, hvoraf ses, at Foreningen fortsætter sin Virksomhed med en Underbalance af 1 Kr. 46 Øre. I det hele er der bleven understøttet 48 Børn, hvoraf 26 Skolebørn, deriblandt Neokommunikanter, 18 Konfirmander med fuldstændig Paaklædning, og 4 fraværende. Understøttelserne ere i Almindelighed ydede i Beklædningsgjenstande; Pengeunderstøttelser derimod i mindre Omfang.

Bestyrelsen henviser til ovenstaaende Kasse-Opgjørelse og anmoder de af Menighedens Medlemmer, der endnu ikke har støttet Foreningen, til kraftig at medvirke til det smukke Formaal, Foreningen har sat sig, efter Evne at lindre vor Menigheds Fattiges Nød ved at sørge for Børnenes Beklædning.

Belgien. Fra Brüssel meddeles den glade Tidende, at vore katholske Brødre i Belgien have vundet *en glimrende Sejr* ved Valgene, som fandt Sted d. 10. d. M. Det liberale Ministerium er styrtet, Landet har afrystet Logens tyranniske Aag. Endog i Brüssel, Liberalismens Højsæde, ere de forenede Liberale, Radikale og Socialister slaæde. De belgiske Katholiker have fravristet deres liberale Modstandere 26 Stemmer, nemlig 16 i Brüssel, 1 i Antwerpen, 2 i Brügge, 1 i Ostende, 1 i Neufgateau, 2 i Namur, 1 i Philippeville og 2 i Nivelles. Forhen var Stemmernes Forhold: 79 Liberale og 59 Konservative, medens de Liberale nu ere sunkne til 53 Stemmer og de Konservative stegne til 85. *Den katholske Majoritet* i Kammeret beløber sig saaledes til 32 Stemmer og altsaa 12 Stemmer stærkere end den forrige Liberale Majoritet. Hvad der giver Katholikerne Sejr endnu større Betydning og vidner om et mægtigt Opsving i Folkestemningen, det er det store *Stemme-flertal*, med hvilket de katholske Kandidater sejrede over de liberale Modstandere. Selv i Brüssel var der en Majoritet af ikke mindre end 1347 Stemmer. I Aaret 1878 efter det katholske Kabinet Malou's Fald havde de Liberale en Majoritet af 10 Stemmer; ved

Valgene i 1880 steg denne Majoritet til 14, i 1882 til 18 og som Følge af Eftervalgene til 20 Stemmer. Denne Majoritet blev hilset med Jubel af Liberalismen som et glimrende Bevis paa dens Styrke, og nu er Liberalismen kastet til Jorden, og Katholikerne have sejret over den med en Majoritet af 32 Stemmer, hvilket Logebrødrene aldrig opnaaede.

Den indre Grund til denne Sejr maa søges i de Liberales Forbrydelser, i deres tyranniske Regeringsmaade, som især paa *Skolens* Omraade viste sig fordærlig og ødelæggende for Troen, for Forældrenes og Menighedens Rettigheder og for Landets Finantser. Frimurer-Regimet er nu faldet, og Frère-Orban har maattet træde af. Et nyt katholsk Ministerium er dannet. Det maa nu vise sig, om Katholikerne besidde den nødvendige *Kraft og Enighed*, for at kunne styre Landet og holde Liberalismen nede. Situationen er vanskelig, da Kongen ingenlunde er ultramontan sindet, og da de Liberale ere rige paa Rænker, Pengemidler og gode Venner blandt den revolutionære Pøbel. Enighed og Bestemthed ere i høj Grad nødvendige. Det nye katholske Ministerium maa opstille et resolut Program, og alle Katholikerne maa da som en Mand træde i Skranken for deres Ministerium. De have jo i de sidste sex Aar set, hvor dyrt Uenigheden blandt de Konservative kom Landet til at staa.

Rom. Ogsaa Roms Katholiker have vundet *en glimrende Sejr* over deres liberale Modstandere ved Kommunevalgene d. 8. d. M. Der skulde vælges 16 Kandidater, og Roms Katholiker holdt sig ganske rigtigt til det Princip, at det ved Kommunevalgene ikke kom saa meget an paa den politiske Retning, som paa, hvor vidt den Valgte borgede for en god Styrelse af Byens Anliggender. Hovedsagen for Katholikerne ved de nærværende Valg var, at Religionsundervisningen sikredes i Byens Skoler. Af de fratrædende 16 Kandidater nægtede En at modtage Gjenvalg af Helbreds-

hensyn. Af de øvrige 15 forkastede den katolske Vælgerforening „Union Romana“, de 5 Byraadsmedlemmer, som ifjor stemte imod Religionsundervisningen, anbefalede derimod de andre 10 til Gjenvalg og opstillede sammen med de maadeholdne Liberale 6 nye Kandidater. Bladet „Osservatore Romano“ erklærede; at Listen vel ikke svarede til det katolske Ideal; men anbefalede dog at opbyde alt, for at sætte den igjennem. Katholikerne fulgte Opfordringen og Lønnen derfor blev, at deres Liste fuldstændigt sejrede.

At Pavens Indflydelse i Rom stiger Aar for Aar, derfor besidde vi et ufordægtigt Vidnesbyrd fra det liberale Blad „Liberta“, som skrev kort før Valgene: „Vi appellere til alle hine, som befinde sig i Rom siden 1870. I de senere Aar sé vi den pavelige Indflydelse udvide sig paa tusinde Maader. Denne Papisme, som næsten ikke eksisterede mere i 1870, opvaagner ikke alene igjen, men den opstiller sig endog ligefrem som den sande og virkelige Bærer af Befolkningens Villie. Rigtignok foranstalter Papismen intet Oprør, den stiger ikke ned i Gaderne med Musik og Faner, men lidt efter lidt trænger den ind overalt. Enhver kan mærke det, Roms Luft er fuldstændig forpestet af denne fine pavelige Luft, ganske inficeret af den. Det er kommen saa vidt, at mange forundret spørge sig selv, om Leo XIII ikke tilsidst vil faa Overherredømmet og tilbageerobre Rom og det verdslige Herredømme“.

Det afmægtige Raseri, som dette jødiske Blad forraader over Pavens moralske Gjenerobring af Rom, er det bedste Bevis paa Italienernes svage Stilling i den evige Stad. Lad disse Revolutionære kun skalte og valte endnu et Par Aar i Rom, saa ville selv de Blinde faa Øjnene op. Gav man Afkald paa hele den store Skare af afhængige Embedsmænd, som i 1870 drog ind igjen Breschen i Roms Mure ved Porta Pia, og overlod man det til de sande Romere at foranstalte et Plebescit, saa vilde Rom sikkert erklære sig for Paven.

Italiens ugudelige Presse drøfter i denne Tid meget Projektet om at rejse et Mindesmærke for Garibaldi i selve Loretto. De Blasfemier imod Guds Moder, som derved udtales, ere saa skjændige, at den h. Fader for Roms Vedkommende havde anordnet en højtidelig Afbigt ved Slutningen af Majandagten.

Hele Maanedn igjennem vare Majandagterne iaar meget stærkt besøgte, men Slutningsandagterne med denne Afbigt vare dog Glanspunktet i det Hele. I Roms talrige Kirker, i hvilke denne Andagt afholdes, vare indtil den sidste lille Krøg alle Pladser optagne. Alle gode Katholiker havde desforuden besluttet ved en glimrende Illumination at tilkjendegive, baade at de vilde være Marias ydmyge Børn og Pavens trofaste Tilhængere. I alle Gader straaede derfor det langt overvejende Fler-tal af Husene i den mest glimrende Belysning. Ved mange Huse vare brogede Lampions anbragte saaledes, at de lignede en Rosenkrans. Især udmærkede sig dog de fattige Trasteverinere (Roms Arbejderkvar-ter). Henimod Kl. 9 trak et Tordenvejr op og sluk-kede hele Herligheden, men et Kvarter efter var Uvejret forbi, og alle Lys bleve tændte igjen. Det var først henimod Midnat, at de enkelte Lys hendøde, som et stille „Ave Marie“, der bedes efter Dagens Sorg og Møje.

Frankfurt a/M. „Frankfurter Zeitung“ skriver; Fra Paris kommer den Efterretning, at Prins Frederik Wil-helm af Hanau, Søn af Kurfyrsten af Hessen, er vendt tilbage til Katholicismen.

Kiel. For nogen Tid siden samledes her den „Nordwestdeutsche Protestantentag“. De liberale Her- rer opstillede en hel Række af højst interessante Theser, hvoraf den 4de indeholder følgende: „Ikke nogen- somhelst formuleret Lære om Gud og gud- dommelige Ting, ikke denne eller hin Dogmatik, men det evangeliske Sindelag, Troen paa den ene store Kristendommens Grundsandhed, d. v. s. paa Jesu Evangelium om Guds Kjærlighed og vor Barneret hos ham, skal (foruden Beviset paa tilstrækkelig videnskabe- lig Dannelse) være afgjørende for Adkomsten til Kald. Lærefrihedens Grænser bør derfor udvides saa langt, at alene den aabenbare Bekjendelse af materialistiske eller atheistiske, eller ogsaa katholske Grundsæt- ninger udelukker fra Prædikeembedet“. — Da de fleste af disse Herrer hælde stærkt til den saak. „Protestan- tenverein“, saa tage de det vist ikke saa nøje med Atheismen, og havde derfor godt kunnet fatte sig lidt kortere ved at sige: Under Forudsætning af nogen videnskabelig Dannelse duer Enhver til at være Præ-

dikant, blot han ikke paa nogen Maade hylder Katholicismen.

Feldkirch. (Tirol). Fortegnelsen over Eleverne i det berømte Jesuiter-Pensionat „Stella matutina“ i Feldkirch tæller iaar 410 Disciple, deriblandt 1 Prins, 51 Grever, 1 Marquis 1 Vicomte, 46 Friherrer og 24 af mindre Adel. De øvrige 286 Elever ere ansete Børgeres Sønner. 208 af Eleverne ere fra Tyskland, 51 fra Østerrig, 28 fra Schweiz, 14 fra Frankrig, 10 fra England, 4 fra Italien, 4 fra Amerika og 1 fra Rusland.

Palæstina. For nogle Maaneder siden har man kjøbt den h. Veronikas Hus i Jerusalem. Det er den sjette Korsvejsstation og var siden Korstogenes Tid i Tyrkernes Hænder, indtil endelig den højærv. Pater Elias Mehakade, Vikar hos den græsk-katholske Patriark, nu har kjøbt det for 60,000 Francs. Det er altsaa nu gaaet over i katholske Hænder, og den 9. Marts fejredes atter den h. Messe der for første Gang siden flere Hundrede Aar af Pater Alfons Maria Ratisbonne. Desværre er denne nidkjære Præst, som ved Gudsmoderens særegne Forbøn i 1842 pludselig vendte tilbage fra Jødedommen til den katholske Kirke, hurtig fulgt sin den 12. Januar i Paris afdøde Broder, Generaldirektøren for Mødreforeningerne, P. Theodor Ratisbonne, over i Evigheden. Efter et kort Sygeleje døde han i Jerusalem den 6. Maj i en Alder af 63 Aar. — Til Minde om hans vidunderlige Omvendelse fejres der aarlig en smuk Fest til Gudsmoderens Ære i Kirken „St. Andrea delle Fratte“ i Rom. Det 3. Sidekapel i nævnte Kirke, hvor Omvendelsen skete, er smykket med Freskomalerier, der hentyde til denne Begivenhed. Som bekjendt er Altertavlen paa Gudsmoderens Alteret i Sct Andreas Kirken paa Ordrupshøj en Kopi af den Altertavle, som siden Ratisbottes Omvendelse smykker det nævnte Sidekapel i Sct. Andreas Kirken i Rom.

Persien. Schahen af Persien har rettet en Skrivelse til den h. Fader, som Svar paa Leo XIII's Brev til Persiens Behersker i Anledning af Msgr. Thomas Udnævnelse til Apost. Vikar for Persien. Schahen takker den h. Fader for hans Brev og lover at ville beskytte de Kristne i sit Land til enhver Tid, og erklærer, at han allerede har udstedt Ordre i saa Henseende. Han haaber, at den nye Biskop vil finde Tillid

hos Befolkningen ligesom hans nylig afdøde Forgænger, og anbefaler sig sluttelig til den h. Faders Bønner. — Vi bemærke blot, at Schahen af Persien er en h edens k Fyrste!

Afrika. Den katholske Kirke gaar en blomstrende Fremtid imøde i Sydafrika. Der meldes stadig om nye Konversioner, og en stadselig Række Klostre, Kirker og Skoler vidne om de Gejstliges og Menighedernes Iver. Den herlige Kirke, som fornylig er bleven bygget i King-Williamstown vækker hele Kap-Koloniens Beundring. Vinduerne ere prydede med kostbare Glasmalerier, der fremstille de 15 Hemmeligheder i Rosenkransen, og Altrene ere forfærdigede af kostbart italiensk Marmor.

Kirkelig Kalænder.

Søndagen den 22de Juni. — 3die Søndag efter Pinse. **Hovedfesten for Jesu guddommelige Hjærte.** (I Sct. Ansgar: Kl. 10 Form. Levitnesse med Prædiken. Kl. 8 Aften: Festandagt med Prædiken.) — **23. M.** Vigilie til Sct. Johannes Fest. (Uden Faste.) — **24. Ti.** Johannes den Døbers Fødsel. — **25. O.** Vilhelm, Abbed, Bekjender. — **26. To.** Johannes og Paulus, Martyrer. — **27. F.** Oktavdag. — **28. L.** (Vigilie-Fastedag) Leo II., Pave.

Søndagen den 29. Juni. 4de Søndag efter Pinse. De hh. Apostelfyrster Petri og Pauli festlige Mindedag.

Udkommen er og faas i Kommission hos Hr. Boghandler Andr. Fr. Høst & Søn samt hos d'Hrr. Gejstlige: Leo XIII, Encyclika om de hemmelige Selskaber. Pris 25 Øre.

Sammesteds faas ogsaa Leo XIII's Encyclika imod Socialismen.

Ægtevielser.

i Sct. Ansgars Kirke,

Skomagervend Heinrich Leopold Eis og Enke Antoinette Vilhelmine Werner, født Nielsen (25. Maj).

Dødsfald.

30. Maj. Enke Ellen Johanne Nielsen (69 Aar),

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 26.

Søndagen den 29. Juni.

1884.

Indhold: Jubilæet i Randers. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Rom, Paris, Berlin, London, Brüssel.

Jubilæet i Randers.

Den 18. d. M. fejrede, som tidligere omtalt her i Bladet, den højærv. Sognepræst i Randers, Hr. Pastor, Dr. theol. *H. Niehaus* sit 25-aarige *Præste-Jubilæum*, i hvilken Anledning flere Gejstlige og Lægfolk vare mødte baade fra Hovedstaden og Provinserne, for personligt og paa Menighedernes Vegne at bringe Jubilaren deres Lykønskninger. Ogsaa den apost. Præfekt, højærv. Hr. Protonotar *Joh. v. Euch*, hædrede Festen ved sin Nærværelse. Blandt de øvrige Gejstlige bemærkedes Sognepræsterne fra Horsens og Fredericia, Pastorerne *Kerff* og *Heiden*, Hr. Pastor *Schmitt* fra Aarhus og *Slump* fra Svendborg, samt Kapellan *Johansen* af Kjøbenhavn, der, som tidligere Vikar hos Jubilaren, havde været knyttet i flere Aar baade til ham og til Menigheden i Randers. Blandt Lægfolk var en Deputation fra *Kjøbenhavn* til Stede, som skjænkede Jubilaren en kostbar

Messebog med Messepult og dertil hørende Tæppe, som Gave fra Venner i Hovedstaden, hvor Jubilaren har virket med utrættelig Nidkærhed og Opofrelse i over 16 Aar (1861-77), dels som Kapellan ved Sct. Ansgar, dels som Præst ved Sct. Knuds Kapel, hvor han blev Grundlæggeren af den katholske Realskole, som er knyttet til Kapellet. En Mængde Breve og Telegrammer indløb i Dagens Anledning fra Hjemmet, fra St. Knuds Skoles Elever, fra Kollegiet paa Ordrupshøj og fra Venner i Hovedstaden, Fredericia, Aalborg, Sæby, Thisted og flere andre Byer.

Hvad selve Festligheden angaar, da var den be-
gunstiget af det herligste Vejr, og tjente sikkert til stor Glæde baade for Jubilaren og Menigheden, som ved denne Lejlighed for første Gang overværede en højtidelig *Levitmesse*. Tidligt om Morgenen vækkedes Jubilaren af Byens Musikkorps, der blæste en smuk Koral og flere Salmer foran Præsteboligen, hvilket lød særdeles smukt i den stille Morgenstund og ikke bidrog lidt til at forhøje Festglæden. Fra Kirketaarnet vajede Danebrog og baade Kirken og Præstehuset var smykket med grønt, særlig var der foran Jubilarens Lejlighed oprejst en særdeles smagfuld Æresport af Grønt med Indskriften: „Til Lykke og Velsignelse“.

Henimod Kl. 9 samledes de Gejstlige med Præfekten og Børnene i Præstehuset, Pigerne i de hvide Kjoler, for at afhente Jubilaren, som derefter i Procession blev ført ind i Kirken ad dens Hovedportal. Ankommen til Alteret aflagde Jubilaren Pluvialet og iførte sig den kostbare, særdeles smukt forarbejdede *Messehagel*, som Menigheden i Randers havde skjænket sin Sjælesørger til hans Højtidsdag, hvorefter den højtidelige *Levitmesse* begyndte, som den højærv. apost. Præfekt bivaanede knælende i Kirkens Kor. Under Messen lød fra Orgelet den herlige Koralsang sammen med en kraftig Folkesang, som udførtes af de øvrige Gejstlige og Børnene i Fællesskab. Især var Hymnen „Lauda

Sion“ af gribende Virkning og fremkaldte Taarer i fleres Øjne, saa rørende lød denne skjønne, rene kirkelige Melodi i det opfyldte Gudshus.

Efter Evangeliet besteg den apost. Præfekt Prædikestolen og holdt Festprædikenen over Salmistens Ord: „Quid retribuam Domino, Hvormed skal jeg gjen-gjælde Herren, for hvad han har gjort imod mig?“ Den nærværende Fest var en dobbelt Fest, en Takkefest baade for Menigheden og for Sjælesørgeren. Menigheden havde god Grund til at takke Gud for de mange Velgjerninger, som den stadig modtog fra ham gennem deres Sjælesørger. Taleren vilde blot nævne nogle: Sjælesørgeren opofrede sine daglige Bønner og især det h. Messeoffer for Menigheden, han forkyndte dem Guds Ordet, meddelte dem de hh. Sakramenter: hvormange Børn havde han ikke gjenfødt for Himlen ved Daaben, hvor mange Syndere havde han ikke forkyndt de trøstefulde Ord: „Ego te absolvo, Jeg absolverer Dig fra dine Synder i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn“ i Bodens h. Sakramente. Og ude paa Kirkegaarden, hvor mange var der ikke dør blandt de kjære Hensovede, som af Sjælesørgerens Mund havde hørt Trøstens og Opmuntringens Ord i den sidste Time; hvormange havde han ikke staaet bi i Dødstimens afgjørende Øjeblik og hjulpet dem lykkelig over i den evige Salighed. Fra Vuggen indtil Graven ledsagede Sjælesørgeren sin Menigheds Medlemmer som Uddeleren af Guds Naadegaver og Velgjerninger. Men netop dette maatte ogsaa være Anledning til Taknemlighed hos Sjælesørgeren, at Gud i saa mange Aar havde forundt ham at være Uddeleren af alle disse him. Velgjerninger, og som hans mangeaarige Ven kunde han (Taleren) kun give ham det Vidnesbyrd, at han stedse havde været en tro og nidkjær Forvalter af Guds Hemmeligheder og røgtet sin Hyrdeomsorg med Iver og Opofrelse. Han vilde derfor ønske ham til Lykke og nedbede Herrens rige Velsignelse over hans fremtidige Vir-

ken, og haabede han, at denne Dag maatte knytte Menigheden endnu fastere til sin Sjælesørger, for at de ogsaa engang i Himlen maatte blive værdige til sammen at nyde Lønnen for deres Troskab i Herrens Tjeneste.

Efter Messen istemte Jubilaren det højtidelige „Te Deum“, som ledsagedes med Basuner og Orgelspil, og som virkede mægtigt gribende paa de Tilstedeværende. Hele Højtideligheden sluttede med „Tantum ergo“ og den sakramentale Velsignelse, efter hvilken Jubilaren atter ledsagedes i Procession ud af Kirken.

I Hjemmet modtog Pastoren kort efter Menighedens Lykønskning, ved hvilken Lejlighed Skolebørnene overrakte Jubilaren en *Rochet* som Gave. Hr. Murermester *Günther* bragte Jubilaren en Hilsen fra gamle Venner i Hovedstaden, som med deres Lykønskning forbandt en hjærtelig Tak for, hvad Jubilaren havde været for dem i den lange Aarrække, hans Højærværdighed havde virket iblandt dem. Ved Festmaaltidet, i hvilket de fremmede Gjæster og flere af Menighedens Mænd deltog, udbragte den apost. Præfekt Jubilarens Skaal med Ønsket om, at Gud ogsaa maatte forunde Pastoren at fejre sit 50-aarige Jubilæum i Herrens Tjeneste. Jubilaren besvarede denne Skaal ved at udbringe en Skaal for Hans Højærværdighed Hr. Præfekten, idet han takkede ham, fordi han havde villet hædre Festen ved sin Nærværelse. Flere andre Skaaler udbragtes for de fremmede Gejstlige, for Menigheden i Randers, for Hr. Vikar *Helmke*, der paa en saa udmærket Maade havde ordnet alt til Festen, for Pastor *Schmitt* fra Aarhus, som Lederen af den smukke Koralsang og endelig for de unge Gejstlige, at de maatte træde i de Gamles Fodspor.

Efter Maaltidet foretog Gjæsterne sammen med flere af Menighedens Medlemmer en Spadseretur i Byens herlige Anlæg paa Skovbakken og i Tøjhus-haven ved Gudenaæns Bredder.

Om Aftenen holdt Jubilaren den sædvanlige Fest-

andagt i Anledning af Kristi Legemsfest-Oktaven, assisteret af Diakon og Subdiakon, ved hvilken Lejlighed det skønne „Lauda Sion“ atter blev gjentaget. Flere af Gjæsterne forlode Byen efter Andagten, for med Nattoget at naa til deres Hjem; de øvrige med næste Dags Morgentog. Hans Højærværdighed Hr. Præfekten benyttede endnu Torsdagen til at aflægge et Besøg i Skolen, hvor Skolebørnene foredrog forskellige Sange og fremsagde Velkomsthilsener i Anledning af, at det tillige var første Gang, at Hr. Præfekten gjæstede Randers i sin Egenskab af apostolisk Præfekt.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Fra Dresden meldes, at Grev Leo Seebach er afgaaet ved Døden i denne By i en Alder af 73 Aar. Den afdøde havde forhen været sachsisk Gesandt i Paris og spillede i sin Tid en ikke ubetydelig Rolle i den diplomatiske Verden. Han var en Svigersøn til den russiske Kansler Grev Nesselrode og Svigerfader til Danmarks Gesandt i Paris, Grev Moltke-Hvidtfeldt. For henved et Aar siden vendte den Afdøde tilbage til den katolske Kirke, i hvilken han optoges af vor nuværende apost. Præfekt i Fredericia. Han var en højt begavet Mand, der overalt fulgte sin Overbevisning og aldeles ikke lagde Skjul paa den. Han hvile i Fred!

Rom. Til Artiklen om Roms Majandagter i forrige Numer skulle vi endnu tilføje, at Pavedømmets Fjender dog ikke kunde undlade paa deres Maade at iværksætte en Demonstration. I Kirken „Maria sopra Minerva“ havde selve Kardinal-Vikaren Parochi paataget sig at slutte Majandagten, og var det derfor denne Kirke, som var bleven udsæt til den liberale Pøbels ugudelige Spektakler. Prædikenen, under hvilken Tusinder flokkedes om Prædikestolen, lod man være uforstyrret, ligeledes den derpaa følgende Andagt, indtil ved Slutningen Sang og Orgelspil ophørte og de

Andægtige faldt paa Knæ for at modtage den sakramentale Velsignelse. Dette Øjeblik, som plejer at være helligt, selv for de mest ryggesløse Mennesker, havde de udsæt til deres djævelske Øjemed. Saasnart Kardinalen steg op ad Alterets Trin for at tage Monstransen, hørtes pludselig en Mumlen, saa en mere lydelig Hyssen, strax derefter høje Skrig. Men nu vaagnede ogsaa de Andægtiges Vrede. Man raabte i Munden paa hverandre „Maria, evviva Maria, evviva Garibaldi, evviva Italia, abbasso i preti, abbasso i clericali! (Maria leve, Garibaldi leve, Italien leve, ned med Præsterne, ned med de Klerikale!) Ubeskrivelig var den Tumult, der i ét Øjeblik opstod i hele Kirken. Skræk, Forbitrelse og Angst læstes paa Alles Ansigter, mange Damer bleve afmægtige, den ene jamrede, den anden skreg, og derimellem Piben og Allarmsignaler fra de talrige Gensdarmer, der fra Gaden styrtede ind i Kirken, indtil tilsidst Raabet „Evviva Maria“ glimrende sejrede over alle Spektakelmagernes vilde Raab. Det er næsten et Under, at der under al den Trængsel, som opstod, ved at Alle strømmede til Dørene for at slippe ud, ikke skete nogen Ulykke. Foran Kirken fortsattes Scenen en Stund, indtil en Afdeling Soldater rykkede frem fra den nærliggende Kaserne. Alle ere enige i at sige, at Politiet spillede en jammerlig Rolle ved denne Lejlighed. For dog at gjøre noget, arresterede de nogle Studenter og Arbejds mænd iblandt dem, der skrege evviva Garibaldi, men ogsaa en Klerikal for at vise sig imødekommende overfor Pøbelen.

Paris. Fra Peking meddeles, at den derværende Biskop, Mgr. Delaplace er afgaaet ved Døden. Han var født 1820 i Auxerre, traadte i en ung Alder ind i Lazaristordenen og virkede siden 1845 i Kina. — Her i Paris døde fornylig Biskop Maret, Dekan for Sorbonne (et herværende theologisk Fakultet). Som man vil erindre, satte Modstanderne af Læren om Pavens Ufejlbarhed store Forhaabninger til denne Mand. Men saasnart Konciliet havde afgjort Striden, underkastede Mgr. Maret sig som Kirkens ægte og lydige Søn.

Berlin. Den tyske Reichstag har med 215 Stemmer mod 40 antaget Windthorst's Forslag om at ophæve den saakaldte Expatrieringslov. Denne Lov tildeler Regeringen Magten til at sende en katholsk Præst ud af Tyskland, naar han har forbrudt sig imod de prøjsiske

Majlove, f. Ex. ved paa et Sted, hvor han ikke er ansat, at læse en hellig Messe eller berette en Døende. Og saaledes kan han blive udvist, endnu forinden nogen Dom er fældet. Naturligvis sker det for at bevare det præjsiske Fædreland for den store Fare at have en hellig Messe mere. Man er nu meget spændt paa at høre, hvad Bismark og Regeringen vil gjøre i denne Sag. For halvtredie Aar siden lykkedes det allerede Windthorst at sætte det samme Forslag igjennem, men saa bestemte Bismark det tyske Forbundsraad til at forkaste Andragendet. Den forrige Gang var det jo ikke lykkedes Windthorst at vinde en saa afgjort Majoritet som nu. Mon Bismark endnu en Gang vil modsætte sig Katholikernes billige Forlangende? At Regeringen endnu er imod Forslaget, fremgaar deraf, at de to tilstedeværende Ministre vare de eneste, der sammen med de Nationalliberale stemte imod Centrum. Det er overhovedet en sørgelig Kjendsgjerning, at Kulturkampen, medens hele Befolkningen mere og mere bliver led og kjed af den, endnu altid finder en Støtte i den præjsiske Regering.

London. To Aktstykker om Frimurerne tildrager sig Opmærksomheden i den sidste Tid. Lord Carnarvon har offentliggjort en Protest imod Pavens Encyclika om de hemmelige Selskaber, i hvilken han gjør gjældende, at de engelske Frimurerloger havde afbrudt enhver Forbindelse med de franske Loger, fordi disse ikke fordrede Troen paa Sjælens Udødelighed og en Guds Tilværelse. Men til Uheld for Lorden skrev just i samme Tid den bekjendte Atheist Bradlaugh et Brev til Prinsen af Wales, i hvilket han opfordrer ham til at forskaffe Atheismen mere og mere Indgang, da denne jo var en aabenlys Konsekvens af Frimureriet. Bradlaugh tager ikke fejl i denne sidste Paastand. Men det gjælder om England, hvad der gjælder om Danmark og hele Skandinavien, at de fleste Frimurere i disse Lande ikke kjende deres Ordens sande Tendentser, der nærmest gaar ud paa at gjøre Folket sløve for al Religion, for senere at berøve dem endog Troen paa Gud og Sjælens Udødelighed.

Brüssel. Det liberale kirkefjendtlige Parti har længe ikke kunnet komme sig af sin Forbavselse og sit Raseri over sit Nederlag. Som det sømmer sig for slige Folk gave de deres Harme Luft ved at sønderslaa Ruderne

i Jesuiterkollegierne, trænge ind i de katholske Boglader for at sønderive katholske Bøger, kaste dem paa Gaden og Iignende. Nu begynde de saa smaat at finde sig i det, de ikke mere kunne forhindre. Desværre er det tvivlsomt, om det nye katholske Ministerium vil udvise den fornødne Energi.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 29. Jnni. 4de Søndag efter Pinse. De hh. Apostelfyrster Petri og Pauli festlige Mindedag. — 30. M. Pauli Ihukommelse. — 1. Juli, Ti. Oktav af Johannes den Døbers Fest, — 2. O. Mariæ Besøgelse (fejres offentlig paa førstkommende Søndag; Kl. 8^{1/4}: Messe for Ansgariusforeningen). — 3. To. Irenæus, Biskop og Martyr. — 4. F. Oktavdag (Kl. 8^{1/4}: Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte. Kl. 7^{1/2}: Broderskabsandagt med Prædiken.) — 5. L. Cyrillus og Methodius, Biskopper og de slaviske Folkestammers Apostle.

Søndagen den 6. Juli. 5te Søndag efter Pinse. Maria Besøgelse.

Sct. Knuds Kapel og Skole. Tirsdagen den 1. Juli afholdes i Skolen i Ny Kongensgade den aarlige Examen, hvortil Elevernes Forældre og Skolens Venner venligst indbydes. Onsdagen den 2. Juli holdes Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Te Deum, derefter Præmieuddeling.

I Ferietiden holdes den sidste h. Messe paa Søgnedagene Kl. 7^{1/2}.

Sct. Andreas Kollegiet i Ordrup slutter sit Skoleaar Torsdagen den 3. Juli Kl. 10 Form. med Præmieuddeling og Te Deum i Kirken, hvortil d'Hrr. Gejstlige og Elevernes Forældre samt alle Skolens Venner indbydes. — Det nye Skoleaar agtes begyndt Tirsdagen den 4. Septbr.

P. M. Werhahn, Rektor.

NB. I Juli og August holdes i Sct. Andreas Kirke Søndagsgudstjenesten paa følgende Maade: Kl. 10. h. Messe med Prædiken; Kl. 7 Aftenandagt.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 1. Juli Kl. 8^{1/4} holdes i Sct. Ansgar den h. Messe for Foreningen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 27.

Søndagen den 6. Juli.

1884.

Indhold: J. L. V. Hansen. Kirkelige Efterretninger: Bonn, Brüssel, Holland, Cincinnati, Tonkin, Persien.

J. L. V. Hansen.

Mandagen den 30. Juni behagede det den almægtige Gud at bortkalde til et bedre Liv Kirketidendes mangeaarige, utrættelige og opofrende Redaktør, Past. emer. *J. L. V. Hansen*, vel forberedt og gjentagne Gange styrket ved Modtagelsen af de hh. Sakramenter, i en Alder af 74 Aar. Den Afdøde havde i 22 Aar været Præst i den lutherske Kirke, senest i Fjelstrup i Nord-slesvig, Haderslev Provsti, men vendte i Oktober 1863 tilbage til den katholske Kirke og aflagde den 31. Okt., Aftenen før Allehelgensdag, den katholske Trosbekjendelse i Kapellet i Præsteseminariet i Osnabrück, og modtog Dagen efter den h. Kommunion og Konfirma-

tionens h. Sakramente af den højærværdigste Ærkebiskop Paulus Haand.

Den Afdøde besad en overmaade hæderlig og sandhedskjærlig, men tillige meget beskeden Karakter, som Alle til enhver Tid have maattet anerkjende. Efter at han allerede i flere Aar var bleven vaklende i sin lutherske Tro paa Grund af de store *Modsigelser* i Protestantismen og den deraf følgende *Usikkerhed*, naaede han endelig ved omhyggelig og upartisk Forskning i katholske Skrifter, til Overbevisning om, at den katholske Tro maatte være den oprindelige og eneste sande af Frelseren indstiftede Lære, og besluttede sig, trods de overmaade store timelige Ofre, som dette Skridt nødvendiggjorde, til at vende tilbage til den katholske Kirke. Han ansøgte hos den danske Regering om sin Afskedigelse, hvilket selvfølgelig ogsaa strax meddeltes ham i Naade. Under de utvetydigste Beviser paa vel fortjent Højagtelse, tog han derpaa Afsked fra sine Forsatte, Embedsbrødre og sin Menighed, æret og agtet af alle Rettænkende, og overlod sit indbringende Kald til sin Efterfølger, for, i en fremrykket Alder og af svagelig Helbred, sammen med sin Hustru og to Plejebørn, at gaa en usikker Fremtid i Møde. Efter sin Konversion forlod han Hjemmet og tog Ophold i Kjøbenhavn, hvor hans Hustru og begge Plejebørnene ligeledes vendte tilbage til Moderkirken.

I næsten 20 Aar, fra 1864 indtil i Fjor, har den Afdøde uden Afbrydelse og med utrolig Opofrelse redigeret *Kirketidenden* og beriget den med mange værdifulde Artikler især om vore fædrelandske kirkelige Forhold, medens han paa samme Tid som en trofast og nidkjær Søn af vor h. Kirke stedse var beredt til i Bladet at træde i Skranken for vor h. Tro og at tilbagevise dens Modstanderes hadefulde Angreb. Endnu i Aar hjalp han, saa vidt hans Kræfter tillode det, trolig den nuværende Redaktion, saaledes ved Oversættelsen af den nylig udgivne pavelige *Encyclika* om de hem-

melige Selskaber, som blev hans sidste Arbejde, og den s. *Karl den Godes* Liv, som forberedes til Trykken, saa at Redaktionen med Rette maa beklage i ham at have mistet en opofrende, altid villig og trofast Medhjælper ved Udgivelsen af Kirketidenden.

Ved Siden af sin Redaktørvirksomhed arbejdede den Afdøde med sjælden Iver og Udholdenhed paa at berige den danske katholske Literatur med nyttige Bøger, dels som Forfatter, dels som Oversætter. Hans vigtigste Arbejde er en Oversættelse af *det nye Testaments Skrifter*, som for Tiden forberedes til Udgivelse. Manuskriptet har i længere Tid været færdigt fra hans Haand, men henligget, og har hidtil ikke kunnet udgives paa Grund af særlige Forhold. Foruden dette vigtige Arbejde har Hr. H. i sin Tid oversat og bearbejdet Schusters *Bibelhistorie* til Skolebrug, som i 1882 udkom i 2den Udgave, samt Stolz: *Rejse til det h. Land*, flere pavelige *Encyclikaer* efter den latinske Originaltext, *Perikopebogen*, o. s. v.

Det sidste større Arbejde har Hr. H. udgivet i Fjor under Titlen: *Luther og Grundtvig*, en katholsk Udtalelse i Anledning af Lutherjubilæet. Overfor en af Grundtvigianernes mest fremtrædende Ordføreres, Prof. Frederik Nielsens ubeføjede Angreb paa den katholske Kirke i et af ham udgivet „Udvalg af Luthers reformatoriske Skrifter“, troede Hr. H. sig forpligtet til en uforbeholden Udtalelse saa vel om Luther og hans Liv og Udvikling, som om Grundtvig og hans Betydning for det herværende religiøse og kirkelige Liv. Det er et Skrift, i hvilket Forfatteren med usvækket Aandskraft taler af fuld Overbevisning og med Varme og Værdighed, stedse støttende sig paa samtidige Kildeskrifter. Det sikrer den Afdøde et varigt og taknemligt Minde blandt Danmarks Katholiker.

Idet vi dybt beklage Tabet af den Hedengangne, nære vi tillige det sikre Haab, at den barmhjærtige Gud, for hvis Sag den Afdøde har bragt saa store

Ofre og stridt saa trofast indtil Enden, ogsaa vil lade Herlighedens Krone blive hans Løn. Vi anbefale hans Sjæl paa det indstændigste til de Troendes Forbøn og især til de højærv. HH. Gejstliges Memento under det h. Messeoffer. Han hvile i Fred! †

Kirkelige Efterretninger.

Bonn, 20. Juni. -- Den herværende „Deutsche Reichszeitung“ skriver: „Velgjøreren fra Nordstrand“, som især betænkte den katholske Menighed i Konstantinopel med de rigeligste Gaver, er i disse Dage død paa Øen Nordstrand. Det var den emiterede Pastor J. F. van Lierde. Gud lønne ham for den udviste Godgjørerenhed med Himlens Salighed.“

I sin Tid har den Afdøde heller ikke glemt vort Sct. Josephs Hospital paa Nørrebro. R. i P.

Brüssel. De fratraadte Ministre ere i den Grad blevne overraskede af deres Nederlag, at de end ikke fik Tid til at skaffe de smudsige Sager fra deres Regeringstid til Side. I deres Bureau findes utallige Denunciationer, som hidrøre især fra officielle Lærere og som gjøre det modbydeligste Indtryk. Her melder en Professor om sin Kollega, at han endnu stadigt hører den h. Messe; en anden meddeler Logeministeren, at hans Kollega tillader sin Hustru og sine Børn at opfylde deres religiøse Pligter, o. s. v. Angiverne vidste jo netop, at slige Sager vare svære Forbrydelser i Loge-Exellencernes Øjne. For Resten søge de Liberale af bedste Evne at bringe det katholske Ministerium Malou i Miskredit. Især klage de over Afskaffelsen af Undervisnings-Ministeriet. At det særlige Undervisnings-Ministerium, som Belgien aldeles ikke kjendte noget til i det første halve Aarhundrede af sin Bestaaen, frem for alt maatte afskaffes, er dog soleklart, eftersom det jo netop er denne liberale Opfindelse, som er Hovedaarsagen til Deficiten og Tvedragten i Landet. Kun en skamløs Perfidie kan tale om et Uvidenheds-Ministerium i Anledning af Afskaffelsen; thi Liberalismen

har ikke grundet en eneste Skole med Penge af sin egen Lomme, den har kun søgt at undertrykke og ødelægge de katholske Skoler ved sit Tyranni, medens Katholikerne i de sidste 6 Aar have grundet over 2000 Skoler med deres egne Penge.

Holland. Hvad Hollænderen hidtil sang med saa stor Begejstring: „Oranjeboom zal nimmer vergaan, zoo lang noch hemel en arde mag staan“ synes i en vis Henseende ikke mere at være berettiget. Den 21. Juni døde nemlig Kronprinsen af Holland, Alexander, Prins af Oranien. Kong Vilhelm III. af Holland er en Olding paa 68 Aar, og den eneste Arving til Tronen er for Tiden en lille fireaarig Prinsesse af Kongens andet Ægteskab med den ungdommelige Prinsesse Emma af Waldeck. Det katholske Blad „Tijd“ gjør i den Anledning følgende vemodige Bemærkninger:

„Han, det sidste mandlige Skud af en berømt Slægt, dør alene, kun omgivet af sine Tjenere og Lægerne. En Hustrus eller Søsters kjærlige Haand har ikke beredet ham Lindring og plejet ham i hans Sygdom, ingen Fader eller Moder har siddet ved hans Dødsleje (Kongen var selv syg i Karlsbad og Moderen død for nogle Aar siden), ingen Præst eller Gejstlig har søgt i Dødstimen at hjælpe ham ved Overgangen til et bedre Liv, bedet med ham og trøstet ham. Med et smerteligt Raab om Hjælp, hvilken ingen kunde yde ham, har Prinsen forladt dette Liv i sine Adjutanter, Tjeneres og Lægers Nærværelse for at træde frem for den evige Dommer. Den mandlige Linie af Huset Oranien er uddød. Her ved den aabne Grav viger enhver anden Følelse over for dyb, oprigtig Medlidenhed med det sørgelige Menneskelod, som her har fundet en ikke mindre sørgelig Afslutning. Maatte dette fyrstelige Barns jordiske Lidelser ogsaa komme ham tilgode i Guds Øjne. Fra Prinsens Baare rette vi med Bekymring vort Blik mod Fremtiden. — Den elskværdige lille Prinsesse, hidtil Kongens eneste Afkom af andet Ægteskab, er vort Fremtids Haab. Lad Revolutionen ogsaa smede nok saa mange Planer, Barnet kan fra nu af være sikker paa alle katholske Undersaatters Troskab. Maatte vi stedse vise os værdige til Guds Beskyttelse.“

Cincinnati. I denne By holdtes for nogen Tid siden et storartet Møde til Forsvar for Propagandaen. Selve denne store Bys Mayor (Borgmester) Stephens, en

Protestant, førte Forsædet. Blandt Vicepræsidenterne befandt sig de protestantiske Herrer Markbreit og Hy-Haacke, begge Redaktører for store liberale Blade, samt den jødiske Rigmand Seasongood. Forskjellige fremragende Personligheder havde sendt Bifaldstelegrammer, blandt Andre: Gouvernøren for Ohio Geo Headly, den Deputerede ved Kongressen John Tollet, Senatoren Cox o. s. v. Dommeren Fitzgerad begyndte med en overordentlig skarp Tale, efter ham fulgte Præsidenten Stephens, saa Rev. Mackey, Redaktør Hy Haacke, Franziskanerpateren Max Schæfer og tilsidst den vantro Rektor for Universitetet, Vickers, der med glødende Veltalenhed holdt Slutningstalen og erklærede: „Ingen er værd at kaldes det frie Amerikas Borger, som ikke protesterer mod dette Nidingsværk af den italienske Regering.“

Tonkin. Om den Skjæbne, som Tonkins Kristne fristede, forinden de franske Tropper erobrede Landet, skriver P. Tanet til Mgr. Puginier, at Patrene Gelot og Reval ere halshuggede, P. Manissol skudt, omtrent 26 Kateketer nedsablede og alle de Kristnes Huse udplyndrede og nedbrændte. Et andet Sted bleve de franske Missionærer Seguret og Antoine samt 22 Kristne myrdede. I det Hele bleve i de to Distrikter af Laos 60 Menigheder plyndrede og 32 Kirker nedbrændte; omtrent 4000 Kristne flygtede fra deres Boliger og flakke nu om i Bjærgene. Den Mand, der overbragte Mgr. Puginier dette Brev, var en hel Maaned paa Rejsen, han rejste kun om Natten, igjennem Skove, der vare opfyldte af vilde Dyr og svævede stadig i Dødsfare. P. Tanet omkom siden efter ogsaa selv med alle sine Kateketer; om han blev dræbt af Menneskene eller af Sult og Elendighed, vides endnu ikke.

Persien. I Anledning af Udnævnelsen af en ny apost. Delegat for Persien, har Shahen, som vi allerede meddelte i Nr. 25 af dette Blad, rettet en Skrivelse til den h. Fader. Vi meddele her Ordlyden af denne ejendommelige, østerlandske Korrespondance. Solrigets Behersker skriver: „Til Hans Hellighed Kristenhedens Overhoved, den højtærede og ophøjede Pave (très honoré et très illustre Pape). — Brevet, hvormed de bærede os, er naaet til vor kejserlige Person. Vi have indbudt Monsgr. Thomas til en privat Avdients og æret ham

med vor kejserslige Velvillie. Hele Verden kjender Vor Velvillie overfor alle Trosbekjendelser, som bestaa under Vor Højmodigheds Skygge og i Kraft af Vor Villie, og det falder derfor af sig selv, at Vor Beskyttelse ogsaa nødvendigvis udstrækker sig over de Kristne, som leve i Vort Rige. Den kejserslige Beskyttelse og kejserslige Velvillie vil lige saa lidt nu, som forhen, mangle dem og deres Præster, saafremt de da ikke handle imod Loven. Jeg har befaleet Øvrighederne at vaage omhyggeligt over den kristne Befolknings gamle Rettigheder og at yde den Hjælp og Understøttelse. Ligesom Deres Hellighed saaledes haaber jeg ogsaa, at den nuværende Ærkebiskop vil vinde Vor Agtelse, ligesom hans Forgængere gjorde, og at han vil gjøre sig Umage for til enhver Tid at opretholde den gode Forstaaelse og knytte endnu fastere de Baand, som forener vort Hof med Deres. Jeg forsikrer paany Deres Hellighed om min personlige Agtelse og jeg ønsker af ganske Hjærte, at Deres Pontifikat maa vare i mange Aar; ligeledes haaber jeg, at De ikke vil glemme mig i Deres Bønner“. — Givet i Teheran-Paladset, den 29. Safar i Vort 37. Regeringsaar. Undertegnet: Sultan Nasredin Shah Kadschar, som stoler paa Tilgivelsens Gud.“

Jesu Hjærte.

„Ligesom Jesu h. Hjærte er Kilden til al Velsignelse, saaledes vil det ogsaa til Overflod meddele disse Velsignelser paa alle Steder, hvor der findes et Billede af dette guddommelige Hjærte.“

„Det guddommelige Hjærte vil være Midler mellem Gud og Menneskene; thi det er almægtigt, i Stand til at skjænke dem Fred, afvende Guds Straffedomme og opnaa os Barmhjørighed.“

„Jesu tilbedelsesværdige Hjærte ordner Alt med Godhed og Mildhed og tillige med Magt og Styrke.“

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 6. Juli. 5te Søndag efter Pinse. Maria Besøgelse. 3. Kvartalskollekt af Peterspenge for A. 1884.) —

7. M. Votivofficium af Sct. Ansgar. — **8. Ti.** Elisabeth, Dronning og Enke. — **9. O.** Martyrerne i Gorkum. — **10. To.** Felicitas med sine syv Sønner, Martyrer. — **11. F.** Veronika af Juliani, Jomfru. — **12. L.** Johannes Gualbertus, Bekjender.

Søndagen den 13de Juli. — 6. Søndag efter Pinse.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
 „ 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
 „ 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülov-
 vejen 28.
 „ 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffen-
 feldtsgade 44.
 „ 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
 „ 10 h. Messe med Præd. i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
 „ 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
 Efterm. Kl. 7 offentlig Andagt i Sct. Andreas Kirke i Or-
 drup
 „ 6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
 „ 6½ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
 „ 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet,
 Bülovvejen 28.
 „ 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 7¾ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
 „ 8¼ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
 „ 7½ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8½ Eftm.

I Noviciatet, Bülovvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8 Lørdag Aften Kl. 6—8.

Maria-Congregationen for Ynglinge afholder Fælleskommunion i Sct. Knuds Kapel Søndagen d. 13. Juli. Kl. 8.

Udkommen er og faas i Kommission hos Hr. Universitetsboghandler Andr. Fr. Høst & Søn i Kjøbenhavn:

Axel Whitte: Fædrelandshistorie for Skolen og Hjemmet.
 Pris pr. heftet Exemplar 65 Øre,

I samme Kommission faas: Leo XIII, Encyclika om de hemmelige Selskaber. Pris 25 Øre.

Sammesteds faas ogsaa Leo XIII's Encyclika imod Socialismen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmågergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 28.

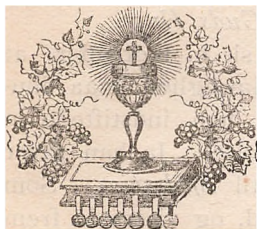
Søndagen den 13. Juli.

1884.

Indhold: Kristi Legemsfest. Kirkelige Efterretninger: Ordrupshøj. Kjøbenhavn, Randers, Paris, Brüssel.

Kristi Legemsfest i en katholsk Landsby.

Special-Korrespondents.

I over 30 Aar har jeg ikke mere bivaanet *Kristi Legemsfesten* i min Fødeby, hvor jeg i mine Ungdomsaar med Fryd fungerede ved Røgelsekarret under den højtidelige Procession. Det var mig derfor en stor Glæde i dette Aar at kunne deltage i Festen. Og da uden Tvivl kun faa af „Kirketidende“s Læsere have set Kristi Legemsfest-Processionen i en ægte katholsk By, hvor Herren tør træde udenfor Kirkens Dørtærskel og offentlig modtage sit Folks Hylding paa Gaderne, saa vil det maaske være dem kjært at høre noget nærmere derom.

Kristi Legemsfesten er Kirkens højtidelige Bekjendelse af Kristi sande, legemlige Nærværelse i det allerhelligste Altrens Sakrament, de Troendes glade Tak-

sigelse for dette h. Sakramentes Indstiftelse og for alle de Naadegaver, vi have modtaget ved det. Kristus har sagt, efter at han havde taget Brødet i sine hh. Hænder: „*Dette er mit Legeme, som hengives for Eder*“. I samme Øjeblik var Brødet ikke mere Brød, men ved Jesu Almagtsord var det blevet hans sande, virkelige Legeme under Brødets Skikkelse. Brødets *Væsenhed* var bleven forvandlet, til hans h. Legeme, og dette Legeme vedblev at være tilstede der indtil det var nydt af Apostlene. Ligeledes blev Vinen forvandlet til hans h. Blod; og tillige *hengav* han sig, *ofrede* sig for os under Brødets og Vinens Skikkelse.

Det samme sker daglig paa vore Altere. Paa Jesu Ord, som Præsten i hans Navn udtaler i *den h. Messe*, bliver Brødets Væsen forvandlet til Kristi Legeme, Vinen til Kristi Blod. Jesus, vor Gud og Konge, bor midt iblandt os, paa vore Altere; og da Sakramentet altid bevares i vore Tabernakler, saa have vi vor guddommelige Frelser altid nærværende iblandt os, virkelig og væsentlig, som Gud og Menneske; vi tilbede ham, besøge ham; kort sagt, vi finde ham legemlig i vore Kirker, som derfor i Sandhed ere *Guds Huse*.

Her fornyer han ogsaa daglig sit h. Korsoffer, at vi med levende Tro, Haab og Kjærlighed maa ihukomme det og høste Naade deraf: han indstiftede jo Sakramentet til sin Døds Ihukommelse. Ja han giver os endog sit h. Legeme og Blod til *Sjælespise*. Som *Offer* træder han for os hen til Gud, og vi træde frem ved ham, tilbede Gud, takke Gud, forsone og bønfalde Gud ved ham. Som *Sjæleføde* faa vi Guds herligste Gave, Jesus Kristus, Guds Søn selv, som det sikreste Paarit paa alle Naadegaver. Kristi legemlige Nærværelse i Altrets helligste Sakrament som vort Offerlam og vor Sjæleføde, dette er det største og vidunderligste Mysterium af Guds, vor Frelasers Kjærlighed til os. Jesu sande Nærværelse i det h. Sakramente bringer os i det inderligste Naadesamfund med Gud, og dette h.

Sakramente er Midtpunktet for vor offentlige Gudsdyrkelse.

Denne naaderige Hemmelighed ihukkommes daglig baade ved Kirkens offentlige Gudsdyrkelse og ved de Troendes Andagt. Dog var det i sin Orden, at Kirken i en højtidelig Fest udtrykte sin Glæde over og Taknemlighed for det h. Sakramentes Indstiftelse og for alle de Naadegaver, som vi modtage deraf: dette er „*Kristi Legemsfesten*“.

Denne Fest fejres ikke blot indenfor Kirkens Mure, men vi føle ogsaa Trang til paa offentlig Gade at bejende Jesu Nærværelse i Sakramentet og offentlig at prise vor Gud og Konge. Kristi Legemsfesten er Kristi Triumffest i hans Menigheder, som opbyde alt for at hylde ham som deres kjærlige Gud og Frelser. I det Efterfølgende vil jeg søge at vise, hvorledes jeg saå den blive fejret i en Landsby paa 1300 Sjæle. Den fejres omtrent paa samme Maade overalt i de katholske Menigheder, hvor Religionens Kultus kan fremtræde offentlig.

Allerede otte Dage før Festen saå jeg Grupper af unge Piger komme fra Skovene med prægtigt Mos til Guirlander og andre Prydelser til Kirken og de fire Altre, som enkelte Familier og deres Naboskab oprejse paa Gaderne, hvor Processionen skal drage forbi. Dagen før Festen gaa Mændene til Skoven, for at hente store Grene til dermed at smykke deres Huse, og Kvinderne for at hentø Blomster og Blade til at bestrø Gaderne med. Der bruges særlig en lille Plante, som findes i Mængde i vore Skove, med gule Blomster, som ligne en lille Sko, og som ret betegnende med Hensyn til Kristi Legemsfesten i Folkemunde kaldes „Vor Herres smaa Sko“. Paa Festdagen have en Del Mænd travlt med at smykke de forskjellige Altere paa Gaderne, og man kappes om hvert Sted at gjøre det sindrigst og smukkest. Gaderne blive bestrøede med Blomster og Grønt, Husene pyntes med grønne Kviste, paa

enkelte Steder, hvor Pladsen tillader det, opstiller man hele Træer eller smaa Altere med Blomsterbuketter og Billeder. Der er Røre i hele Byen, alle forberede sig til den højtidelige Gudstjeneste. Selve den nye prægtige Kirke, som vilde være en Prydelse for en Hovedstad, var festligt smykket.

Efter Højmessens istemmes den festlige Kirkehymne til det hh. Sakramente: „Pange lingua gloriosi corporis mysterium“, og Processionen sætter sig i Bevægelse, idet den drager ud af Kirken. Foran bæres Korset, Frelsens Banner, vor himmelske Konges og Dommers Tegn. Derpaa følge to Faner, og bag dem gaa Ynglingene i to Rækker, fra de smaa Drengene paa 5 Aar og indtil de voxne ugifte Mænd. Imellem dem bæres af fire udvalgte Drengene den h. Aloysius', Ungdommens Patrons Statue. Paa enkelte Steder bæres ogsaa en Skytsengels Statue. Saa komme atter to Faner, efter hvilke de smaa Piger følge og de voxne ugifte Kvinder. De følges af Jomfruernes Rosenkransforening i hvide Klæder med en hvid Krans paa Hovedet. Fire af dem bære den h. Gudsmoders Statue. Efter dem komme endnu en lang Række af smaa Piger i pyntelige hvide Kjoler med Lilliebuketter i Hænderne, Symbolet paa den jomfruelige Kyskhed, eller bærende et lille Lam som Symbol paa det uskyldige Guds Lam, som følger efter dem i det allerh. Sakramente.

Derefter fulgte et Sanger-Kor paa cirka 30 Mænd og Drengene, som sang forskellige firstemmige Sange under hele Processionen. De fulgtes af Ministranterne, som med Orden og Precision svingede Røgelekarrene og strøede Blomster foran Sakramentet, medens andre bare Lysestager. Umiddelbart efter Ministranterne kom Præsten med det allerh. Sakramente i Monstransen under en prægtig Baldakin, som bæres af fire udvalgte Mænd af Menigheden, iførte lange røde Kaaber.

(Sluttes.)

Kirkelige Efterretninger.

Ordrupshøj. Torsdagen den 3. Juli afholdtes efter endt Examen den aarlige Præmieuddeling til Eleverne paa St. Andreas Kollegiet. Den højærv. Hr. Præfekt holdt i den Anledning en Tale i Kirken til Eleverne, idet Hans Højærværdighed mindede om den Glæde, der idag maatte opfylde alle flittige Elever. Som Porten til Sommerferien var denne Dag et glad Moment i Disciplenes Liv. Snart skulde de nu atter gjense deres Forældre og de vilde da modtage en Faders og Moders Roes for den gode Karakterliste, som de medbragte til Hjemmet; de vilde gjensé deres Søskende og blive bestormede af dem med Spørgsmaal om alt, hvad de havde oplevet i det henrundne Skoleaar; de vilde gjensé deres Hjem og atter færdes paa alle de gamle velbekjendte Steder i de hjemlige Omgivelser, som stedse vakte de kjæreste Minder hos dem om deres lykkelige Barndoms Dage. Ja med Rette var denne Dag et glad Moment for de flittige Elever, hvilke han vidste udgjorde det langt overvejende Flertal paa Kollegiet. Men for dem, der muligvis ikke havde benyttet den kostbare Tid som de burde i det henrundne Skoleaar, maatte denne Dag være en Opfordring til at opvække hos sig gode Forsætter for Fremtiden. Med Flid og Iver maatte de efter Ferien tage fat paa deres Gjerning, for at indhente det Forsømte.

Men paa en saadan Dag havde Eleverne ogsaa al Grund til at være taknemlige og til af ganske Hjærte at istemme den ældgamle Takkehymne „Te Deum“. Først og fremmest var det Gud den Almægtige, som de maatte takke, fordi han havde lagt sin Velsignelse til deres Stræben efter at gaa fremad i Visdom, Kundskab og Dyd. Dernæst var det Forældrene, som ved Guds Bistand havde set sig istand til at lade dem nyde den gode Undervisning. Hvor ofte var det ikke forbunden med de største Ofre for Forældrene; men de gjorde alt for deres Børn, arbejdede og sparede for at hjælpe Børnene til timelig og evig Lykke, ved at forskaffe dem en god Undervisning. Hellerikke Lærerne maatte de forglemme. Som Forældrenes Stedfortrædere opofrede disse sig ogsaa for Eleverne og skjænkede dem deres hele Tid, idet de med Omhu og

Dygtighed aabnede deres Elevers Forstand for nyttige Kundskaber og tildannede deres Hjærte for det Gode og Skjønne. Endelig maatte de ejheller glemme den ædle Velgjørerinde, uden hvis Bistand det store og skjønne Kolleg neppe vilde være blevet til. De maatte vise hende deres Taknemlighed især ved at bede for hende. Hans Højærværdighed sluttede sine Ord med det Ønske, at Eleverne maatte vende tilbage til Kollegiet i September lige saa gode, fromme og ufordærvede som idag ved Sommerferiens Begyndelse. Hele Højtideligheden, til hvilken der havde indfundet sig ikke saa faa af Børnenes Forældre og Skolens Venner baade fra Ordrup og Hovedstaden, sluttede med „Te Deum“ og den sakramentale Velsignelse.

Kjøbenhavn. I lørdagen den 5. Juli jordfæstedes fra Sct. Ansgars Kirke afdøde Past. emerit. J. L. V. Hansen. Den højærv. Hr. Præfekt fejrede den højtidelige Sjælemesse og forrettede alle Funktionerne i Kirken, medens Sognepræsten, højærv. Hr. Pastor Bøhmer foretog Jordpaakastelsen paa Kirkegaarden. I sin Tale over Kirkens Ord: „Herre, giv ham den evige Hvile, og lad det evige Lys lyse for ham“, mindede Hr. Præfekten først om Døden i Almindelighed som den der bringer den Kristne Fred og Hvile. Paa Jorden gaves der ingen sand, ublandet Fred og Hvile; den kunde kun Døden og Evigheden skjænke Mennesket. Men ikke desto mindre var det dog ogsaa en fuldstændig fejlagtig Opfattelse af Guds uendelige Retfærdighed og Himlen, naar man troede, at enhver Afdød strax vilde være istand til at indgaa til denne himmelske Fred og Hvile. Gud dømte ganske anderledes og langt strængere end vi Mennesker dømte, han saå med ganske andre Øjne end vi; thi han var den uendeligt hellige og retfærdige Gud. Det var derfor en Trøst for den katholske Kristen at vide, at der fandtes et Renselsessted, en Skjærsild efter Døden, hvor den Retfærdige endnu kunde afsone alle de mindre Fejl og Ufuldkommenheder, som han nuligvis maatte have taget med sig over i Evigheden. Og for de Efterlevende en Trøst, at de endnu stode i det inderligste Samkvem med de Hensovede, idet de ved deres Forbøn kunde hjælpe den Hedengangne i dette Renselsessted.

Hans Højærværdighed gik dernæst over til at om-

tale selve den Afdødes Person, den ærværdige Olding og kjære Ven, om hvis Baare vi idag vare forsamlede. Han vilde fatte sig kort, da han vidste, at det stred imod den Hensovedes Ønske, om han her vilde staa og rose ham. Men Et maatte og skulde siges: den Afdøde havde i Sandhed været en Mand i dette Ords bedste Betydning, besjælet af stor Beskedenhed, men tillige en Mand af Karakter, som til enhver Tid havde fulgt sin Overbevisning og aldrig lagt Skjul paa den. Hr. Præfekten sluttede sine Ord med at bringe den Afdøde et sidste Farvel fra den Afdødes Hustru, som med saa omhyggelig Kjærlighed havde vandret ved hans Side; fra Plejebørnene, af hvilke den ene nu tjente Gud ved Kjærlighedsgjæringer i den h. Ordensstand (som Sct. Josefssøster i Aarhus), og for hvem han stedse havde været en opofrende og kjærlig Fader; fra sig selv og Gejstligheden, hvem han trolig havde staaet bi i saa mange Aar i Kampen mod Vantro og Vrangtro baade ved sit Ord og sin Pen; fra alle hans Venner og Bekjendte, samt fra hele Menigheden, som han stedse havde opbygget ved sit Exempel og sin ydmyge Beskedenhed.

Efter Gudstjenesten, under hvilken Sangforeningen sang den latinske Requiems-Messe, bares Kisten ud af Kirken af Kirkeforstanderne, flere Medlemmer af Menigheden samt den Afdødes Venner. Blandt de mange Kranse, som bedækkede Baaren, bemærkedes en smuk Palmekrans fra Forstanderskabet og en lignende fra Formanden for Ansgariusforeningen. Sjælemessen overværedes foruden af den Afdødes Hustru og nærmeste Slægtninge, ogsaa af mange Venner og Bekjendte, alle de Gejstlige i Hovedstaden og flere fra Kollegiet paa Ordrupshøj, samt mange af Menighedens Medlemmer.
R. I. P.

Randers. Fra Pastor, Dr. theol. H. Niehaus er der indløbet en Takskrivelse i Anledning af den kjøbenhavnske Menigheds Deltagelse i Pastorens 25-aarige Præstejubilæum d. 18. f. M. Hr. Pastoren udtaler i samme sin Tak for de modtagne værdifulde Gaver, den pragtfulde Messébog, den smukt udskaarne Messepult og for den fra Indsamlingen tiloversblevne ikke ubetydelige Pengesum; men især dog for dette nye Bevis paa Kjærlighed, der har glædet ham meget. Til Gjengjæld lover Pastoren at bede for Giverne og

alle, der have mindet ham paa hans Højtidsdag, at Gud vil velsigne dem og deres Familier og skjænke dem saadanne Goder, som tjene til deres evige Frelse.

Paris. Kolera-Epidemien i Toulon og Marseille, som er i stadigt Tiltagende, bringer de katholske Ordenssøstre og deres Sygepleje atter i Ære blandt de vantro Republikanere i Frankrig. Den radikale Borgmester i Toulon har i al Stilhed atter forsynet Byens Hospitaler med barmhjærtige Søstre og anmodet Søstrenes Foresatte om at sende endnu flere. Ogsaa i Paris har man i Anledning af den truende Fare for Koleraens Indførelse i Hovedstaden foreløbig givet Afkald paa at udvise Søstre af de Hospitaler, som endnu vare blevne forskaanede for den vantro Paul Berts „Heltegjerninger“ paa Kulturkampens Omraade.

Brüssel. Efter det hidtil bekjendte Udfald af Valgene til Senatet ville Katholikerne i al Fald faa en Majoritet af 17 Stemmer.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 13de Juli. — 6. Søndag efter Pinse. — 14. M. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer. — **15. T.** Apostlenes Deling. — **16. O.** Karmel-Skapularfest. — **17. To.** Alexius, Bekjender. — **18. F.** Kamillus af Lellis, Bekjender. — **19. L.** Vincents af Paul, Bekjender.

Søndagen den 20de Juli. — 7de Søndag efter Pinse. Hieronymus Emiliani, Bekjender.

Maria-Congregationen for Ynglinge afholder Fælleskommunion i Sct. Knuds Kapel Søndagen d. 13. Juli. Kl. 8.

Vincentsforeningen. Lørdagen d. 19. ds., den h. Vincents af Pauls Fest, læses den h. Messe Kl. 8 $\frac{1}{4}$, i Sct. Ansgar for Foreningen, og Søndagen derefter, den 20. ds., afholdes det tredie Generalmøde, hvortil ogsaa Frederiksberg-Konferentsen samt alle Æresmedlemmer herved indbydes.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 29.

Søndagen den 20. Juli.

1884.

Indhold: Kristi Legemsfest. Har De 100 Børn? Kirkelige Efterretninger: Rom, London.

Kristi Legemsfest i en katholsk Landsby.

Special-Korrespondents.

(Sluttet.)

Efter det Allerehelligste komme Mændene, først Avtoriteterne, derpaa følge Kvinderne, alle i to Rækker og adskilte i forskjellige Hold ved Faner, som bæres foran hvert Hold. Blandt Mændene bæres ogsaa ofte den h. Josefs Statue, blandt Kvinderne den h. Anna's, Mariæ Moders, Billede. Alle uden Undtagelse, baade Voxne og Børn, Mænd og Kvinder, bede højt, afvexlende paa hver Side, Rosenkransbønnen under hele Processionen.

Saaledes bevægede hele Menigheden sig i festlig Procession gennem Byens festlig smykkede Hovedgader under Bøn og Sang, med Frelseren i sin Midte, for at hylde ham som sin Gud og Konge, for at bønfalde ham om hans Velsignelse og vise ham sin Glæde

og Taknemlighed over at have ham saa nær hos sig i dette højhellige Sakramente.

Naar Præsten var ankommen med Monstransen til et af de fire Altere, som vare oprejste i Gaderne, prægtigt smykkede og omgivne af høje Grantræer, stansede hele Processionen. Monstransen med det allerhelligste Sakramente blev sat paa Alteret og incenseret, hvorefter en Præst sang Begyndelsen af et af de fire Evangelier, til Minde om, at disse fire hh. Bøger alle vidne med hverandre om Jesu Kristi sande Nærværelse i det højhellige Sakramente. Efter en Sang af Koret og en Kirkebøn meddelte Præsten den højtidelige Velsignelse med det højhellige Sakramente. Under dette højtidelige Øjeblik ligger hele Processionen paa Knæ i stille Tilbedelse og Bøn, Kirketaarnets mægtige Klokker lade deres Røst høre, og flere smaa Kanoner, opstillede paa Byens Torv, forkynde ved deres Torden, at Gud, vor Herre og Konge er nærværende og velsigner sit Folk, som bekjender og tilbeder ham og sætter sin Tillid til ham. Da falder ogsaa hver Moder, som ikke har kunnet forlade Huset og bivaane Højtiden, paa Knæ tillige med sine smaa Børn; hun lader dem folde Hænderne og bede om Herrens Velsignelse. Den Syge rejser sig efter Evne paa sit Sygeleje, for at tilbede sin Gud og Frelser og for at bønfalde ham om hans Velsignelse.

Dette er *Kristi Legemsfesten* i en katholsk Menighed, som offentlig tør bekjende og hylde Frelseren i hans Kjærligheds Sakrament. Hvor herlig er ikke den katholske Kirke i Modsætning til Protestanternes tomme og øde Kirker! Den katholske Kirke har i Sandhed Kristus levende, velsignende med sig. Han er os nær, ja midt iblandt os, for at ogsaa vi skulle komme ham nær med fromme, elskende Hjærter, tilbede ham, søge Raad hos ham, fejre hans h. Døds Ihukommelse, ernære og styrke os med hans h. J. J. J.

og Blod, for at vor Kjærlighedsforening med ham maa være fuldkommen.

Jesu Kristi sande Nærværelse i det allerhelligste Sakramente er Kirkens højeste Ære og rigeste Naadekilde. Vore i Troen fraskilte Brødre kunne ikke fatte denne Hemmelighed og have følgerig heller ikke den ringeste Forstaaelse af den katholske Gudstjeneste, af det h. Messeoffer, som netop er *Religionens fuldkomneste Udtryk* og Virkeliggjørelse, vi kunne tænke os: *Guds* virkelige Nedladelse til os i Kristus, for at drage os til sig og meddele os sine Naadegaver, og fra *Menneskets* Side, Guds fuldkomneste Tilbedelse og Bøn i Kristus; med andre Ord, det inderligste Samfundsliv mellem Gud og Mennesket i Kristus.

Hvorfor søge de ikke at kjende den katholske Kirkes virkelige Lære? De ligne heri smaa Børn, som ogsaa med nysgjerrig Interesse og en vis Ærbødighed se paa Gudstjenestens Ceremonier i vore Kirker, uden at tænke paa nogen dybere Betydning. De gaa med den selvtilfredse Tanke ud af vore Kirker: *nu kjender jeg den katholske Kirke og dens Gudstjeneste*, og have dog ingen Anelse om dens indre Kjærne og Væsen. Kunde en Hedning, som aldrig havde set eller hørt noget om Kristendommen, men tilfældig bivaanede en katholsk højtidelig Gudstjeneste, ikke tale derom med samme Forstand, Indsigt og Ærbødighed? Dersom de blot vilde kunne forestille sig, at vor Gudstjenestes Grundlag og Brændpunkt er *Kristus selv*, altid legemlig til Stede som vor Ypperstepræst, vort Offerlam, vor Forløser og Forsoner, — saa vilde de vel kunne forstaa, hvorfor den troende Katholik ydmygt besprænger sig med Vievand, naar han træder ind i Kirken og beder om Hjærtets Renselse, hvorfor han strax falder paa Knæ i Tilbedelse foran Alteret; hvorfor han i en Times Tid knæler der i stille Bøn, baade under den højtidelige Gudstjeneste og udenfor Gudstjenesten; de vilde forstaa, hvorfor vi efter Evne smykke vore Kir-

ker og Altere; hvorfor Gudstjenesten forrettes med al mulig Højtidelighed og Ærefrygt. Man finder det jo naturligt og i sin Orden, at der foretages Ceremonier og afholdes højtidelige Optog og Processioner, naar Kongen besøger en af Landets Byer; men Jesus Kristus er mere end en jordisk Konge. Vilde man granske den katholske Kirkes Lære, da vilde man ogsaa forstaa den store Glædes-Højtid, som bringer de katholske Menigheder i frejdig Bevægelse paa *Kristi Legemsfesten*.

J. C. L.

„Har De 100 Børn?“

For nylig, saaledes fortæller den franske Pater Joseph, Grundlæggeren og Direktøren for Vajsenhuset i Douraine, steg jeg paa en af mine apostoliske Rejser ind i Toget ved Byen Cyloz. Næppe havde jeg taget Plads, før en fint klædt Herre ogsaa steg ind i samme Vogn. Synet af en katholsk Præst syntes uden Tvivl at ærgre ham; thi det varede ikke længe, førend han begyndte at slaa om sig med en hel Del af de talrige Elskværdigheder imod Gejstligheden, som man daglig kan læse i de liberale og slette Aviser i alle Lande. Jeg var først beskjæftiget med mine Breviarbønner, indtil Herren pludselig, uden Tvivl tirret ved min rolige Optræden, begyndte at angribe de Gejstliges Cælibat, så paa mig, og direkte spurgte mig, hvorfor jeg ikke giftede mig. — „Fordi jeg ikke føler Lyst dertil“, svarede jeg simpelthen, „og siden hvornaar maa Menneskene da gifte sig imod deres Villie? Forøvrigt har De stillet et Spørgsmaal til mig, min Herre, tillad nu ogsaa at jeg retter et Spørgsmaal til Dem: Hvorfor i al Verden ønsker De da, at jeg skulde gifte mig?“

„Hvorfor?“ lo han, „naturligvis, det er dog soleklart, for at De kunde have en Familie og Børn!“

„Børn! Nu godt, naar det er alt, da har jeg nok af dem“.

„Hvorledes?“ gjentog han forundret, „De har Børn?“

„Javel, min Herre!“

„Hvormange?“

„Omtrent Hundrede!“

„Hundrede Børn har De?“

„Ja det er ganske i sin Orden“.

Jeg viste ham mit Visitkort som Vajsenhus-Direktør; og jeg har næppe nogensinde før eller efter sét en Mand saa grundigt miste sin Fatning, som det nu hændte min Ven. „Jeg sér det er Vajsenbørn“, sagde han forlegent, „men hvormed ernærer De alle disse Børn?“

„I mit Ansigts Sved ved mit Arbejde og ved deres Almisser, som endnu have Hjærte for disse stakkels Børn. Men, véd De hvad“, vedblev jeg, „dersom jeg var gift, saa maatte jeg give Afkald paa denne sure Beskjæftigelse, for at beskjæftige mig med min egen Familie, og disse stakkels Børn, som i Verden hverken have Forældre eller Hjem, vare da alle fortabte!“

„Det er sandt“, sagde han, „hvad De der gjør, er meget ædelt og smukt“. Derpaa tog han sin Portemonnaie frem og gav mig et 20 Franksstykke med de Ord: „Tillader De, at jeg ogsaa bidrager Noget til Deres Værk“.

Jeg tog gjærne imod det, gav ham Haanden og sagde til ham med et venligt Smil: „Der sér De selv, min Herre, De gjør Dem selv langt værre end De er. De har to Fejl. Den første er, at De kun læser slette Aviser og slette Bøger, og den, som kun hører èn Klokke, han hører ogsaa kun én Lyd. Den anden Fejl er, at De for sjældent besøger Præsten og for lidt tager Vare paa ham, ellers vilde De nok have opdaget, at Præstens Hjærte er Jesu Kristi Hjærtes Stedfortræ-

der, som saaledes ved et Menneskes Hjærte elsker alle sine Brødre. Men at elske, vil ikke blot sige, at hengive sine Penge, sit Gods, men ogsaa sig selv. Var jeg gift, saa kunde jeg hverken gjøre det ene eller det andet. Ophæver De derfor Cælibatet, saa gives der hverken Præster eller Religion mere“.

Desværre vare vi nu ankomne til Stationen, hvor vi maatte skilles ad. Men jeg følte, at jeg havde gjort noget godt imod denne Mand, ogsaa derved, at jeg havde givet ham Lejlighed til at øve en kristelig *Kjærlighedsgjærning*.

Dersom en eller anden af Kirketidendes Læsere eller Læserinder skulde ønske at øve en lignende Kjærlighedsgjærning, henvise vi dem med Fornøjelse til Hr. Partikulier *Grüders* Indsamling til et lignende *Børnehjem*, idet vi tillige minde dem om Frelserens Ord: „Hvad I have gjort imod den mindste af disse mine Brødre, det have I og gjort imod mig“. —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 5te December d. A. bliver det 300 Aar siden, at Maria-Kongregationens Hovedforening blev oprettet i Rom af Pave Gregor XIII. I denne Anledning har den hellige Fader ved en apostolisk Skrivelse af 27de Maj d. A. bevilget, at alle Medlemmer af Marie-Kongregationerne kunne vinde fuldkommen Aflad paa selve Trehundredeaarsdagen eller paa den Dag, som deres Præses bestemmer til Højtideligholdelsen af dette Jubilæum, — paa den dobbelte Betingelse, at de 1) efter værdig Annæmmelse af Bodens og Alterets Sakramenter besøge Kongregationens Kirke eller Kapel for der andægtig at bede efter den hellige Faders Mening, nemlig om Fred, Vranglærdommens Udryddelse, Syndernes Omvendelse og Kirkens Ophøjelse, — 2) i det Mindste 5 Gange have taget Del i den Andagtsøvelse, der skal holdes i de 9 Dage, der gaa forud for Højtideligheden. Skriftefædrene

faa udvidet Fuldmagt til at absolvere Kongregationens Medlemmer fra Synd og kirkelige Straffe samt til at ændre deres Løfter, som det i Almindelighed kun plejer at ske, naar der udstedes en Jubilæums-Aflad.

I den anførte Skrivelse siger Paven om vedkommende Kongregation, at den vistnok indtager en fremragende Plads blandt de velsignelsesrige marianske Foreninger. Inden kort Tid udbredte den sig over hele Jorden og nufortiden har den sine Forgreninger i alle, selv de fjærneste Lande hinsides Verdenshavene. I Sandhed! for kun at nævne det 17de Aarhundrede, talte Maria-Kongregationen i dette Aarhundrede blandt sine Medlemmer 73 Kardinaler og 7 Paver: Urban VIII, Alexander VII, Klemens IX og X, Jnnocens X og XI og Klemens XI. Endvidere var der dengang blandt Medlemmerne af Kongregationen 2 Konger af Sverrige og Polen, Sigismund III og Johan Casimir; 1 Konge af Polen, Ladislaus IV; 4 Prinser af Huset Bourbon; 3 bayerske Prinser; 1 Hertug af Savoyen; flere østerrigske Ærkehertuger. Kong Johan af Portugal lod 1643 en Maria-Kongregation oprette blandt sine Hoffolk og holdt selv som Præfekt ikke sjældent religiøse Foredrag for dem. Kejser Ferdinand II skrev, før han bar Kejserkronen, egenhændig i Kongregationens Album: „Ferdinand, Konge af Ungarn og Bøhmen, Ærkehertug af Østerrig, Medlem af Foreningen til Ære for den saligste Jomfru Maria, til hvis Varetægt jeg stedse anbefaler mig, den 7de November i Herrens Aar 1618“. Da han var bleven Kejser, lod han sig indskrive paa ny og besjælet af Tillid til Guds Moder erklærede han hende højtidelig for „sine Tropers øverste Kejserinde“. Kejser Ferdinand III erklærede skriftlig: „Jeg bekjender gjerne at jeg hører til en Forening, som er opkaldt efter Dig, ophøjede Jomfru. Jeg anbefaler til Dig mig og Mine, min Gemalinde og mine Børn, det romerske Rige, hvilket Gud har sat mig til at styre, mine Arveriger, mine Under-saatter og mine Hære, der staa i din og din Søns Ære. Jeg vil altsaa være Din, o Maria; og alle Mine skulle være Dine, mine Lande og Riger samt Kejserdømmet, Folkene og Hærene. Beskærm da dem; sejr du ved dem; vær du deres Dronning og Kejserinde. Det lover jeg, som er din ved Hengivenhed og af Billighed. 1640. Ferdinand“.

London. Ifølge „Pall Mall Gazette“ udkom i disse Dage en ny Udgave af Mr. Gordon Gormans Liste over „Vort Aarhundredes romerske Konvertiter i England“. Navnene paa Konvertiterne ere ordnede under forskjellige Rubriker: „Højeste Adel“, „Mindre Adel“, „Hæren“, „Oxford“, o. s. v. Af de forskjellige Stænder har Hæren ydet det største Antal Konvertiter, nemlig 150, Marinen det færreste, 29. Oxford Kollegiet møder med 296 Konvertiter og Cambridge med 148. De fem „Colleges“ som staa i Spidsen ere: Christ Church med 39 Konvertiter, Exeter (30), Oriol (25), Baliol (20), Brasenose (20). Den nuværende Rektor for den katholske Kirke i Oxford, P. Parkinson, hørte, som det synes, til Universitetet i Cambridge og har tidligere været protestantisk Præst; ved sin Konversion var han Vikar i Wakefield.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 20de Juli. — 7de Søndag efter Pinse. Hieronymus Æmiliani, Bekjender. — **21. M.** Henrik, Kejser og Bekjender. — **22. Ti.** Maria Magdalena. — **23. O.** Apollinaris, Martyr. — **24. To.** Vigilie til Apostelfesten (uden Faste). — **25. F.** Jakobus, Apostel. — **26. L.** Anna, den h. Jomfrus Moder.

Søndagen den 27de Juli. — 8de Søndag efter Pinse.

Vincentiusforeningen holder Generalmøde idag Søndag d. 20. efter Højmessens.

Ægtevielser

i Sct. Ansgars Kirke.

Kunstdrejer Karl William Heibroek og Olga Vilhelmine Dinesen (29. Juni).

Dødsfald.

27. Juni. Snedkersvend Hans Wriberg (23 A.). — 30. Juni, Past. emerit., Redaktør Jørgen Lauritz Vilhelm Hansen (74 A.) — 28. Juni. Forhenv. Elev paa Ordrupshøj, Stud. theol. Emil Knud Nielsen, afgaaet ved Døden i Presburg i Østerrig (23. A.)

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 30.

Søndagen den 27. Juli.

1884.

Indhold: Om Land og Folk i Bosnien. Literatur. Kirkelige Efterretninger: London, Brüssel, Toulon, Paris, Sachsen, München.

Om Land og Folk i Bosnien.

Da Leo XIII. i de senere Aar særlig har sit Blik henvendt paa *Oriente*n, og Kirken med Glæde imødeser talrige Konversioner i de nys oprettede Fyrstendømmer paa den tyrkiske Halvø, skulle vi meddele et Brev, som en Ordenssøster fornylig sendte fra Bosnien til Tyskland og som findes meddelt i Bladet „Germania“ i Berlin. Det vil sikkert ogsaa interessere Kirketidendes Læsere.

Levemaaden i Bosnien er saare primitiv. Boligerne ere meget simple og bestaa af Bindingsværk og Teglsten, der ere tørrede i Solen. Man kjender ikke til Stole, men sidder paa Gulvet med Benene overkors, eller man benytter et meget lavt Divan, der er bedækket med Tæpper. Udefra se Husene lidet indbydende ud, men ikke desto mindre møder man i deres Indre en uventet Renlighed baade hos Tyrker og Kristne. Folkene pleje at bære to Par Sko udenfor Huset, og naar de gaa ind,

lade de det ene Par staa udenfor i Gaarden eller Husdøren, for ikke at tilsmudse Tæpperne, hvormed alle Værelserne ere belagte, ellér de gaa omkring i Stuerne barbenede eller paa Hosesokker. Baade Mændene og Kvinderne, men især de unge Piger, holde meget af Pynt, og bortødsle ikke ringe Summer derpaa. Bordet er meget stort men næppe en halv Alen højt. I Reglen og især ved højtidelige Lejligheder sidde kun Mændene tilbords. Kvinderne, der her, som jo overhovedet i Orienten, ere i høj Grad ringeagtede, skulle kun tjene ved Bordet, bringe Retterne ind, tænde Cigaretter, o. desl. Sker og Gafler kjender man ikke meget til, man spiser mest med . . . Hænderne, som derfor ogsaa toes før man gaar til Bords. Kommer en Præst eller anden fornem Mand ind, saa lade de ham først mætte sig, og begynde derefter selv.

Ved Bryllupsmaaltiderne, som vare i flere Dage, staar Bruden med sin Brudfører i Værelsets Baggrund ganske stille, taus og skjult, uden at spise med, medens Brudgommen søger at skjule sig for hendes Blikke. Kvinderne og Pigerne i Byerne gaa overhovedet kun lidt ud; det er Mændene, som skulle arbejde for at skaffe Familien dens Underhold, men saa fører han ogsaa et strængt Regimente i sit Hjem. Dybt rodfæstet er desværre den Skik eller rettere sagt Uskik, at den Forlovede bortfører sin Pige. Endog de største Straffe fra den gejstlige Øvrigheds Side, saasom betydelige Pengebøder og Exkommunikationer, have ikke kunnet udrydde denne fordærvelige Uskik. Man har kun opnaaet, at der, naar Sligt hænder, strax gjøres Meddelelse derom til Sognepræsten, som derefter søger at ordne Sagen saa godt som muligt.

Indtil Landet tilfaldt Østerrigerne efter den sidste tyrkiske Krig, vare de bosniske Franciskanere eller Minoriter de eneste Sjælesørgere hertillands. De bosniske Kristne ere kun lidet oplærte, men de holde fast ved deres h. Tro. Overhovedet gjøre de religiøse Mod-

sætninger sig stærkt gjældende i Bosnien. Man trænger haardt til Skoler, hvorfor ogsaa Skolesøstrene, som udfolde en velsignet Virksomhed her, burde støttes saa meget som muligt. Naar man blot kunde opnaa, at ogsaa de mahomedanske Piger ialtfald besøgte vore Arbejdsskoler, saa vilde der allerede være vundet betydeligt i Retning af Flid og Arbejdsomhed til Gavn for Landets Kultur. Foruden den „kristelige Kjærligheds Søstre“, „Töchter der christlichen Liebe“, (de samme, som ogsaa virke i *Horsens*), have de barmhjertige Søstre fra Kroatien samt flere andre Ordenssøstre, der for Tiden ere udviste af Prøjsen, nedsat sig paa forskjellige Steder i Landet. Ved Siden af *Franciskanerne* have *Trappisterne* nu ogsaa et Kloster (Mariastern ved Banjaluka), og *Jesuiterne* have overtaget Ledelsen af et Drengeseminar. Hertil kommer endnu flere Verdenspræster, som kom til Landet tilligemed Ærkebiskoppen i Aaret 1881, da Hierarkiet blev gjenoprettet (blandt hvilke der ogsaa findes flere Indfødte, som have faaet deres Uddannelse i Propaganda Kollegiet i Rom). Lad os haabe, at Gud rigeligen vil velsigne alle disse nidkjære Arbejders Bestræbelser for Sjælene og bønhøre deres fromme Bønner.

Literatur.

Der Däne *Niels Stensen*. Ein Lebensbild nach den Zeugnissen der Mit- und Nachwelt, entworfen von *W. Plenkers* S. I. Mit Portrait. 206 S. — Kr. 2,75.

Under ovenstaaende Titel er der hos Herder i Freiburg udkommet et Biografi af vor berømte Landsmand *Niels Stensen* eller *Steno*. Bogens første Del viser os Stensen som *Videnskabsmand* og *Konvertit*, medens Forfatteren i Bogens anden Del særlig dvæler ved Stensens Personlighed som *Præst* og *Biskop*. Vi

helse Værket med Glæde som det første større Biografi af en Mand, der paa Grund af sin videnskabelige Virksomhed, sin Karakters Renhed, sin Begejstring for den katholske Tro og opofrende apostoliske Virksomhed for Kirkens Udbredelse i de nordiske Missioner, med Rette har fortjent et saadant Mindesmærke. Med fuldkommen Ret siger Forfatteren i Indledningen: „Stensen eller Steno, under hvilket Navn vi bedre kjende ham, fortjener at blive bekendt i videre Kredse. Danmark er stolt af ham som af en af sine største og ædleste Sønner, Videnskaben tæller ham iblandt sine Koryphæer, Italien roser sig af at have ført ham tilbage til den katholske Kirke, Tyskland beundrede ham forud som en dygtig Forkæmper for Katholicismen i de nordiske Lande“.

Født den 20. Januar 1638 af lutherske Forældre i Kjøbenhavn, beskæftigede Steno sig efter en grundig Undervisning i Barndommen med de højere videnskabelige Studier paa Kjøbenhavns Universitet, især med *Anatomien* under Thomas Bartholins Ledelse. Allerede i Aaret 1661 blev den unge Videnskabsmands Navn berømt i Amsterdam ved Opdagelsen af den saak. „Stensenske Gang“, og i de følgende Aar fortsatte han med stort Held sine anatomiske Forsøg paa det menneskelige Legeme, hvis Resultater han offentliggjorde i forskjellige Skrifter, og som forskaffede ham Mænds, som Leibniz, A. v. Hallers og mange andre af Datidens Lærdes Beundring og Roes. Ogsaa som genial Gransker paa Geognosiens Omraade gjorde Steno sig berømt, og for 3 Aar siden hædrede den internationale Geolog-Kongres i Bologna hans Minde, ved at nedlægge en Krans paa Stensens Grav i Florents. Men Steno's Aand, som stedse søgte efter Sandheden, især religiøs Sandhed og Sikkerhed, skulde dog ikke finde Hvile i de profane Videnskaber, men derimod i den gamle katholske Tro.

Efter at have lært Katholicismen at kjende i Fran-

krig, Rom og Florents, hvor Storhertug *Ferdinand II* af Toskana gjorde ham til sin Livlæge, traadte han 1667 efter svære Kampe tilbage til Moderkirken, som han fra nu af modigt forsvarede baade i Tale og Skrift. Paa *Griffenfelds* Tilskyndelse kaldte Kong *Kristian V* ham trods Konversionen i 1672 tilbage til Danmark som Lærer i Anatomi i Kjøbenhavn; men allerede to Aar efter forlod han Byen, for ifølge Storhertug *Cosimos* Ønske at overtage Pladsen som Arveprinsens Opdrager i Florents. I 1675 lagde Stensen imidlertid sine Instrumenter til Side og opgav sin glimrende Stilling ved Hoffet i Florents, for at modtage Præstevielsens h. Sakramente. Pave Innocens XI lærte snart Stensens fromme Livsvandel, Dygtighed og Iver for Sjælens Frelse at kjende, og udnævnte ham til Biskop af Titiopolis i. p. i. samt senefte til apost. Vikar for de nordiske Missioner. Hvad Steno her har virket, lidt og opnaaet som Biskop ved den konverterede Hertug *Johan Frederik* af Hannovers Hof (1677—80), som Viebiskop af *Münster* (1680—83), som apostolisk Vikar og Missionær i *Hamburg* (1683—85), og *Schwerin* (1685—86), derom maa Biografiet selv fortælle Læseren. Hertug *Kristian Ludvig* af Mecklenburg tillod Biskoppen at virke i Schwerin „*som simpel Præst*“, og her døde Stensen i en Alder af kun 48 Aar, beundret af Alle for sin Fromhed og Guds frygt samt Strænghed imod sig selv. Hans Lig blev først bisat i Domkirken i Schwerin, men flyttedes derfra paa Storhertugen af Tokanas Ønske til den medicæiske Fyrsteslægts Familiebegravelse i St. Laurentius Kirken i Florents.

Hvad vi her have anført er kun i al Korthed Hovedmomenterne af den Mands Liv, som Hr. Pastor Plenkers paa en saa udmærket Maade har skildret i sit Værk. Med Omhyggelighed og Flid har Forfatteren samlet alt det historiske Materiale som fandtes i Stensens egne Skrifter, (anatomiske, geologiske og theologiske) i Manuskripter, Arkiver (i Rom, Florents, Kjøbenhavn, Schwerin) og Bibliotheker, og benyttet det til Biografiet. Ikke med Fraser og intetsigende Lovprisninger, men med exakt historisk Prøvelse og stræng Objektivitet; og i et tiltalende Sprog fremstilles Stensens Liv for Læserne, et Liv, der med Rette kan betegnes som den Mands Liv, der „har levet, stridt og opofret sig for Sandhed i Videnskab og Religion“.

Bogen faas hos Boghandler *A. F. Høst & Søn* i Kjøbenhavn, Pris 2 Kr. 75 Øre. Vi ønske den den størst mulige Udbredelse her i vort Fædreland, og er det os tillige en Glæde at kunne tilføje, at Forfatteren meddeler (S. 141) at der, om Gud vil, agtes udgivet en samlet Udgave af vor store Landsmands Værker til Stensens-Jubilæet i 1886.

Kirkelige Efterretninger.

London. Den 5. Juli døde efter en langvarig Sygdom Lord Petre i en Alder af 67 Aar. I ham miste Englands Katholiker en af deres Førere. Peerstitelen med Sæde i Overhuset gaar nu over til den Heden-gangnes ældste Søn Monsignor William J. Petre, der indtager en meget fremragende Plads iblandt Englands katholske Gejstlige. Tre Døtre af den Afdøde ere Ordenssøstre.

Bryssel. Det katholske Ministerium i Belgien begynder nu at gjøre det godt igjen, som det fratraadte liberale Ministerium havde forbrudt. De forhenværende Embedsmænd, som havde mistet deres Pladser paa Grund af deres katholske Overbevisning, blive nu atter indsatte i deres Embeder. De Liberales Tyranni var gaaet saa vidt, at alle de Fattige, som vilde sende deres Børn i katholske Skoler, bleve udelukkede fra offentlig Understøttelse. Dette uværdige Tyranni overfor Forældrene er naturligvis ogsaa bleven ophævet. Hvad Embedsstanden særlig angaar, da er den ved Cirkulaire fra Ministeriet bleven underrettet om, at det staar dem frit for at sende deres Børn til de katholske eller liberale (kirkefjendtlige) Skoler, og en stor Mængde Embedsmænd have allerede benyttet sig af dette Cirkulaire, ved strax at tage deres Børn ud af de paatvungne liberale Skoler.

Valgene til Senatet ere faldne særdeles gunstige for Katholikerne, og de have bragt det nye Ministerium en imposant Majoritet. Katholikerne have vist sig enige overalt i Provinserne og sat alle deres Kandidater igjennem. Antwerpen, som hidtil havde 3 liberale og 1 katholsk Senator, valgte denne Gang 4

Katholiker. Nivelles havde 2 liberale Senatorer, den ene blev gjenvalgt, den anden er gjort afhængig af et Omvalg. Gent valgte istedenfor de 4 tidligere liberale Senatorer 4 katolske. De øvrige Valgkredse, som tilhørte Katholikerne, ere blevne i deres Hænder. I begge de vallonske Provinser Lüttich og Hennegau, som forhen kun havde liberale Senatorer, bleve 5 Katholiker valgte. Brüssel har 7 liberale og 1 katolsk Senator, men samtlige Kandidater skulle omvælges, da mange havde afholdt sig fra at stemme. Det foreløbige Resultat er følgende: 42 Katholiker og 17 Liberale, medens der forhen var 37 Liberale og 32 Katholiker i Senatet. De Liberale vare, da deres sidste Haab nu ogsaa ødelagdes, ude af sig selv af Raseri, og Politiet maatte være til Stede for at opretholde Ordenen. Den forhenv. liberale Deputerede Goblet er bleven valgt til Stormester for den belgiske Loge.

Toulon. Sex barmhjertige Søstre ere fornylig døde af Koleraen paa Marinehospitalet i Toulon; den ene af dem var Forstanderinden for Klostret Saint-Maur.

Paris. (Gud lader sig ikke spotte.) Det vil ikke være af Vejen, at minde om en Tildragelse, som hændte for 50 Aar siden, da Koleraen i 1832 rasede paa det heftigste i Paris. De kristelig sindede Indbyggere erkjendte en guddommelig Hjem søgelse i denne frygtelige Pest, og søgte derfor ved Religionens Midler at forsone den Allerhøjstes Vrede, eller at forberede sig til en from og derfor lykkelig Død. Imod disse Bodfærdige rettede de Ugudelige, fuldstændig forkomne Subjekter, deres haanende Pile og Vittigheder. Da det netop var den h. Fastetid, saa vilde de, ved at foranstalte et Maskabal, vise hvorledes de foragtede og trodsede den straffende Guds Retfærdighed. I Narreklæder søgte de at latterliggjøre Kolera-Sygdommen. Men deres djævelske Lystspil skulde ikke vare længe; thi pludselig følte den Værste iblandt dem en sælsom, stivnende Kulde i alle sine Lemmer og heftige Smerter. Han tager Masken af, hans Ansigt viser den skrækkelige blaa Farve, som Koleraen bringer med sig, hans Tilstand indgyder alle Rædsel, og man er ikke alene nødt til at bringe ham, men ogsaa de fleste af hans Venner i Maskeradeklæderne til Hospitalet, hvor de døde under udsigelige Smerter. Man frygtede for Smitte og skyndte sig derfor med at begrave Ligene,

som de vare, i deres Maskeradedragt, som dannede en grupvækkende Modsætning til de Afdødes fordrejede Ansigter. — Hvem kommer ved denne Tildragelse ikke til at tænke paa Apostlen Pauli Ord; „O, det er forførdeligt, at falde i den levende Guds Hænder!“

Sachsen. Fra Dresden meddeles der, at den Apostoliske Vikar for Kongeriget, Biskop Bernet, fejrer sit 50aarige Præstjubilæum i Augustmaaned. Til Erindring om denne Begivenhed skal der i Bautzen bygges et katholsk Vajsenhus, som skal bære Jubilarens Navn.

München. Fra Bayern kommer der Efterretning om, at hele det bayerske Episkopat agter at indsende et Memorandum til Kongen og Statsregeringen i Anledning af Propagandaens Plyndring. Forhaabentlig kan man ogsaa snart vente noget lignende fra det østerrigske Episkopat. Forøvrigt holdes der overalt Møder til Fordel for Propagandaen og Protester indløbe til Rom fra alle Verdens Lande.

Kirkelig Kalænder.

Søndagen den 27de Juli. — 8de Søndag efter Pinse. 28. M. Nazarius og Lidelsesfæller, Martyrer. — 29. Ti. Olaf den Helige, Konge af Norge. — 30. O. Martha, Jomfru. — 31. To. Ignatius af Loyola, Ordensstifter og Bekjender. — 1. August F. Petri Lænkefest (Kl. 8¼ Messe for Broderskabet til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7½ Aften: Broderskabsandagt med Prædiken.) — 2. L. Alfons Liguori, Biskop, Kirkelærer og Ordensstifter.

Søndagen den 3die August. — 9de Søndag efter Pinse.

Den katholske Syge- og Ligkasse. Den aarlige Generalforsamling afholdes Onsdagen d. 30. Juli 1884 Kl. 8 Aften i Forsamlingsværelset, 1. Sal, i Præsteboligen ved Sct. Ansgar, hvortil Sygekassens ærede Medlemmer herved indbydes.

Paa Bestyrelsens Vegne:
F. M. Jensen.

Prisnedsættelse. Vi henlede vore Læsers Opmærksomhed paa, at den af nylig afdøde Past. emerit. J. L. V. Hansen forfattede Bog: **Luther og Grundtvig**, sælges indtil videre til nedsat Pris en Krone, i Præstehuset samt hos Kirketidendes Redaktion, Bredgade 64. 1. S. (Bogladepris: Kr. 2,50.)

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N°. 31. Søndagen den 3. August. 1884.

Indhold: En Pilegrimstur til Monte Alvernia. Kommunisme. St. Laurentius. Levende begravet i en Uge. Kirkelige Efterretninger: Berlin.

En Pilegrimstur til Monte Alvernia.

(Special Korrespondents.)

Hvem har ikke ved at læse den hellige *Frants af Assisis* Liv, ønsket at kunne besøge nogle af de Steder, hvor denne „Mand efter Guds Hjærte“ vandrede, medens han var hernede; hvor klinge Navnene Assisi, Perugia, Gubbio, Arezzo ikke lokkende og fristende til en Pilegrimsfart! Men er der noget Sted, hvor den Helliges Aand endnu synes at dvæle, er der nogle Klokker, der kalde højere end alle andre, saa er det *Monte Alvernias*. Heroppe paa dette øde Fjæld levede den h. Franciskus mange Aar af sit Liv, her udførte han de store Bodsgjæringer, som vi efter syv hundrede Aar knap kunne tænke os Muligheden at være udførte af et Menneske — og endelig her modtog han af Kristus, der i en Serafs Skikkelse kom ned til ham, de samme dyrebare Saarmærker i Hænder, Fødder og

Side, som Frelseren selv modtog paa Korset for vor Skyld. Paa Monte Alvernia har en Skare Helgener levet, *St. Antonio af Padua*, *St. Buonaventura* o. m. fl. Og Helgenrækken kan fortsættes lige op til vore Dage; blandt de mange fromme, selvforglemmende, opofrende Mænd, der leve borte fra Verden et Liv blot for Gud, er der Mange, om hvis Pande Helgenglorien alt synes at straale.

Det er en besværlig Tur op til det hellige Sted, den h. Frants holdt meget af Anstrengelser og Møje! Midt imellem Rom og Florents ligger *Arezzo*; i gamle Dage, da den h. Frants levede, fandtes der allerede stridbare Hoveder, nu er den Arnested for Frimurervæsen og Socialisme. De Fremmede, der tage did, gjøre det ogsaa kun, fordi det er Udgangspunktet for Valfarter til *Alvernia* og *Camaldoli*. Vor første Tanke var at skaffe os en Vogn til Turen, og hele Eftermiddagen gik med at opsøge Vognmænd, prøve deres Kjøretøjer og bese Hestene. Man kjører ikke i Landau op til Alvernia; har man funden en af de der brugelige smaa, halvaabne Vogne, paa hvilken Fjedrene ikke ere altfor haarde og som ikke ere saa korte, at man tvinges til at sidde krumsluttet, saa maa man være meget glad. Vi havde det Held at finde en god Vogn, en flink Traver og en fortræffelig Kusk, og Pinselørdag ved Middagstide rullede vi ud af Arezzos Port og vare ude i den dejlige, toskanske Kampagne. Hvilken Frugtbarhed, hvilken Yppighed; Markerne bære tre Slags Afgrøde: mands-høj, mørkegrøn Hvede, Morbærtræer og Vin. „Det bliver et herligt Aar“, siger Riccardo, „hvis der ikke kommer Hagl.“ Men den skulde komme!

Efter at have kjørt i fire Timer, stadig mellem smilende Enge og bugnende Marker, se vi foran os paa en Højde en lille By, der tager sig malerisk ud med sine Kirketaarne og smukke Alleer. Det er *Bibbiena*; vi gjøre Holdt for at bytte Heste og indtage en tarvelig Middag. Man maa ikke være forvænt i kulinarisk Ret-

ning, naar man vil gjøre Ture i det Indre af Italien, især her i Toskana, hvor al Mad tilberedes med Olie. Himlen har imidlertid formørket sig, det regner nede i Dalene, da vi stige i Vognen for at fortsætte Pilegrims-turen og naa Klosteret samme Aften. Hvis det ikke var Pinsesøndag næste Dag, havde det maaske været heldigere at vente i Bibbiena til Vejret blev bedre, men „*la pasqua rossa*“ (den røde Paaske) maa absolut tilbringes paa det h. Bjærg. Desuden passer den graa-sortte Himmel og den tudende Blæst godt til de Omgivelser, vi nu komme op i. Det gaar stadig op ad, der bliver øde og goldt omkring os, de lysegrønne Morbær-træer afløses af tørre Graner, den bugnende Hvedemark er bleven til en liden Plet sandet Jord, hvor Bonden dyrker nogle faa Ax, for at han ikke skal omkomme af Sult. Vi stige stadig, Landskabet bliver vildere og mere øde, vi kjøre paa gyngende Broer over brusende Floder, ved Siden af gabende Afgrunde, hvor Stenene raslende glide ud for Vognhjulene, men Riccardo klarer lykkeligt alle Vanskeligheder og driver stadig paa Hestene. Langt borte se vi et højt Fjæld, et af de højeste i den Række, der ligger foran os. „Det er Monte Alvernia“, siger Riccardo. Det er mørkt, førend vi naa *la Pescia*, en liden Samling Huse, som ligger nedenfor Klosteret. Længere kunne Vognene ikke kjøre, vi maa stige af.

Vi standse ved en uanselig Bygning, over hvis Dør der læses paa Latin, at Staden Florents byggede dette Hospitium i det trettende Aarhundrede. Riccardo bærer vor Bagage ind uden videre og forklarer mig, at her skal jeg blive. Om „il signore“ ogsaa kan blive der? Nej, han maa gaa til Klosteret, Herrer kunne ikke sove i Hospitiet, det er kun for Kvinder. To gamle, krumbøjede Skikkelser med venlige Blikke og endnu venligere Ord have nærmet sig mig. Det er Søster Veronika og Maria, der bestyre Hospitiet for Munkene. De føre mig ind i det bedste Værelse og jamre over,

at „lo sposino“ ikke kan blive der om Natten, men skal gaa til Klosteret i det frygtelige Vejr. Ja Vejret, i Norden kjender man ikke disse Skybrud, Hagl og Regn blandet med hinanden, det forandrer i Løbet af nogle Minutter alle Veje til Floder, truer med at slaa alle Ruder ind og forhindrer fuldstændig enhver Færdsel, saalænge det staar paa. Men i det Øjeblik, da Regnen standser, begiver den lille Karavane af Herrer sig afsted til Klosteret, medens jeg tager det mig anviste Værelse i Øjesyn. To umaadelige Senge, i hvilke der sikkert er Plads til en ti tolv Personer, indtage det største Rum i Værelset. Mellem Sengene staar en Bedeskammel, ved Væggen et umalet Bord med Vadskestel, nogle Straastole og et Maleri af den hellige Antonio, forfærdiget af en eller anden tvivlsom Kunstner, fuldender Møblementet. De andre Værelser i Hospitiet ere omtrent ligesaa udstyrede, undertiden findes der tre eller fire Senge i samme Rum, og der er i det Hele Plads til et Par Hundrede Kvinder. Og Huset er tidt fuldt, især ved Festdage, og det er glade, fromme Ansigter, man ser derinde. Vel er Sengen haard og Lagenerne graa, men man sover dog godt, sover ind med Tanken paa den h. Franciskus og paa alle de Hellige, der have levet heroppe, sover ind med en Tak til Gud, der har beredt En den Glæde at fejre Pinsen paa dette h. Sted.

Tidlig næste Morgen begiver jeg mig, eskorteret af Søster Veronika og en hel Skare Bondepiger op til Klosteret. Vejen er besværlig, men efter et Kvarters-tid ere vi dog oppe og stanse ved et lille Kapel, hvor „Fuglene kom Helgenen i Møde, da han første Gang besteg Bjærget“. Man ser gjennem et Gitter den Hellige og Fuglene, plumpt udskaaren i Træ, men alligevel rørende i al deres Naivitet. Vi gaa videre gjennem en Port ind i en stor firkantet Gaard, og staa foran Hovedkirkens Dør. Her skilles jeg fra mit Selskab, her vil jeg være ene. Der er ganske stille i Kirken;

paa Bedeskamlerne, paa Gulvet, langs Væggene ligge bedende Pilegrimme, Mænd, Kvinder og Børn, Folk, der ere komne langvejs fra, der have tilbagelagt mange Mil paa deres Fod for at fejre Pinsen heroppe.

(Sluttes.)

Kommunisme.

Kampraabet: Der maa for Fremtiden ikke existere nogen Privatejendom i Staten — al Ejendom maa deles! — indgyder en vis Skræk. Men jeg tror, man vilde frygte den saak. Kommunisme mindre, dersom man kjendte Historien bedre. Kommunismen er en Maade at leve paa, som passer for Engle og Hellige; men den kan ikke bestaa i et Samfund af begjærlige og syndefulde Mennesker. Vi vide, at der var indført en Slags Fællesejendom i den første kristne Menighed i Jerusalem; men det var ikke nogen fuldstændig, som udelukkede enhver Privatbesiddelse, og frem for alt ikke nogen paatvungen Kommunisme, mere en fælles *Brug* end en fælles Ejendom, og en frivillig virksom Kjærlighed til Næsten, paa hvilken den Fattige ikke turde grunde nogen Ret. Det har allerede den h. Thomas af Aquin forklaret, det have katholske Socialpolitikere ofte behandlet udførligere, saaledes afdøde Biskop Ketteler af Mainz i sine fortræffelige Prædikener over „Nutidens store sociale Spørgsmaal“. Den frivillige Kommunisme i Menigheden i Jerusalem har for øvrigt hellerikke holdt sig længe i sin *oprindelige* Form. Men i sin *senere* Skikkelse, d. v. s. i Opfordringen til de Besiddende, at meddele af deres Gods til de Fattige, prædiker den kristelige Moral den og Kirken udøver den efter Evne og Kræfter.

Til forskjellige Tider har der ogsaa senere hen dannet sig Samfund, som indførte Fællesejendom som

Samfundslov iblandt sig. Vi se navnlig dette Særsyn iblandt de første Indvandrere i Staten Massachusetts i Nordamerika. Men de opgave meget snart deres Kommunisme og indførte Privatejendommen paany, og fra det Øjeblik begyndte Kolonien egentlig at blomstre. Bancroft meddeler i sin „De forenede Staters Historie“, at, da de første virginske Indvandrere i Aaret 1611 forlode det fælles Arbejde- og Kassesystem, blev der i én Dag bestilt ligesaa meget, som der forhen var bleven gjort i en Uge, og at tre Arbejdere ydede ligesaa meget som forhen tredive. I Ny-England, altsaa blandt raske, arbejdsvillige Mennesker, var der næsten stadig forbunden Hungersnød med Fællesejendommen, og det blev først bedre, da man i 1623 indførte Privatejendom og i 1624 Arveret.

Paa samme Maade gik det Herrenhuterne i Pennsylvanien, som havde Fællesejendom fra 1742—1762, men som ophævede den, da Kolonisternes Antal blev for stort. Ogsaa for Tiden gives der i Amerika, som overhovedet er en Forsøgsmark for kommunistiske Samfund, enkelte smaa Foreninger, som have holdt ud i 25 Aar og derover. Det er for største Delen de saak. Kvækere. Men disse Menigheder holde strængt fast ved deres religiøse Lærdomme og indføre egentlig et Slags Klosterliv, og religiøse Meningsforskjelligheder, som jo gjennemgaaende bære Opløsningens Spire i sig, gives der ikke iblandt dem. Men vi vide af Klostrenes og den katholske Kirkes Historie, at kun der, hvor man tager det meget nøje med Religionen og dens Udøvelse, er en Slags Kommunisme mulig; men allermindst blandt Mennesker, som nægte Gud og Himlen og hvis Tænder løbe i Vand efter denne Verdens jordiske Goder. Blandt dem kan Fællesejendom næppe vare et Par Aar; da vil den Stærke kaste sig over den Svagere, den Voldsomme over den Sagtmodige og Fredsommelige.

Ønsket om personlig Frihed og Privatbesiddelse

bor i de fleste Menneskehjærter, og Kommunisterne ville altid udgjøre et forsvindende lille Antal: thi der vil stedse kun findes faa Englenaturer henede. Ville de leve kommunistisk som vore fattige Munke og Nonner, saa bliver det deres Sag; men den store Mængde vil ikke være aandelig og sjælelig moden for Fællesejendom og derfor maa den vedblive at vandre gennem Livet paa sin egen Fod. For den vil Kommunismen stedse være en Utopie. Fast og varig Fod vil den aldrig faa her i Verden. Og naar Socialdemokraterne prædike Fællesejendom, saa kunne de kun prædike den for saadanne, som ikke kjende Menneskene og Menneskeslægtens Historie, eller som med Vidende og Villie ville forhærde sig imod de Lærdomme, som Historien giver os i alle Lande.

Den h. Laurentius.

(10. August.)

Paa næste Søndag fejrer vor h. Kirke Diakonen *Laurentius'* festlige Mindedag, som uden Tvivl er en af vor h. Kirkes herligste Helte og blandt alle de romerske Martyrer, den mest fremragende. Den h. Laurentius var af Fødsel en Spanier, men nød en fortræffelig religiøs og videnskabelig Uddannelse hos Ærkediakonen *Sixtus* i Rom. Denne, som i Aaret 257 blev valgt til Pave, viede den h. Laurentius til Diakon, og overdrog til ham Bestyrelsen af Kirkens Formue og Fattigplejen.

I Sommeren 258 befalede Kejser *Valerian*, at alle de kristne Biskopper og Præster strax skulde dræbes, at Senatorerne, Ridderne og de Adelige skulde fordrives fra deres Godser og dræbes saafremt de viste sig ulydelige imod Guderne; Kvinderne skulde landforvises og Tjenestetyndet bringes i Slaveriet. Blandt de Før-

ste, som bleve korsfæstede var Pave Sixtus. Laurentius ledsagede ham paa Vejen til Retterstedet og klagede grædende: „Hvorhen gaar du, dyrebare Fader, uden din Søn? hvorhen iler du, hellige Præst, uden din Diakon? Du plejede ellers aldrig at bestige Offeralteret uden din Tjener, og nu vil du gjøre det uden mig? Har jeg fornærmet dig, har jeg ikke gjort min Pligt? Prøv mig dog, og see om du har valgt en værdig Tjener til at forestaa Uddelingen af vor Frelsers dyrebare Blod; o udeluk mig nu ikke fra Delagtighed i dit eget Blod!“ Med glad Rørelse trøstede Kirkens Overhoved den offervillige Diakon: „Jeg forlader dig jo ikke, min Søn, sværere Kampe vente paa dig; jeg svage Olding gaar over i det Hinsides ved en lettere Kamp; men dig, den unge Mand, venter der en haardere Strid; hør op med at græde; efter tre Dages Forløb vil du allerede følge mig efter — som Diakonen sin Præst. Min Nærværelse trænger du ikke til længere, kun den svage Discipel trænger til Mesterens Opmuntring, de stærke vide at sejre uden den.“

Laurentius, som højlig glædede sig over, at han ifølge den h. Sixtus' Udsagn allerede skulde lide Martyrdøden for Troens Skyld om tre Dage, skyndte sig med at sikre det ham anbetroede Kirkegods mod Statsmagtens Overgreb, ved at uddele det til alle de Fattige. Roms Præfekt strakte allerede Haanden ud efter disse Skatte og lod Laurentius gribe samme Dag og sagde til ham: „I Kristne klage gjerne over, at vi behandle eder grusomt; men see, dig vil jeg ikke pine og plage, jeg har kun en ganske lille Begjæring, som du let kan opfylde. Man siger, at I ofre til eders Gud i gyldne Skaaler og frembære for ham Offerblodet i Sølv- og Guldbægere, at Lysene ved eders natlige Sammenkomster brænde paa gyldne Stager. Udlever mig disse Skatte, I behøve dem ikke, Staten trænger til dem, og eders Lovgivning siger jo: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er.“ Laurentius svarede ganske rolig: „Ja, vor

Kirke er meget rig, Kejseren har ikke slige Skatte; jeg vil vise dig alle disse Kostbarheder, forund mig kun en ringe Frist, at jeg kan bringe dem sammen.“ Præfekten bevilligede ham tre Dage.

Laurentius uddelte endnu den sidste Rest til de Fattige og indbød dem til at samle sig paa et bestemt Sted den tredie Dag. Derpaa gik han til Byens Præfekt og sagde til ham: „Kom og see vore Skatte, som jeg har opstillet.“ Han førte ham midt ind imellem de Fattige, Blinde, Døve, Stumme, Lamme, Krøblinger og Syge af enhver Art, og sagde: „Det er alle Kirkens Skatte, vore Perler og Ædelstene; Klenodier ere de, i hvilke Kristi Tro og Kristus selv lever; tag dem til Gavn for Staten, for Kejseren og for dig selv. Gullet, hvorefter *du* er saa begjærlig, er jo Kilden til alle Forbrydelser; for dette gule Metals Skyld bliver Blufærdigheden prisgiven, Retfærdigheden og Redeligheden krænket, Freden forstyrret, Troskaben brudt, Lovene overtraadt. Saadan Gift vilde jeg ikke give dig, og derfor har jeg uddelt Kirkens Formue til de Fattige, som ikke kjende til hine Laster og Lidenskaber, for at de kunne nedlægge dem i det himmelske Skatkammer. Drag nu Omsorg for og plej disse vore Yndlinge, derved vil du grundlægge og befæste Statens, dit og Kejsere ns evige Velfærd.“

Hedningen blev rasende og skar Tænder: „Ha, du spotter over mig — og lever endnu! Tvivl ikke om, at jeg skal betale dig din Haan med Renter. Jeg kjender vel din vanvittige Længsel efter Martyrdøden; men jeg skal lade dig smage Kvalerne længe nok. Kun ét kan frelse dig: naar du vil ofre til Guderne.“ Da Laurentius vægrede sig, lod han ham piske med Skorpioner, slaa med Blykugler, hans Sider brænde med glødende Jærnplader, udspænde paa Pinebænken og atter piske med Skorpioner. Ved det h. Blodvidnes vidunderlige Standhaftighed og ved hans Forbøn bleve flere af de hedenske Soldater omvendte til den kristne Tro.

Endnu mere opflammet af Raseri skreg Statholderen: „Saa vil jeg berede dig et værdigt Dødsleje,“ lod en Jærnrist opstille oven over en Mængde Kulgløder, og befalede, at man skulde lægge Martyren paa Risten. Heden trængte gennem det sønderslagne Kjød, Blodet kogte i Aarene, Marven i Benene, men den heltemodige Ynglings Ansigt lystede som den h. Stefanus', da han saá Himlen aaben og Menneskets Søn staaende ved Guds højre Haand.

Efter at være bleven pint i længere Tid, sagde Laurentius muntert til Statholderen: „Nu kan du lade mig vende, thi paa denne Side er jeg nu godt stegt.“ Hvilket ogsaa skete. Efter nogen Tids Forløb, da den anden Side var udtørret af Gløderne, og Martyren Døden nær, sagde han atter i en glad Tone: „Nu er mit Kjød stegt færdig, nu kan du spise det.“ Derpaa hævede han sine Øjne mod Himlen, bad paa det inderligste til Jesus Kristus om Roms Omvendelse og døde den 10 August 258.

Byen Rom har syv Kirker, som ere opkaldte efter den h. Laurentius og indviede til hans Minde. I Kirken „S. Lorenzo fuori le mura“, $\frac{1}{2}$ Mil udenfor Roms Mure hvile Relikvierne af den h. Laurentius ved Siden af den h. Stefanus' Relikvier, den første Martyr ved Siden af sin værdige Efterfølger. I „S. Lorenzo in Lucina“ paa Corso Pladsen i Rom opbevares derimod Risten, paa hvilken den h. Martyr led Døden for Troens Skyld. Denne Rist er tillige et Sindbillede paa hin *hellige* Ild, som Frelseren har bragt til Verden, og som hos den h. Laurentius brændte langt mægtigere end den jordiske Ild, nemlig Kjærligheden til Gud, Iveren for hans Ære og vor Sjæls Frelse. Denne Ild *oplyser* os, saa at vi erkjende Gud og alle de guddommelige Sandheder; den *opvarmer* os til glad Opfyldelse af den guddommelige Villie og til levende Interesse for Næstens aandelige og legemlige Vel; den *rensar* os for alt for stor Vedhængenhed ved denne forgængelige Verden og be-

gejstrer os til Længsel efter den uforgængelige Himmel. Maatte vi alle stedse være opfyldte af denne hellige Ild efter den h. Laurentius' Exempel!

†

Levende begravet i en Uge.

En forfærdelig Ulykke, som ved Guds almægtige Hjælp fik et uventet lykkeligt Udfald, tildrog sig fornylig ved Schwientschlowiz i en Bjærggrube, som tilhører en Grev Donnersmarch i Schlesien. Der var 43 Bjærgværksfolk i Gruben, da en Sø, som ligger oven over Gruben, pludselig brød igjennem, saa at uhyre Vand- og Dyndmasser styrtede ned i Gruben og spærrede alle Uveje for Arbejderne. Først efter 6 Dages Forløb lykkedes det deres Kammerater at bane sig Vej til dem. De havde saaledes tilbragt næsten en hel Uge uden Føde, kun henvist til at stille deres Tørst med Dyndvandet og siddende i den kolde og fugtige Grubegang med den visse Død for Øje. En saadan Tildragelse er endnu aldrig forekommet i Bjærgværksindustriens Historie, thi de bleve alle fundne levende, men yderst afkræftede, og der er godt Haab om at de alle ville komme sig.

Det var om Fredagen d. 20. Juni, Kl. 3¹/₂ Efterm. at Ulykken skete. 36 Bjærgværksfolk arbejdede i den højere liggende Gerhards-Gang og 7 andre i den dybere liggende Heintzmanns-Gang i Gruben. Pludselig hørte man en forfærdelig Knagen og Bragen som af en mægtig Explosion igjennem de underjordiske Gange. Piben og Hysten blander sig med den underjordiske Torden, Lamperne slukkes i de forfærdede Arbejderes Hænder, man hører den indtrængende Vandmasses Plasken og Skyllen, som piskede af Furier flygtede Arbejderne igjennem Mørket hen til Schaktens Aabning; men koldt,

vaadt og dyndet risler Vandet dem imøde, det er svømmende Bjærge, Minearbejdernes lumskeste og farligste Fjende. Disse svømmende Bjærge bestaa af Dyndmasser, som ere stærkt blandede med Vand, som føre Sten og Grus med sig i Mængde, og inden faa Øjeblikke naar det iskolde Dynd allerede de Flygtende til Knæene. Dyndstrømmen stiger, den bliver heftigere og mere rivende. Det er umuligt at komme fremad! De Ulykkelige udstøde Angstskrig, de snuble hvert Øjeblik, Stenene styrte dem imøde og saare dem, den rivende Strøm har allerede naaet deres Bryst og river Klæderne af dem. Der maa vendes om, og Flugten begynder nu i modsat Retning, stadig fulgt af de fremvæltende Vandmasser. Endelig naar man et ophøjet Sted i Gruben, og de gennemvaade, skjælvende Mennesker samle sig nu her, tæt sammenpressede til hverandre, og selv om ogsaa det kolde Dynd endnu flyder omkring deres Fødder, saa ere de dog foreløbig i Sikkerhed.

Lamperne, saa vidt de endnu ere forhaanden, tændes paa ny, og der holdes nu Raad om, hvad der er at gjøre. De 36 i den øvre Gang vide ikke noget om de 7 i den nedre, og disse heller ikke om deres Kammerater i den øvre Gang. Det vedbliver at knage og brage med større Melletrum, ifølge Sagkyndiges omtrentlige Dom er der trængt henved 200,000 Kubikmeter Vand og Dynd ned i Bjærgværket. Der bliver undersøgt, om det ikke er muligt at finde en Udvej, men Resultatet er kun sørgeligt, Dyndet spærrer alle Veje. Modet synker rigtignok hos de Afskaarne, men endnu have de Haab, og de stole paa Gud og deres Kammeraters Bistand. Skjælvende af Kulde krybe de sammen og søge gjensidigt at varme hverandre. Paa en Flade af nogle faa Meters Omkreds staa de 36 Mennesker tæt sammenstuede, Ynglinge, som næppe have overskredet Barndomsalderen, og Mænd med graanede Haar, som allerede have været med til mange Kata-

strofer, men ingen saa forfærdelig som denne. De forene sig alle til fælles Bøn, den ene beder højt, og de andre svare.

Deres Uhre viste at det er bleven Lørdag Middag. I stum Resignation sidde de Ulykkelige og bede ved de faa Lampers matte Skin, som kun oplyser de sorte Kulvægge i faa Skridts Afstand. Tænderne klapre af Kulde, Sulten bliver pinlig, og den frygtelige Tørst som indfinder sig, kan kun stilles med det væmmelige Dynd. Da høre de pludselig en svag Raaben i det Fjærne. Den kommer fra den nedre Gang. De Ulykkelige ane jo ikke, at det er deres syv Lidelsesfæller i den nedre Gang, som ogsaa raabte om Hjælp. De tro at høre Hjælpen, og ere fortvivlede over at de ikke kunne komme hen til den.

En af dem beslutter sig da til at søge at naa derned gennem Forbindelseschakten. To Touge, som man fandt, bindes sammen, og han lader sig hisse ned i en Dybde af 22 Meter. Med Ængstelse lytte de Ovenforstaaende. Da høre de pludselig et Skrig; raskt søge de at drage Touget opad; kun altfor let følger det deres Bestræbelser; det er tomt og bristet, den Ulykkelige er styrtet ned. Frygt og Nedslaaethed træder istedetfor det pludselige opvaagnede Haab om Frelse, og lidt efter lidt indsee de selv, at Raabene hidrørte fra Lidelsesfæller, og det er en daarlig Trøst for dem; thi naar disse endnu ikke vare frelste, til hvem man først maatte naa, saa var der endnu mindre Haab for de andre i den øvre Gang.

Søndagen var kommen, og de 35 tilbragte den i Bøn, Fra Verden ovenover hørte man intet, Mandag Nat begyndte Lamperne at slukkes, paa Grund af at Luften savnede Surstof. Man mærkede det ogsaa paa Aandedrættet, som blev tungere og tungere. Et nyt Spøgelse viste sig for de Ulykkelige: Døden ved Kvælning. Haabet begyndte at slukkes, Sulten var forfærdelig, den slette Luft foraarsagede Hovedpine, og flere af de

Svagere begyndte at fantasere. Man kan ikke mere beregne Tiden. Kort efter at Lamperne vare slukkede, følte man med Fingrene paa Uhrskiven, men nu véd man ikke mere, hvormange Dage der ere gaaede. Man opsender nu inderlige Bønner til Gud om at han vil sende dem Døden! Pulsens slaar langsommere, Hjerteslaget begynder at sagne, den ene véd ikke om den anden allerede er død, alle ere de stille, deres Øjne tilkukkede.

„Suchaj“! Dette Raab benyttes i Bjærgværkerne som Signal for „Giv Agt“ eller „Hør“. Til de Døendes Øre trænger det endelig, stedse nærmere og tydeligere, og endnu engang blusser en Livsflamme op. Hjælpen nærmer sig, endnu nogle bange Timer, da hilser den sidst Frelste Dagslyset og han forlader den Græv, i hvilken han har været indespærret i 170 Timer! Manden, som var styrtet ned i Dyndet underneden, havde lykkelig arbejdet sig hen til de andre 7, og blev sammen med dem frelst 14 Timer førend de andre 35.

Med uudsigelig Møje og Livsfare var det endelig lykkedes de andre Bjærgværksfolk at bane sig Vej til de Ulykkelige, og i Løbet af $3\frac{1}{2}$ Time fik man dem endelig i Kurve hejsede op til Jordens Overflade. En Mængde rørende Scener forefaldt. En Broder ledsagede sin frelste Broder, en Fader slyngede sine Arme om den gjenfundne Søn, som han allerede havde anset for død. Fredag Morgen, d, 28de, 7 Dage efter den sidste Nedfart, var den sidste Forulykkede frelst, og, som det fremgaar af senere Beretninger, ere de alle i god Bedring, og der er Haab om at bevare dem alle ilive.

3000 Mennesker samlede sig strax, da den lykkelige Frelse blev bekjendtgjort. Overbjærgraad v. Ammon holdt en Tale til den forsamlede Mængde, i hvilken han blandt andet sagde: Vel maa man yde de frelsende Bjærgværksfolks offervillige Mod og Embedsmændene, som ledede dem, al Ros og Anerkjendelse, men uden vor Faders Velsignelse og Beskyttelse fra Him-

len vilde alt Menneskeværk have været forgjæves! Æren tilkommer alene Gud! Han styrkede de Begravede og lod dem ikke fortvivle. Hvorledes kunde de ellers have holdt saa længe ud! Han besjælede stadig paany det frelsende Mandskabs Mod og Offervillighed, saa at de ikke tænkte paa deres egen Fare. Derfor „Huerne af til Bøn“! I lydløs Stilhed dvælede Mængden i Bøn — da lød pludselig Lovsangen „Te Deum“, „Store Gud vi love dig“ fra Tusinder af Stemmer, hvorefter v. Ammon sluttede sin Tale med at opfordre alle, til at nyde Glæden over det Skete i stille Fred og at høste nyt Mod, ny Tillid for Fremtiden af denne den guddommelige Naades vidunderlige Styrelse. En af Arbejderne holdt derpaa et Foredrag i det polske Sprog til sine Kammerater, i hvilket han ligeledes takkede Gud den Almægtige for den vidunderlige Frelse, og intonerede slutte­lig en polsk Salme, i hvilken hele Mængden, Mænd, Kvinder og Børn istemte. Det hele gjorde et dybt og gribende Indtryk paa alle Tilstedeværende. Hvor smukt og værdigt forstode ikke Bjærgværksfolkene at forene Arbejde og Fromhed, Kraft og Tillid til Gud med hverandre. Saalænge der hersker en saadan Aand blandt Arbejderne, vil Himlen ogsaa give sin Velsignelse til Arbejdet.

Kirkelige Efterretninger.

Berlin. Berliner Selskabet til Kristendommens Fremme blandt Jøderne holdt fornylig sin aarlige Generalforsamling. I samme meddelte Pastor Daab, at han forrige Aar havde givet 19 Jøder kristelig Religionsundervisning og døbt 12 Jøder, 7 Voxne og 5 Børn; men, tilføjede han, „de Døbte vare endnu ikke alle omvendte.“ (?) Gjør man slige „Omvendelser“ blandt Jøderne, saa gjør man aabenbart mere Skade end Nytte. Og man kan da hellerikke forundre sig over at Interessen i Berlins protestantiske Menigheder er meget lille for Selskabets Virksomhed. Hvem skulde vel ogsaa

interessere sig for en Forening, som døber Jøderne, uden at de ere omvendte?

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 3die Avgust. — 9de Søndag efter Pinse. — 4. M. Dominikus, Bekjender og Ordensstifter. — **15. Ti.** Maria af Sne (o: Indvielse af den berømte Basilika Maria maggiore i Rom). — **6. O.** Herrens Forklarelse paa Bjærgtet Thabor. — (Kl. 8¹/₄ h. Messe for Ansgariusforeningen). — **7. To.** Kajetan, Bekjender og Ordensstifter. — **8. F.** Cyriakus og Lidelsesfæller. — **9. L.** Vigilie til St. Laurentius (uden Faste).
Søndagen den 10de Avgust. — 10de Søndag efter Pinse. Laurentius. Diakon og Martyr.

Søn- og Fstedags-Gudstjeneste:

Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
" 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülovsv^ejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffenfeldtsgade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 10 h. Messe med Præd. i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 7 offentlig Andagt i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6¹/₂ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet, Bülovsv^ejen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7¹/₄ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8¹/₄ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7¹/₂ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8¹/₂ Eftm.

I Noviciatet, Bülovsv^ejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8 Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 5. Avgust Kl. 8¹/₄ h. Messe i Sct. Ansgars Kirke.

Prisnedsættelse. Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa, at den af nylig afdøde Past. emerit. J. L. V. Hansen forfattede Bog: **Luther og Grundtvig**, sælges indtil videre til nedsat **Prisen en Krone**, i Præstehuset samt hos Kirketidendes Redaktion, Bredgade 64. 1. S. (Bogladepris: Kr. 2,50.)

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 32.

Søndagen den 10. August.

1884.

In dhold: En Pilegrimstur til Monte Alvernia. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Nordsjælland, Berlin, Marseille, Norderney, Hannover, Nordamerika.

En Pilegrimstur til Monte Alvernia.

(Special Korrespondents.)

(Sluttet.)

Saa længe den h. Messe ikke læses, kan jeg besøge Kirken. Den er rummelig og lys med mange Altere, og disse Altere ere smykkede med de skjønneste Basreliefs i Terracotta, udført af de berømte Brødre Lucca og Andrea della Robbia. Der er især et, forestillende Mariæ Bebudelse, som jeg atter og atter maa vende tilbage til, og jeg tror aldrig, jeg skal kunne glemme det overjordiske Udtryk hos Engelen, der med en Lilie i Haanden bringer den h. Jomfru det glade Budskab. — Højmissen finder Sted Kl. 10, jeg benytter den mellemiggende Tid til at besøge Stigmaternes Kapel, som er forbunden med Hovedkirken ved et overbygget Galleri. Dette er smykket med Fresker, forestillende de mærkeligste Episoder af den Helliges Liv. Ved Enden

af Galleriet er en Gitterdør, en Trappe fører nogle Trin ned og jeg staar ved mine Længslers Maal, jeg knæler paa den Plet, hvor den store Helgen mødtes med sin Frelser. Under et lavt Jærngitter ser man midt paa Kapellets Gulv et Basrelief hugget i Marmor, forestillende den ophøjede Scene, og derunder Ordene: „Her er Stedet“.

Tiden er gaaet hurtigt i Stigmaternes Kapel, jeg har ikke mærket, at Klokken nærmer sig til 10, og det er først, da Søster Veronika henter mig, at jeg kan løsrive mig fra dette Sted, hvor alt aander Andagt og hellige Minder. Vi begive os ind i Klosteret, hvor Broder Kjøkkenmesteren serverer os Kaffe og Brød. Hvor maa man ikke beundre disse gjæstmilde Franciskanermunke, der holde aabent Hus Dag ud og Dag ind for Alle, der banke paa Klosterets Port. Tre Dage og tre Nætter kan man blive i Klosteret, sove og spise uden at betale en Øre; de mere Velstaaende give dog altid ved Afrejsen en rigelig Almisser, men der fordres Intet.

Højmessen begynder, det prægtige Orgel, spillet af en dygtig Munk, lader sine herlige Toner lyde langt udenfor Kirken, Alle strømme ind. Skjønt man i Rom er vant til at se glimrende Kirkefester, overgaar dog Pinsemessen paa Monte Alvernia Alt, hvad jeg hidtil har set eller hørt. Guardianen synger selv Messen, assisteret af en Skare Præster, alle iført de skønneste mørkerøde Fløjlsmesseklæder, broderede med Guldtinger. Alle disse Messeklæder ere skjænkede af Staden Florents og have en Værdi af 100,000 Frs. I sin Tid førte Napoleon I. det med til Paris, men maatte senere sende det tilbage til Kirken. De unge Novicer gjøre Tjeneste ved Alteret; hvilke Ansigter er der ikke mellem disse Ministranter, de synes at fortæres af Kjærlighed til Gud.

Efter Højmessen serveres Middagen, de gode Mænke have gjort deres Bedste og bevært os virkelig ud-

mærket, naturligvis med italienske og specielt toskanske Retter og Alt tilberedt i Olie. Efter Vesperen finder den store Procession Sted, alle Munke og Novicer, vel en hundrede i Tallet, begynde Toget, saa komme Pilegrimene. Gjennem Galleriet gaar det til Stigmaternes Kapel, saa ad de smalle Fjældstier, som den Hellige plejede at benytte og som hans Fod har helliget, tilbage til Kirken. Og denne Procession foretage Munkene hver Dag og Nat Kl. to hele Aaret rundt, i Sne og Regn, intet kan hindre eller standse dem. — Mængden fordeler sig lidt, nu Ceremonierne ere forbi, vi kunne derfor bede den Broder, der har dermed at gjøre, om nu at ville vise os de mange hh. Mindesteder, paa hvilke Alvernia er saa rig.

Med den store Forekommenhed, som man altid finder, naar man henvender sig til en katholsk Præst, følger han strax med os og viser os, hvad vi ønske. St. Frants „Seng“ er en stor Granitsten, her var hans Hvilested. Vi se Afgrunde, hvor han brødes med Djævelen, Grotten, hvor han trak sig tilbage for at bede, den første Kirke eller rettere Kapel, han byggede, St. Antonios og Buonaventuras Celler; man føler, at det er hellig Jordbund, man træder paa og man synes at høre den Stemme, der sagde til Moses: „Drag dine Sko af, thi det Sted, Du staar paa, er helligt“. Men af alle Steder er og bliver Stigmaternes Kapel mig dog det Kjæreste, her vender jeg atter og atter tilbage, her er mit sidste Besøg. Thi ak, vi maa atter forlade dette stille, fredsommelige Bjærg, hvor man tilbringer sin Dag i Kirken, hvor man hører Bønner og Salmer, hvor man er udenfor Verden. Pinsemandag henter Vognen os, vi tage Afsked med de venlige Munke, der alle ere blevne vore Venner og vende saa tilbage til „Verden“ med Hjærtet fuldt af de skønneste Minder. Fr.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Flanderns gamle Hovedstad forbereder sig med Iver til de forestaaende Festligheder i Dagene fra den 24.—28. August, som tegne til at blive overordentlig glimrende. Et Hovedmoment i Festlighederne bliver det historiske Festtog, som skal anskueliggjøre Karl den Danskes Liv. Flamlænderne ere bekjendte for deres store Forkjærlighed for slige Festtog og for den Pragt, de forstaa at omgive dem med. Festudvalget, som tæller betydelige Archæologer i sin Midte, har bestræbt sig for at fremstille hin Tid saa tro som vel muligt, selv de mindste Enkeltheder ere udførte med stræng historisk Nøjagtighed. De Fremmede, som opholde sig i Brygge den 24., 26. og 28. August, ville faa Lejlighed til at se det 11. og 12. Aårhundrede defilere forbi.

Festtogets første Afdelinger ville faa et ægte dansk Præg: Knud den Helliges Bryllup med Dronning Edle. En Skare af danske Riddere aabne Toget med det gamle Rigsbanner. Jomfruer og Ynglinge med Blomster, Pager og Tjenere gaar foran Baldakinen, under hvilken vi se de Nygifte: Kong Knud og Dronning Edle, Edles Forældre og Slægtninge følge bagefter. Tjenere med Gaver og flandske Riddere slutte første Afdeling. Den anden Afdeling viser os et Skib, som trækkes af sex Heste. Dronning Edle i Sørgedragt, med sin Søn Karl den Gode og nogle trofaste Riddere, flygter efter Mordet paa Kong Knud til sin Fader, Grev Robert af Flandern. Hele det prægtige Tog, som bestaar af 8 Afdelinger, slutter med en af hine storartede Processioner, for hvilke Brygge er verdensberømt. Det nye Relikvieskrin, i hvilket den danske Kongesøns jordiske Levninger opbevares, og som trækkes af sex Muldyr, danner den værdige Afslutning paa Toget.

Henved 2000 Personer ville deltage i Toget, blandt hvilke Flanderns fornemste Herrer og Damer. En Mængde fremmede Biskopper have tilsagt deres Møde i Brygge, ogsaa den apostoliske Præfekt for Danmark er officielt bleven indbudt og har lovet at ville overvære Festlighederne. Sil Slutning skulle vi endnu meddele vore Læsere, at Redaktionen ved den fornylig af-

døde Past. emerit. J. L. V. Hansens Bistand har udarbejdet en kort Levnetsbeskrivelse af den s. Karl den Gode, hvis første Ark vil følge med næste Numer af Kirketidende.

Nordsjælland. I den gamle Søborg Kirke, ikke langt fra Esrom i Nordsjælland, har man ifølge „Dags-Telegr.“ fundet nogle gamle Kalkmalerier. Paa den ene af de to Piller, som findes midt i Kirken, er malet: Gudfader, som holder den korsfæstede Kristus foran sig og sidder paa en Trone. Paa hver Side staar Engle med brændende Kjærter og oven over to Engle med Røgelsekar. Ved Siden er den ubesmittede Jomfru fremstillet i en Straalekrans og med 12 Stjærner om Hovedet. Paa Pillen lige over for staar Johannes den Døber; (?) den højre Haand er holdt i velsignende Stilling, og i den venstre holder han Symbolet paa den opstandne Frelser, Lammet med Fanen, og en Alterkalk. Paa Pillens anden Side ses den h. Stefanus og over ham Guds velsignende Haand. Den tredie Side af Pillen viser Billedet af en Borger og Adelsmand, knælende hver paa sin Side af den korsfæstede Frelser og iførte Dragter fra Dronning Margrethes Tid (1387—1412). Paa den sydlige Væg er der blottet et i en Medaillon malet Kors med Vinløv mellem Armene, rimeligvis et af de saak. Apostelkors, som hidrøre fra Kirkens Konsekration. Paa den nordlige Væg ses en kronet Helgeninde med en lille Kirkebygning i den ene Haand (maaske den h. Kejserinde Helene); paa Væggen, som adskiller Koret fra Skibet, er malet et adeligt Vaaben og højt oppe et Kristushoved. Paa Hvælvingernes Ribber er der ogsaa hist og her blottet Dekorationer, som hentyde til, at hele Kirken har været rigt dekoreret i Middelalderen; men desværre er „Reformationens“ barbariske Hvidtekost gaaet hen over disse vore Forfædres ofte kunstneriske Arbejder, som nu med rosværdig Omhyggelighed og Flid atter drages frem for Dagens Lys og restaureres.

Søborg Slot, hvis Ruiner ligge i Nærheden, spillede i Valdemarernes Tid en betydelig Rolle, og Erik Menved (1286—1319) opholdt sig ofte der. Den slesvigske Biskop Valdemar holdtes af Kongerne Knud VI og Valdemar Sejr i Fangenskab paa Slottet i over 13 Aar. Ærkebiskop Jakob Grand fængsledes ogsaa paa Søborg. Valdemar Atterdags Dronning Hedvig

levede sine sidste Aar paa Søborg, hvor hendes Datter, Dronning Margrethe skal være født 1353.

Berlin. En luthersk Kirkekonferents i Eisebach har klaget over Sektvæsenet i den lutherske Kirke, som mere og mere greb om sig, og raadført sig om Midlerne derimod. — Vi ere af den Mening, at trods alle Forholdsregler, som bleve bragte i Forslag, vil Sektvæsenet stedse vedblive at blomstre frodigt i Protestantismen og udbrede sig endnu mere. Hvor der ikke er noget højere ufejlbart Læreembede, der maa slutelig alt splittes ad; hvor enhver selv afgjør, hvad der er Evangelium, der vil Sektvæsenet aldrig udeblive, hvad Præsterne og Kirkeforstanderne end finde paa. Skal Sektvæsenet modarbejdes paa en virksom Maade, saa maa man have et Læreembede, hvem det tilkommer at bestemme, hvad der hører til Troen og hvad ikke. Og naar Generalsynoden i Oldenburg har troet at skulle beskæftige sig med Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst kunde bekæmpe Rom, saa kunne vi kun dybt beklage disse Herrers Blindhed. De kunne vel bekæmpe den romerske Kirke, men de kunne aldrig besejre den, thi den er med sit ufejlbare Læreembede grundet paa Klippen af — Jesus Kristus.

Marseille. Som sædvanlig naar Kristenheden er i Nød, saaledes delte Leo XIII ogsaa denne Gang sine ringe Indtægter med de Kolerasyge i Sydfrankrig, idet han sendte Ærkebiskoppen af Marseille 20.000 Frcs. til dermed at lindre Nøden i Toulon og Marseille.

Som bekjendt have de vise Fædre i Byen glemt deres Had imod Religionen og atter bedet de barmhjærtige Søstre om at overtage Ledelsen af Kolerahospitalet. Søstrene svarede, at de gjerne vilde overtage dette Hverv, men kun paa følgende Betingelser: 1) skulde Hospitalet kirkelig indvies af en katholsk Præst; 2) skulde der i hvert Sygeværelse anbringes et Billede af den Korsfæstede; 3) udnævnes en særegen Skriftefader for de Døende, som skulde bo i selve Hospitalet. De radikale Byraadsmedlemmer opfyldte nøjagtigt de tre Betingelser, og de barmhjærtige Søstre lede siden den Tid Sygeplejen i Kolerahospitalet. Forøvrigt have allerede en hel Del Ordenssøstre ofret deres Liv i de Kolerasyges Tjeneste og ombyttet Jordelivets Møjsommeligheder med Himlens uforgængelige Goder.

Norderney. Det er glædeligt, at Tilstrømningen af

Badegjæster til Vesterhavsøerne ogsaa er Anledning til, at der bygges katholske Kirker der, og vor h. Religion mere og mere bliver bekjendt i Norden. For omtrent to Aar siden opførtes en katholsk Kirke i Borkum og den 17. Juli indviedes en ny Kirke med stor Højtidelighed paa Norderney. Blandt de Tilstedeværende vare Fyrstinde Radziwill, den tyske Rigsdagsdeputerede af Centrum, Grev Praschma og Øens Statholder, der altid har stillet sig særdeles imødekomende overfor Foretagendet.

Hannover. Hs. Kgl. Højhed Hertugen af Cumberland har den 18. Juli sendt Kapellan Keseling i Nørten 3000 Mark, som Bidrag til Opførelsen af en katholsk Kirke i Northeim, Hs. Kgl. Højhed er som bekjendt Kronprins af Hannover og gift med den danske Prinsesse Thyra.

Nordamerika. Manskriver fra Detroit (Michigan), at man der belaver sig paa at bygge en ny katholsk Kirke, hvorved Amerikanernes kirkelige Iver og Gavnildhed viser sig i det mest glimrende Lys. 25 af Menighedens Medlemmer have hver ydet et Bidrag paa 3000 Dollars (henved 2000 Kr.), 12 et lignende paa 300 Doll. (1200 Kr.), 6 bidrog 200 Doll. (800 Kr.) og 20 ofrede 100 Doll. (400 Kr.). Det er en Offervillighed, hvormed der lader sig noget udrette og som fortjener at efterlignes efter Evne og Omstændigheder.

Konversioner af fremragende Protestanter have i de sidste Aar været meget hyppige i Amerika. Fornylig er en bekjendt Sagfører, Oberst Geo Bliis, vendt tilbage til Kirken. Han er en af Landets første Politikere, og hans Konversion har vakt stor Opsigt. Hans Hustru vendte for nogle Aar siden fra den saak. Episkopal Kirke tilbage til Moderkirken.

Bladet „America“ bringer om Pr. Joh. Buschmanns Virksomhed iblandt Dakotas og Nebraskas Indianere følgende interessante Meddelelser. Pr. Buschmann udfolder sin Virksomhed hovedsageligen i Pine-Ridge- og Rosebud-Reservationerne, i hvilke der leve henved 18,000 Indianere. Fra Oktober 1883 til April 1884 modtog omtrent otte hundrede af dem den katholske Tro. Fra den 17. Februar iaar til den 16. Marts døbte Pr. Buschmann 160 Indianere, blandt hvilke den berømte Høvding Red Cloud med Familie og fem af hans Underhøvdinge. Der er Udsigt til, at

der vil ske endnu mange Omvendelser. Red Cloud sagde til Missionæren: „Jeg overlader Dem meget gjærne og uden Forbehold alle mine Børn, saa snart jeg ser, at vi faa Kirker og Skoler.“ Indianermissionerne afgive i denne Tid en herlig og meget lovende Arbejdsmark for den katholske Kirke. At udrydde disse Stammer med Krudt og Bly, eller, som det er forekommet, ved Sengetæpper, der vare smittede af sorte Kopper — saadant kan jo nok svare til vort Aarhundredes „Humanitet“; men at vinde dem for Kristendommen, for Kulturen og Civilisationen, er det ophøjede Hverv, som den katholske Kirke har sat sig, og det er ene den, der har røgtet dette Hverv med Held til disse Folkefærds timelige og evige Velfærd.

Kirkelig Kalænder.

Søndagen den 10de Avgust. — 10de Søndag efter Pinse. Laurentius. Diakon og Martyr. — **11. M.** Oktavdag af Laurentiusfesten. — **12. Ti.** Klara, Jomfru og Ordensstifterinde. — **13. O.** Johannes Berchmanns, Bekjender. — **14. To.** Oktavdag af Laurentiusfesten. — **15. F.** Mariæ Himmelfart (fejres offentlig paa førstk. Søndag.) — **16. L.** Hyacinth, Bekjender (Vigiliefastedag).

Søndagen den 17. Avgust. — 11. Søndag efter Pinse. **Mariæ Optagelse i Himlen.** Joachim, den h. Jomfrus Fader.

Mariakongregationen for Ynglinge afholder Fælleskommunion i St. Knuds Kapel næste Søndag, den 17. Avgust, Kl. 8.

Ægtevielser i Sct. Ansgars Kirke.

Pianofortestemmer Ludvig Kristian Theobald Bentzen og Marie Vincenza Anastasia Capozzi (3. Juli). — Kasserer Ehrenfried Emil Ludvig Schmidt og Dorothea Erdwine Wilhelmine Wenniger (29. Juli.)

Dødsfald.

31. Juli. Eugenie Carlsen (23 Aar).

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 33.

Søndagen den 17. August.

1884.

Indhold: Kjærlighedens Triumf over Døden. Jeg har endnu ikke bedet. Kirkelige Efterretninger: Rom, Hamburg, Frankrig, Spanien.

Kjærlighedens Triumf over Døden.

Kirken anvender idag Frelserens Ord paa Maria, som han fordem sagde til Marthas fromme Søster i Bethanien: „Maria har valgt den bedste Del, som ikke skal tages fra hende.“ Og med Rette, thi Maria valgte den bedste Del, idet hun tilbragte sit Liv i den *reneste Kjærlighed*, og derfor kunde hun ogsaa i Døden fejre en Triumf, som ingen anden hverken før eller efter hende; thi *Kjærligheden besejrer Dødens Rædsler*. Kjærligheden til Jesus opfyldte Marias Hjærte med den inderligste Attraa og Længsel efter Døden og gjorde tillige selve Døden sød og trøstefuld for hende.

Det er en bekjendt Sag, at Kjærligheden stedse fylder Hjærtet med brændende Længsel efter den

Elskede. En elskende Ven længes efter sin Ven, en elskende Ægtefælle efter den elskede Ægtehalvdel, en elskende Moder efter det elskede Barn. Om Tobias' Moder læse vi saaledes, at hun opfyldt af Længsel daglig besteg Toppen af en nærliggende Høj og spejdede ud i Omegnen henimod den Kant, hvorfra Sønnen maatte komme. Og naar det blev Aften, og Solen sank bag Horisonten, men den Ventedede udeblev, da vred hun klagende sine Hænder, og Taarer vædede hendes Kinder. Men naar den jordiske, naturlige Kjærlighed allerede sukker efter Forening med den Elskede, hvormeget mere maa da ikke den skjønneste, ædleste Kjærlighed, Kjærligheden til Gud gjøre det? Allerede Kong David høre vi sukke i den 41. Salme: „Naar, naar vil jeg naa didhen og skue min Guds Aasyn?“ og Verdensapostlen Paulus udraaber: „Jeg længes efter at vorde opløst og være hos Kristus!“

Hvo formaar da at beskrive Marias Længsel efter at blive forenet med Gud, med sin guddommelige Søn? Ogsaa Patriarkerne elskede, det bevidne deres inderlige Suk; ogsaa Apostlene elskede, det viser deres glødende Iver, ogsaa Martyrerne elskede, det besiser deres Livs Offer, Serafer og Keruber elske, deres hele Liv er en stedsevarende Kjærlighed; men al denne Kjærlighed er Intet i Sammenligning med Gudsmoderens brændende Kjærlighed til sin Søn. Og denne Kjærlighed opfyldte hendes Hjærte med den inderligste Længsel efter at blive forenet med Gud. Hvor ofte har hun vel ikke bedet: „Naar vil dog Døden sønderrive dette mit Legems Baand, naar vil jeg kunne svinge mig op til dig, mit højeste Gode, og skue dit Aasyn, hvile ved dit Hjærte?“

Maatte en liden Gnist af denne Kjærlighed til Gud ogsaa brænde i vore Hjærter! Da vil Døden ikke ængste os, da ville vi ikke blive bedrøvede ved Efterretningen: „Orden dine Sager, thi du skal dø.“ Vi ville meget mere i Døden se Vejen til Himlen, Porten

til Paradiset, Indgangen til den evige Guds uendeligt skjønne Palads. Elske vi Gud med en trofast og virksom Kjærlighed, ligesom Maria elskede, ville ogsaa vi kunne fejre en herlig Triumf over Dødens Rædsler og udraabe med Apostlen: „Jeg længes efter at vorde opløst og være hos Kristus!“

Men Marias Kjærlighed til Gud opfyldte ikke blot hendes Hjærte med Længsel efter Døden, den gjorde ogsaa selve Døden uendelig sød og trøstefuld for hende. I den h. Skrift finde vi omtalt en saare skjøn og rolig Død, nemlig Patriarken Jakobs. Han lod sine tolv Sønner træde frem for sit Dødsleje, lagde sine Hænder paa deres Hoveder, og idet han gav dem sin faderlige Velsignelse, tog han Afsked med dem. Med inderlig Rørelse saa Børnene paa den døende Olding og de formaaede ikke at tilbageholde deres Taarer. Men Jakob imødesaa Døden fuld af Fortrøstning, og himmelsk Fred udbredte sig over hans Ansigt. Og hvad var vel Grunden til denne salige, rolige Død? „Paa din Frelse vil jeg haabe,“ siger han. *Haabet* paa den kommende Frelser formildede Døden for ham, saa at den lignede snarere en blid, vederkvægende Søvn.

Men naar *Haabet* om at skue Frelseren efter Aarhundreder allerede gjorde Døden saa blid og rolig for Jakob, hvad maa da Maria ikke have følt? Hun vidste jo, at hun ikke skulde se ham først efter Aarhundreder, men i næste Øjeblik, og ikke alene se ham, men ogsaa i Himlen vedblive at være hans inderligt elskede Moder. Omgiven af Apostlene ligger hun henstrakt paa Dødslejet. Ingen Smerte plager hende, ingen Sorg bedrøver hende; fri i Aanden, karsk paa Legemet, trøster hun de forsamlede Apostle. Hun er vel tilstede, og dog hensunken i Betragtningen af Gud, hun er opfyldt af Glæde midt under Apostlenes Taarer og jubler under deres Sukke, som beklage hendes Bortgang. Alleerede svæver det sidste Suk paa hendes Læber, Tungen

hører op at tale, Hjærtet slaar de sidste svage Slag, og Maria, Gudsmoderen, smiler endnu!

Marias kjærlighedsfulde Hjærte blev i Døden saa opflammet af Kjærlighed til Jesus, hendes guddommelige Søn, at det saa at sige bristede af denne Kjærlighed, og Kjærlighedens Almagt skilte Sjælen fra Legemet og førte den paa Ørnevinger til Himlen, til Guds Omfavnelse. Hvilken skjønn Kjærlighed, naar man døende elsker! Hvilken skjønn Død, naar man elskende dør! Sving dig kun op, skjønn Sjæl, til Himlens aabne Rige, hvor Millioner af hh. Engle vente paa dig, og i deres Midte din helligste Søn, Jesus Kristus, i sit evige Kongedømmes herlige Klædebon! Il til din Guds Arme, som drage dig tilvejs, til ham, efter hvem dit Hjærte længes! Men glem ikke dine Børn, som endnu vandre hernelen i denne Taarernes Dal, og bed din Søn, at han lader en liden Draabe af den Kjærlighed, som fortærede dit Hjærte, som Dug stige ned over vore kolde og kjærlighedstomme Hjærter. Ved din Forbøn ville vi da ogsaa en Gang komme til at erfare, hvor sødt og trøstefuldt det er at dø, for en Sjæl, der elsker Gud!

†

„Jeg har endnu ikke bedet“.

En rørende Scene forefaldt ifølge amerikanske Blade paa en af New Yorks Politistationer. En Politibetjent mødte om Aftenen en lille Dreng, der havde forvildet sig i en af Byens mange og lange Gader, og da han ikke kunde angive, hvor han boede, blev han af Betjenten bragt med paa Stationen. Han kunde ikke tale engelsk, men da man adspurgte ham paa Tysk, svarede han, at han hed Bernhard Akenau, o. s. v. Man redte da en Slags Seng til ham paa Stationen,

for den følgende Morgen at opspørge hans Forældre. Træt og forkommen, som han var, lagde han sig strax ned, men sprang dog pludselig op igjen med de Ord: „Jeg har endnu ikke bedet.“ Derpaa knælede han ned foran sit Leje, gjorde Korsets Tegn, foldede Hænderne, og bad sin Aftenbøn med den største Andagt, uden at tage Hensyn til alle de tilstedeværende Politibetjente og Avisreportere, som ogsaa bøjede deres Hoveder, indtil den Lille havde endt sin Bøn og atter gjorde Korsets Tegn. Saa lagde de endnu en Kappe over ham, og Drengen sov den Uskyldiges blide Søvn, medens hans Skytsengel vaagede ved hans Leje. — Beskæmmer denne lille flinke Dreng ikke mange Børn og Voxne, som ikke tænke paa at bede, allermindst i Andres Nærværelse?

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Fra Italien meldes der om nye Sejre, som Katholikerne have vundet ved Byraadsvalgene, saaledes f. Ex. i Genua, Venedig, Neapel, Loretto, Frascati, Viterbo, Rieti, Brescia og Alatri. Fra Tyskland, Frankrig, England, Amerika indløber der stadig nye Protester imod Propaganda Kollegiets Udplyndring. Biskopperne i Kanada (Britisk Amerika) have sendt en Adresse til Dronning Victoria i samme Anliggende, og noget lignende venter man vil ske i disse Dage fra det bayerske Episkopat til Kong Ludvig af Bayern. I Louisville (Nordamerika) holdtes fornylig et storartet Møde, for at protestere mod Propagandaens Anexion. Medlemmer af alle Konfessioner toge Del i det. Talerne holdtes paa engelsk og tysk, og Resolutionerne vare affattede med ægte amerikansk Frimodighed og kun lidet smigrende for den italienske Regering. At Regeringen har et mærkeligt Begreb om Retfærdighed fremgaar tilstrækkeligt deraf, at Staten fra den 10. Juli 1883 til 30. April 1884 har bragt over 33 Millioner Francs Kirkegods under Hammeren.

De anekterede Bibliotheker tælle over 621,471 Bd. og have en Værdi af 615,000 Francs.

Den 28. Juli døde i en Alder af 76 Aar den fromme og velfortjente Præst Domenico Veglia, som i over en Menneskealder har virket ved Propaganda Kollegiet som Vicerektor og Skriftefader. I en tidlig Alder mistede han sine Forældre og optoges da iblandt Eleverne i „Tata Giovanni“ netop paa Tid, da den unge Præst Grev Mastai-Feretti, senere Pave Pius IX, virkede saa velsignelsesrigt som frivillig Lærer ved dette Vaisenhus. R. I. P.

Fra Messina paa Sicilien skrives, at den store, pragtfulde Kirke „Sct. Francesco d'Assisi“ er bleven et Bytte for Flammerne. Kun de nøgne Mure og Buerne ere blevne tilbage. Ihvorvel de kostbare hh. Kar blev frelste, er Skaden dog overordentlig stor, da hele Kirkens Indre er ødelagt. Malerierne, blandt hvilke flere berømte, ere brændte, alle Statuer og Basreliefs, samt de historiske Sarkophager, blandt andre ogsaa Frederik III af Arragoniens Grav, ere ødelagte. Kirken var bygget 1254 og en Pryd for Staden paa Grund af sine mange værdifulde Kunstværker.

Kong Umberto har fornylig befalet, at alle Kranse, Mindebladene og Fanerne, som i Foraaret blev nedlagte af betalte Demonstranter paa hans Faders, Viktor Emanuels Grav i Pantheon, skulle opbevares for Fremtiden i det Paulinske Kapel i Kvirinalet. Viktor Emanuel lod som bekjendt i 1870 ved Roms Indtagelse det pavelige Kvirinal-Palads opbyrde af en Smed, for at annektere det som Bopæl; men man skaa-nede stedse Paladsets Kapeller, som ere belagte med Interdikt. Disse Hensyn synes nu at skulle bortfalde. Ovennævnte Kapel har sit Navn efter Pave Paul V. (1605—1621), som lod det opføre af Carlo Maderno. Talrige Pavevalg have fundet Sted i samme. Saaledes blev alle Paverne fra 1823—1846 (Leo XII, Pius VIII, Gregor XVI og Pius IX) valgt i dette Kapel.

Hamburg. En bekjendt Læge i Hamburg, Dr. Schram har fornylig kjøbt et Hus i det nærliggende Reinbeck og skjænket det til de barmhjærtige (graa) Søstre, for at de deri kunde pleje Svage og Rekonva-lescenter, som trænge til Land- og Skovluft. Skulde Søstrene af en eller anden Grund blive nødsagede til at forlade Huset, falder det strax tilbage til Velgjøre-

rens Arvinger. Hr. Schramm er Protestant, og har allerede tidligere skjænket Søstrene et smukt Hus med Have i selve Byen. En anden Protestant, afdøde Kjøbmand og Skibsrheder Amsinck, har i sit Testamente skjænket Mariehospitalet 2500 Mrk., de graa Søstre i Pastorenstrasse 3500 Mrk. og Søstrene ved Alsterweg 1000 Mrk. Saadanne ædelmodige Kjærlighedsgjærninger fra protestantisk Side ere al Anerkendelse værd.

Frankrig. I Frankrig syntes de republikanske Blade ikke om, at Hertugen af Chartres, en Broder til den orleanistiske Tronprætendent, Greven af Paris, havde Mød nok til at rejse til Toulon og Marseille, besøge de Kolerasyge og uddele 50,000 Francs til de Nødlidende. Han har erobret alles Hjærter ved sin modige og tillige kjærlighedsfulde Optræden. Det kunne Republikanerne da ikke taale og derfor gjøre de Herren Bebrejdelser, som om han skulde have haft politiske Hensigter for Øje. Hvorfor optræde Republikanerne da ikke ligesaa modigt? De have jo Penge nok til at bygge Statsskoler, bliver der da ikke noget tilovers for den ulykkelige Næste? Republikken søger at vinde Hjærterne for sig derved, at den forfølger Kirken, fordriver Munke og Nonner og gjerne ønskede at styrte ogsaa Gud fra Tronen. Orleanisterne gaa smukkere og klogere tilværks, de erobre Hjærterne ved Kjærlighedsgaver. Republikken kan gjøre det samme, hvorfor gjør den det ikke?

Frankrigs vantro Lovgivere have fornylig arbejdet paa at faa Skilsmisse indført i Landet, og Skilsmiselloven er ogsaa bleven vedtagen og traadte i Kraft i forrige Uge. Den Stilling, som Kvinden har indtaget overfor Loven, er kun lidet ærefuld for de franske Kvinder. Omtrent 3000 Ansøgninger ere indløbne alene i den første Uge; men næsten tre Fjerdedele af dem hidrøre fra Kvinder, der allerede levede skilte fra deres Mænd, og som nu ønske at skilles fuldstændig. Blandt andre findes ogsaa Sangerinden Patti, som blev skilt fra sin Mand, Marquis de Caux, for 13 til 14 Aar siden, og som senere, uden at søge Skilsmisse, allerede har forladt sin anden Mand og giftet sig med en tredie. At slige Personer forlange Skilsmisse er kun fordi de ønske at bringe deres Stilling overfor de franske Love i Orden. Ægteskabets Oploselighed og Usikkerhed er, foruden at det strider imod

den guddommelige Lov, et nyt og ødelæggende Saar, som det vantro Frimurerregimente har bibragt Fædrelandet.

Spanien. Mellem Spanien og Italien var det nær kommen til Stridigheder. Den spanske Arbejdsminister Sennor Pidal optraadte for nylig i Cortes imod den Deputerede Castelars idelige Angreb paa Monarkiet, og brød ved den Lejlighed ikke alene en Lanse for den spanske Kongetrone, men bekjendte sig ogsaa offentligt som en Tilhænger af Pavens verdslige Magt. Dette kjække Ord, som hundrede Andre ikke vove at udtale, bragte det italienske Ministerium i Raseri, og dets „Ømfindtlighed“ i kirkepolitiske Anliggender var dybt krænkede. Der blev sendt diplomatiske Noter og Forklaringer frem og tilbage, men den lille Sky synes atter at være forsvundet, og Venskabet gjenoprettet. Men hørt har man i det mindste Pidals Ord og at de have virket i Rom, det viste de italienske Ministres politiske Nervøsitet. Det er nu snart 14 Aar siden man bemægtigede sig Rom og erklærede Pavens verdslige Magt for brudt, og ikke desto mindre frygter man mere end nogensinde, at Paven en skjøn Dag atter skal blive Herre i sin egen By.

Kjøbenhavn. Den højærv. Hr. Præfekt, som for tiden opholder sig i Ems, hvorfra han agter sig til Brügge, kan først ventes hjem i Begyndelsen af September.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 17. August. — 11. Søndag efter Pinse. Mariæ Optagelse i Himlen. Joachim, den h. Jomfrus Fader. — **18. M.** Helena, Enke, Kejserinde. — **19. Ti.** Oktavdag af Mariæ Himmelfartsfesten. — **20. O.** Bernhard, Ordensstifter og Kirkelærer. — **21. To.** Johanna Franciska af Chantal, Enke, Ordensstifterinde. — **22. F.** Oktav af Mariæ Himmelfartsfest. — **23. L.** Filippus Benitius. Bekjender.
Søndagen den 24de August. 12. Søndag efter Pinse. Bartholomæus, Apostel. (Mariæ Hjærtetest.)

Mariakongregationen for Ynglinge afholder Fælleskommunion i St. Knuds Kapel idag Søndag, den 17. August, Kl. 8.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 34.

Søndagen den 24. August.

1884.

Indhold: Don Bosco. De danske Katholikers Protestadressé. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Rom, Belgien, Fulda.

Don Bosco.

Af Fr.

Blandt de mange Ulykkelige, som Jorden huser, findes der vel Ingen, der har større Krav paa vor Medlidenhed, end den forladte Ungdom, de fattige Børn, der fødes i Nød og Elendighed, og som, overladt til sig selv i en Alder, hvor de næppe kunne skjælne Ondt fra Godt, for det meste ende paa Forbryderbanen. Stakkels forladte Smaa, er det deres Skyld, om de stjæle en Brødskorpe, for dermed at mætte deres Sult, om de senere gaa videre og stjæle mere, om de ikke tilbede en Gud, de ikke kjende, om de ikke leve efter de Bud, de aldrig have lært? Og dog, hvor let kaster man ikke Sten paa dem, hvor let indhyller man sig ikke i Selvtilfredshedens og Stolthedens bløde Kaabe og udbryder ved Synet af en Forbryder: „Jeg takker Dig, min Gud, at jeg ikke er som dette Menneske.“ Der gjøres meget i vor Tid for Børnenes Vel, men

blandt deres mange Velgjørere er der Ingen, hvis Navn er saa stort som *Don Boscos*, hvis Kjærlighedsgjærninger saa mangfoldige som hans. Fra Gader og Stræder, fra en stor Byes værste Smudshuller samler han sine Børn sammen, bærer dem som den gode Hyrde i Havn, føder dem, klæder dem, de lære i hans Skole at blive dygtige Arbejdere, nyttige Borgere, ja han lærer dem mere, idet han aabenbarer dem de himmelske Mysterier, idet han lader det evige Lys skinne for dem.

Don Giovanni Bosco fødtes af fattige Forældre i Nærheden af Turin paa et lidet Sted kaldet „i becchi“ i Aaret 1815. Viet til Præst 1849 besluttede han at forblive i Turin og ikke foreløbig at modtage nogen af de Stillinger, der bleve ham tilbudte. Hans fornemste Bevæggrund dertil var at blive en Stund endnu under sin aandelige Vejleder, *Abbé Cafossas* Ledelse. Han indtraadte i St. Frants d'Assisis Institut for unge Gejstlige, hvor der særlig i Uddannelsen lagdes Vægt paa den praktiske Sjælesorg og paa Prædikener; der forbandtes desuden med Studierne, Fattig-, Fængsels- og Sygebesøg.

Det gjorde et dybt Indtryk paa Don Bosco i Fængslerne at se de mange Børn og unge Mennesker, der, fordi de vare kastede ud i Verden fra deres spædeste Barndom, vare strandede her i det saakaldte Forbedringshus, fra hvilket de imidlertid som oftest udgik værre end de vare indtraadte. Han fattede allerede dengang Beslutning om at tage sig af Turins fattige Dreng, gjøre *Noget* for dem, *hvad* vidste han ikke selv, *naar* vidste han heller ej, han ventede paa, at Gud skulde vise ham sin Villie. Og Gud sendte ham snart det første Barn, den første Neophyt, den første Elev blandt Tusinder og Tusinder, som han senere har sendt D. Bosco og som denne har modtaget med aabne Arme, hvilke han rigelig har erstattet Fader og Moder.

En Dag da Don Bosca iførte sig i Messeklæderne i Sakristiet kom en fattig Dreng tilfældigvis derind.

Kirketjeneren, der netop ledte efter En, der kunde tjene Messen, bad, forresten ikke i den venligste Tone, Drengen derom, denne efterkom ikke Opfordringen og Sakristanen blev vred. Don Bosco kom til, fik fat i Drengen, og hørte da, at han hed *Bartholomgo Garelli*, at han ene og forladt uden Slægt vankede om i Turins Gader, og hvad der forfærdede Præsten mest af Alt, at han var aldeles blottet for endog de tarveligste Kristendoms kundskaber. Endnu samme Aften begyndte D. Bosco sit Værk ved at lære Garelli Korsets Tegn. Det var den ottende December 1841, Guds hellige Moder tog Værket under sin Beskyttelse. Efter nogle Dages Forløb medbragte Garelli nogle Kammerater, der var mest Murerlærlinger, der i en tidlig Alder kom ind fra Landet, og overgaves til en Mester, der ikke tog sig af dem.

I Begyndelsen af 1841 havde D. Bosco 100 Elever, der samledes om Aftenen i Institutets lille Kirke og Sakristi, og som blev underviste i Religionen, der lærte dem bære Dagens Arbejde med Taalmodighed. Han havde imidlertid fuldendt sine Studier og blev nu ansat som Direktør for *S. Philomenas* Hospitium, tillige skulde han tage sig af et Tilflugtsted for unge Piger, som Marquise *Barolo* havde stiftet. Han flyttede nu derhen med sine Drengene, og da hans lille Værelse var for trangt til at rumme dem alle, overlod Marquisen ham nogle Rum, af hvilke der dannedes et Kapel. Det var nu, at han opkaldte sit Værk efter den h. *Frants af Sales*, dels fordi det, fra han første Gang saå Garelli blive slaaet af Sakristanen, havde staaet klart for ham, at saadanne Børn snarere maa behandles med den Mildhed, der i saa høj Grad udmærkede den h. Biskop, end med Haardhed, dels fordi der var malet et Billede af samme Helgen over Dørens Indgang.

(Fortsættes.)

De danske Katholikers Protestadresse.

Protestadressen i Anledning af Propaganda-Sagen havde følgende Ordlyd:

Hellige Fader!

Vi Danmarks Katholiker, Præster og Lægfolk, slutte os til de Klager og Protester, af hvilke hele den kristne Verden gjenlyder i Anledning af den italienske Regerings Anmasselse af Propagandaens Ejendomme, og udtrykke vor dybe Sorg over dette Angreb paa Kirkens og Pavens helligste Rettigheder. Den italienske Regerings Fremgangsmaade er et Brud paa de internationale Love og et Indgreb i den personlige Ejendomsret.

Vi protestere i Kraft af vor romersk-katholske Tro som Kirkens trofaste og hengivne Sønner imod denne nye Plyndring af Kirkegods, som tilhører hele Kirken.

Vi protestere i Frihedens og Civilisationens Navn.

Vi protestere endelig i Taknemlighedens Navn, thi vi skyldte Propagandaen usigelig meget, vi skyldte den Uddannelsen af de fleste af vore indfødte Præster samt virksom Understøttelse af vor hele Missions sag.

Vi opsende brændende Ønsker for at bedre Dage snart maatte oprinde for vor h. Kirke og vi anholde i Ydmyghed om den hellige Faders Velsignelse for os, vor Slægt og vort Land. —

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Den katholske Syge- og Ligkasse afholdt sin aarlige Generalforsamling den 30. Juli Kl. 8 Aften i Forsamlingsværelset i Præsteboligen. Ifølge den af Sekretæren meddelte Oversigt over Sygekassens Virksomhed i det forløbne Aar, fremgik det, at man er naaet et godt Skridt fremad mod det Maal,

Sygekassen har sat sig: saa vidt muligt at sikre sine Medlemmer i Sygdom og ved Dødsfald.

Der er i Aarets Løb udbetalt Sygepenge til et Beløb af 273 Kr. 91 Øre og Ligkasspenge for tvende Medlemmer 154 Kr. To Medlemmer havde været indlagte paa Sct. Josefshospital for Sygekassens Regning, deraf det ene Medlem, ved velvillig Imødekommen fra Sct. Josefssøstrene, for modereret Betaling. Sygekassens Læge, Hr. Dr. Groth, er i det forløbne Aar blevet konsulteret oftere end hidtil og synes saaledes, ved sin opofrende og samvittighedsfulde Virksomhed, at vinde Medlemmernes Tillid.

De hh. Sjælemesser som Sygekassen lader læse for sine afdøde Medlemmer ville for Fremtiden blive bekendtgjorde i Sct. Ansgars Kirke. Sygekassens Formue udgjorde den 1 Juli 1884, 1787 Kr. 33 Øre.

Det synes ogsaa som om Menighedens Medlemmer begynde at indse, hvor megen Gavn og Velsignelse Sygekassen er i Stand til at stifte, saafremt den kraftigt støttes af alle, idet der i Aarets Løb er optaget 10 nye Medlemmer.

Den højærv. Hr. Præfekt og Sognepræsten, højærv. Hr. Pastor Bøhmer, bærede Mødet med deres Nærværelse. Hr. Præfekten meddelte, at han nu ogsaa var Medlem af Sygekassen, da han for faa Dage siden havde ladet sig indmelde som Æresmedlem, og bad Medlemmerne om, at vedblive i Enighed og Kjærlighed, at arbejde for det smukke Formaal: gjensidig Hjælp i Sygdomstilfælde.

Efter at et Forslag om en Forhøjelse af de ugentlige Sygepenge var diskuteret, blev Afgjørelsen, paa Forslag af Sekretæren, opsat til næste Generalforsamling. Ved det derpaa foretagne Valg af nye Bestyrelsesmedlemmer i Stedet for de ifølge Lovene fratraadte valgtes til Viceformand Hr. Fabrikant Grünewald, Sekretæren gjenvalgtes, Revisor Hr. V. Jantzen og Repræsentant Hr. Lærer J. Hammermüller.

Syge- og Ligkassens Bestyrelse bestaar altsaa af følgende Herrer: Formand, Hr. Grosserer Rasmussen, Viceformand, Hr. Grosserer Grünewald, Sekretær og Kasserer, Hr. Lærer Jensen, samt Revisorer, Dhr. Schur og Jantzen og Repræsentant, Hr. Lærer Hammermüller.

— Det er os en Glæde at kunne konstatere, at de katolske Medlemmer af den internationale Lægekongres ikke have tilsidesat deres religiøse Pligter her

i Byen, til Trods for, at de videnskabelige Arbejder og Fæstlighederne lagde stort Beslag paa deres Tid. Blandt dem, som andægtigt bivaanede den h. Messe om Søndagen i Sct. Ansgar, saas ogsaa Kongressens „Løve,“ Prof. Pasteur med Familie.

— Paa det herværende k. k. Gesandtskabs Foranstaltning fejredes i Mandags, d. 18. August, Kl. 10, en højtidelig Messe med „Te Deum“ i St. Ansgars Kirke, i Anledning af den østerrigske Kejsers Frants Josephs Fødselsdag (1830). Den herværende østerrigske chargé d'affaires, Hr. von Blum-Blanke negg overværede Højtideligheden.

Idag, d. 24 August, er det den afdøde Præfekt Grüders Fødselsdag. Idet vi minde vore Læsere herom, anmode vi dem om, at erindre den Hensøvede i deres Bønner, især under den h. Messe.

Rom. Den h. Fader Leo XIII. som fornylig viste sin Omsorg for Roms Fattige ved atter at skjænke dem 100 Senge, maa nu opleve den Sorg, at Propagandaens Godser komme under Auktionshammeren. Siden Begyndelsen af Juli forhandlede der imellem den Kgl. Kommissær og Justits- og Finantsministeren angaaende Terminen og Fremgangsmaaden. Derfra gik Sagen til Ministerraadet, som efter Sigende fastsatte Auktionsterminen til den 18. d. M. Med Undtagelse af de nordamerikanske Fristaters store Republik har ingen Regering indlagt officiel og virksom Protest imod den italienske Regerings Uretfærdighed. Om de evropæiske Regeringer have gjort fortrolige Meddelelser, vide vi ikke; men det er sandsynligt. Disse Meddelelser synes imidlertid ikke at have været videre energiske, da Italien, som skjælver for det tørre Løvs Raslen, vel ellers vilde have tiltraadt Tilbageetoget. Regeringernes Tavshed er i vor socialistiske Tid et meget daarligt Tegn. Er den ældste Autoritets og legitimeste Besidders Ejendom ikke længere hellig; tør Revolutionen uantastet berøve Jordkredsens Katholiker deres Rettigheder og den kristelige Civilisation derved skades — hvilken Ejendom er da endnu sikker? Socialismen vil sikkert drage en Lære deraf. Men de toneangivende Politikere kunne ti, vi Katholiker ti ikke. Vi forny vor Protest for Gud og Verden. Vi erklære Kirkens Ret til den uindskrænkede Besiddelse af Propagandaens Godser for ukrænkelig, og ville ikke ophøre med at fordre den tilbage fra den h. Stols Angri-

bere. Den italienske Revolution kan triumfere over Rovet! De, som søge at styrte den paa Grundlag af Pavens Udplyndring oprejste Trone ved Tiberen, staa allerede for Døren. Uretfærdigheden kan kun have ephemere Følger og den maa styrte sammen under Vægten af sin egen Skyldighed.

Belgien. Den 10. August foranstaltede de Liberale en Demonstration i Brüssel imod den nye Skolelov. Henved 3000 Personer, blandt hvilke et stort Antal liberale Studenter fra forskellige Byer, drog under Raabene: „Kongen leve!“ og „Ned med Ministeriet!“ til Børsen, hvor Janson holdt en Tordentale imod Skoleloven og fordrede at Ministeriet skulde træde af. Men paa samme Tid drog ogsaa en Skare paa 6000 af Landets Katholiker ud, for som Folkets Repræsentanter at bringe de forskellige Ministre en Ovation. Omtrent 2000 „Uafhængige“ forenede sig med dem. Foran bares to mægtige Faner med Indskrifterne: „Agtelse for Landets Udvalgte!“ „Agtelse for vore nationale Institutioner!“ Da Toget kom forbi det Kgl. Palads, lød der mægtige Raab: „Kongen leve!“ „Leve Forfatningen!“ Ved Greven af Flanderns (Kongens Broder) Palads og foran Ministrenes Boliger gjentog lignende Raab sig. Stor Opsigt vakte Borgerne fra Lüttich og Gent, som vare mødte med 450 resp. 700 Repræsentanter. De øvrige Byer i Landet havde ogsaa sendt talrige Repræsentanter, blandt hvilke ogsaa mange Borgmestre og Byraadsmedlemmer. Demonstrationen har atter bevist med Eftertryk, at Folkets Flertal fuldt ud billiger og understøtter Ministeriet. De Liberales første Forsøg paa at føre Valgkampen ud paa Gaden er saaledes ynkeligt strandet. Om de ville forsøge det endnu en Gang, véd man ikke; nok er det, at Logen af al Magt gaar ud paa at bringe Landet i Borgerkrig, og man maa antage, at de understøttes i disse deres Bestræbelser af andre Loger i Udlandet. Det er jo Logens gamle Regel: Hvad der ikke kan opnaas ad Lovlighedens Vej, det maa og skal forsøges ved Vold. Saa længe Katholikerne imidlertid ere paa deres Post og aarvaagne, ville de Liberale ikke sejre. — I Fredags vedtoges ogsaa i Kamret med 73 mod 44 Stemmer Gjenoprettelsen af Gesandtskabsposten ved Vatikanet. Til Nuntius i Brüssel

vil rimeligvis Msgr. *R o t e l l i* (p. t. Konstantinopel) blive udnævnt.

— Idag d. 24de, fejrer Belgien den s. Karl den Danskes højtidelige Skrinlæggelse. Hr. Kapellan Johansen er i den Anledning rejst til Brygge, for at mødes med Hr. Præfekten.

Fulda. Det preussiske Episkopat har for Tiden været samlet ved den h. Bonifacius Grav i Fulda. Den 6 August indtraf til Byen Dr. Brinkmann, Biskop af Münster, Dr. Krementz, Biskop af Ermeland, Dr. Korum af Trier, Dr. Höting af Osnabrück, Sommerwerk af Hildesheim og Dr. Kopp af Fulda, samt Domkapitular Dr. Franz for Fyrstbiskoppen af Breslau, Dr. Redner for Biskoppen af Kulm, Dr. Schulte for Paderborn og Dr. Höhler for Limburg. De af Staten forfulgte Ærkebiskopper af Köln og Gnesen-Posen kunde ikke sende Stedfortrædere. Den 8. Aug. sluttedes Konferentsen med *Te Deum* og den sakramentale Velsignelse. —

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 24de Avgust. 12. Søndag efter Pinse. Bartholomæus, Apostel. (Mariæ Hjærtetest.) — **25. M.** Ludvig. Konge af Frankrig, Bekjender. — **26. Ti.** Mariæ Hjærtetest (fejredes i Søndags). — **27. O.** Joseph af Calasanz, Bekjender og Ordensstifter. — **28. To.** Augustinus, Biskop og Kirkelærer. — **29. F.** Johannes den Døbers Halshuggelse. — **30. L.** Rosa af Lima, Jomfru.

Søndagen den 31. Avgust. — 13. Søndag efter Pinse. Raymond Nonnatus, Bekjender.

Den katholske Syge- og Liggkasse af 1867. Da jeg ved den d. 30. Juli d. A. afholdte Generalforsamling er bleven gjenvalgt for de to følgende Aar, bedes Sygekassens ærede Medlemmer samt andre, som maatte ønske Oplysninger, Sygekassen vedrørende, henvende sig paa min Bopæl i Præsteboligen, Bredgade 64, 4. Sal, hver Dag mellem 4—5 Efterm., Tirsdag undtagen.

F. M. Jensen,
Sygekassens Sekretær og Kasserer.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 35.

Søndagen den 31. August.

1884.

Indhold: Don Bosco. Kirkelige Efterretninger: Osnabrück, Bonn, Hamburg, Mainz, Rom, Münster.

Don Bosco.

Af Fr.

(Fortsat.)

Desværre havde han ikke ret længe den Glæde at beholde sine Børn der. Marquisen bestemte Lokalet til et andet Brug og han maatte flytte med hele sin Skare paa 300 Drengene, thi deres Antal var nu voxet dertil. En Trængselstid begyndte nu for dem, de bleve fordrevne allevegne fra. Byen overlod dem en forladt Kirke, men Naboerne klagede over, at de gjorde Støj, naar de legede udenfor denne og de maatte bort. Den utrættelige Don Bosco skaffede et andet Lokale, ogsaa her voldte Drengenes Raaben og Spektakel under deres Lege Anstød hos en gammel Præst, der boede ligeoverfor, og han fik dem fordreven. D. Bosco lejede til Slut en Eng, hvorhen han og hans lille Skare drog hver Søn- og Helligdag. Hver medbragte lidt Proviant til Dagen, der begyndte med at Drengene alle skriftede hos deres

„Fader“. Dernæst førte denne dem til en herliggende Kirke til Messen og saa tilbage til Engen, hvor de muntreste Lege afvexlede med Sang og Bøn. D. Bosco fortalte dem Historier, senere underviste han dem i Katekismus og Bibelhistorie og vidste at gjøre det paa en saa tiltrækkende Maade, at hele Skaren sad stille ved hans Fødder (man havde bygget ham en Slags Trone af Grønsvær) og der skal Noget til at faa et Par Hundrede vilde Drengene til at sidde uden at røre sig. Men bagefter gik saa Legen desto vildere. D. Bosco var selv med, og Ingen forstod at gjøre Legene saa morsomme som han. Ved Middagstid lejrede Alle sig i Græsset og de medtagne Fødemidler fortæredes, det var ikke mange Retter og Maden var ikke videre godt tilberedt, men en ungdommelig Appetit, godt Humeur og munter Spøg krydrede det tarvelige Maaltid.

Ved Solnedgang vendte den hele Skare tilbage til Turin og tilbragte nu den følgende Arbejdsuge med Tanken paa næste Søndag. — Men snart skulde de ogsaa forjages fra deres Eng; Ejeren erklærede, at Børnenes Fodtrin ødelagde Græsset og opsagde D. Bosco. Denne tog som altid sin Tilflugt til Herren; da han den sidste Søndag samledes med sin Skare ude paa Engen var hans Ansigt vel alvorligt, men i hans Indre var der stille. Aftenen nærmede sig, Faderen vidste ikke, hvor han næste Søndag skulde give sine Børn Stævnemøde. Da kastede han sig med Ansigtet mod Jorden og Børnene hørte ham bede: „Herre, vis mig dog en Udvej, hjælp mig, det kan dog ikke være Din Villie, at jeg skal forlade disse Faderløse.“ En Fremmed nærmede sig: „Ønsker De ikke at leje et Arbejds- hus, Hr. Pastor,“ spurgte han. „Ikke et Arbejds- men et Bedehus.“ „Det er det Samme, jeg har, hvad De søger. Min Ven Pinardi har en dejlig Lade, som han vil leje ud; kom med og se den.“ At Don Bosco skyndte sig at følge med dette Forsynets Sendebud behøve vi ikke at bemærke; vel var Laden saa lav paa sine Steder, at man ikke

kunde holde sig oprejst. men Pinardi gravede Gulvet en Meter dybere, Væggene smykkedes med grønne Grene og inden kort Tid var Kapellet istand og D. Bosco kunde læse sin første Messe i *Valdaccos* Bedehus omgivet af sine kjære Børn. Den store Eng udenfor var en herlig Legeplads, og takket være disse heldige ydre Betingelser voxede Børnenes Antal snart til 700. Ærkebiskoppen viste fra først af Værket stor Interesse, tillod at der forrettedes alle de kirkelige Funktioner, som ellers kun tilkomme Sognekirkerne og meddelte selv Konfirmationens h. Sakrament til Børnene i *Valdaccos* lille lave Kapel.

Vi maa ikke forglemme Aftenskolerne for unge Mennesker, som den utrættelig Præst aabnede omtrent paa den Tid og i hvilke der meddeltes Eleverne Undervisning i de for dem nødvendigste Fag Til Lærere anvendtes de flittigste og dygtigste, disse fik en grundigere Uddannelse for at kunne undervise de Andre. Mange af disse „Studenter“ følte ofte Kald til Præst og denne Institution blev saaledes ogsaa en Planteskole for unge Præster. D. Boscos Trængsler vare imidlertid ikke endte, han havde en Fjende i Byens Borgmester, Grev *Cavour*, der saá en Fare for Staten, Sammensværgelse etc. i de uskyldige Aftenskoler, og han havde sikkert lukket dem, hvis ikke Kongen, *Carlo Alberto*, havde erklæret, at han ikke vilde have, de maatte fortrædige Don Bosco.

Men endnu var Don Bosco langt fra at have realiseret sin Yndlingsplan; hans kjærlige Hjærte brændte efter at gjøre endnu mere for sine Børn, at ernære ikke alene deres Sjæle, men ogsaa deres Legemer. Hans største Fryd var at udmale den store skjønne Bygning, han vilde opføre for sig selv og Andre. Han havde lagt Planen til Alt; han vidste, hvor Kapellet, Sovesalene, Værkstederne, Spisesalen skulde være, han havde det Alt i Tankerne. „Der skal være Plads til Alle de, der ville komme,“ sagde han, „de skulle bo

der, bespises, klædes, lære det Haandværk, de have Lyst og Anlæg til og blive nyttige Borgere.“ Ved at høre D. Bosco, der ikke ejede en Øre, der tilmed havde mistet sin Plads hos Marquise Barolo og de dermed forbundne Indtægter, tale saaledes, troede mange, selv blandt hans Venner, at det anstrængende Liv havde svækket hans Aandsevner. Nogle vilde sætte ham i en Anstalt for den Slags Syge, Andre trak sig tilbage fra ham. At han var alt Andet end aandssvækket, vil følgende lille Historie bedst kunne vise.

De Personer, der havde faaet i Opgave at føre ham til en Sindssygeanstalt, vare to Præster. Der blev aftalt Alt med Direktøren, og paa den bestemte Dag befandt Præsterne sig hos Don Bosco og begyndte at udspørge ham om det tilkommende Hospitium. Som sædvanlig forklarede den Adspurgte Alt paa det nøjagtigste. Præsterne førte derpaa Samtalen over paa noget Andet og bad ham kjøre en Tur med dem. „De arbejder altfor meget, kjære Ven“, sagde den Ene, „en Kjøre tur i frisk Luft vil gjøre Dem godt.“ Indbydelsen blev modtagen og de steg sammen ned ad Trapperne. En lukket Vogn holdt for Døren. De tre Herrer overbød nu hinanden i Høflighed. Ingen vilde stige først ind, tilsidst lod dog begge Præsterne sig overtale og steg op i Vognen. Da smækkede Don Bosco Døren i og raabte med Tordenrøst til Kudsken: „Kjør til Etablissementet.“ Denne havde Ordre til at kjøre ved første Vink og pidskede paa Hestene, uden at bryde sig om den Raaben og Banken, han hørte fra Vognens Indre. Ankomsten til Etablissementet bleve de to Præster tagne for den ventede Gale, deres Skjænden og Skrigen bestyrkede Direktøren og Personalet i deres Opfattelse, og de havde sikkert faaet den i Galehuset saa frygtede Douche og vare blevne indespærrede i en Celle, hvis Etablissementets Præst ikke i rette Tid var kommen til og havde befriet sine ulykkelige Colleger.

Men Ingen prøvede fra den Tid af paa at sætte Don Bosco i et Sindssygehus.

I Juli 1846 blev den altforglemmende Præst syg, han forkjølede sig, fik Brystbetændelse og var ved Gravens Rand. Da han endelig begyndte at komme sig, maatte han nødvendigvis have Ro og blev derfor transporteret ud til sit Fødested „i Becchi“, hvor hans Moder levede. Da han vendte tilbage til sit kjære Valdocco og sin Børneflokk fulgte hun med ham. De gik tilfods, han med sit Breviar, hun med en Kurv, der indeholdt Fødevarer, paa Armen. Ankomne til Turin lejede de nogle smaa Værelser i den før omtalte *Pinardis* Hus, lige ved Bedehuset, for at være saa nær det som muligt og Madame Marguerita Bosco holdt Hus for sin Søn.

Den lille Husholdning, hvor Indtægterne ikke vare store, var bebyrdet med mange Udgiftsposter. Kunde Mdm. Marguerita lade en Dreng, der ikke havde nydt noget en hel Dag, gaa uden at give ham en Tallerken Suppe? Maatte hun ikke gjøre Sit til, at en Anden ikke gik klædt aldeles som de Vilde i Afrika? For at hjælpe de Dreng, der ikke havde noget Nattely, lejede Don Bosco et Skur i Pinardis Hus, han udstyrede det med Halmsække og nogle Tæpper, og var saaledes sikker paa, at hans fattige Børn ikke frøs altfor meget, eller faldt i slette Hænder. Men en Nat blev Alt stjålet af en Bande Gavtyve, som den gode Fader selv havde opfordret til at gaa derind. (Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Osnabrück. Ifølge Osnabr. Volksz. har den højærværdigste Biskop af Osnabrück udnævnt Hr. Domkapitular og Domdechante Schade til Generalvikar. Samtidig bieve Dhrr. Pastor Freund og Domvikar Degen udsète til Assessorer i Generalvikariatet.

Bonn. En højerestaaende Embedsmand i Kassel skriver til „D. Rtzg.“: „Da jeg stedse hørte mange bitre og hadefulde Bemærkninger om Janssen's Historie, fik jeg Lyst til at læse Bogen. Jeg har nu grundig studeret baade dette interessante Værk som ogsaa Hettingers bekjendte Apologi og takker Gud, som derved har ført mig til Sandheds Erkjendelse. Paa den hl. Bernhards Fest, hvem jeg har valgt til min Navnepatron, aflægger jeg tilligemed min Hustru den katholske Troesbekjendelse.“ Saaledes viser Gud atter, at han ogsaa véd at lede det Onde til det Gode; selv Kirkens Fjender arbejde ofte mod deres egen Vilje i Herrens Tjeneste.

Hamborg. Allerede i en Række af Aar bestaar her en Cæcilie-Forening, som har stillet sig den roesværdige Opgave, at fremme Koralen, denne egentlige Kirkesang ved den liturgiske Gudstjeneste, samt paa de høje Festsdage at sørge for en værdig polyphon (flerstemmig) Sang i Kirkens Aand. Øret havde vænnet sig altfor meget til den moderne verdslige Sang. Foreningen maatte derfor kæmpe mod mange Slags Fordomme og Vanskeligheder; selv de nødvendige Pengemidler manglede, skjønt Medlemmerne ikke gjøre Krav paa nogen- somhelst Godtgjørelse. Imidlertid holdt Foreningen stadig Maalet for Øje, og gik det end, paa Grund af de mange og store Ofre, som maatte bringes, langsomt fremad, saa sporedes der dog stedse synlige Fremskridt, takket være Medlemmernes Udholdenhed. Hvad der paa denne Maade kan opnaaes, viste sig forrige Søndag, da vi fejrede Maria Himmelfartsfest. Allerede i Fro-messen sang Foreningen en Koralmesse, derefter opførte den under Levitmessens en af Dr. Witts Messer, ja endog Eftermiddagsgudstjenesten forherligede den ved en flerstemmig Lauretansk Litani, Magnificat etc. Den som véd, hvilke Vanskeligheder en exact Indøvelse af et blandet Kor med Drengestemmer medfører, han vil ogsaa rosende anerkjende Cæcilie-Foreningens utrættelige Bestræbelser og med os takke alle hine, der ved deres smukke Præstationer have bidraget til at forherlige Gudstjenesten paa nævnte Dag.

Samme Dag aabnedes i **Mainz** den tiende Generalforsamling for Cæcilie-Foreningen. Ikke alene fra de forskjelligste Egne i Tyskland, men ogsaa fra Holland, Svejts, Belgien, Frankrig, England, Irland, ja endog fra

Amerika havde der indfundet sig talrige Deltagere. Af Hr. Domkapitular Dr. Haffners smukke Tale, hvori han bød Gæsterne velkommen, ville vi meddele Slutningsordene. „Maatte,“ saaledes lyde disse, „den gregorianske Sang ogsaa ved denne Leilighed opfylde dens apostoliske Mission og i de videste Kredse forkynde den kristelige Religions Herlighed. Maatte den overalt aflægge det Vidnesbyrd, at Kirken, ligesom den stedse dyrker Videnskaben og forædler Kunst og Poesi, saaledes ogsaa giver Musikken et højere Liv, og maatte netop derved den gregorianske Sang vise hen til den overnaturlige Kilde, fra hvilke denne oplivende Kraft tilflyder Kirken.“ Vi tilføje hertil kun, at dette Ønske ogsaa snart maatte gaa i Opfyldelse hos os.

Rom. Den hl. Joakims Fest er tillige ogsaa vor hl. Faders Navnedag. I alle Kirker blev den fejret paa den højtideligste Maade. Henimod Middag modtog den hl. Fader Kardinalkollegiets Lykønskninger; ikke færre end 21 Kardinaler, der for Tiden opholder sig i Rom, gjorde ham deres Opvartning. Derefter fulgte Gesandterne og de fremmede Magters Repræsentanter hos den hl. Stol, Prælaterne, Gardens Officerer, samt Deputerede for de katholske Akademier og forskjellige Foreninger. Roms Ungdom vilde heller ikke staa tilbage og overrakte en pragtfuld Kurv med Blomster og Frugter. Efterat den hl. Fader, rørt over de mange Beviser paa Hengivenhed, havde meddelt alle Tilstedeværende den apostoliske Velsignelse, indbød han Kardinalerne og flere af de mest fremragende Lægfolk til en længere Samtale i Bibliotheket. Her tilkjendegav Hs. Hellighed blandt andet den store Glæde og Trøst, som de belgiske Katholikers Sejer over Frimurerne havde beredet ham, og udtalte det Haab, at snart ogsaa andre Lande, navnlig Frankrig, maatte følge Belgiens Exempel. Ogsaa flere romerske Anliggender kom paa Tale; især forespurgte den hl. Fader sig nøje angaaende Romernes Velgjørenhed med Hensyn til et Hospital for fattige Børns Opdragelse. Samtalen viser atter igjen, hvorledes Leo XIII uophørlig er betænkt paa hele Kirkens Vel og omfatter baade indenbyes og udenbyes Katholiker med samme Kjærlighed. Maatte han endnu i mange Aar kunne fejre Navnedagen som iaar i bedste Velgaaende!

Münster. Katholikerne i Münster havde den 18.

September 1881 lovet at ville valfarte til Billerbeck, hvor den hl. Ludgerus døde, saafremt Gud skjænkede dem deres landsforviste Biskop tilbage. Dette er, som bekjendt, skét og nu er Valfarten for Mændenes Vedkommende fastsat til den 7. September. Den højærværdigste Biskop vil til Trods for sin høje Alder personlig tage Del deri og agter ved denne Leilighed tillige at holde Festprædikenen.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 31. Avgust. — 13. Søndag efter Pinse. Raymund Nonnatus, Bekjender. — **1. September. M.** Votivofficium af Sct. Ansgar. — **2. Ti.** Stefanus, Bekjender. — **3. O.** Ferialdag (Kl. 8¹/₄ Messe for Ansgariusforeningen). — **4. To.** Votivofficium til det allerh. Sakrament. — **5. F.** Laurentius Justiniani, Biskop og Bekjender Kl. (8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aften Broderskabsandagt med Prædiken.) — **6. L.** Votivofficium af den ubesmittede Undfangelse.

Søndagen den 7. September. 14. Søndag efter Pinse. De helige Skytsengles Fest.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 2. Septbr Kl. 8¹/₄ læses den h. Messe for Foreningen.

Mariakongregationen for Mænd afholder Forstanderskabsmøde Tirsdagen d. 2. September.

Mariakongregationen for Mænd begynder sine ugentlige Møder efter endt Ferie Torsdagen d. 4. Septbr.

Mariakongregationen for Ynglinge Efter endt Ferie begynde de ugentlige Møder igjen Mandagen den 1. September, Kl. 8¹/₂, præcis.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 36. Søndagen den 7. September. 1884.

Indhold: Don Bosco. Ve Verden for Forargelser. Kirkelige Efterretninger: Fulda, Amberg, Paris, Brygge, Leipzig.

Don Bosco.

Af Fr.

(Fortsat.)

Det var en kold Vinternat, at der blev banket paa D. Boscos Dør, en fattig forsulten Dreng bad om Husly for Natten. Kunde de jage ham bort? Nej, Moder og Søn kogte ham først en Tallerken Suppe og redte ham et Leje paa Kjøkkengulvet. Det salesianske Opfostringshus havde faaet sin første Pensionær. Snart sov syv Drengene paa Halmsækkene i D. Boscos Kjøkken, og de forlod det naturligvis aldrig om Morgenens uden at Mad. Marguerita havde varmet dem med en Skaal Suppe. Men nu kunde Kjøkkenet heller ikke rumme een eneste Gjæst til, og D. Bosco saá det Øjeblik komme, da han, der ikke kunde sige Nej, maatte afvise de, der bankede paa hans Dør. Han fandt som altid Udvej, solgte de smaa Jordlodder de ejede, Moderen lod sine Bryllupspræsentere komme; medens noget

af det hvide Lærred gik til Kirken, blev Resten solgt, og de fik paa denne Maade samlet en beskeden Sum, med hvilken D. Bosco udvidede det salesianske Hus. Han lejede efterhaanden alle ledigblevne Værelser i Pinardis Hus, snart kunde han give Husly og Føde til 15 af de mest Trængende, medens 50 blot spiste hos ham. Det gik turvis mellem Drengene, den ene Uge var det een Flok, den næste en anden. Maaltidet var tarveligt, Suppe og Brød, Brød og Suppe, D. Boscos Spiseseddel var ikke rigere end Børnenes, og Faa havde vist holdt denne magre Kost ud; men hvad brød Faderen sig om sit Helbred, naar blot hans Børn bleve mætte. Spisesalen var højst primitiv, hver satte sig hvor han kunde bedst, paa Trappetrinene, i Gaarden, paa Kjøkkengulvet. Madame Marguerita kogte selv Suppen, men blev trolig hjulpen af sin Søn, der ikke holdt sig for god til at udføre de groveste Arbejder, hente Vand, hugge Brænde, feje Gulvet, pille Ærter, skrælle Kartofler, ja undertiden endog tage Kjøkkenforklædet paa og lave Polenta.

Ogsaa i Kapellet var Trængselen altfor stor, dels var Drengeflokken voxet betydeligt, dels benyttedes det meget af de Omboende, da der ingen anden Kirke fandtes i Nærheden. Et nyt Lokale blev derfor lejet i en anden fattig Del af Byen, dér hvor nu den brede nye Gade *Vittorio Emmanuele* ligger, men hvor der dengang kun fandtes usle Rønner. Det nye Bedehus stilledes under den hl. *Aloysius af Gonzaga's* Beskyttelse og blev aabnet den ottende Dec. 1847, akkurat sex Aar efter at D. Bosco havde taget sig af sit første Barn. Nu havde han 800, der hver Søn- og Helligdag hørte den h. Messe og Prædiken.

Aftenskolerne virkede ogsaa til megen Velsignelse. Elevernes Antal var nu voxet til 300, Byraadet interesserede sig for denne Institution og tilstod D. Bosco først en Belønning paa 6,000 Lire, dernæst paa 1,000 L. for Sangen, og endeligt et aarligt Tilskud paa 2000 L.,

som blev betalt lige til i 1872. Musikken dyrkedes i høj Grad i de salesianske Huse og blev næsten et af deres Kjendetegn. Der undervistes saavel i vokal som i instrumental Musik, ved Kirken var der et ypperligt Sangerkor og mange dygtige Organister er udgaaede fra den salesianske Skole.

Skjønt D. Bosco i 1849 aabnede et tredie Bedehus og kort Tid derefter et fjerde, var han dog langt fra at være tilfreds med hvad han havde udrettet, hans Maal var at kunne give alle sine Børn Husly, Føde og Klæder tillige med at sørge for deres aandelige Vel. Da derfor Pinardi en Dag tilbød ham at købe hele hans Hus for en rimelig Pris, betænkte han sig ikke, men slog til i fuld Fortrøstning om, at Gud vilde skaffe ham Midler til at udføre det store Værk. Hans Tillid blev ikke skuffet, endnu samme Dag fik han Pengene, 30,000 Lire, og begyndte strax at bygge Kirke og indrette Huset, saa det kunde egne sig til Hospitium. Han blev understøttet i sin Gjerning af mange velgjørende Personer. Turins Damer forfærdigede Messe- og Alterklæder, fra Andre blev der sendt Kalk, Lysestager, Lamper etc. Det herlige Selskab, der kaldes „de salesianske Medhjælpere og Medhjælperinder“, i hvis Spidse den Hellige Fader selv har stillet sig, og som nyder talrige af de aandelige Fordele, der ellers kun tilstaaes den tredie Orden, tog hermed sin Begyndelse. Det tæller nu sine Medlemmer i Tusindvis og er udbredt over hele Jordkloden.

De Pengesummer der indkom til det nye Hospitium og Maria-Kirken „Guds Moder, vor Hjælp“ som Don Bosco kaldte den, vare uhyre. Kirken kostede alene over en Million og disse Penge indkom blot ved frivillige Gaver, uden Hjælp af Kollektor, Bazarer o. l. Men Gud, der elsker de forladte og forældreløse Børn, belønnede ogsaa rigeligt dem, der gav hans Smaa; herom vidne de talrige Bønhørelser, der fandt Sted i den nye Kirke.

Da D. Bosco var kommen saa langt, at hans Kirke var færdig, at der fandtes flere Hundrede Drengene i hans Hospitium (det rummer nu 1000), at de, dér vare sikrede mod Verdens Storme, at de udgik derfra som sande Kristne og nyttige Borgere, søgte hans utrættelige Kjærlighed til den lidende Menneskehed en ny Virksomhed. Han efterkom de talrige Opfordringer, der stadig indløb til ham og grundlagde lignende Hospitier som det turinske i de fleste italienske Byer. Mange af hans Studenter vare i Tidens Løb blevne Præster, de overtog nu Ledelsen af de nye Huse. Han strakte sig ogsaa til *Missionsvirksomheden* og udsendte af sine salesianske Præster for at kristne de hedenske Lande, især *Patagomien* (Sydamerika), der hidtil havde været aldeles uimodtagelig for al Kristendom og Civilisation. Hvad der ikke var lykkedes for Andre, lykkedes for den salesianske Mildhed og Blidhed, den fik Bugt med alle Hindringer og vandt alle Hjærter.

(Fortsættes.)

Ve Verden for Forargelsernes Skyld.

I en større By var en Morder bleven dømt til Døden. Efter gammel Skik turde de Dødsdømte udbede sig en Naade, der hvis muligt blev dem forundt. I Reglen plejede de at begjære saadanne Nydelser, der om ogsaa kun for nogle Øjeblikke lod dem forglemme den forestaaende Dødsstraf. Men denne Mand ytrede ikke et saadant Ønske, han bad kun indtrængende om at turde tale endnu én Gang med sin tidligere Herre, en rig og almindelig agtet Kjøbmand i Byen. Denne lod sig bevæge, thi han syntes ikke at kunne afslaa et saa billigt Forlangende. Da han traadte ind i Fængslets Celle, sagde han til Forbryderen: „Ulykkelige, hvorledes kunde du dog falde saa dybt!“ — Tjeneren svarede: „Ak Herre, netop derfor har jeg ønsket at tale

med Dem. Jeg vilde kun sige Dem, at De har bragt mig til Retterstedet, thi hvad jeg er, det er jeg bleven ved de Samtaler, jeg hørte paa, naar jeg ved de store Selskaber stod bag ved Deres Stol. Der mistede jeg ved Deres spottende Ord Troen paa Gud, paa Livet efter Døden og paa Dommen“.

Da den rige Kjøbmand gik hen til Fængslet, havde han vel ingen Anelse om, at han paa nogen Maade havde bidraget til Mandens Forbrydelse. Selvtilfreds havde han tænkt i sit Indre: „Jeg takker Dig, Gud, at jeg ikke er som dette Menneske!“ Med hvilke Tanker gik han nu vel bort igjen?

Ingen lever alene i Verden, Ingen taler og Ingen handler alene for sig selv. Er Ordet udtalt, er Gjerningen sket, saa har vi ingen Magt mere derover. Hvad der kan opstaa og komme ud af vore Ord og Gjerninger, det kunne vi aldeles ikke beregne. Var det letsindige og vantro Ord, var det onde og syndige Gjerninger, saa ligne de Gnister, der spredes til alle Sider. Mange udslukkes uden at fænge, men mange falde paa let antændelige Steder, og Vinden puster til Flammen og bærer Flammen og Gnisterne videre og videre. Forbrydelser og Skjændselsgjerninger, begaaede af Mennesker, som vi maaske aldrig have sét og om hvem vi aldrig have hørt, kunne være blevene forarsagede ved vore syndige Ord og Handlinger. „*Ve Verden for Forargelsernes Skyld*“.

Kirkelige Efterretninger.

Fulda. Prinsen af Hanau (den afdøde Kurfyrst af Hessens Søn) som for kort Tid siden i Paris vendte tilbage til den katholske Kirke, agter nu at tage sit Ophold i et østerrigsk Benedictinerkloster for der at begynde de theologiske Studier.

Amberg. Den XXXI Generalforsamling af

Tysklands Katholiker synes at kunne gjøre Regning paa et meget talrigt Besøg. Medens allerede over 300 Medlemskort ere udgivne, indløber der daglig nye Anmeldelser, saa at man nu alt tør antage, at Forsamlingen iaar ikke vil komme til at staa tilbage for de foregaaende. Efter Forlydende vil foruden de højærværdige Biskopper af Regensburg og Eichstædt ogsaa Hans Højærværdighed Fyrstbiskoppen af Salzburg bæere Forsamlingen med sin Nærværelse. Blandt de hidtil Anmeldte findes Repræsentanter fra samtlige bayerske Provinser, ligesom ogsaa fra Baden, Württemberg, Østerrig, Holland, Italien, Amerika og navnlig fra Westfalen og Rhinlandene. Den hl. Fader har sendt en hjertelig Skrivelse til Komiteen og fra næsten alle tyske Biskopper foreligge opmuntrende og begejstrende Svar.

Paris. Søster Ambrosia, der før hun indtraadte i Ordensstanden hed Henriette Nonnat, har faaet Æreslegionens Kors. Den franske Statstidende siger om hende: „I mere end 50 Aar har Søster Ambrosia udvist den største Hengivenhed og Opofrelse ligeoverfor de Syge. Hendes Nidkjærhed er ganske overordentlig“. Hertil føjer et katholskt Blad følgende Bemærkning: „Det samme Vidnesbyrd om Nidkjærhed kunde jo gives alle Ordenssøstre, som tilbringe den ene Dag efter den anden ja selv Nætterne ved Syge- og Dødslejer uden at gyse tilbage for nogensomhelst Sygdom, hvor farlig eller modbydelig den end er; deres hele Liv er en stadig Selvopofrelse. I tilstaa Søster Ambrosia en Orden og tilkjendegive derved, at hun har fortjent den. Hvorfor fordrive I da hendes Medsøstre fra Hospitalerne og Skolerne? Er dette ikke urimeligt og meningsløst, er det ikke en Skam for Republiken?“ Tilvisse, det er vanskeligt at rime dette sammen, men Kjendsgjerningernes Magt har mere end en Gang tvunget Kirkens Fjender til at yde de ellers forhadte og forfulgte Ordenssamfund den velfortjente Anerkjendelse. Selv en Voltaire siger med Hensyn til de barmhjærtige Søstre: „Der gives intet mere Storartet her paa Jorden, end naar det svage Kjøn opofrer Skjønhed, Ungdom og høj Byrd for i Hospitalerne at pleje som oftest Afskummet af menneskelig Elendighed, hvis blotte Syn er saa ydmygende for den menneskelige Stolthed og saa modbydeligt for det svage Kjøn“.

Brygge. Om Festlighederne i Brygge, der aabnedes Søndag d. 24. August, har et Øjensvidne indsendt en Beretning til „Reichsb.“, hvoraf vi meddele Følgende: „Den store Nationalfest, som Staden Brygge fejrer til Ære for Karl den Gode, begyndte igaar og forløb yderst heldig. Det store historiske Festtog, der i den første Del med historisk Nøjagtighed gjengav de vigtigste Begivenheder af Karl den Godes Liv, i den anden Del derimod Billeder af det kirkelige Liv, havde ført mange Tusinder til det gamle Brygge, Flanderns tidligere Hovedstad. Det ene Extratog efter det andet indtraf paa Banegaarden, og der har uden Tvivl været dobbelt saa mange Fremmede i Byen som Indvaanere. Jeg begav mig først til den i Nærheden af Banegaarden beliggende Kathedralkirke (St. Sauveur), hvor Ærkebiskoppen celebrerede den hl. Messe Kl. 10. Denne Kirke, der fornylig er bleven restaureret, gjorde ved de mange Vimpler og Flag et forunderlig fortryllende Indtryk. Mange af hine, der senere skulde tage Del i Toget, havde her allerede indfundet sig i deres pragtfulde, kostbare Klædedragter. Festtoget begyndte henved Kl. 3 om Eftermiddagen og tog Vejen direkt over Grande Place, hvor en uhyre Menneskemængde, der rolig og ærbødig betragtede det storartede Skue, havde forsamlet sig.“ Derefter gaar Indsenderen over til at omtale Festtogets forskellige Afdelinger, som vi imidlertid forbigaa, fordi en udførligere Beretning vil følge.

Leipzig. En interessant Artikel, der allerede for nogen Tid siden blev offentliggjort, men først nu er kommen i vore Hænder, fandtes i „Allgem. Lutherische Kirchenzeitung“, som udgives i Leipzig. Dette protestantiske Blad drøfter Spørgsmaalet, „hvorfor man indenfor Protestantismen holder mere til Rom end det almindelig antages“, og angiver følgende Grunde:

1) Rom bliver altid sig selv lig; medens de øvrige Riger stedse vexle, idet de komme og forsvinde, opstaa og atter forgaa, staar der en Klippe midt i Nationernes Bølgegang urokkelig og uforandret, og denne Klippe er den romerske Kirke. 2) Denne Kirke udviser en stedse uformindsket og usvækket Kraft og tilbageviser rolig, men bestemt ethvert Indgreb i sin Magtsfære og sine Rettigheder, naar saadant sker fra verdslig Side. 3) Hvor tolerant den katholske Kirke end er ligeoverfor enhver Mening, saa taaler den dog ingensom-

helst Forskjel med Hensyn til Grundsætninger eller Principer. 4) Autoriteten, som denne Kirke glæder sig ved. Næsten alle verdslige Regjeringer kunne kun gjøre Regning paa en meget tvivlsom Lydighed fra deres Undersaatters Side, medens Roms Magt ogsaa i vore Dage er større end nogensinde . . . 5) Den katholske Kirke har forskjellige Læresætninger, der besidde den største Tiltrækningskraft saavel for Menneskene overhovedet, men især for alle dem, der ved det sidste Aarhundredes utallige Systemer ere bleve aandelig trættede og udmattede; dertil maa regnes: Læren om Syndefaldet, om Retfærdiggjørelsen, om de evangeliske Raad og om Renselsesstedet. 6) Den romerske Kirke taler ved sin Gudstjeneste til Hjærtet og Fantasien. Ligeledes vækker det Storartede, denne Kirke virker paa Kjærlighedens Omraade, Alles Beundring, medens det Herredømme, den kolde menneskelige Fornuft udøver i Protestantismen, virker frastødende; man vil kun tro, hvad man selv indsér og med sine egne Sanser iagttager. Alt dette, saaledes slutter Artiklen, fører tilbage til den katholske Kirke.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 7. September. 14. Søndag efter Pinse. De hellige Skytsengles Fest. — 8. M. Mariæ Fødsel (fejres offentligt paa Søndag.) — 9. Ti. Petrus Claver, Bekj. 10. O. Nikolaus Tolentinus, Bekj. — 11. To. 4de Dag i Oktaven. — 12. F. 5te Dag i Oktaven. — 13. L. 6te Dag i Oktaven.

Søndagen d. 14. September. — 13. Søndag efter Pinse. Mariæ Fødsel.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

Form. Kl.	6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
"	7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
"	7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülov-vejen 28.
"	8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
"	8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffenfeldts-gade 44.
"	9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
"	10 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
"	10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl.	5 Prædiken og Andagt i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
"	6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion Søndagen den 14. September.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 37. Søndagen den 14. September. 1884.

Indhold: Don Bosco. Bognyt. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn. Brygge.

Don Bosco.

Af Fr.

(Sluttet.)

Lad os nu kaste et Blik paa den Udstrækning, som Don Boscos Værk har i vore Dage, og i store Træk gjennemgaa det Vigtigste. Hans Hospitier rumme over 100,000 Børn, den aarlige Til- og Afgang er 25,000. Italien, Spanien, Frankrig, England, ja selv Amerika ejer talrige af hans Hospitier. Alene i Turin har han opført tre Kirker. Da den ny Kirke ved Piazza dei Termini i Rom ikke kunde fuldføres af Mangel paa Midler, var det D. Bosco, der af Paven fik det Hverv at gjøre det. De Pengesummer der have passeret gennem hans Hænder, maa regnes i Milliarder, Alt frivillige Bidrag. Men Ingen kan ogsaa skaffe Penge som han, han har en egen Gave til at faà dem og til at bestyre dem, der er Stof i ham til en stor Statsmand. Naar man ser den lille, halvblinde, krumbøjede Skik-

kelse, der synes ikke at kunne holde sig oprejst, spørger man sig med Forundring, hvorledes han har kunnet og endnu kan udrette Alt det han gjør. Han har selv Overopsynet med alle sine Huse, han modtager daglig over 200 Breve fra sine talrige Korrespondenter; hvor han opholder sig er hans Dør fra Morgen til Aften belejret af Besøgende, der ofte meget hensynsløst røve hans kostbare Tid. Hans Hukommelse er næsten fabelagtig, han erindrer ikke alene alle sine Præsters og Lærerers Navne og Personligheder, han kjender alle sine Drengene og husker de af sine Medhjælpere, som han har set.

Ligesom Gud ofte ved sin Tjeners Bøn og Velsignelse har helbredet Syge, har han ogsaa givet D. Bosco den Gave at læse i Hjærterne, herpaa have hans Omgivelser mer end engang faaet Bevis.

Af alle Don Boscos store Egenskaber ville vi imidlertid mest fremhæve hans Blidhed og Mildhed, fordi den ligesom har sat sit Stempel og Præg paa hele Institutionen. Der straffes og skjændes aldrig i de salesianske Huse, et Blik, et Ord er altid tilstrækkeligt. Og Børnene ere Alle lydige, flittige og fromme. Don Bosco bruger den Methode at forebygge at de begaa Fejl, for ikke at blive nødt til at straffe dem. De bivaane hver Dag den hl. Messe og de fleste kommunisere hver Søndag, alle hver Maaned. Don Bosco siger gjerne, at uden de hh. Sakramenter er det ikke muligt at faa Noget ud af en saadan Flok Drengene, men at de blive som Lam, naar de flittigt skrifte og kommunikere, at det er Hovedpillerne, Støttepunkterne for Opdragelsen. Børnene leve Dagen med Gud, naar Dagens Arbejde er endt, holder D. Bosco eller en tilstedeværende Præst en lille for Børnenes Fatteevne og Stilling afpasset Tale, viser dem Arbejdets Betydning, peger paa Frelseren, der valgte at blive født fattig og arbejde her paa Jorden, og løfter saaledes deres Tanke mod Gud op over det daglige Livs materielle Sorger.

Don Bosco har havt den Glæde at faa „Noget“ ud af sine Børn. Mange indtog fremragende Stillinger i Hæren, Flaaden, Embeds- og Handelsverdenen; Andre ere blevne dygtige og ansete Haandværkere. Det fortjener at bemærkes, at ikke en af de Tusinder og Tusinder, der ere udgaaede fra de salesianske Hospitier, nogensinde er bleven retslig tiltalt eller straffet.

Det staar endnu kun tilbage at omtale Don Boscos velsignelsesrige Virksomhed i Fængslerne overfor de unge Forbrydere, af hvilke han har bragt mange tilbage paa ret Vej. Hans Overtalelser og Bønner have skaffet dem mange Lettelser i deres tunge Kaar, saaledes mer Bevægelse i frisk Luft. Den første Spadseretur foretoges med Don Bosco i Spidsen, og det var en Fest for de stakkels Ynglinge atter at væge ude, atter at indaande den friske Luft. Don Bosco havde indestaaet for dem Alle og ved Aftenstider, da de paany vendte tilbage til Fængslet, manglede heller ikke en Eneste.

At Fanger, der havde siddet ved D. Boscos Fødder i deres Straffetid, stedse bevarede stor Kjærlighed til deres gamle Lærer, vil følgende lille Episode vise: En Vinteraften passerede Don Bosco en skummel Skov, da han vendte hjem efter en af sine mange Vandringer for at bringe Syge og Døende Trøst. Pludselig sprang en daarlig klædt Person frem fra Krattet og opfordrede ham til at udlevere sin Pung, med Trudsel om i modsat Tilfælde at ville myrde ham. Da Don Bosco ikke vilde gaa ind paa Tyvens første Forslag, havde denne sikkert slaaet til, hvis han ikke havde gjenkjendt Præsten som sin forhenværende Lærer i Fængslet. Rollerne byttedes nu, det var Don Bosco der truede sin Angriber, men rigtignok med andre Vaaben end denne. „Du holder dine Løfter godt, min Dreng“, sagde han til den forbløffede Tyv, der fremstammede Undskyldninger og Forsikringer om aldrig at ville have angrebet Præsten, hvis han havde kjendt ham. „Du maa

se at forbedre dig“, vedblev Don Bosco, „Du trætter Gud paa denne Maade og naar Du aldrig kommer, naar Han kalder, saa kommer Han heller ikke, naar Du kalder paa Ham i din sidste Stund. Du maa opgive dette ugudelige Haandværk“. „Ja, ja, Fader, jeg lover at forbedre mig, jeg skal skrifte en af de første Dage“. „Hvorfor saa ikke strax“, spurgte Præsten, og idet han satte sig paa en stor Sten, pegede han paa Jorden ved sine Fødder og vedblev, „Knæl ned, min Søn“.

Den anden adlød tøvende. Don Bosco slyngede Armen om hans Hals, trykkede hans skyldbetyngede Hoved til sit Hjærte og hørte Bekjendelsen af hans Synder. Endelig rejste de sig Begge, fulgtes sammen ad Byen til og skiltes først da Don Bosco stod ved sin Dør. Han gav nu den forrige Tyv foruden sine faderlige Raad nogle Penge med paa Vejen og havde senere den Glæde, at han blev et godt, ærligt Menneske.

Skjønt disse løst henkastede Optegnelser kun give et ufuldkomment Billede af de forlødte Børns store Apostel, haaber jeg dog at de maa have indgivet Lærerne Kjærlighed til ham og hans Gjerning og opmuntre til lignende ædle Foretagender til Fordel for Børnene i *Fædrelandet*.

Bognyt.

I forrige Uge er udkommet hos Herder i Freiburg „*Den guddommelige Aabenbaring om Jesus Kristus efter den saakaldte Folkebibel*“. Det er et Pragtværk i 4° med 28 store Billeder af den ligesaa berømte, som geniale og fromme Kunstner, Professor *J. Klein*. De 28 Billeder ere ledsagede af ligesaa mange Sider forklarende dansk Text af en unavngiven dansk Præst.

Hvert af de 28 *Hovedbilleder*, der fremstille de vigtigste Begivenheder i Jesu og hans h. Moders Liv,

lige fra Mariæ Bebudelse til Himmeldronningens Kroning og den yderste Dom, belyses ved to *Profetier* og ligesaa mange, tildels naivt fremstillede *Forbilleder* fra den gamle Pagt. Den vedføjede Text giver al ønskelig Oplysning over de enkelte Dele: over Hovedbilledet, Profetierne og Forbillederne. Prisen, der om kort Tid vil blive forhøjet til 1 Kr. 50 Øre pr. Explr., er foreløbig saa lav, kun 1 *Krone*, at den gjør Værket tilgængeligt ogsaa for Ubemidlede. Vi tvivle derfor ikke om, at det snart vil blive, hvad Navnet antyder, en sand *Folkebibel*, en Husven, der er velset og kjærkommen i hver katholsk Familie. Den nidkjære Udgiver vil da ikke blot se sit Ønske opfyldt, at Bogen maa vejlede de kjære Børn til at kjende og elske den guddommelige Børneven, men ogsaa mangan Voxen vil paa Søndagene eller en lang Vinteraften efter fuldendt Arbejde søge og finde aandelig Næring og Vederkvælgelse i den. p.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Flere Biskopper havde for nogen Tid siden anmodet den h. Fader om, at den 19. Hundredaarsfest for Marias Fødsel maatte blive fejret med særlig Højtidelighed næste Aar. Ritus-Kongregationen udtalte sig dog imod en saadan Festlighed, da Gudsmoderens Fødselsaar ikke kunde fastsættes med historisk Sikkerhed. Men for at give de Troende Lejlighed til at vise Gudsmoderen deres Kjærlighed og Hyl- ding, har Kirkens Overhoved dog tilladt, at Festen iaar fejres med særegen Højtidelighed overalt i hele Kirken. I St. Ansgars Kirke vil den i denne Anledning idag blive fejret ved Levitmesse samt iaften Kl. 6 ved høj- tidelig Festandagt med Te Deum. Selve det officielle Dekret fra Ritus-Kongregationen er desværre af ukjendte Grunde ikke naaet til Danmark.

Brygge. I Slutningen af forrige Maaned fejrede Flanderns gamle Hovedstad som bekjendt en Festlighed

til Ære for vort Fædrelands fromme Kongesøn, Karl den Danske, hvis Levnedbeskrivelse fornylig er bleven meddelt vore Læsere. Karl den Danske var en Søn af Knud den Hellige og flygtede efter Faderens Drab i Odense St. Albani Kirke (1086) tilligemed sin Moder Edle til Flandern, hvor hendes Fader, Grev Robert I., holdt Hof i Brygge. Den unge danske Prins opdroges ved det flanderske Hof og fulgte i Aaret 1119 sin Fætter Balduin paa Flanderns Grevetrone. Under sin Regering udmærkede han sig særlig ved sin uskrømtede Fromhed, ved sin Godgjørenhed og strænge Haandhævelse af Retfærdigheden uden Persons Anseelse. Denne sidste Dyd forskaffede ham imidlertid Fjender iblandt den hovmodige og uretfærdige Adel, som endelig sammenrottede sig imod ham og myrdede ham den 2. Marts 1127 i St. Donatians Kirken i Brygge netop i det Øjeblik, da han uddelte Almisser til de Fattige af Folket. Ogsaa Morderen havde forklædt sig som Tigger, for desto lettere at kunne nærme sig Prinsen. 800 Aar ere henrundne siden Karl den Danskes Fødsel, men gennem alle Aarhundreder har Flanderns Folk stedse bevaret Mindet om denne ædle Fyrste, hvem Gud paa en saa sjælden Maade skjænkede Landet, og lige siden hans Død for Retfærdighedens Skyld har Folket æret og anraabt ham som en af Himlens udvalgte Beboere. Denne Hyldning manglede dog hidtil den kirkelige Stadfæstelse, og det er først nu at den h. Stol paa Biskoppen af Brygges Andragende har stadfæstet Karl den Godes offentlige Hyldning, en Hyldning, som han allerede nød hos Folket gennem umindelige Tider. Og det er denne officielle kirkelige Stadfæstelse og den dermed forbundne højtidelige Skrinlæggelse af Karl den Danskes jordiske Levninger i det nye kostbare Relikvieskrin, som det flanderske Folk har ladet udføre, og som de danske Katholiker jo ogsaa have bidraget med til, der har givet Anledning til disse storartede Festligheder, som Brygge har været Vidne til i Dagene fra den 24—28 Avgust.

Byen havde iført sig sin Festdragt, overalt vejede der Flag og Vimpler. Uhyre Menneskemasser vare strømmede til Brygge (Jernbanen alene befordrede om Søndagen 30,000 Mennesker til Byen.) Massen i Garderne spotter enhver Beskrivelse, og i Nærheden af Domkirken var den om Søndagen ligefrem livsfarlig, i

det Øjeblik, da det historiske Optog satte sig i Bevægelse. Alle Hoteller vare opfyldte og for enkelte Vinduer i en Sidegade, hvor Toget passerede, betaltes der ofte 50 Francs. Men de Fremmede bleve heller ikke skuffede i deres Forventninger om at see noget stort. Det gamle ærværdige Brygge, som i Middelalderen var Nordens Venedig, Londons og Novgorods Konkurent, Hansestædernes Oplagsplads, hvor 17 forskellige Nationer havde deres Kontorer, hvor Handelskibene opdyngede Rigdomme fra hele den bekjendte Verden, hvor 52 Borbergilder holdt de kongelige Hære i Ave, hvor Borgerdøtrene endog stillede den overdaadige Dronning Johanna af Navarra i Skygge ved deres luxuriøse og fyrstelige Pragt — denne gamle historiske By havde opsaa opbudt alt i disse Dage til Ære for Knud den Helliges Søn, Karl den Danske.

Festlighederne begyndte Lørdag Eftermiddag Kl. 5 i Domkirken, da Biskoppen med Domkapitlet i en højtidelig Procession overførte Karl den Godes Relikvier fra det gamle Relikviestue af Træ til det nye kostbare Relikvieskrin, som var opstillet midt i Kirken foran Koret. Kirken var smykket fra øverst til nederst. Mægtige Guirlander af Blomster hang ned fra Hvælvingerne, og Pillerne vare smykkede med Flag- og Vimpeldekorationer, pavelige og biskoppelige Vaabenskjolde, vævede Tapeter o. desl. Ovenover Relikvieskrinet hævede sig en Tronhimmel af Roser og Guldblade, og fra Kuplens Loft sænkede der sig mægtige Vimpler i røde og hvide Farver ned over den danske Kongesøns Hvilested. Selve Relikvieskrinet, der er af massivt Guld og rigt besat med Ædelstene, Bjærgkrystal og andre Kostbarheder, er i det 12. Aarhundredes Stil i Form af en lille Bygning, omtrent som de pragtfulde Relikviarier i Tournai, Maastricht, Aachen og Køln. Blandt Figurerne, der smykke Siderne, sees ogsaa foruden Karl den Danskes Billede Knud den Helliges og Knud Lavards Statuer. Vi skulle i et senere Numer omtale dette Relikvieskrin nærmere, da Pladsen for Øjeblikket ikke tillader os det.

Søndag Morgen forkyndte alle Stadens Klokker, blandt hvilke ogsaa den mægtigt brummende Stormklokke, den egentlige Festdag. Den store Domkirke blev tagen med Storm og allerede Kl. 9 var den opfyldt indtil sidste Plads. Kl. 10 begyndte den højtid-

lige Pontifikalmesse, som Belgiens Primas, Erkebiskoppen af Mecheln, Msgr. Goossens fejrede. I Koret assisteredes han af alle Belgiens Biskopper: af Brygge, Lyttich, Tournai, Namur, Gent, samt Viebiskopperne af Mecheln, Arras i Frankrig, Dublin i Irland og Abbeden for Benediktinerklosteret Maredsous, samt den apostoliske Præfekt for Danmark, Msgr. von Euch. Justitsministeren, Hr. Woeste med Familie, Krigsministeren, Hr. Pontus og Vestflanderns Guvernør, Hr. Ruzette overværede ogsaa Højtideligheden. Efter Evangeliet besteg Jesuitpateren Matignon fra Paris Prædikestolen, og talte i en begejstret Prædiken i det franske Sprog om Karl den Godes Barndom og Ungdom. Henimod Kl. 1 var Festligheden i Domkirken til Ende.

Kl. 3 skulde det historiske Tog begynde. Gaderne, gennem hvilke det drog; holdtes ryddelige af Politi, Brandfolk, Infanteri og Gendarmer til Hest, og paa Grund af den uhyre Menneskemængde, var det ingenlunde en let Opgave for dem i disse Dage. Dog gik alt for sig med mønsterværdig Ro og Orden. Deltagerne som Tilskuernes gode Holdning og Værdighed kan ikke noksom beundres, og som var saameget mere nødvendig, som Toget jo især havde en religiøs, kirkelig Karakter.

(Fortsættes.)

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 14. September. — 15. Søndag efter Pinse. (Korsets Ophøjelse.) **Mariæ Fødsel.** — **15. M.** Oktavdag. — **16. Ti.** Kornelius og Cyprianus, Martyrer. — **17. O.** Tamper-Fastedag. Frants af Assisis Vundemærker. — **18. To.** Josef af Kupertino, Bekjender. — **19. F.** Tamper-Fastedag. Januarius og Lidelsesfæller, Martyrer. — **20. L.** Tamper-Fastedag. Eustachius og Lidelsesfæller, Martyrer.

Søndagen den 21. September. 16. Søndag efter Pinse. **Matthæus,** Apostel og Evangelist.

Mariakongregationen for Mænd og for Ynglinge holder Fælleskommunion idag, Søndag den 14. September i St. Knuds Kapel Kl. 8.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 38. Søndagen den 21. September. 1884.

Indhold: Leo XIII's Encyclica. Kirkelige Efterretninger: Brygge.

Leo XIII' Encyclica

til alle Patriarker, Ærkebiskopper og Biskopper i den katholske Verden.

Ærværdige Brødre! Hilsen og Apostolisk Velsignelse. Ifjor, som I alle vide, have Vi ved Vor Encyclica anordnet, at i alle Dele af den katholske Verden den hl. Gudsmoder skulde æres ved Rosenkransbønnen gjennem hele October Maaned, for at udvirke den be-
trængte Kirke Himlens Velsignelse. Heri handlede Vi baade efter Vort eget Skjøn og efter Vore Forgængeres Exempel, der i de for Kirken vanskelige Tider ved en forøget Fromheds Iver plejede at ty til den ophøjede Jomfru og ved de indstændigste Bønner bede om hendes Hjælp. Denne Vor Bestemmelse er paa alle Steder bleven adlydt med en saadan Beredvillighed og Tilslutning, at det aabenlyst har vist sig, hvor stor en Iver for Religion og Fromhed der er tilstede hos det kristelige Folk, og hvilket Haab alle sætte paa

Marias himmelske Beskyttelse, — en offentlig Tilkjendegivelse af Guds frygt og Tro, som, Vi tilstaa, har været Os, der er bebyrdet med saa mange og store Bekymringer og Sorger, til ikke ringe Trøst, ja tilmed har indgydt Os Mod til at bære endnu flere Besværligheder, naar det saaledes behager Gud. Saalænge nemlig Bønnens Aand udgydes over Davids Hus og over Jerusalems Indvaanere, have Vi det sikre Haab, at Gud engang vil lade sig forsone, og af Medynk med Sin Kirkes Skjæbne endelig bønhøre deres Bønner, som bede ved hende, hvem Han selv har bestemt til at være de himmelske Naadegavers Uddelerinde.

Da derfor de Grunde, der ifjor som sagt bevægede Os til at vække den fælles Andagt, endnu bestaa, have Vi holdt det for vor Pligt, Ærværdige Brødre, ogsaa iaar at formane de kristelige Folk, at de vedblivende med den Bedemaade, som kaldes *Rosenkransen*, gjøre sig fortjent til den ophøjede Gudsmoders kraftige Beskyttelse. Naar der nemlig hos det kristelige Navns Fjender findes en saa stor Haardnakkethed med Hensyn, til hvad de have foresat sig, saa bør Villiens Standhaftighed hos Forsvarerne ikke være mindre, især da den himmelske Hjælp og de os af Gud beviste Velgjerninger ofte pleje at være Frugten af vor Udholdenhed. Det kan være godt at bringe Exemplet om den store Judith, den hulde Jomfrues Forbillede, i Erindring, som hæmmede Jødernes uforstandige Utaalmodighed, der vilde bestemme Herren en Dag efter deres Villie, for at komme den belejrede Stad til Undsætning. Ligeledes maa vi se hen paa Apostlenes Exempel, der idet de endrægtig holdt ved i Bøn med Maria, Jesu Moder, oppebiede den forjættede Helligaands store Gave. — Det handler sig ogsaa nu om en vanskelig og meget vigtig Sag, nemlig at ydmyge den gamle og i Forøgelsen af sin Magtfulde yderst snedige Fjende, at hævde Kirkens og dens Overhoveds Frihed, at bevare og forsvare de Værn, paa hvilke det menneskelige

Selskabs Sikkerhed og Frelse bør hvile. Derfor maa der sørges for, at i disse for Kirken saa beklagelige Tider den hellige Skik, ivrigt og fromt at bede Rosenkransen, vedligeholdes, især fordi disse Bønner, da de ere saaledes sammensatte, at de i Rækkefølge minde om alle Frelsens Hemmeligheder, ere mest egnede til at nære Bønnens Aand.

Og hvad Italien angaar, saa er det navnlig nødvendigt, at bønfalde om den mægtigste Jomfrues Beskyttelse ved Rosenkransbønnen nu, da et uformodet Onde ikke kun er forestaaende, men allerede er nærværende. Den asiatiske Kolera har jo efter Guds Villie overskredet de Grænser, som Naturen syntes at have sat den, den er trængt frem til de mest besøgte franske Havne og derfra til de tilgrænsende Egne i Italien — Til Maria maa vi derfor ty, til hende, hvem Kirken med Rette og Føje kalder den Hjælpende og Beskjærmende, at hun naadig vil bringe os den Understøttelse, som vi bede om i de hende kjæreste Bønner, og holde den forfærdelige Smitsot langt borte fra os.

Da derfor nu Oktober Maaned nærmer sig, i hvilken den hl. Rosenkransfest fejres over hele den katolske Verden, saa have Vi besluttet atter iaar at forordne alt, hvad Vi ifjor have foreskrevet. Vi bestemme altsaa og anordne, at der fra og med 1. Octbr. til 2. November incl. i alle Sognekirker og i de offentlige til Gudsmoder indviede Kapeller eller ogsaa efter vedkommende kirkelige Øvrigheds Skjøn i andre Guds-huse daglig skal bedes mindst fem Led af Rosenkransen med Tilføjelse af Litaniet; skér det om Morgenen skal det hl. Messeoffer frembæres under Bønnerne, hvis derimod om Eftermiddagen, saa skal det allerhl. Sakramente udstilles og derefter Velsignelsen meddeles de Tilstedeværende. Vi ønske ogsaa, at Broderskaberne til den hl. Rosenkrans overalt, hvor det er tilladt efter de verdslige Love, afholde en højtidelig Procession gennem Gaderne.

Men for at oplade Kirkens himmelske Skatte for den kristelige Fromhed, forny Vi alle de Aflad, som Vi ifjor have tilstaaet. Alle altsaa, som paa de fastsatte Dage bivaane den offentlige Rosenkransbøn og bede efter Vor Mening, ligeledes alle hine, der lovlig forhindrede gjøre dette privatim, indrømme Vi en Aflad af syv Aar og syv Quadrager for hver enkelt Gang. Men dem, som i ovennævnte Tidsrum enten offentlig i Kirken, eller af gyldige Grunde hjemme forrette denne Andagt mindst ti Gange og tillige udsonede ved Syndsbekjendelse nyde den hl. Kommunion, meddele Vi af Kirkens Skat en fuldkommen Aflad. Denne fuldkomne Aflad og Eftergivelse af de timelige Syndestrafte tilstaa Vi ogsaa alle hine, der enten paa selve Rosenkransfesten eller paa en af de otte følgende Dage værdig modtage Bodens og Alterets hh. Sakramenter, samt ligeledes i et Gudshus forrette deres Bønner til Gud og hans højhellige Moder efter Vor Mening.

Da vi endelig er villige til at tage Hensyn til dem, der leve paa Landet og navnlig i Oktober Maaned forhindres ved Agerdyrkning, tillade Vi, at hvad Vi ovenfor anordnede tilligemed de Aflad, som kunne vindes i Oktober, efter vedkommende Kirkelige Øvrigheds fornuf-tige Skjøn tør opsættes til den derpaa følgende Novem-ber- eller December Maaned.

Vi betvivle ikke, ærværdige Brødre, at mangfoldige og rigelige Frugter ville svare til disse Vore Bestræbelser, især naar Herren [giver det, som Vi plante og Eders Omsorg vandede, ved Meddelelsen af sine Naadegaver Fremvæxt fra oven. Vi holde det for sikkert, at det kristelige Folk vil høre paa Vor Apostoliske Autoritets Røst med den Tros- og Fromheds Iver, hvorpaa det ifjor gav det mest glimrende Bevis. Gid den himmelske Beskytterinde, som vi paakalde ved Rosenkransbønnen, maatte være os naadig og udvirke at vi, idet al Meningsforskjel hæves og den kristelige Orden gjenoprettes i alle Verdens Dele, af Gud maa opnaa

den for Kirken attraaede Fred. — Som et Tegn paa denne Velgjerning meddele vi kjærlighedsfuldt Eder, Eders Gejstlighed og de til Eders Omhu anbetroede Folk den Apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom ved St. Peter den 30. August 1884, i Vort Pontifikats syvende Aar.

Leo XIII., Pave.

Kirkelige Efterretninger.

Brygge. Festtogets Medlemmer samledes i Beguinat-Klosteret, hvis poetiske Indelukke fremviste et enestaaende Skuespil. Man troede sig pludselig flyttet 900 Aar tilbage i Tiden. Man befinder sig i Middelalderen, paa en af hine Dage, da Adel, Borgere og Folk af alle Samfundsklasser iføre sig deres bedste Stads og samles, for at bivaane en eller anden stor Festlighed. Alt er Liv paa Grønsværet under Beguinatets gamle, ærværdige, hundredaarige Lindetræer! Overalt ser man Grupper af Riddere tilhest og tilfods, Krigere, adelige Fruer og Frøkener, Borgere og Bønder, Mænd, Kvinder og Børn af alle Stænder. Flere vare iførte de kostbareste Dragter fra Middelalderen, enkelte endog til en Værdi af 3000 Francs!

Præcis Kl. 3 satte Toget sig i Bevægelse. Overalt hvor det passerede vare Gaderne opfyldte af en uoverskuelig Menneskemasse, i ethvert Vindue, ja selv paa Tagene saas Tilskuere. Hvad Toget selv angaar, da var det efter alle de fremmede Gjæsters enstemmige Dom det skønneste og prægtigste vort Aarhundrede har været Vidne til. Det var inddelt i 2 Dele: en historisk og en religiøs. I vidunderlig skønne Billeder drog det prægtige og kraftige Liv i Flandern i det 11. og 12. Aarhundrede forbi vort Øje, hin mærkværdige Tid, hvor den verdslige og gejstlige Magt vare forenede paa det Skønneste, og hvis mægtige Spor endnu opfylder os med Beundring. De enkelte Billeder vare udførte med stor Kjærlighed til det Historiske og med betydelige Pengeofre, hvilket kun blev muligt derved, at Adelen, særlig Brygges og Gents havde næret

den største Interesse for Foretagendet. Under de Medvirkende finde vi Navnene paa Flanderns fornemste Adelige og første Borgerfamilier.

Den første Gruppe i Toget fremstillede Kong Knuds Bryllupstog. Foran gik Danmarks gamle Fane med Odins Symbol, Ravnene, ledsaget af danske Riddere. Under Baldakinen saas Kong Knud og Dronning Edel, efterfulgte af flamske og danske Riddere, Pager og Jomfruer. Efter Knuds Martyrdød vender Edel tilbage til Flandern med sin zaarige Søn Karl. Det fremstilles ved et mægtigt Skib, trukket af 6 Heste. Dronningen sidder nu iført den sorte Fløjls Enkedragt paa Skibets Dæk, med Sønnen ved sine Fødder. Paa Stormasten vajer det danske Kongeflag. Nogle faa danske Riddere og Jomfruer, som ere blevne hende tro, udgjøre det lille Følge. Hvor forskjellig fra den forrige Gruppe! Der var alt Glæde og Lyst i Anledning af Brylluppet, her er kun Sorg og Død! Men nu følger en Skare af harnisk-klædte Riddere og Krigsfolk. Karl den Gode er bleven slaaet til Ridder og er nu i Begreb med at foretage en Pilgrimsfærd til det h. Land, hvorhen han følges af nogle Riddere. Alle ere de klædte i Jærn og Staal.

Denne Gruppe fulgtes af Gejstligheden og Adelen ved Greven af Flanderns, Robert II af Jerusalems Hof. Efter at være vendt tilbage fra det h. Land, bliver Karl den Gode sin Fætter Balduins Raadgiver, som nu har arvet Flanderns Grevestol og som næsten overlod hele Landets Styrelse til Karl. Under hans vise Styrelse bliver Flandern hurtigt et af de mest blomstrende Lande i Verden, og Freden blev aldrig forstyrret. For at betegne denne fredelige, lykkelige Tid, finde vi nu Karl den Gode i næste Gruppe paa Jagt i Skovene, som omgive hans Slot Wynendale. I denne Gruppe komme de prægtige Dragter ret til Syne. Her er Silke og Fløjl i Overflod. Foran rider Grev Balduin med sin Hustru sammen med en Skare af adelige Mænd, Fruer og Frøkener. Bagefter følge Falkejægerne med Jagtfalken paa Haanden, Jægerne med det nedlagte Bytte, en prægtig Kronhjort, Pager, Klappere, ja endog et helt Koppel Jagthunde.

Her begynder nu en ny Del af Toget: Karl er selv bleven Greve af Flandern. De tre følgende Grupper fremstille Gejstligheden, Borgere og Adelen, som

hylde ham. Gejstligheden fremstilledes af Studenterne fra Præsteseminariet, og de gjorde det med den Værdighed, som nødvendigvis maa være den gejstlige Stands Særkjende. Efter Gejstligheden kom Afsendinge fra de forskjellige Stæder, tilhest, i deres simple, men dog særdeles maleriske Dragt. Endelig kom Adelen og tiidst Grevens Tronvogn. Karl den Gode sidder under en Tronhimmel i romansk Stil med sin Hustru, Margrethe af Klermont, ved Siden. Rundt omkring Tronen staa 6 af de fornemste Riddere og 12 adelige Damer i de kostbareste Dragter.

Karl den Godes ædle Foretagender og udmærkede Egenskaber gjøre allerede hans Navn bekjendt i Verden. Jerusalems Krone og den tyske Kejserkrone blive ham tilbudte. Begge Gesandtskaberne, som i sin Tid kom til Brygge, følge nu efter i Toget tillige med det h. romerske Riges Fane, den h. Gravs Fane og de to Kroner, som paa kostbare Puder bæres af adelige Ynglinge. Hvor maatte man ikke som Dansk føle Glæde ved Synet at denne Gruppe, hvor maatte man ikke føle sig smigret, naar man betænkte, at det var en af vort Fædrelands Kongesønner, til hvem Valget stilledes imellem disse to ærefulde Kroner, at det var en dansk Prins, som kunde være bleven det romerske Riges Kejser eller Jerusalems Konge; men som af Ydmyghed og Kjærlighed til sit Folk afslog begge disse Værdigheder, der vilde have gjort ham stor i denne Verdens Øjne.

Den næste Gruppe bestaar af de velhavende Borgere, Mænd, Kvinder og Børn, fra Brygge, Ypern, St. Omer o. s. v. Dernæst følge Kjøbmændene fra Tyskland, Laon, London, for at minde om, at Karl den Gode forstod at lokke fremmede Kjøbmænd til sit Grevskab. De Fattige vare Grevens Yndlinge. En forfærdelig Hungersnød truede med at bryde ud i Flandern. Men Karls Godhed og ædle Tænkemaade viste sig under disse Omstændigheder i det skjønneste Lys. Det fremstilles saa smukt paa den næste Pragtvogn, som fulgte. Vi se Greven uddele Brød og Penge til de Fattige, som omringe ham. Denne Gruppe, som fremstillede Indgangsporten til Grevens Slot, var den skjønneste i hele Toget. Den efterfulgtes af en Gruppe Haandværkere og Bønder med forskjellige Atributer.

Men saa stor Godhed ophidsede endnu mere de Ondes Had. Grevens Død blev besluttet. Den 2. Marts

1127 dræbte Burchardt ham i St. Donatians Kirken, netop i det Øjeblik, da han gav en fattig Kvinde en Almisse. Dette Mord var fremstillet paa den følgende Vogn.

Nu følge Hævnerne. Hvilken Majestæt, hvilket Liv er der ikke i denne Gruppe af Riddere og Svende! Særlig udmærkede Kongen af Frankrig og Grevinden af Holland sig ved deres pragtfulde Dragter; Krigsknægte omringe Morderne, der lænkebundne føres med i Toget. Andre bringe Stormstiger med sig. Det Hele var et Billede, fuldt af Liv, Kraft og Afvexling. Foran den sidste Vogn gik 40 Ynglinge og Jomfruer med Palmegrene, alle klædte i Rødt, Martyrfarven. Øverst paa Vognen omkring Karl den Godes Statu stode fire Engle med Kronen, Pungen, Sværdet og Palmen, som Sylboler paa Fyrstværdigheden, Godgjørneheden, Retfærdigheden og Martyriet. Nedenfor dem fire hvidklædte Jomfruer med Skjolde, som Repræsentanter for de fire Lande, til hvilke Karl den Gode havde staaet i Forhold: Danmark, Belgien, Frankrig og Tyskland. Nederst 30 unge Piger, hver med sit Skjold, som Repræsentanter for alle Flanderns Stæder.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse: D'hr. Gejstlige anmodes om at sørge for, at Indholdet af omstaaende Encyclica fra den h. Fader om Rosenkransbønnen i Oktober Maaned bekjendtgjøres for de Troende paa Søndagen den 28de September og at anordne det Fornødne i Henhold til den h. Fadere Bestemmelse.

Kjøbenhavn, d. 18 Septbr. 1884.

Under Præfektens Fraværelse:
H. Bøhmer.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 21. September. 16. Søndag efter Pinse. Mathæus, Apostel og Evangelist. — **22. M.** Thomas af Villanova. Bekjender og Biskop. — **23. Ti.** Linus, Pave og Martyr. — **24. O.** Maria, de Fangnes Befrielse. — **25. To.** Mariæ Navnefest. — **26. F.** Cyprianus og Justinus. Martyrer. — **27. L.** Kosmas og Damianus, Martyrer.

Søndagen d. 28. September. — 17. Søndag efter Pinse. Kirkevielsesfest. (Det Allerhelligste udstilles hele Dagen i Sct. Ansgar.)

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 39. Søndagen den 28. September. 1884.

Indhold: Den katholske Kirkes Alder. Kirkelige Efterretninger: Brygge, Bryssel, Neapel, Kjøbenhavn.

Den katholske Kirkes Alder.

De fleste af vore Læsere have vistnok hørt om de mægtige Riger, som i Oldtiden udfoldede deres Magt til alle Sider, saasom Babyioniernes, Persernes, Romernes, Grækernes o. m. a. Det mægtigste af alle de asiatiske Verdensriger før Kristus var det babylonisk-assyriske, som varede fra Ninus til Sardanapalus (2040—823), altsaa omtrent 1240 Aar. Den største europæiske Verdensmagt, det gamle Rom, fra Romulus (754 før Kristus) til Romulus Augustulus (474 eft. Kristus). altsaa 1230 Aar.

For menneskelige Institutioner er dette rigtignok anselige Aarrækker, og i vore Dage, hvor Tiderne og Forholdene vexle med Lynets Hurtighed, forekomme disse Tal os næsten utrolige. Men ikke desto mindre ere de dog, sammenlignede med *den katholske Kirkes* Varighed, kun ubetydelige. Den protestantiske engelske Historieskriver *Macaulay* skriver herom: „Intet Værk

heneden fortjener at blive grundigere undersøgt, end den romersk-katholske Kirke. Denne Kirkes Historie forbinder to af Civilisationens store Tidsaldre, Oldtiden med den nyere Tid. Der gives ingen anden Institution i Europa, som fører os tilbage til de Tider, da Offer-røgen opsteg fra Pantheon (Afgudstempel i Rom). De stolteste Kongehuse ere i Sammenligning med den lange Række af romerske Paver kun fra igaar.“

I det 19. Aarhundrede kronede en katholsk Pave Napoleon den Første; 1000 Aar tidligere kronede en katholsk Pave Karl den Store, og 800 Aar før Karl den Store lod Kejser Nero den katholske Pave Petrus korsfæste i Rom.

„Naar jeg tænker paa de frygtelige Storme, som den katholske Kirke har gjenngaaet og overlevet, saa begriber jeg vanskeligt, paa hvilken Maade den skal gaa til Grunde. Den uforanderlige romerske Kirke har overlevet alle Riger.“

Til den berømte protestantiske Videnskabsmands Vidnesbyrd om den katholske Kirkes Alder og Varighed føje vi endnu to protestantiske Fyrsters Mening desangaaende. *Frederik Vilhelm IV* af Preussen sagde: „44 Gange ere Paverne nu blevne fordrevne fra Rom, men alle de, som droge ind i Rom paa Pavens Bekostning, ere alle uden Undtagelse atter dragne derfra; det fordrevne Pavedømme derimod, tidlig eller silde atter vendt tilbage dertil.“ Og *Frederik II* af Preussen skrev til Voltaire: „Paven faar altid sine Soldater tilbage. Hvorledes det gaar til? I Herrer Filosofer anstrænger eders Tænkeevner, føjer Grunde til Grunde; Paven vil paa én eneste Dag kaste alt det overbord, som I møjsommeligt have arbeidet paa i 20 Aar.“ — Tiderne komme og Tiderne gaa, men Petri Kirke staar urokkelig fast paa Klippen. Forfærdelige Storme have raset imod den, Helvede opbudt alt for at styrte den; men denne Kirke har af sin guddommelige Stifter taet en *Forjættelse*, som er mægtigere end al Magt, List og

Ondskab, og herpaa grunder sig vort Mod og vor Tillid. „Helvedes Porte skulle ikke overvælde den“.

Kirkelige Efterretninger.

Brygge. Efter Karl den Godes Triumfvogn fulgte den anden Del af Festtoget: den religiøse, i hvilken Byens 7 Sogne deltog og som ogsaa udmærkede sig ved den rigeste Afvexling. Det forekom mig særlig at være en smuk Tanke, at lade alle de kostbare Relikvieskrin, som Brygge ejer, drage med i Toget. Ved Synet af dem mindedes jeg den h. Skrifs Ord: „I Himlen er der ingen Misundelse eller Nag.“ De Helige bidroge deres til at forherlige Karl den Godes jordiske Levninger. Hvert Sogn dannede en egen Gruppe, som sindbilledliggjorde den Helliges Liv, hvis Navn det bærer og til hvis Ære Broderskaberne ere oprettede. Hver Gruppe sluttede med vedkommende Kirkes fornemste Relikvieskrin. Hele denne religiøse Afdeling aabnedes med Korset, Frelsens Symbol, samt med Lys og Faner, blandt hvilke saas flere særdeles kostbare. Jeg skal ikke indlade mig paa at beskrive hele Processionen nærmere, da det vilde blive for vidtløftigt, men kun give et kort Overblik over hvert Sogn.

Først kom Domkirkens Sogn. To Engle bare paa Tavler Indskriften: „Salvator Mundi“, „Verdens Frelser“ (Domkirken kaldes nemlig: „Saint-Sauveur“ d. e. „Vor Frelsers Kirke“) og „St. Eligius“ (Kirkens Grundlægger). Derefter fulgte 2 hvidklædte Børn, som bare Frelserens Symbol: Jordkloden med Korset, samt forskellige Symboler, som hentydede til St. Eligius. Foran den h. Eligius' Relikvieskrin gik 40 Børn med Faner, Lys og Blomster. Nu fulgte „Vor Frue“ Sogn. Denne Kirke, som er bygget under Titelen „St. Bonifacius“, afbrændte i Aaret 1116, men blev allerede 1120 opbygget igjen og udvidet af Karl den Gode. Af Børnene vare Halvdelen klædte i Blaåt (Gudsmoderens Farve), den anden Halvdel i Rødt (Martyrfarven). Som Symboler paa St. Bonifacius saas blandt andre baarne af Børn: Evangeibogen, gjennemboret af et Sværd. Som bekjendt ble veden h. Bonifacius dræbt med Evangeliebogen paa sit Bryst. I „St. Jakobs kirken“ Sogn

er der to Broderskaber til Ære for den h. Gordula og den h. Barbara; det var derfor disse to Helliges Martyr-død, som fremstilledes i dette Sogn. Blandt andet saa man en Fremstilling en miniature af Brønden, i hvilken den h. Gordula blev nedstyrtet i Aaret 1070; derefter fulgte den h. Gordula selv, ledsaget i sine Lænker af to Bødler, Bertulf, den h. Gordulas Mand, samt endelig Bertulfs blindfødte Datter Edith, som af sine Veninder føres hen til Moderens Gravsted, hvor hun skal være bleven seende. Efter denne Gruppe fulgte den h. Barbaras Symbol: Taarnet og Sværdet. Den h. Barbara blev af sin hedenske Fader i længere Tid indespærret i et Taarn og tilsidst halshugget med Sværdet. Børnene i dette Sogn bare Palmegrene og gyldne Kroner som Sindbillede paa Martyriet, medens andre derimod bare lange Blomsterguirlander og Lilier (Renhedens Symbol). Midt i Gruppen saas den h. Barbara, som gaar til Retterstedet, ledsaget af sin Fader Dioskorus. Slutningen dannede Gejstligheden med de hh. Barbaras og Gordulas Relikvieskrin.

Det næste Sogn, som fulgte efter, var St. Gilles med et Broderskab, som fra ældgammel Tid oprettedes ved Kirken til Befrielse af fangne Kristne i de tyrkiske Lande. I Gruppen saas den h. Johannes af Matha og Felix af Valois, Stifterne af Trinitariernes Orden til Slavernes Frigjørelse. Det femte Sogn er den h. Valborgs; foran det gik en Engel med et Vaabenskjold, paa hvilket man læste Indskriften: „H. Valborg, du engelske Kongedatter, bed for os.“ Denne Gruppe var særlig smukt ordnet, og den h. Valborg med sine adelige Veninder i kostbare Dragter samt alle Børnene i klædelige Hyrdragter med Straahat og Hyrdestav afgav et særdeles stemningsfuldt Billede, der virkede meget opbyggende. I det sjette Sogn, den h. Annas, mødte man hele den h. Annas Stammetræ efter den h. Skrifts Ord: „Af Jesse Stamme skal der fremgaa et Skud, og paa dette Skud en Blomst, over hvilken Herrens Aand skal hvile.“ Først kom Jesse i Patriarkal-klæder, og forbunden med ham ved Blomsterguirlander fulgte de 12 første Konger af Juda, alle med Scepter og Krone. I denne Gruppe saas ogsaa en kjæmpestor Rose, i hvis Midte hævede sig en Statue af den jomfruelige Moder med Jesusbarnet. Det sidste Sogn var den h. Maria Magdalenas. Tre vigtige Træk af

Magdalenas Liv vare her fremstillede: Magdalena begiver sig til Simons Hus, for at salve Herrens Fødder med kostbar Nardussalve, som hun bærer i en Alabasterkrukke, dernæst Marie Magdalena, Marie Jakobi og Salome, som gaa til Graven, for at salve Herrens Legeme, og endelig Magdalena, som gjør Bod i Provence. Slutningen paa hele Festtoget, dannede atter Domkirken med forskjellige Symboler, som hentydede til den h. Donatian, Bispedømmet Brygges Skytspatron. Efter Børnene, som bare Blomster, Palmegrene og Indskriptioner, fulgte Kapuciner munkene, Domkirkens Sangerkor, Seminaristerne, Professorerne ved Kollegierne, Kapellanerne og Sognepræsterne, Dekanerne, Domherrerne, Prælaterne og den apostoliske Præfekt for Danmark. Umiddelbart derefter kom paa en prægtig udstyret Vogn, trukken af Mulæsler, Karl den Godes Relikvieskrin, ovenover hvilket hævede sig en Tronhimmel af Roser og gyldne Blade. Det belgiske Episkopat samt de fremmede Biskopper sluttede Toget. Klokkerne var henimod 6, da det atter vendte tilbage til Domkirken. Hele Tiden havde der hersket den skønneste Orden, ja næsten højtidelig Stilhed, og det samme var Tilfældet om Tirsdagen, da Toget atter drog igjennem Gaderne. Søndag Aften var Gaderne glimrende illuminerede og paa „place du Bourg“, hvor St. Donatians Kirken fordem har staaet, i hvilken Karl den Danske blev dræbt, var hans Statue oprejst i Midten af en pragtfuld Gasillumination. I Ugens Løb fandt ogsaa en smuk venetiansk Fest Sted paa Kanalerne, som gjennemskjære Brygges Gader. Tolv Skibe, oplyste af Tusinder af Lamper, sejlede ved denne Lejlighed gjennem Kanalerne og frembød et isandhed feeagtigt Skue. Den hele Festlighed var i et og alt med Rette storartet, og selv de mest begejstrede Beskrivelser af den formaa ikke at beskrive den i hele dens Fylde. Med rørt Hjærte takker jeg Forsynet for, at det ogsaa blev mig forundt at være med blandt de 100,000 Deltagere i denne Fest til Ære for vort Fædrelands fromme Kongesøn, og jeg vilde kun have ønsket, at jeg kunde have haft alle Kirketidendes Læsere med mig; thi hvad jeg her har meddelt dem, er yderst ufuldkomment.

J.

Bryssel. Søndagen efter Festlighederne i Brygge, den 31. August, foranstaltede de Liberale i Belgien i

Forening med Logen en stor politisk Manifestation i Bryssel. I Tusindvis droge de op til Slottet, for at overrække Kongen en Protest imod den nye Skolelov og det „klerikale“ Ministerium. Katholikerne agtede ogsaa at foranstalte en Manifestation samme Dag til Fordel for Regeringen; men Borgermesteren i Bryssel bad dem opsætte det til den følgende Søndag. De føjede sig heri, holdt sig rolige og lode de Liberale uforstyrret holde deres Optog. Men de bleve desværre ikke behandlede med lignende Tolerance den følgende Søndag. Katholikernes Tog den 7. Sept., som var langt større end de Liberales (det talte henved 100,000 Deltagere), blev paa en skjændig Maade overfaldet af den fine og grove Pøbel, som slog Musikinstrumenterne itu, sønderrev Fanerne, af hvilke flere vare særdeles kostbare, indtil 3000 Frs. Værdi, gjennempryglede Deltagerne, som vare ubevæbnede, med Stokke og Knipler, og over 200 bleve saarede, blandt hvilke flere endog haardt. Hele Toget endte med et Blodbad. Mænd og Kvinder bleve skjændigt mishandlede af den betalte Bande, og i over 2 Timer varede denne Gadekamp, uden at den liberale Borgermester Buls gjorde Noget, for at hindre disse Skandaler. Politiet og Borgervæbningen, som skulde holde Orden, opmuntrede gjentagne Gange Pøbelen imod Katholikerne, og skjøndt Ministeren havde tilbudt Borgmesteren Hærens Bistand til Ordenens Gjenoprettelse, afslog denne dog Tilbudet. I Antwerpen og flere andre Stæder forefaldt lignende Scener ved Banegaardene, da Manifestanterne vendte hjem. Den 7. Sept. er en Skjændselsdag for de Liberale og viser ret saa tydeligt, hvad de forstaa ved Ordet: Frihed, som de stedse føre i Munden. For Tiden søge de nu at vælte hele Skylden over paa Katholikerne og handle heri ligesom Ulven i Fabelen, der beskyldte Lammet for, at det plumrede Vandet.

Neapel. I Løbet af de sidste Uger har Koleraen raset med stor Heftighed i Italien; i Neapel døde hver Dag henved 500 Mennesker. Først i disse Dage ere Dødsfaldene sunkne ned til 2—300. Pesten i Middelalderen har næppe anrettet større Elendighed, end Koleraen for Tiden anretter i Neapel. Gejstligheden, med den udmærkede Ærkebiskop San Felice i Spidsen, viser den største Offervillighed og trodser Dødsfaren saa modigt, at selv de radikale og vantro Blade

ere opfyldte af Lovprisninger over den. Den religiøse Bevidsthed vaagner overalt hos Folket, efter at flere Biskopper i deres Hyrdebrevne have opfordret til Bøn og Bod, og mange, som mente, at de havde glemt at bede, have i denne Sorgens Tid atter kunnet bede udmærket, og Kirkerne have aldrig været saa godt besøgte som nu. Stærkest rasede Sygdommen den 10. d. M., paa hvilken Dag over 1000 Personer bleve angrebne og 550 døde. At Indbyggerne under slige Omstændigheder grebe Flugten i massevis, og i enkelte Tilfælde endog lode sig henrive til Voldsgjerninger mod Myndighederne, Lægerne og Alle, maa ene og alene tilskrives den almindelige Panik, som bemægtigede sig de Ulykkelige. Gejstligheden har gjort alt, for at opmuntre Befolkningen til roligt Overlæg og til Tillid til Lægerne, som hellerikke have svigtet deres Pligt i Farens Stund. Og naar flere Korrespondenter til de danske Aviser med en vis Foragt tale vidt og bredt om Uvidenhed, Overtro, Voxlys, Processioner o. desl., saa har det sin Grund deri, at de gode Korrespondenter helt glemme, at Gud dog i Grunden er og bliver den øverste Læge og Styreren af Alt, saa man aldeles ikke kan bebrejde Neapolitanerne, at de først og fremmest søge Hjælp og Trøst hos Gud ved ydmyge Bønner.

Ogsaa Kong Umberto har vist sig saa modig og højhættet, at hans Opførsel — lad hans Retstitel til Neapel ogsaa være hvordan den være vil — fortjener al Anerkjendelse. I hele otte Dage opholdt han sig i Byen, besøgte Hospitalerne og de værst smittede Dele af Byen, idet han aldeles ikke skaanede sin Person. Man maa ogsaa rose de Forholdsregler, han anordnede med Hensyn til Rømningen af de mange usunde næsten huleagtige Boliger, som findes i Byen, hans Omsorg for de forældreløse Børn og hans Gaver til de Fattige. Ifølge de seneste Telegrammer har der i denne Uge daglig været c. 200 Sygdomstilfælde og 100 Døde i Neapel.

Kjøbenhavn. Den herværende østerrigske Gesandt, Baron v. Frankenstein, har den 16. d. mistet sin Hustru, født Grevinde Schönborn, som allerede i Begyndelsen af Sommeren i en meget lidende Tilstand førtes til sine Slægtninge i Baiern, hvor hun nu er afgaaet ved Døden efter haarde Lidelser i en Alder af kun 43 Aar. I Mandags fejredes, paa det hervæ-

rende østerrigske Gesandtskabs Foranstaltning, den højtidelige Sjælemesse for den Afdøde i St. Ansgars Kirke. Sørgegudstjenesten overværedes af Repræsentanter for Kongehuset, flere af Ministrene, de fremmede Gesandter, samt en Del af Menighedens Medlemmer. R. I. P.

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 28. September. — 17. Søndag efter Pinse. Kirkevielsesfest. I Sct. Ansgars Kirke udstilles det Allerhelligste under den h. Messe Kl. 8 og forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften; Kl. 10 Levitmesse med Prædiken; Kl. 3 og 5 recitere de Gejstlige Breviarbønnerne; Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken. — **29. M.** Michael, Ærkeengel. — **30. Ti.** Hieronimus, Kirkelærer. — **1. Okt. 0.** (Kl. 8¹/₄ Messe for Ansgariusforeningen) og **2. To.** og **3 F.** (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken). Oktavdage. — **4. L.** Frants af Assisi, Bekjender og Ordensstifter.

Søndagen den 5. Oktober. 18. Søndag efter Pinse. Rosenkransfest. (4. Kvartalskollekt af Peterspøngen).

Maria-Kongregationen for Mænd holder Bedetime Søndagen den 28de Septbr., Kl. 7¹/₂ Aften. i St. Ansgar.

Ægtevielser i Sct. Ansgars Kirke.

Blikkenslager Thorvald Viktor Debois og Amanda Valborg Sofie Svendsen (31 Aug.) — Praktiserende Læge Carl Jacob Sigvard Irgens Thaarup og Amelie Pauline Fanny Blanc. (6. Septbr.)

Dødsfald.

20. Aug. Lithograf Clantes Barn Signe Cæcilie Elisabeth (¹/₂ A.) — 29. Aug. Enken Ludovika Forberger (61 A.) — 1. Septbr. Musiker Schou's Hustru Kristine, f. Henningsen (48 A.) — 10. Sept. Typograf Vilhelm Nikolaj Jensen (35 A.) — 11. Septbr. Snedker Schou's Barn Eduard Henry (11. M.) — 19. Septbr. Barnet Eva Marie Sørensen (9 D.) — 20. Septbr. Skræder Mortensens Barn Gregor Josef (3 D.).

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 40.

Søndagen den 5. Oktober.

1884.

Indhold: Karl den Gode. Et Kapitel af det lutherske Evangelium.
Kirkelige Efterretninger: Rom, Bryssel.

Karl den gode.

Karl den gode, Danmarks Ære,
Flandrens Greve, Retfærds Skjold:
Du vor Skytspatron skal være,
værne os mod Fjendevold!
Husk, at her Din Moder fødte
Dig, hvis Fader villig blødte
for det Danske Riges Vell

Da Din Faders Ben fandt Hvile
under Albans Kirketag,
tidlig maatte Du bortile
for det vilde Vaabenbrag.
Dog — *hans* Sværd Du skulde bære
ved Din Lænd med Ridderære,
draget kun for Retfærds Sag.

Søn af *Knud* fra vore Strande
Skibet bar med ildsom Flugt;
dog — endnu i disse Lande
Martsviolens blomstrer smukt:
vidner under Bøgeskygge
om et ydmygt Hjertes Lykke
med Uskyldighedens Duft.

Danmarks Krone bar Du ikke —
Pilgrim, — som Du var paa Jord!
ej behøvede Du tigge
Folkegunst med slebne Ord:
Verden vilde Dig forære
Kejserguld og Sions Ære —
større Hæder søgte Du!

Retfærds Fjender have myrdet
Faderløses bedste Ven;
dog — Din Trone blev ej styrtet
af den falske Bøddelsvend.
Lad det skjøre Spir kun briste,
her det kunde ej Dig friste,
nu er Livets Krone Din!

At vi tidligen og silde
tjene Herren tro som Du,
derom bed for os, o milde
Kongesøn med kjærlig Hu!
Herre Jesus, Du os alle
til den store Kroning kalde
i Din høje Kongeborg!

A. W.

Et Kapitel af det lutherske Evangelium.

Den lutherske Pastor *Fliedner* fra Madrid, som under den „evangeliske Alliances“ Møder her i Hovedstaden ogsaa fornylig opvartede Kjøbenhavnerne med sine Røverhistorier om den katholske Kirke og særlig om de spanske Forhold, fortsætter for Tiden med rosværdig Iver sine Bagtalelser mod det katholske Spanien i Tyskland. I et Foredrag, som han holdt i Emden, hedder det blandt andet: „Det er først siden Revolutionen i 1868 at Protestantismen har faaet Frihed i Spanien, og trods den mørke Overtro, som holder det stakkels Folk lænkebundet, saa at de, som læste Guds Ord, endnu under Dronning Isabellas Regering bleve sendte til Galejerne eller i Landflygtighed, og til Trods for, at der endnu den Dag i Dag i Kongerigets større Stæder, f. Ex. Saragossa, Barcelona og Madrid, drives en Marie- og Helgendyrkelse, som grænser til Muhamedanisme og Hedenskab, saa begynder dog Evangeliets klare Lys at oplyse dette Mørke.“

Man ser heraf, at det altid er den samme gyselige Roman, som Hr. Fliedner giver til Bedste allevegne med forskellige smaa Variationer. Hvorledes en saadan Mand kan kalde sig „det rene Ords Tjener“ er os temmelig uforstaaeligt, da det dog er en bekjendt Sag, at Sandheden skyer tilbage for smudsige Midler. Blandt alle Røverhistorierne er og bliver det altid særlig den gamle forslidte Historie, som ikke alene den morsomme interessante spanske Apostel, men ogsaa mange andre af „det rene Evangeliums“ Tjenere opvarte deres Tilhørere med, at man nemlig i den katholske Kirke *tilbeder* de Hellige og synder ved *Afgudereri*, fordi man anbefaler sig til deres *Forbøn* og i al Ydmyghed beder: „Hellige Maria, Guds Moder, bed for os Syndere.“

Skulde jeg da virkelig være saa vanvittig, at holde Mennesker, der ere Skabninger ligesom jeg, for Guder

og ære dem som Guder, fordi jeg tigger de Hellige om deres Forbøn? Og sammen med mig skulde alle Katholikerne, de hellige Martyrer, som have udgydt deres Blod for Kristendommen, de hellige Kirkelærere, de berømte Videnskabsmænd, de katholske Konger og Kejsere, Paver og hele Gejstligheden, alle tilhobe gjøre sig skyldige i Afguderiets skrækkelige Synd? Det er sandelig ingen Spøg. Og da vi Katholiker selv ikke vide noget herom, hvorefter kommer det da, at de Anderledstroende beskyldte os for denne store Forbrydelse?

Man siger, at vi ved Anraabelsen af de Helliges Forbøn tilskrive de Hellige Egenskaber, som ene og alene tilkommer Gud, og følgelig drive vi Afguderier. — Ja dersom det virkelig forholdt sig saaledes, saa for tjente vi ogsaa med fuldkommen Ret, at man anklagede os for denne Forbrydelse. Det er kun Skade, at vi Katholiker ikke vide en Stavelse herom. Men Protestanterne kjende vor Lære bedre og oplyse os om, at vi gjøre de Hellige 1. til *alvidende* Væsener; vi tilskrive dem 2. større *Barmhjertighed*, end vi tilskrive Gud selv, og overføre 3. *Midierembedet* paa de Hellige, et Embede, som ene og alene tilkommer Jesus Kristus.

„Kristus selv er vor Midler, og der behøves ingen Mellempersoner.“

Det Første i denne Sætning er meget sandt, det staar i Bibelen. Og derfor sende vi Katholiker ogsaa hver Dag Jesum Kristus, vor Herre, som vor Advokat til den himmelske Fader. Det sker i den h. Messe og ellers i de kirkelige Bønner. Enhver Bøn til Faderen slutter med de Ord: „Ved Jesum Kristus, vor Herre. Amen.“ Men hvor staar det Andet i den h. Skrift, hvor staar, at Kristus ganske *alene* beder for os, og at der ikke tør stilles Mellempersoner mellem ham og os? Tværtimod, af Bibelen vil jeg bevise, at det baade er ret og godt, at bruge Mellempersoner. Man vil dog vel i dette Punkt ikke være mere oplyst end Apostlen Paulus; men han har ogsaa anraabt Mennesker om de-

res Forbøn, og oven i Kjøbet ikke en Gang saadanne, som allerede vare hos Gud i Himlen, men Folk, som endnu vandrede med ham paa Jorden. Slaa kun op i Brevet til Efeserne 6, 18 og i andet Brev til de Thesaloniker 3, 1. Hvad staar der? „Værer aarvaagne i Bøn for alle Hellige og for mig.“ „I Øvrigt, Brødre, beder for os.“

Nu spørger jeg: har Paulus her drevet Afguderi? Ja eller Nej? — Handle vi Katholiker da anderledes, naar vi sige: Hellige Maria, bed for os? Alle Guds Hellige, beder for os? Ja eller Nej? Eller vil man maaske spøge med os og sige: Ja, at anraabe levende, syndige Mennesker om deres Forbøn, det er rigtignok ikke Afguderi, men vel at anraabe de Hellige i Himlen om deres Forbøn? Hvad der var den h. Paulus tilladt, maa ogsaa være os tilladt, at vi nemlig sige til vore Medkristne paa Jorden og i Himlen: „Brødre! beder for os! Værer aarvaagne i Forbøn for mig!“

Og endnu et lille Ord. Man siger: „der *behøves* ingen Mellempersoner.“ Men naar og hvor har da den hatholske Kirke lært, at vi *behøve* de Helliges Forbøn, at det er en *Nødvendighed* og *Pligt* at anraabe dem? Den Tridentinske Kirkeforsamling lærer os kun, at det er tilladt og gavnligt for os; men ingen Katholik kjender noget til en *pligtmæssig* og *nødvendig* Anraabelse af de Helliges Forbøn.

„Ja, naar I ikke behøve de Helliges Forbøn“, siger man, „hvorfor anraabe I dem da?“

I lad os blive færdige med det Første. Ifølge Apostlen Pauli Lære er det altsaa tilladt at anraabe dem, og derfor ønske vi heller ikke at bebrejdes, end sige bagvaskes af Nogen i saa Henseende. Desuden have vi gode Grunde til at anse denne Anraabelse for gavnlig. Allerede medens de levede paa Jorden, var det saare gavnligt, at anbefale sig til deres Forbønner; hvor meget mere nu da de ere i Himlen.

(Fortsættes).

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I Løbet af de sidste Aar er *Peterskirken* bleven takket med nyt Bly. Dette Arbejde har varet i 12 Aar og kostet 143,000 Kroner. Den oprindelige Tækning var saa mangelfuldt udført, og gav stedse Anledning til store aarlige Reparationer, saa at man endelig besluttede at takke hele Kirken paany. Det nye Bly er hentet fra Spanien og sammensmæltet med det gamle saaledes, at en Del gammelt smæltedes sammen med to Dele nyt. Hele den nye Tæknings samlede Vægt udgjør 354,305 Kilogr., og dersom man udspændte det hele, vilde det indtage et Fladerum af 6152 □ Mile. Under Afdækningen fandt man tre Plader af forgyldt Kobber.

— „Moniteur de Rome“ bringer en Liste over alle *Missionærerne*, som Propagandaen for Tiden har udsendt til de hedenske Lande. Der findes ialt 6700 Missionærer, nemlig: 1000 Kapucinere i Indien, 2500 Franciskanere i Marokko, Kina og Amerika, 300 Oblater i Jaffna, Natal og Ceylon, 700 „Fremmedmissions“-Præster i Korea og Tonkin, 1500 Jesuitter i Engelsk-Guyana, Armenien og Madagaskar, 200 Lazarister i Persien og Habesysien, 500 Dominikanere paa Filipinerne og i Central-Tonkin. Disse Kristi Stridsmænd, som ikke sky tilbage for Møjsommeligheder, ja end ikke for Døden, have opnaaet herlige Resultater. Saaledes have alene de 700 „Fremmedmissions“-Præster i Aaret 1883 omvendt 18,400 Hedninger til Kristendommen og døbt 20,000 Børn af kristne Forældre og 289,000 af hedenske.

— Den 20. September var det 14 Aar siden Revolutionens brutale Magt lagde Haand paa Pavens Ejendom i Rom og ved Viktor Emanuel, den kosmopolitiske Revolutions Rødskab, berøvede Paven den sidste Del af Kirkestaten, som endnu var bleven tilbage efter de foregaaende Annexioner. Siden den Tid har Kirkens Overhoved levet som Fange i Vatikanet. Men Skjændselsgjerningen har hverken bragt Savoyens Dynasti eller Italien Velsignelse. Italien er i politisk Henseende grundig ødelagt af Revolutionen og i pæknær Henseende bragt til Fordærvsens Afgrund. Kong Umberto ser sin Trone mere og mere under-

mineret, og selv hans heroiske Anstrængelser for at opnaa Folkets Gunst ville i Længden ikke afholde Revolutionspartiet fra at fortsætte sine Bestræbelser. Det Slag, som i 1870 førtes imod Kirkens Rettigheder, var tillige et Slag imod Savoyens Dynasti. Siden den ulykkelige 20. September har Petri Efterfølger ikke forladt Vatikanet. Han har opholdt sig hidtil indenfor Murene af det Palads, som Revolutionen endnu har ladet uberørt, for fra sin Side at skaane Italien og Rom saa meget som muligt for de Farer, som den unaturlige og i Længden uholdbare Stilling bringer med sig. Efter at hverken Trudsel eller Løfter har formaaet Kirkens Overhoved til i Løbet af disse 14 Aar at overskride sin Boligs Grænser, saa kan dog nu det Tilfælde let indtræde, at Leo XIII's præstelige Kjærlighed til Næsten kalder ham udenfor Vatikanets Porte, for at yde Hjælp og Trøst iblandt dem, som have forfulgt og udplyndret ham, saafremt den Svøbe, som for Tiden hjemsøger Italien, *Koleraen* nemlig, ogsaa skulde gribe om sig i Rom. Den h. Fader har i den Anledning ladet oprette et stort *Kolerahospital* i Nærheden af Vatikanet, i hvilket han selv agter at besøge de Syge, og dersom det skulde blive fornødent, vil han ogsaa stille *Lateran-Paladset* til Raadighed for de Kolerasyge.

Bryssel. Den 22. Sept. offentliggjorde det officielle Blad „Moniteur“ den nye *Skolelov*, som Kongen har *vedtaget* trods alle Protester fra de Liberale. Disse Herrer ere naturligvis yderst opbragte over Hans Majestæts Dristighed og arbejde stedse mere og mere aabenlyst henimod en *Revolution*. I deres Bestræbelser støttes de ivrigt af Emissærer fra Paris og af den liberale Presse. Den republikanske „Natione“ skriver blandt andet: „Timen er kommen, hvor Borgerne maa samle sig om den republikanske Fane. Vi ville ingen Hof have, som ringeagter vore helligste Rettigheder. Republiken alene kan forhindre en Borgerkrig og bringe Belgien Fred og Frihed.“ „Gazette Liberale“ fra Verviers opfordrer ligefrem til en *væbnet Revolution*. „Enhver Liberal,“ skriver det, „maa anskaffe sig et Gevær og en Revolver, som han altid maa have ved Haanden, for at svare de klerikale Narre. Vi maa ikke gjøre os Illusioner længere: *Borgerkrigen er uundgaaelig*.“

Lad os altsaa være beredte. Lad os forsyne os med Vaaben, thi vi skulle snart bruge dem!“

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 5. Oktober. 18. Søndag efter Pinse. Rosenkransfest. (4. Kvartalskollekt af Peterspengen). — **6. M.** Bruno, Bekjender og Ordensstifter. — **7. Ti.** Votivofficium af Sct. Ansgar. — **8. O.** Birgitta, Enke og Ordensstifterinde. — **9. To.** Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer. — **10. F.** Frants Borgia, Bekjender, — **11. L.** Votivofficium af den ubesmittede Undfangelse.

Søndagen d. 12. Oktober. — 19. Søndag efter Pinse. Mariæ 7 Smerter.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
" 7 stille Messe med Homilie i Noviciatet, Bülovsvvejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffenfeldts-gade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 10 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 5 Prædiken og Andagt i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Noviciatet, Bülovsvvejen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8 $\frac{1}{4}$ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8 $\frac{1}{2}$ Eftm.

I Noviciatet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8 Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mødreforeningen. Tirsdagen den 7. Oktober læses den h. Messe Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i St. Ansgars Kirke for Foreningens Medlemmer.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader saamt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N^o: 41.

Søndagen den 12. Oktober.

1884.

Inndhold: Et Kapitel af det lutherske Evangelium. Maria Theresias Formaning. Kirkelige Efterretninger: Belgien. Rom, Tyskland.

Et Kapitel af det lutherske Evangelium.

„Er Anraabelsen af de Helliges Forbøn alligevel gavnlig?“ raaber man strax. „Ja, hvorfor? Fordi I stole mere paa de Helliges Barmhjærtighed end paa Guds. Men hvornaar ere da de Hellige blevne naadigere, barmhjærtigere, mere medlidende end den treenige Gud?“

Kjære Ven, du er stadig paa Vildspor. Hvem har vel nogensinde paastaaet eller trot en saadan Taabelighed? Alle de Helliges Barmhjærtighed og Medlidenhed tilsammen er overfor Jesu Kristi, vor Herres, Barmhjærtighed, overfor hans guddommelige Hjertes Medfølelse ikke andet, end hvad Solen, som glimrer i Dugdraaben, er imod Solen paa Firmamentet, som afspejler sig i Dugdraaben. Vi Katholiker have en Kirkebøn, hvori det hedder: „O, Gud, hvis Barmhjærtighed er uden Grænser, og hvis Medlidenhed er en uudtømmelig Skat.“ Men alle de Helliges

Barmhjærtighed tilsammen er langt fra ikke af den Beskaffenhed. Det lærer vor katholske Tro os. Hvad mener du da med, at vi Katholiker ansé de Hellige for barmhjærtigere og naadigere end Kristus?

„Hvorfor gaa I da først til de Hellige, og saa bag-
efter til Gud?„

Men kjære Ven, vi anraabe jo ikke de Hellige om deres Forbøn, fordi vi ansé dem for barmhjærtigere end Gud. Vi gjøre det af en ganske anden Grund, og den stemmer nøje overens med den h. Skrift. Jesus Kristus er nemlig ikke alene vor Midler hos Faderen, han er ogsaa vor Dommer. Og det er ikke alene grove Syndere, som maa frygte denne uendelig hellige og retfærdige Dommer, ogsaa ganske ordentlige Kristne kunne have Grund til at frygte ham. Ifølge Ordsprog. 24, 16 falder nemlig ogsaa den Retfærdige syv Gange, og han maa daglig bede: „Forlad os vor Skyld.“ Og om alle og enhver gjælder, hvad der staar i de Prædikers Bog: „De Retfærdige og de Vise og deres Gjerninger ere i Guds Haand, og dog véd Mennesket ikke om han er værdig til Kjærlighed eller til Had.“ Eccl. 9, 1.

Det tro vi Katholiker simpelthen og ansé os derfor ogsaa for stakkels Syndere, men ikke for Hellige og Retfærdige; og derfor frygte vi ogsaa med god Grund for, at vor Bøn til vor krænkedes Dommer Jesus Kristus ikke skal finde Bønhørelse. Thi der ligger noget Sandt i den Blindfødtes Ord hos Evangelisten Johannes 9, 31: „Vi vide, at Gud ikke hører Syndere; men dersom nogen er gudfrygtig, og gjør hans Villie, den hører han.“

Men vore Synder fortørne ikke Maria og de andre Hellige, men derimod Kristus selv. Vi frygte derfor ogsaa Straf ene og alene af Kristus, de Levendes og Dødes Dommer, og paa ingen Maade af de Hellige. Derimod staar der skrevet: „Den Retfærdiges Bøn formaar meget hos Gud.“ Og af den Beskaffenhed er netop de Helliges Bøn i Himlen. Det er altsaa den

dobbelte Grund, hvorfor vi anraabe de Hellige om deres Forbøn; vi frygte for, at den Bøn, som vi stakkels Syndere frembære til Gud, ikke vil udrette meget overfor den fortørnede Dommer; men derimod vil den Bøn, som Gudsmoderen og Jesu Kristi hellige Venner i Himlen frembærer for os, gavne os saare meget. At ansé de Hellige for barmhjærtigere end Frelseren, vilde ikke engang falde en Katholik ind i Drømme. Vore protestantiske Venner derimod maa ansé sig selv for lutter Hellige og Retfærdige og deres Bøn for kraftig nok, siden de stedse paaberaabe sig, at de ingen Mellempersoner behøve. Det minder mig altid om den bekjendte Farisæer i Templet. O Gud, jeg takker dig for, at jeg ikke er som andre Folk, som en Tolder eller en Katholik, der trænger til disse Hellige som Mellempersoner, til at gaa i Forbøn hos dig; jeg er god nok, til selv at kunne omgaas dig og forhandle med dig.

Nu, for mig gjærne; vi under eder af Hjærtet eders protestantiske Hellighed og Retfærdighed; men saa maa I ogsaa unde os den ydmyge Bekjendelse, at vi ere Syndere og hver Dag maa bede: Forlad os vor Skyld! — Vi Katholiker glæde os over vore Mellempersoner og ansé det for en af Jesu guddommelige Hjærtets særegne store Forbarmelser, at han tillader os, at benytte hans hellige Moder og de Hellige i Himlen som Mellempersoner, der gaa i Forbøn for os hos ham, vor barmhjærtige Frelser og retfærdige Dommer. Af denne Jesu Kristi Naade gjøre vi stadigt Brug og vedblive, ligesom Sct. Paulus sagde til sine Medkristne paa Jorden, at sige til vore Medkristne og Husfæller i Himlen: „Bed for os!“

„Det er alt meget godt; men jeg bliver ved min Paastand, at I drive Afguderer paa Grund af denne Anraabelse. At Maria og de Hellige ere i Himlen, det tvivler jeg ikke om; men hvem siger os da, at de kunne høre os? Hvornaar ere de da blevne alvidende?“

(Sluttes.)

Kejserinde Maria Theresias Formaning.

Vore Læsere have vistnok hørt om den berømte Kejserinde Maria Theresia af Østerrig, som i enhver Henseende var et Mønster paa en katholsk Kvinde; ophøjet som Regentinde paa Thronen, men endnu mere ophøjet ved sine Dyder baade i glade, som i tunge Dage. Den Formaning gjør hende sikkert Ære, som vi her meddele vore Læsere, og som hun havde skrevet paa et Stykke Papir og overgav til sin Datter Maria Antoinette, da denne den 21. April 1770 rejste fra Wien til Paris, hvor hun som Dronning af Frankrig og Ludvig XVI.'s Gemalinde endte sit unge Liv saa sørgeligt paa Skafottet under den franske Revolution. Maatte de katholske Mødre ogsaa i vore Dage give deres bortdragende Døtre saa skjønne, ægte katholske Ord med paa Vejen! Den fromme Kejserinde havde nemlig skrevet Følgende:

„Naar Du vaagner, forret da knælende din Morgenbøn, og læs, selv om det kun er et Par Minutter, en lille, aandelig Betragtning, førend Du beskjæftiger dig med andre Sager, eller førend Du taler med Nogen. Andagtsøvelsen behøver hun at vare et Kvarters Tid. Alt afhænger af Dagens gode Begyndelse og af den gode Mening, med hvilken man begynder den. Selv ligegyldige Foretagender kunne derved blive gode og fortjenstlige. Det er et Punkt, som Du maa iagttage samvittighedsfuldt. Dets Udførelse afhænger ene og alene af dig selv. Det samme gjælder ogsaa om Aftenbønnen og om Samvittighedsransagelsen. At Du hører den h. Messe falder af sig selv, men gaa ogsaa til Vesperen eller Velsignelsen om Eftermiddagen, naar Du kan. Jeg véd ikke, om man i Frankrig har for Skik at ringe med Aveklokken Morgen, Middag og Aften; men hvis saa er, da saml dine Tanker og bed. ialtfald i Stilhed Engelens Hilsen; ligeledes naar Du

gaar forbi en Kirke eller et Kors, dog uden at betjene dig af andre synlige Tegn, end dem, som ere Skik og Brug der i Landet. Gaar Du ind i en Kirke, saa maa Du være gennemtrængt af den dybeste Ærbødighed. Lad dig aldrig henrive af Nysgjærighed, som kunde adsprede de Andægtige. Glem aldrig paa den h. Jomfrus Festdage eller paa deres Vigilier, at bevise den saligste Gudsmoder din Fødestavns særlige Andagt, thi hun har stedse vist sig som en kjærlig Beskytterinde af vort Hus og Hjem.“

Det er i Sandhed Ord, som gjøre en katholsk Moder Ære, og som, naar de efterfølges af Husets Børn, ville bringe dem baade Lykke og Velsignelse, naar de have forladt Hjemmet.

Kirkelige Efterretninger.

Belgien. Meget betegnende for de Liberale er det, at næsten ikke et eneste liberalt Blad i Belgien har vovet at meddele sine Læsere *Texten til den nye Skolelov*. Man søger at holde Læserne i Uvidenhed, da de ellers let vilde kunde indsé, hvor ugrundede de Liberales Klager ere. Som Bevis paa, hvor uretfærdig deres Raaben om „Folkeundervisningens Ødelæggelse og Lovens Tyranni“ er, skulle vi her kun meddele den 4. Art. i Loven, som lyder saaledes: „Elementærundervisningens Program omfatter naturligvis Læsning, Skrivning, Regning, Maal- og Vægtsystemet, Fransk eller Flamsk eller Tysk, alt efter de stedlige Forhold, Geografi, Belgiens Historie, Tegning, Sang og Gymnastik. Desuden omfatter det for Pigernes Vedkommende Haandarbejde og for Drengene paa Landet de nødvendige Kundskaber om Agerdyrkning o. l. Kommunerne ere *berettigede* til at *udvide* dette Program, eftersom det maatte synes dem muligt og nyttigt. De *kunne* stille Religionsundervisningen i Spidsen for de øvrige Fag; *de Børn, hvis Forældre ønske det, kunne fritages for Religionsundervisningen*. Naar 20 Fædre, som have skolepligtige Børn i en Kommune,

forlange, at deres Børn fritages for Religionsundervisningen, saa kan Kongen paa deres Andragende *forpligte Kommunen til at oprette en eller flere Specialklasser for disse Børn.* — Det katholske Ministerium er altsaa saa liberalt, at det gjør det muligt for Fritænkerne, at lade deres Børn opdrage efter alle Fritænkeriets Regler uden nogensomhelst Religion. De Liberale tillode forhen ingen Religion i deres Skoler, selv om saa alle Familjefædrene anmodede derom. Heri laa det liberale *Skoletyranni*, som styrtede det liberale Ministerium. Den katholske Majoritet havde nu kunnet efterligne dette Tyranni; men paa en virkelig liberal Maade har den derimod givet Fritænkerne Lejlighed til at opdrage deres Børn efter fritænkernes Grundsætninger, og behandler dem langt hensynsfuldere end Iogehøvdingerne forhen behandlede Katholikerne.

Imidlertid ruste Katholikerne sig i hele Landet til de forestaaende *Byraadsvalg*, og de Liberale frygte allerede for, at de liberale *Borgmestre* i Antwerpen, Gent og især den „berømte Kommunist-Borgmester“ *Buls* i Bryssel kunne blive pensionerede. Blandt alle de Løgne og Dumheder, som de liberale Blade i den Anledning opvarte deres Læsere med, er unægtelig følgende den bedste. Det liberale Blad „*Etoile Belge*“ skriver nemlig: „Blandt Jesuiterne findes der ogsaa Lægbrødre, som have det Hverv at besørge Forretningerne i det borgerlige Liv. Til disse høre Ministrene *Jakobs, Woeste, Vandenpeereboom* og *de Moreau*, 4 Ministre blandt 7, altsaa Kabinettets Majoritet. De tilhøre Ordenen og have aflagt Eden, som Ordenen forlanger. Brødrene *Jakobs* og *Woeste*, bekjendte i Ordenen under Navnene Broder Viktor og Broder Karl Borromæus, ere stegne til en *højere Grad* siden de bleve Ministre, og have derved faaet Ret til at forhandle direkte med den belgiske Provincial.“ — Man véd virkelig ikke, om man skal forundre sig mere over „*Etoile's*“ *Dumhed* eller over dets *Løgnagtighed*, naar man læser slikt Tøjeri! Det er da øjensynligt, at „Hensigten helliger Midlet“ i de belgiske Liberales Øjne.

Fra katholsk Side har Komiteen for *de katholske Foreninger* med Grev Nothomb i Spidsen sendt Kongen en *Adresse*, i hvilken de udtale deres Hengivenhed for

Monarkiet, men ogsaa tillige udtale den faste Beslutning, at de i Nødstilfælde ville beskytte de katholske Rettigheder med deres egen Person. Forhaabentlig vil Regeringen for Fremtiden vise større Energie, thi Revolutionen, som den belgiske Logoliberalismus arbejder hen til, kan umuligt forhindres ved Eftergivenhed.

Rom. Hvad der ikke en Gang er hændet i Paris med sit radikale Byraad, er fornylig hændet i Rom: man har forbudt *Diöcesanbiskoppen* at besøge de Syge paa Hospitalet. Roms Generalvikar, *Kardinal Parochi*, vilde nemlig besøge St. Sabina-Hospitalet, men Direktøren tillod ham det *ikke*, omendskjønt Kardinalen meddelte, at han allerede havde besøgt Militærhospitalet. Generalvikaren er *Pavens Stedfortræder* i Bestyrelsen af Bispedømmet Rom. *Paven* selv kan altsaa ikke mere udøve sin *helligste Pastoralpligt* overfor sine Diöcesanere, det er ham derved forbudt at besøge de Døende! Et saadan Indgreb i *Pavens aandelige Rettigheder* var uhørt hidtil, og beviser tilfulde, hvor uholdbar *Pavens Stilling* er overfor Revolutionsregeringen. Dersom det ikke en Gang er Pavedømmet og dets specielle Stedfortræder i Bispeværdigheden tilladt at besøge de Syge og Døende, hvilke *Rettigheder* vil man da *overhovedet* unde det? Iøvrigt har Kardinal-Vikaren udstedt et *Hyrdebrev* til Gejstligheden i hvilket han meget energisk opfordrer den til at bekæmpe al Mistillid til Lægerne og Medicinen, at fremme de hygiejniske Foranstaltninger, at følge samvittighedsfuldt de sanitære Anordninger, og endelig at opofre sig for Næsten, saafremt Koleraen skulde gribe om sig i Rom. Selv lover han at ville staa i Spidsen for sin Gejstlighed overalt, hvor der er Fare paa Færde. — Præsidenten for den herværende *Ynglingeforening*, de Gasperis, har meddelt den h. Fader, at Foreningens Medlemmer er beredte til at tjene i det nye *Kolera-Hospital*, som Leo XIII agter at oprette. Pave Leo, som var meget glad over Ynglingenes højmodige Tilbud, har taget imod det.

Tyskland. I Tyskland have Protestanterne i over 20 Aar arbejdet paa en *Revision af Luthers Bibeloversættelse*. Men den synes ikke at have tilfredsstillet Alles Ønsker, da Kommissionens Flertal „af Pietet imod Luther“ har ladet en hel Del Fejl blive staaende i Oversættelsen, hvilket havde til Følge, at

en stor Del af Videnskabsmændene, hvem Revisionsarbejdet var anbetroet, er traadt ud af Kommissionen. Det lutherske Kirkeblad „Magdeburger Zeit.“ tror ikke, at det just er sket af Pietet for „Reformatoren“, det skriver nemlig: „Lad os kun tilstaa: Lutherpieteten har for mange af dem, som arbejdede paa Revisionen, kun været et Paaskud, for at skjule deres dogmatiske Forlegenhed bag den; thi dersom alt det, som de overensstemnende ansè for Oversættelsesfejl, skulde forsvinde fra den tyske Bibel, saa kunde man ikke mere med Skriftsteder bevise mangen en dogmatisk Formel i den efterreformatoriske Theologi.“ — Det er i Sandhed, hvad Luther vilde kalde — en „kostelig Sag“. Man tilstaar altsaa, at den „reviderede“ Bibel endnu indeholder Fejl! Ifølge en Erklæring fra det badenske Overkirkeraad har man alene i det gamle Testamente ladet hundrede „grove Fejl“ blive staaende. Men man lader dem trøstigt staa, fordi de svare til den efterreformatoriske Tids dogmatiske Formler. Det vil med andre Ord sige: 1. den efterreformatoriske Theologi grunder sig paa Fejl, som „Reformatoren“ har begaaet ved Oversættelsen af sin Bibel, og 2. for Majoriteten i Revisionskommissionen gaar Dogmet over Bibelen, og Bibelens Ordlyd meddeles kun Folket afpasset efter Dogmet. Sjældent har man vel fra protestantisk Side hørt en mere glimrende Retfærdiggjørelse af den katholske Kirke og dens Dogma, som rigtignok var til, endnu førend der gaves en Bibel, og som før og efter „Reformationen“ ikke har forandret sig!

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 12. Oktober. — **19. Søndag efter Pinse.** Mariæ 7 Smerter. — **13. M.** Eduard. Bekjender. — **14. Ti.** Kallistus, Pave og Martyr. — **15. O.** Theresia, Jomfru og Ordensstifterinde. — **16. To.** Votivofficium til det hh. Sakrament. — **17. F.** Hedvig, Enke. — **18. L.** Lukas. Evangelist
Søndagen den 19. Oktober. **20. Søndag efter Pinse.** Petrus af Alkantara, Bekjender.

Set. Knuds Kapel. Hver Søndag i denne Maaned holdes om Eftermidd. Kl. 5 Rosenkransandagt og Prædiken.

Ynglinge-Kongregationen har Fælleskommunion næste Søndag.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 42.

Søndagen den 19. Oktober.

1884.

Indhold: Et Kapitel af det lutherske Evangelium. Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig.

Et Kapitel af det lutherske Evangelium.

Du spørger: „*hvornaar ere de Hellige blevne alvidende?*“ Det véd jeg sandelig lige saa lidt som Du; men ét kan jeg sige dig: dersom et Menneske heneden fortæller dig, at han ansér den hellige Gudsmoder eller en Engel eller en Helgen for alvidende, saa er han en Kjætter og ingen Katholik. Katholiken ansér nemlig ifølge sin Tro ingen anden for alvidende uden Gud alene. Men hvad vi tro eller ikke tro, det kan dog ingen bedre vide end vi selv. Naar derfor „Spaniens Apostel“ eller en af hans Venner bebrejder os, at vi drive Afguderi, fordi vi ansé de Hellige for alvidende; saa kunne vi trøstigt sige ham, at Sligt aldrig kunde falde os ind, og at ingen Katholik, heller ikke de Spanske, ansé de Hellige hverken for barmhjærtigere end Gud eller for alvidende. Lad dem vise os, hvor det staar trykt i en katholsk Katekismus eller Bønnebog,

at vi ansé de Hellige for alvidende. Det vil vistnok falde dem vanskeligt.

„Aabenlyst tilstaa I Katholiker det vistnok ikke, men i Hjærtet tro I det dog. Svar mig: tror Du eller tror Du ikke, at Maria og de Hellige vide, hvad I bede dem om?“

„Hør min Ven, Du kan dog vel i alt Fald ansé os for saa fornuftige, at det ikke kan falde os ind, at tale til et Stykke Træ. Naturligvis tro vi, at de Hellige vide, hvad vi bede dem om, ellers vilde vi dog sandelig ikke bede dem om noget.“

„Men det kan jo dog ingen anden end den alvidende Gud vide Besked om. De Hellige kunne jo dog ikke høre eder helt over i Himlen. I ansé altsaa dog i Grunden de Hellige for alvidende!“

„At de Hellige ikke kunne høre os helt over i Himlen paa den Maade, som Du mener, det er meget sandt og deri har Du fuldkommen Ret; thi de maatte da have Øren; men deres Legemer ere, som bekjendt, endnu her paa Jorden. Desuden vilde det dog være temmelig langt, om vi skulde raabe over paa den anden Side af Maanen, og vi vilde sikkert ogsaa genere hverandre indbyrdes, dersom enhver skulde raabe al sin Nød og Elendighed, alle sine Anliggender himmelhøjt ud over alle Bjerge. Alt dette vide vi Katholiker ligesaa godt som I. Men der er noget andet, som I ikke vide, eller som det synes, ikke *ville* vide, for desto roligere at kunne anklage os for Afgudereri, at man nemlig aldeles ikke behøver at være i Besiddelse af *guddommelig Alvidenhed*, for at vide, hvad en beder milevidt fjærnet fra os; det udretter en Kundskab, der er langt ringere end Guds Alvidenhed. Det skal jeg nøje vise dig af Bibelen, for at tale helt evangelisk.

Det var Kristus selv, som fortalte om den rige Fraadser og den fattige Lazarus, Den Rige blev begravet i Helvede, Lazarus i Abrahams Skjød. Den Rige har da fra Helvede af bedet helt ove til Abra-

ham om en Draabe Vand. Men skjønt Abraham var skilt fra ham ved en uoverstigelig Kløft, saa hørte den Rige ham dog fra Helvede af og talte med ham. Har Kristus nu derfor ansét Abraham for alvidende og holdt ham for en Gud? Eller er Abrahams Skjød kun faa Minutters Vej fjærnet fra Helvede, eller have de maa-ske brugt Talerør eller endog Telefoner? Det fremgaar heraf, at de Afdødes Sjæle kunne vide Besked om hinanden, om de ogsaa ere adskilte fra hverandre ved en Kløft, som selv Sjæle ikke formaa at stige hen over. Hvorfor skulde da de Helliges Sjæle heller ikke kunne vide, hvad vi, Aand til Aand, tale til dem fra Jorden af?

Jeg vil desuden gjøre dig et Spørgsmaal endnu. Hvad der vil ske om hundrede eller tusende Aar hen i Fremtiden, det kan ingen vide, uden Gud alene! Men se! Profeten David og Isajas have kjendt og forudsagt Ting, som først ere skete Aarhundreder efter dem. Have de derfor været alvidende eller Guder? — Af dem selv have de ikke kunnet vide det. Fra hvem have de altsaa faaet det at vide? Naturligvis har Gud sagt det til dem, eller som hos Daniel ladet dem det vide ved en Engel. Paa samme Maade, tro og mene vi Katholiker ogsaa, at Gud lader de Hellige vide, hvad vi bede dem om. Gud har jo ogsaa ladet Ærkeengelen Rafael vide, at Tobias bad, og Rafael blev det tilladt at frembære Tobias Bønner for Gud: Og Johannes har i den hemmelige Aabenbaring set, hvorledes de 24 Ældste frembære for Gud den stridende Kirkes Bønner.

Du sér heraf, at vi ere ganske bibelske og evangeliske, naar vi tro, at de Hellige kunne vide Besked om vore Bønner, og at vi hverken gjøre dem alvidende, eller ansé dem derfor. Hvad jeg nu har skrevet maa være tilstrækkeligt for dem, som ønske at vide, hvorledes vi Katholiker anraabe de Hellige. Til Afgudsdyrkere og Helgentilbedere kunne dog kun de gjøre os, som enten ikke vide bedre (og det er egentlig en

utilgivelig Dumhed), eller de, som ere ondskabsfulde og samvittighedsløse nok, til at ville bagtale os. Den før omtalte tyske Madriderpastor Fliedner øver sig som sagt særlig i denne ædle Kunst. Overalt hvor han kan finde en Prædikestol eller et Billardbord som Talerstol giver han sine gyselige Rædselshistorier til Bedste. Kjøbenhavn fik en hel Del at vide, men Tyskland faar endnu mere. Vi skulle endnu til Slutning byde vore Læsere en Blomst af den kun lidet duftende Buket af Angreb imod den katholske Kirke og Regeringen i Spanien, som Hr. Fliedner med særlig Forkjærlighed har bundet. Ved „Gustav-Adolf-Foreningens“ Generalforsamling i Wiesbaden fortalte han blandt andet følgende: „Undervisningsministeren i Spanien er en Ultramontan, som søger Tronens og Statens Frelse i Evangeliets Undertrykkelse. De fanatiske Præster blive derved stedse dristigere i deres Angreb imod os. Tre Ynglinge bleve dømt til 10 Dages Fængsel og en Bøde paa 50 Lire, fordi de ikke havde villet knæle ned for Hostien. Men ved selve Gejstlighedens Foranstaltning blev de dog kort efter igjen løsladte, fordi der daglig samlede sig Hundreder af Mennesker udenfor Fængslet, for at høre de evangeliske Fangers religiøse Sange.“

Det maa være originale Tilstande! Hvilken Disciplin maa der da vel herske i de spanske Fængsler, naar Fangerne tør synge der, hvormeget de ville, og hvilken Stentorstemme maa de tre Ynglinge ikke have haft, naar den trods alle Fængselsmure kunde lyde saa mægtigt, at alt blev staaende!! Hr. Fliedner kan i Madrid gjøre hvad han vil, ja endog haane hele Nationen, som han gjorde det overfor den tyske Kronprins ved dennes Besøg i Spanien ifjor — og dog klager han stadigt over daarlige Tider, som levede han under en Decius eller Nero. Men Sagen er naturligvis den, at det gaar daarligt med „Forretningen“ til Trods for alt, hvad „Alliancen“ gjør for den: Folket vil ikke bide paa og Spanien lader sig ikke protestantisere. Derfor er Hr.

Fliedner saa gram i Hu og han glemmer fuldstændig de evangeliske Ord hos Matthæus 10, 14: „Naar nogen ikke vil annamme eder, og ikke høre paa eders Tale, saa gaar ud af det Hus eller den Stad, og ryster Støvet af Eders Fødder“. Det er det eneste rigtige for Hr. Fliedner.

Forøvrigt findes der ogsaa iblandt Protestanterne fordomsfri Mennesker, som have ondt ved at fæste Lid til Hr. Fliedners Historier. Det protestantiske Blad „Hannoversches Tageblatt“ skriver nemlig følgende: „At hele den skjønne pyrenæiske Halvø ifølge Hr. Pastor Fliedners Foredrag skulle sukke under Trykket af et utaaleligt Aandstyranni, som selv har smittet de Dannede, kan være meget sørgeligt. Vi overlade dette til deres fordomsfri Prøvelse, som kjende de spanske Forhold nøje. Men naar Taleren paastaar, at det i Spanien ikke hører til Sjældenhederne, at Præsterne i Skriftemaalet godkjende Tyveriet, for at de kunne meddele Aflad for de stjaalne Penge, fremdeles, at barmhjærtige Søstre havde nægtet de fattige Syge rent Linned, saalænge disse ikke have skriftet, saa grænser dette dog — man tilgive Udtrykket — til det romanagtigt gyselige. Vi tro gjerne, at Taleren har villet berette efter bedste Vidende og Villie, men vi kunne da heller ikke andet end bebrejde ham hans beklagelsesværdige Uvidenhed med Hensyn til katholske Sager, og vi ere nødsagede, til at antage, at han meget mere har hentet sine Efterretninger om katholske Forhold i Spanien fra meget urene Kilder end fra egen Erfaring. Ogsaa her i Tyskland, som i Spanien og overalt, findes der frafaldne Katholiker, som ikke skamme sig for, at fortælle enhver, som gider høre det, at „Skriftestolene misbruges til de skjændigste Ting“. Over slige Fortællinger vil ethvert fordomsfrit Menneske, der paa nogen Maade er kjendt med katholske Forhold, smile, og enhver katholsk Skoledreng, der blot har

de allerfundamentaleste Begreber om Skriftemaalets og Afladens Væsen, vil kunne bevise, at saadanne tomme Beskyldninger ere Absurditeter, der grunde sig paa Løgn eller Uvidenhed.

Hvad nu de barmhjertige Søstres Ufordragelighed angaar, saa kjende vi her i Hannover dog af egen Erfaring Søstrenes humane Virksomhed i Ordets skønneste Betydning altfor godt, og som de uden Forskjel vise alle Konfessioner. Vi vide, at det er ganske den samme ægte kristelige Kjærligheds Aand, der besjæler Søstrene her hos os, som i Spanien, i Amerika, i Kina eller andensteds paa Guds grønne Jord, og som overalt opmuntre dem til deres selvforægtende Virksomhed. Vi ere derfor heller ikke istand til at tro paa en Haardhed, som den Hr. Fliedner ved at fortælle om. Og selv om vi antage — dog ikke indrømme — at en saadan Ufordragelighed virkelig var hændet engang i et eneste Tilfælde, har man derfor Ret til, at begrunde herpaa en Anklage imod alle de spanske barmhjertige Søstre eller endog imod hele Katholicismen, som besjæler dem? Enhver billigt tænkende Læser kan selv give sig Svar herpaa. Vi fristes næsten til at sige: Her mærker man Hensigten og bliver forstemt“.

Med dette protestantiske Skudsmaal over Hr. Fliedner og hans Apostelgjerning i Spanien slutte vi Kapitlet for denne Gang.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Past. Kl. Gormann er død d. 15. d. M. i Osnabrück.

Rom. Det har vakt stor Opsigt, at Professor Parrini i Florents, som var et fremragende Medlem af Frimurerordenen, har omvendt sig paa Dødslejet. For 2 Aar siden havde han forfattet et Testamente, i hvilket han anordnede, at der ingen Præst maatte kaldes til hans Sygeleje og ingen Gejstlig følge hans Lig.

Parrini blev nu fornylig haardt saaret i en Duel. Frivilligt spurgte han Lægen, om hans Tilstand var farlig, og da denne bekræftede det, bad han om en Præst. Efter at denne havde gjort den Syge opmærksom paa, at han baade som Frimurer og Duellant var hjemfalden til de kirkelige Censurer, tilbagekaldte han alt i to Vidners Nærværelse og med Korset i Haanden, saaledes som Kirken fordrer det. Med rørende Andagt modtog han derpaa de hh. Sakramenter og døde i Fred med sig selv og Kirken. Denne Sag er naturligvis yderst ubelejlig for de liberale Blade i Italien og andensteds.

I Løbet af denne Maaned vil Leo XIII sandsynligvis udsende en ny Encyklika, som handler om Liberalismen, nemlig den Pseudo-Liberalisme, som i alle Lande med saa stor Uret optræder som liberal; det er den radikale og revolutionære Theori, Samfundets fuldstændige Brud med religiøse Grundsætninger, Religionens Fordrivelse fra Skolen, Kirkens Adskillelse fra Staten, o. s. v. Det er den samme Liberalisme, som Kirken til alle Tider har fordømt, og som nu atter ved Leo XIII's Mund skal høre Fordømmelsesdommen udtalt over sig. Ved Slutningen af Encyklikaen formaner den h. Fader indtrængende alle Katholikerne til Enighed og Sammenhold.

Den preussiske Gesandt ved Vatikanet, Hr. v. Schløzer er vendt tilbage til Rom efter en længere Ferierejse og havde den 7de Oktober Audients hos Paven, efter at han allerede i Ugen iforvejen havde aflagt Kardinal-Statssekretær Jacobini et Besøg. Hvad Godt han bringer med sig vil Tiden vise; vi tvivle meget om, at den Maade, paa hvilken Hr. Schløzer fører de diplomatiske Forhandlinger i Rom, vil føre til noget lykkeligt Resultat. Den hellige Stol ønsker oprigtigt at Kulturkampen i Tyskland faar Ende og den er beredt til enhver Indrømmelse, som lader sig forene med Kirkens Væsen og Opgave. Videregaaende Indrømmelser ere en Umulighed, og alle diplomatiske Kunstgreb ville ikke forandre noget heri. Det er i det væsentligste to Punkter, det for Tiden drejer sig om, nemlig Gejstlighedens uhindrede Opdragelse ved Kirken og Kirkens fri Jurisdiktion over disse sine Tjenere. Ønsker den tyske Regering ligesaa oprigtigt Freden, er den villig til at lade de

Betingelser falde, som den h. Fader nu i 5 Aar konsekvent har erklæret for uantagelige. saa kan denne Fred, under fornuftige Garantier for dens Varighed, let opnaas.

Frankrig. I Militærhospitalet i Nancy døde for nogle Uger siden en af den h. Vicent af Pauls ydmyge Ordenssøstre. Hendes Begravelse overværedes ikke alene af Priorinden og Medsøstrene, men ogsaa af Generalerne. Stabslægen, Officererne og Soldaterne som ved deres Nærværelse ønskede at vise de barmhjærtige Søstre deres Agtelse og Taknemlighed. Efter de kirkelige Bønner nærmede General Quenot sig Graven og sagde med bevæget Stemme til de Tilstedeværende: „Mine Herrer! Det er ikke min Hensigt, at holde en lang Tale, men jeg kan ikke fjerne mig fra denne aabne Grav, uden at udtale i Garnisonens og Hærens Navn min Højagtelse for og Tak til den værdige Ordenssøster, hvis jordiske Levninger hviler her. Søster Marie tilhørte vor Militærfamilie, hun har med Omhyggelighed opofret sig for vore Soldater som en hengiven Søster, som en kjærlig Moder. Hun døde paa Ærens Mark. Lev vel, Du den h. Vicents tapre Datter! Du har allerede modtaget Lønnen, den eneste, Du tragtede efter. Kjærligheden har forhvervet dig en Plads iblandt Guds Udvalgte. Men vi ville evigt bevare Mindet om dig i vore Hjærter.“

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 19. Oktober. 20. Søndag efter Pinse. Petrus af Alkantara. — **20. M.** Johannes Kantius, Bekjender. — **21. Ti.** Ursula og Lidelsesfæller, Jomfru, Mart. — **22. O.** Maria Margr. Alakoque, Jomfru. — **23. To.** Votivofficium til det allerh. Sakrament. — **24. F.** Rafael, Ærkeengel — **25. L.** — Votivofficium af den ubesmittede Undfangelse.

Søndagen d. 26. Oktober. — 21. Søndag efter Pinse.

Ynglinge-Kongregationen holder Fælleskommunion idag Søndag d. 19. i St. Knuds Kapel Kl. 8.

Maria-Kongregationen for Mænd holder Fælleskommunion næste Søndag, d. 26.

Elisabethforeningen gjenoptager Søndagen d. 26. Okt. sine regelmæssige Møder efter Højmessens i Sct. Ansgar. Da Bestyrerinden paa Grund af forandrede Forhold ønsker at fratræde udbedes talrigt Møde, for at nyt Valg kan foretages.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 43.

Søndagen den 26. Oktober.

1884.

Indhold: Om Katholicismen i Danmark i 1711. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Paris, Hamborg, Paderborn, Hildesheim, Marseille, Nordamerika, Randers.

Om Katholicismens Tilstand i Danmark i Aaret 1711.

Pastor *Fr. Woker* i Halle har paa Statsarkivet i Hannover*) fundet en Oversigt over de nordiske Missioner fra Aaret 1711. Denne Oversigt omtaler ogsaa Kjøbenhavn og Fredericia og har derfor Krav paa alle danske Katholikers Interesse, især da der er saa lidet bekjendt om Katholicismens indre Historie i hin Tid.

I Aaret 1709 var nemlig *Angelo Steffani* bleven udnævnt til Biskop i Hannover og til apostolisk Vikar for de nordtyske Missioner, en Værdighed, som jo ogsaa vor store Landsmand, Niels Stensen, har beklædt fra 1677--1680. Biskop Steffani var Stenos værdige Efterfølger; overalt i de vidtudstrakte Lande, som vare

*) Biskop Spiga's Registratur Nr. 78 b. Vol. II. S. 502 afgd.; ordret aftrykt i *Fr. Woker: Aus norddeutschen Missionen, Köln 1884.*

underlagt hans Styrelse, søgte han at hæve det kirkelige Liv. Han begyndte med at opfordre alle Præster til at sende ham nøjagtige Efterretninger om deres Menigheders Tilstand. Vel vare den Gang Missionerne i Danmark og i Hertugdømmerne ham ikke direkte underlagte, men forvaltedes ved Præster af Jesu Selskab, som dog sendte deres Indberetninger til ham. Denne Orden forvaltede nemlig paa hin Tid i alt 12 Missioner i Danmark og Nordtyskland, nemlig i Hannover, Bremen, Hamborg, Lübeck, Schwerin, Glückstadt, Slesvig, Friederichsstadt, Otterndorf, Neustadt-Gödens, Kjøbenhavn og Fredericia, og har den derved erhvervet sig uforglemmelige Fortjenester for den katholske Kirkes Bestaaen i disse Lande.

Af disse Beretninger, forsaa vidt de angaa Danmark, fremgaar nu, hvad der jo ogsaa var bekjendt fra andre Kilder, med hvilke Vanskeligheder Katholikerne overalt havde at kæmpe paa Grund af den danske Regeerings Uvilje imod Katholicismen.

I Kjøbenhavn tillodes det Katholikerne den Gang kun at indrette en Bedesal i den østerrigske Gesandts Hus, og Præsterne maatte ogsaa bo hos selve Gesandten. Den østerrigske Kejser drog derfor ogsaa Omsorg for de 2 Præsters Underhold. Omtrent 24 katholske Familier med circa 100 Sjæle vare i Aaret 1711 bosiddende i Kjøbenhavn, men desuden fandtes der mange katholske Soldater, Arbejdere og Haandværkssvende, hvis Tal Præsterne ikke nøjagtig kunde opgive. Enkelte Katholiker, som lejlighedsvis besøgte, boede paa Landet. Det religiøse Liv iblandt Katholikerne var dog ret livligt; der blev aarlig uddelt 500 hh. Kommunioner og der fandtes ingen, maaske med Undtagelse af enkelte Haandværkssvende, som ikke opfyldte deres Paaskepligt. Søndagen blev holdt hellig, men der klages over, at mange arbejdede paa de Festdage, som Protestanterne ikke overholdt. Dog maa vi ikke glemme, at Festdagens Antal var meget større den Gang, me-

dens vi nu kun have 3 Festdage, som ikke overholdes af Protestanterne. Det fremgaar ikke klart af Beretningen, om der var en særlig Skolelærer eller ikke, det synes som om Præsterne og ellers Familierne have draget Omsorg for Børnenes gode Opdragelse, i det mindste besøgte *ingen* af Børnene ikke-katholske Skoler.

Der blev prædiket paa alle Søndage, og om Eftermiddagen blev Katekismen forklaret for Børnene; efter Katekesen var der saa Vesperandagt. Paa de større Festdage blev det allerhelligste Sakramente udstillet til Tilbedelse. Det fremhæves ogsaa særligt paa et Spørgsmaal desangaaende, at Palmerne uddeltes Palmesøndag og den indviede Aske Askeonsdag; Palmerne bleve leverede af den kejserlige Gesandt.

Men med Hensyn til de hh. Sakramenters Forvaltning, sé vi overalt, hvorledes Statsmagten traadte hindrende i Vejen og hvor lidt der kunde være Tale om nogen Tolerance. Det var Præsterne aldeles forbudt at døbe, og ligeledes at vie Ægtefolk. Alterens hh. Sakramente maatte naturligvis hemmeligen bringes til de Syge; men hvad der er meget forunderligt, der fandtes ingen Skriftestol, alle maatte derfor skrifte paa Præsternes Værelser, medens Dørene stode aabne, hvad der udtrykkeligen fremhæves. Maaske var det ogsaa forbudt at have Skriftestole eller maaske tillod Pladsen i den lille Bedesal det ikke. Konfirmationen blev aldrig meddelt, den sidste Salvelse meddeltes de Syge i al Hemmelighed, thi det var ikke en Gang altid tilladt at staa de Døende bi. Omendskjønt vi ikke faa noget at vide om Begravelserne, saa tør man dog vel antage, at det ikke var tilladt de katholske Præster at begrave de afdøde Katholikere lig, thi det er jo som bekjendt endnu forbudt i flere Byer her i Landet. Om talrige Konversioner kunde der ikke være Tale, enhver som vendte tilbage til Moderkirken maatte udvandre eller han havde sin Arvelod forbrudt.

Lignende Tilstande som i Kjøbenhavn fandtes ogsaa i Fredericia, Katholikerne kunde kun glæde sig der ved enkelte større Friheder. Saaledes havde de et eget Kapel og de 2 Præster boede i et Hus, som hørte Missionen til; men de klage over Husets daarlige Tilstand. Forøvrigt havde Missionen tilstrækkelig Formue til selv at lønne sine Præster, derfor havde den ædelmodige Fyrstbiskop *Ferdinand von Fyrstenberg* paa Stensens Tilskyndelse draget Omsorg ved Missionens Grundlæggelse i Aaret 1682. Katholikernes Antal var i Aaret 1711 ikke meget stort, omtrent 8 fattige Familier siger Beretningen, med 80 Sjæle, undertiden vare der ogsaa nogle gennemrejsende Fremmede. I Paasketiden nærmede omtrent 50 sig det hellige Bord, og der fandtes ingen, som forsømte denne sin hellige Pligt.

En Fordel havde Katholikerne i Fredericia fremfor deres Trosfæller i Kjøbenhavn, de havde en Skole og Skolelærer, den sidste var kommen til Byen i Paasketiden. Gudstjenesten blev holdt paa samme Maade som i Kjøbenhavn, om Morgenen var der Højmesse med Prædiken og om Eftermiddagen Katekese. Men langt større Friheder havde Menigheden i Fredericia med Hensyn til Sakramenternes Forvaltning. De havde baade Skriftestol og Døbefont i Kirken, og Daaben meddeltes altid den anden Dag efter Fødselen; Kirkens Forskrifter bleve altsaa nøjagtig overholdte. Om kirkelig Begravelse er der ingen Tale, men da Katholikerne havde deres eget Kapel, saa turde de vel ogsaa der begrave deres Afdøde, der findes jo ogsaa endnu flere ældre Ligstene i den nuværende St. Knudskirke i Fredericia, som maaske ved Kirkens Ombygning i Aaret 1767 bleve bragte derhen fra det gamle Kapel, som kun var opført af Bindingsværk.

Af disse Beretninger ser man, med hvilke Vanskeligheder den katholske Kirke overalt havde at kæmpe. Men de faa Katholiker, som fandtes den Gang, holdt fast ved deres hellige Tro og opfyldte deres religiøse

Pligter med en Iver og en Nøjagtighed, som kunde beskæmme mange, som ikke mere behøve at frygte for Forulempninger for Religionens Skyld. Men vi se ogsaa, at det ikke nytter at udrydde Kirken med Vold, thi den er bygget paa et fastere Fundament end alle Stater, et Fundament, som Herren selv har lagt, hvilket end ikke Helvedes Porte skulle overvælde.

C. S.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Pastor Klemens Gorman, som den 15. d. M. afgik ved Døden paa Hospitalet i Osnabrück, var født den 9. Februar 1834 i Coesfeld. Efter at have modtaget Præstevielsens h. Sakramente i Aaret 1863, virkede den Afdøde henved 4 Aar som Vikar i Fredericia, hvor han erhvervede sig blivende Fortjenester af Menigheden, idet hans utrættelige Flid og Lærebegavelse bragte den katholske Skole i Fredericia i stor Anseelse, saa at ikke faa protestantiske Forældre ogsaa betroede deres Børn til hans Undervisning. I 1867 kaldedes han af Biskoppen til Sognepræst i Randers, hvorfra han i 1870, med Pastor Freund som Efterfølger, forflyttedes til Ostercappeln i Hannover, I denne By virkede han med utrættelig Nidkjærhed indtil Biskoppen iaar udnævnte ham til Sognepræst i Spelle. Den Afdøde nærrede stedse levende Interesse for den danske Mission og besøgte endnu ifjor Kjøbenhavn. Pastor Gorman har ogsaa udgivet flere smaa Værker baade paa Dansk og Tysk, blandt andet: Digtsamlingen Sementis (1866), Jesu Kristi Dødsangst, en Andagtsbog til Opnaelsen af en salig Død (1868), den h. Ansgars Levned paa Tysk, samt flere andre Smaabøger og Lejlighedsdigte. *R. J. P.*

— Pastor A. Whitte; som siden 1882 har været ansat som Kapellan ved St. Josefssøstrenes Huskapel paa Bylovsvejen, er i Begyndelsen af denne Maaned af den højærv. Hr. Præfekt von Euch bleven udnævnt til Præst for den ifjor grundede Mission i Svendborg.

Som Præst ved Kapellet paa Bylovsvejen er Kapellan Slump bleven ansat.

Paris. En oprørende Skandale, som saa levende minder om den franske Revolutionstid, har fornylig fundet Sted i Paris i Kirken „Sct. Nikolas des champs“. Kirkens Sakristi springer noget frem i en ny Gade og skulde derfor paa Byraadets Befaling nedrives uden videre og uden nogensomhelst Skadeserstatning. Kirkeforstanderskabet modsatte sig naturligvis dette Foretagende og indgav en Klage til Statsraadet, som endnu ikke har fattet en afgjørende Beslutning. Men Byraadet opgav derfor ikke Sagen. Den 6, Okt. Kl. 2 om Eftermidd. mødte nogle Embedsmænd af Bygningskommissionen og forlangte Nøglerne til Sakristiet. Da Inspektøren dog ikke havde den skriftlige Bemyndigelse, som Sognepræsten og Kirkeforstanderne affordrede ham, trak han sig foreløbig tilbage, for at indhente yderligere Ordre. Imidlertid havde der samlet sig en stor Mængde af det revolutionære Pøbel udenfor Kirken, som nu trængte ind i den, syngende „Marseillaisen“. De Fleste beholdt Hatten paa, andre fløjtede og peb, skrege, hujede og sang. Kvinder bragte Vin og Mad ind, og man spiste og drak paa Altrene. En Drukkenbold besteg Prædikestolen og holdt en spottende Tale til stor Morskab for de Tilstedeværende, som gemytligt sad i Kirkestolene og røg af deres Cigarer. Et rasende Fruentimmer, som lænede sig op ad Højalteret, udmærkede sig især; hun røg, drak og udstødte de smudsigste Talemaader. Gadedrengene vaskede deres Hænder i Vievandskarrene, andre stak Hovedet i dem. Sakristidøren barikaderede man med Stole, som man søgte at antænde. Gashanerne aabnedes i hele Kirken, og der manglede kun lidt i, at hele Kirken var sprungen i Luften tilligemed de Ugudelige. Skandalen varede næsten i to Timer, indtil Politiet endelig fik Mængden ud paa Gaden, hvor Spektaklet fortsattes. Den franske Regering ser nu Frugterne af det fanatiske Had imod Religionen, som den har opvakt hos Pøbelen. Maaske ville dog disse Orgier, som saa levende minde om Revolutionens Rædselsdage bringe Regeringen til at erkjende, hvor nær den sociale Revolutions truende Spøgelse er rykket den. Først mod Alteret, saa mod Tronen — det var altid Revolutionsheltenes I.øsen.

Hamburg. Den 1ste Oktober overførte den amerikanske Dampers Corrientes atter 14 barmhjertige Søstre til La Plata Staterne i Sydamerika. Da man i Fædrelandet forhindrede dem i at følge deres Kald, drage de ud i den vide Verden, for andetsteds at opføre sig i den nødlidende og syge Næstes Tjeneste.

Paderborn. Efter Forlydende har den højærv. Viebiskop, Dr. Freusberg nedlagt sit Embede. Grunden til dette Skridt maa søges i Prælatens høje Alder (han er født 1806), da det som følge heraf ikke mere er ham muligt at hjælpe Biskoppen, som næsten er ligesaa gammel, paa tilbørlig Maade i det omfangsrige Paderborner Dioces Forvaltning. Som hans Efterfølger nævnes Domherre Dr. Schulte.

Hildesheim. Rosenkransandagterne, som den hellige Fader har anordnet for denne Maaned, ere overordentlig talrigt besøgte i Tyskland. Det er ligefrem et opløftende Syn, at se, hvorledes Mændene baade i Stæderne og i Landsbyerne i deres Arbejdstøj ile fra deres Arbejde til Aftenandagterne, for at bønfalde Himlen om Hjælp for vor h. Kirke i dens nuværende Kampe og Trængsler. Skarevis have de Troende baade i Byerne og paa Landet ogsaa modtaget de hh. Sakramenter. Mænd, som saaledes forstaa at bede, ville sikkert ved enhver Lejlighed være paa deres Plads, naar Kirkens Vel og Ve staar paa Spil. Den Enighed, der hersker imellem dem, og den Hengivenhed for Kirken, der begejstrer baade Høje og Lave, Rige og Fattige, vil sikkert bringe Kirken Sejr i Tyskland. Leo XIII. har ikke talet forgjæves, og mange af dem, som standhaftigt og trofast have bedet Rosenkransen i denne Maaned, ville ogsaa vedblive dermed for Fremtiden — indtil deres Død. Hvor smukt og velbehageligt i Guds Øjne, kjære Læser, vilde ikke det Løfte være: „Jeg vil hver Dag ofre et Kvarter paa Rosenkransbønnen!“

Marseille. Det radikale Byraad har hurtigt glemt den Svøbe, hvormed Gud hjemsøgte Byen. Næppe er Koleraen forsvunden, førend de revolutionære Helte atter faa Mod, og de hadefulde Angreb paa Religionen begynde paany. Ifølge Dekret har Kommunalbestyrelsen nemlig i disse Dage befalet, at alle Kors og religiøse Emblemer skulle bortfjærnes i de kommunale Skoler; medens der paa samme Tid meldes fra Paris,

at Superiorinden for Søstrene ved Garnisonshospitalet i Marseille har modtaget Æreslegionens Orden som Anerkjendelse af deres Fortjenester for Sygeplejen under Kolera-Epidemien.

Nordamerika. Den katolske Kirke i Amerika tæller for Tiden: 13 Ærke-dioceses, 57 Bispedømmer, 6835 Præster, 22 Præsteseminarier, 6613 Kirker, 1150 Kapeller, 1476 Missionsstationer, 87 Kollegier, 599 højere Pigeskoler og Pensionater, 2523 Sogneskoler med 481,834 Børn, 294 Vaisenhuse, 139 Hospitaler og henvend 7 Millioner Katholiker. For at de kirkelige Forhold kunne ordnes paa gavnlig Maade, har den h. Fader befalet, at der den 9. Novemb. skal afholdes et amerikansk Provincialkoncil i Baltimore. Ærkebiskop Gibbons af Baltimore skal præsidere, da Kardinal Mac Closkey af New-York for Tiden er syg. Konciliet vil sikkert blive til stor Nytte og Velsignelse for den katolske Kirke i Amerika.

Randers. Fra Randers have vi lige før Bladets Slutning faaet Meddelelse om, at der i Anledning af Past. Gormans Død er bleven afholdt en højtidelig Sjælemesse for den Afdøde i Torsdags Kl. 9.

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 26. Oktober. — 21. Søndag efter Pinse. — 27. M. — Vigilie til Apostelfesten (uden Faste). — **28. Ti.** Simon og Judas Thaddæus, Apostle. — **29. O.** Votivofficium af Sct. Ansgar. — **30. To.** Alfons Rodriguez, Bekj. — **31. F.** Wolfgang, Biskop (Vigiliefastedag).
Lørdagen den 1. November. Alle Helgernes Fest. (Gudstjenesten som paa Højtidsdagene).
Søndagen den 2. November. 22. Søndag efter Pinse.

Maria-Kongregationen for Mænd holder Fælleskommunion idag Søndag, d. 26. i St. Knuds Kapel Kl. 8.

Elisabethforeningen gjenoptager idag den 26. Okt. sine regelmæssige Møder efter Højmessens i St. Ansgar. Valg af Bestyrerinde foretages.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N° 44.

Lørdagen den 1. November.

1884.

Indhold: Et Brev fra en Protestant. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Randers, Hamborg, Belgien.

Et Brev fra en Protestant.

Iblandt afdøde Præfekt Grüders Efterladenskaber fandtes ogsaa følgende Brev fra en Protestant, som viser hvor stor Agtelse for Kirken ofte er tilstede hos fordomsfri og sandhedselskende Protestanter her i Landet; at de langt fra at „protestere“ imod vor h. Kirke, fuldstændig tilhøre den i det Indvortes, omendskjønt de vel i det Ydre endnu ikke ere vendte tilbage til den. Brevet er dateret d. 1. Jan. 1862 og lyder saaledes: „Højærv. Hr. Pastor Grüder! En from kristelig Sjæl, hvem Gud ifølge sin uransagelige Visdoms Dyb paa lagde Korset i Form af haarde og langvarige Lidelser i hendes Liv her paa Jorden, hvorfor hun for noget over 2 Aar siden maatte indlægges paa Frederiks Hospital, og der underkastes en livsfarlig Operation, gjorde Gud det Løfte i sit stille Sind, af Taknemlighed mod sin Frelser og hans huldsalige Moder, fordi hun ved sine Bønner opnaaede den Naade, at hun uden mindste

Angst med gudhengiven Sindsro, endog i den Grad, at den frapperede selve Lægerne, kunde gaa til Operationsstuen, — at hun, naar hun blev udskreven af Hospitalet, vilde ofre 2 Rgdlr. i Mariaforeningens Bækken i Deres Kirke; men fik ikke udført dette sit Løfte, paa Grund af, at hun, som ubekjendt (hun har vistnok aldrig været i Deres Kirke) ej kunde finde Indgangen (vi bo nemlig langt ude i Landet), og ej turde betro sit Anliggende til Nogen, da hun tilhørte den danske Folkekirke, og kun jeg, hendes Mand, havde vendt hendes Hjerter til den katholske Kirke, som jeg, der hellerikke hører til Deres Hjerd (i det mindste ej udvortes, dog hylder og ærer som al Kristendoms ægte Moder.

Imidlertid, hun gjemte, ej glemte sit Løfte; paa sit sidste Leje aabenbarede hun 14 Dage før sin Død, til hvilken hun beholdt sin fulde Bevidsthed, mig sit Løfte, og tilføjede, at hun forhøjede sit Votum til 5 Rgsbdlr., og bad mig, naar jeg kom til Kjøbenhavn, da at udføre, hvad hun selv ej havde kunnet; hvilket jeg, inderlig glad over hvad jeg hørte, gjerne lovede, fordi jeg deraf saa, at mine Bestræbelser for at føre hende til den sande Tro havde frugtet mere, end jeg troede. Men da det har lange Udsigter for mig arme Mand, inden jeg kan vente at komme til at høre en hellig Messe i Deres Kirke (hidtil har jeg nogle faa Gange, Gud ske Lov! dog haft den Lykke og Glæde, men kun med lange Mellemrum), saa foretrækker jeg ufortøvet ved en kjær Slægtning, der bor i Hovedstaden, og som saa inderligt elskede den kjære Afdøde, at bringe bemeldte lille Gave gennem Deres Hænder til sit Bestemmelsessted.

Derfor er det min inderlige Bøn til Dem, Hr. Pastor; at De vil modtage den og nedlægge den paa det ovenfor betegnede Sted; og jeg haaber, at De for den hellige Religions Skyld, hvis Tjener De er, ej vil nægte at bevise mig denne Tjeneste.

Hermed er egentlig min Begjæring til Dem for denne Gang tilende; men da den gode Sjæl nu har forladt det Jordiske, saa er det *min* inderlige Bøn til Dem, Hr. Pastor! at De, hvis Deres Kirkes Forskrifter og Deres egen Overbevisning ej forbyder Dem det, at De *een Gang* i en af Kirkens almindelige maanedlige Mandags-Sjælemesser eller paa „Alle Sjæles Dag“ i Tanken indbefatter hendes Sjæl (hendes Navn var Marie), ved Bønnen „pro defunctis“. Mere tør jeg ikke ønske. Men, vel at mærke, denne lille Gave er ikke betinget af dette Ønskes Opfyldelse; ja den Hedengangne har vistnok ej engang turdet ytre noget Ønske derom; det er kun som min egen Tanke. Sluttelig beder jeg Deres Højærværdighed at undskylde det Tidsspilde jeg har foraarsaget ved min lange Epistel; men af Deres Godhed vover jeg dog at udbede mig Deres Velsignelse. Ærbødigst N. N.“

Vi tvivle ikke om at den afdøde Præfekt i sin Tid efter Læsningen af dette Brev har bedet for den Hensovedes Sjæl og næret det tillidsfulde Haab, at den alvidende og barmhjertige Gud ogsaa har regnet denne Sjæl blandt de mange, som uforskyldt og ufrivilligt staa udenfor den ene, sande, af ham indstiftede, hellige katholske Kirke, og derfor skjænket den sin Naade. Ogsaa for Brevskriveren har Præfekten sikkert bedet, at Gud maatte føre denne sandhedskjærlige og oprigtige Sjæl videre, saa at han ikke alene i det Indre maatte tilhøre Kirken, men ogsaa engang bekjende sig til den i det Udortes, som en sand katholsk Kristen.

Ogsaa Læserne maa ved Gjennemlæsningen af dette Brev føle Glæde og Trøst. Ikke alene for den Agtelse, med hvilken dette Brev omtaler vor h. Kirke og Bønnen for de Afdøde, men særlig fordi de netop tilhøre denne h. Kirke og med Lethed kunne delagtiggjøre sig i alle de Naadeskatte, som denne Kirke raa-der over. Ogsaa kommer dette Brev ganske tilpas, da vi jo netop i denne Maaned fejre særlig Mindet om de

Afdøde, ikke alene paa Mandag „Alle Sjæles Dag“, men hele Maaneden igjennem. Det kan derfor ogsaa tjene som en Opmuntring til Læserne, om at benytte Maaneden til Gavn for alle de kjære Afdøde. Alle have vi en eller anden kjær Afdød at begræde, en Fader, Moder, Søn, Datter, Søster, Broder, Ven eller Veninde, vi behøve kun at minde om vor fælles Velgjører, Præfekt Grøder, hvis afsjælede Legeme nu snart har hvilet i Jordens Skjød i et Aar, og for alle disse Afdøde maa vi særlig bede i denne Maaned, Vi kunne iade det h. Messeoffer frembære for dem, opofre den h. Kommunion for dem, bede Rosenkransen, Litaniet for de Afdøde og andre Bønner. En smuk Tanke er det ogsaa at bede særlig for de Sjæle, som ere mest forladte i Renselsesstedet og paa hvilken ingen Slægting eller Paarørende tænker. Og hvormange gives der ikke af dem? I den lutherske Kirke tænker man vel paa de Afdøde, men kun for at lægge en frisk Krans eller stille en Urtepotte paa deres Grav, og hvad gavner vel den dem? Bøn forlanger den lidende Kirke af os, Forbøn længes Sjælene efter i Renselsesstedet, hvorfra Ingen befries, førend han fuldstændig er rensed og luttret, førend „han har betalt den sidste Hvid“; thi „intet Urent kan indgaa i Himlen“, selv den mindste Plet og Ufuldkommenhed udelukker os fra Guds Beskuelse i Himlen.

Kirken beder daglig i enhver hellig Messe for de Afdøde, ogsaa vi burde gjøre det. Vi vinde selv derved, thi Bønnen for de Afdøde er en kostbar Almisse i Guds Øjne, en Almisse vi yde de fattigste af alle Fattige, som aldeles ikke ere istand til at hjælpe sig selv, uden ved at lide. Lader os derfor i det mindste benytte denne Maaned og særlig „Alle Sjæles Dag“ til at yde de kjære Afdøde denne Bønnens Hjælp, ogsaa vi ville da engang, naar vi ere dragne herfra, ved Guds Naade og Barmhjærtighed finde Sjæle, der bede for os.

Naar Basunens dybe Tone
Vækker Døde fra hver Zone,
Hen dem tvinger for Guds Trone,
Døden selv, Naturen bæver,
Naar hver Skabning frem sig hæver,
Som hin Røst til Ansvar kræver.
Kom ihu, o Jesu fromme!
Vi var Aarsag til dit Komme;
Frels os, naar vor Tid er omme!
Taarers Dag! for dig jeg bæver,
Da af Gravens Støv sig hæver
Synd'ren for sin Dommer vred!
Herre, skjænk ham Naade, Fred!
Milde Jesu, Frelser god,
Giv dem alle evig Ro! Amen.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Før Prædiken i Søndags gjorde den højærv. Præfekt *von Euch* Menigheden forskjellige Meddelelser, blandt hvilke vi særlig skulle meddele vore Læsere, den at Hans Højærværdighed agtede at foranstalte en Bazar over flere af afdøde Præfekt Grøders Efterladenskaber.

Den afdøde Præfekt var som bekendt død som en ægte sand Apostel, uden at efterlade sig Penge, og alt det øvrige, en hel Del Billeder, indfattede i Ramme, nogle Smaa Statuer, Brevpressere og andre Nipsgjenstande, havde han testamenteret til Præfekturet. Og det var disse Sager han ønskede at stille til Menighedens Raadighed ved en Bazar. Hans Højærværdighed havde en dobbelt Bevæggrund: først ønskede han paa denne Maade, at give Menighedens Medlemmer Lejlighed til at erhverve sig en Erindring om den afdøde Overhyrde, et Ønske, som vistnok alle Menighedens Medlemmer delte med ham; dernæst vilde han ved de indkomne Midler stifte et varigt Minde om den Afdøde her i Kirken, idet der for det Indkomne skulde anskaffet Vindue (Glasmaleri) til Kirken. — Vi tvivle ikke om, at ligesom Mange ville efterkomme Præfektens Ønske om at mindes den kjære Afdøde i deres Bønner i denne Maaned, saaledes ville ogsaa mange benytte Lejligheden til at erhverve sig et synligt Minde om

den Afdøde for deres Hjem. Bazaren afholdes i dag (Alle Helgensdag) og imorgen Søndag, efter Højmessens i Sct. Ansgar og indtil Aften. Bazarværelset er i Præsteboligen 1ste Sal.

Ved ovennævnte Lejlighed meddelte Hans Højærværdighed ogsaa Menigheden, at det var lykkedes ham at erhverve et Areal til en ny Kirke paa Vesterbro, og opfordrede derfor indtrængende Menigheden til at bede Gud velsigne Foretagendet, at det maatte lykkes, og efter Evne og Kræfter at hjælpe med dertil ogsaa paa anden Maade. Efter hvad vi senere erfarede, havde Præfekten den Glæde efter Højmessens, allerede at modtage Tilsagn om et aarligt Bidrag i flere Aar i nævnte Øjemed. Og hvad der mest havde glædet Præfekten var, at Vedkommende ofrede sin Skærv under samme Formuesomstændigheder som Enken i Evangeliet, hvis Almisse netop derfor havde saa stor Værdi i Frelseren Øjne. Ogsaa fra et andet Medlem af Menigheden havde han allerede modtaget en Gave. Maatte ret mange efterligne denne Redebonhed.

Elisabethforeningen holdt som bekjendt sit første Møde efter Ferien i Søndags, ved hvilken Lejlighed der ogsaa foretoges Valg af en Bestyrerinde. Paa Grund af forandrede Forhold i Hjemmet saa den hidtilværende Bestyrerinde, Frk. C. Capozzi, sig nødsaget til at træde sin Stilling og i hendes Sted valgtes Fru Tronier, som erklærede sig villig til at modtage Valget. Frk. Capozzi har bestyret Elisabethforeningen siden Februar 1883 og i den Tid med stor Iver og Nidkjærhed opofret sig for Foreningens skønne Formaal: den virksomme Understøttelse af Børneopdragelsens store og hellige Sag; thi at komme til Hjælp, hvor den hjemlige Opdragelse enten aldeles svigter eller er mangelfuld, det er netop Elisabethforeningens nærmeste Øjemed. Foreningens Bestyrelse bestaar for Tiden af Fru Tronier, Bestyrerinde (L. Strandstræde 20, 4 Sal,) Fru Larsen, Kassererske (Vinggaardsstræde 10, Stuen) og Fru Osterhammel, som valgtes til Foreningens Sekretær (Rømersgade 25).

Under Mødet meddelte Formanden, Hr. Pastor Bøhmer, at Foreningen fornylig havde modtaget en Gave paa 100 Kr. af den herværende østerrigske Gesandts afdøde Hustrus Efterladenskaber.

Randers. Efterretningen om Pastor Gormans

Død fremkaldte naturligvis stor Bedrøvelse i den der-værende Menighed, da den Afdøde jo havde grundet denne Menighed med store Vanskeligheder og hans Iver og Nidkjerhed endnu mindes med Taknemlighed af Mange, og det saa meget mere, som han endnu ifjor gjæstede Randers. Sjælemessen var særdeles godt besøgt og ret højtidelig. Introitus, Kyrie, Graduale, Tractus, Sanctus og Agnus Dei foredroges af Børnene som Koralsang, dies iræ 3-stemmigt og Misere-re 4-stemmigt. Ogsaa i Ostercappeln, hvor hans Lig er bleven bisat, er der fejret en højtidelig Sjæle-messe under stor Deltagelse fra Menighedens og hans gejstlige Medbrødres Side.

Hamburg. Tirsdagen den 14. Okt. indtraf den højærv. Biskop af Osnabrück til Hamburg for at meddele de Troende Konfirmationens h. Sakramente. Onsdag Morgen Kl. 7³/₄ fejrede han en stille h. Messe, under hvilken Cæcilieforeningen foredrog forskellige smukke Koralsange. Konfirmationen varede i over 2 Timer. Konfirmanternes Antal, hvortil ogsaa Flere fra Harburg havde sluttet sig, beløb sig til henved 700. Efter Konfirmationen holdt Biskoppen en gribende Tale over Betydningen af Konfirmationsformelen, over Korset som Sindbillede paa Mod, Kamp og Sejr og over den h. Chrysam som Sindbillede paa Bøn, paa Kraft og Dyd, specielt Uskyldighedens Dyd.

I Løbet af Eftermiddagen besøgte Biskoppen Skolerne og Mariehospitalet, Svendeforeningens Lokale og Vincentsforeningen.

Søndagen den 19. Okt. meddelte Biskoppen Konfirmationen i Altona. Ved Ankomsten til Byen blev han hentet fra Banegaarden med firspændig Vogn og en Forrider. Foran Kirken dannede Svendeforeningen Spalier med Fakler,

Belgien. Byraadsvalgene have ikke som Parlamentsvalgene frembragt nogen væsentlig Forandring i de bestaaende Forhold. I de større Stæder have de Liberale sejret. Katholikerne have vel ikke opnaaet noget betydeligt Resultat, men hellerikke lidt noget. Grunden hertil maa dels søges hos Katholikerne selv, hvis Iver og Aarvaagenhed var kølnet altfor hurtigt, men ogsaa i de Liberales yderste Anstrængelser, for hvem det gjaldt om at sejre eller gaa fuldstændig til Grunde, hvorfor ogsaa de Radikale og Socialisterne havde forenet sig med dem.

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Lørdagen d. 1. November. Alle Helgeners Fest. (Gudstjenesten som paa Højtidsdagene).

Søndagen d. 2. November. 22. Søndag efter Pinse.

Mandagen d. 3. November. Alle Sjæles Dag. (Kl. 9 højtidelig Sjømesse i Sct. Ansgar). **4. T.** Karl Borromæus, Biskop. — **5. O.** Oktavdag (Kl. 8 $\frac{1}{4}$ h. Messe for Ansgariusforeningen). — **6. To.** Oktavdag. — **7. Fr.** Oktavdag (Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Broderskabsandagt med Prædiken). — **8. L.** Oktav af Alle Helgens Fest.

Søndagen d. 9. November. 23. Søndag efter Pinse. (Marias Skytsfest).

Søn- og Fstedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel.
" 7 stille Messe med Homilie i Kapellet, Bülovsvvejen 28.
" 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffenfeldtsgade 44.
" 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.
" 10 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.
Efterm. Kl. 5 Prædiken og Andagt i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 5 Aftenandagt i St. Knuds Kapel.
" 6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Søgnedags-Gudstjeneste:

- Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.
" 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Hospitalet og i Sct. Knuds Kapel.
" 7 (Torsdag Kl. 8) stille Messe i Kapellet, Bülovsvvejen 28.
" 7 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.
" 8 $\frac{1}{4}$ stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.
" 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe i Sct. Knuds Kapel.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8 $\frac{1}{2}$ Eftm.

I Kapellet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8 Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mødreforeningen. Den h. Messe for Foreningen bortfalder i denne Maaned; men Mødrene anmodes om, at opofre den h. Kommunion for Foreningens afdøde Medlemmer.

Ansgariusforeningen holder Bestyrelsesmøde Mandagen den 3. November Kl. 7 Aften.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

N^o: 45.

Søndagen den 9. November.

1884.

Indhold: En Pilegrimsfærd til Westminster-Abbediet. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Aarhus, Belgien, Rom, Montenegro, Japan.

En Pilegrimsfærd til Westminster-Abbediet.

Under denne Overskrift har Bladet l'Univers modtaget fra London en Beretning, der særlig turde interessere os danske Katholiker, thi med Hensyn til de religiøse Forhold og vor Kirkes Stilling her i Landet frembyder Danmark i mange Retninger et Sidestykke til England. Ogsaa nærværende Korrespondance, som vi delvis gjengive i Oversættelse, indeholder forskjellige højst interessante Sammenligningspunkter. Det turde imidlertid forbavse vore Læsere, at der kan være Tale om en Pilegrimsfærd af Katholiker i det af Anglikanismen gjennemsyrede England, tilmed da Maalet er det bekjendte *Westminster Abbedi*, der jo nok engang var katholsk, men siden det 15. Aarhundredes religiøse Omvæltninger har været i Anglikanernes Besiddelse. Vi bemærke derfor paa Forhaand, at det ikke drejer sig om en iforvejen aftalt og forud organiseret Valfart, nej uopfordret og kun følgende deres Hjertes

Trang havde Skarer af engelske Katholiker d. 13. Oktober, Helgenens Fesdag, indfundet sig i Westminster Abbediets Kirke, for at ære deres hellige Konge *Eduard* med Tilnavnet „Bekjenderen“ (død 1066), og det var til ikke liden Overraskelse for de Tilstedeværende, at det samme fromme Sindelag uformodet havde samlet saa mange Andægtige omkring den hellige Eduards sidste Hvilested. Korrespondenten skriver:

„Den fromme engelske Konge er bisat i Westminster Abbediets gamle Kirke; under de hundredaarige Hvælvinger hviler han i en Grav, hvis fordums Pragt Tiden endnu ikke har udslettet. Ved det guddommelige Forsyns Styrelse have Reformationens vanhelligende Ødelæggelser skaanet den hellige Konges Relikvier, som om de skulde være et Modsigelsens Tegn og en stadig Protest ligeoverfor Protestanternes Indtrængen i hans Kongerige og i dette smukke Tempel. Hvo véd om ikke disse hellige Levninger ere forblevne der, skjulte som en Spire, hvoraf i sin Tid nyt katholsk Liv skal fremskyde, for atter at udfolde sig herligt og blomstrende som i gamle Dage, da dets Frugtbarhed var til Glæde for Kirken? Det er en Guds Hemmelighed, men det er tillige vort Haab, som er blevet styrket ved det, jeg var Vidne til.

Jeg havde om Eftermiddagen begivet mig til Westminster Abbediet, for at ære de hellige Relikvier, og saa til min store Forundring Gravkapellet opfyldt af en tæt Skare af katholske Pilegrimme. Præster og Lægsfolk fra Londons forskjellige Kvarterer vare her komne sammen ved en frivillig Troesytring. Stolte af denne vor improviserede Pilegrimsfærd i en protestantisk Kirke betragtede vi hverandre med Overraskelse. En af dem, som stod mig nærmest, kunde ikke undlade højt at udtale sin Forundring og Glæde, idet han sagde: „Jeg tror vi ere allesammen Katholiker.“ Han havde ikke skuffet sig. Vor Andagt og den fromme Længsel med hvilken vi nærmede os det hellige Sted og atter trak

os tilbage, beviste tydeligt, at vi ikke vare nysgjærrige Turister, ej heller Protestanter, men sande Troende, som følte sig tiltrukne af en Skat, der udelukkende er vor, thi Hæresiet har ikke frembragt nogen Helgen.

Da vi ikke allesammen kunde stille os omkring det ærværdige Gravsted, maatte vi i Grupper paa 30 til 40 følge efter hverandre. Hvilket opbyggeligt Syn! Netop fordi alle vare komne saa uformodet, var Andagten desto inderligere og højtideligere, som om man vilde yde en Erstatning for den Forglemmelse, hvori den hellige Bekjenders Relikvier siden Reformationen ere sunkne. Rigtignok hørtes ikke lydelige Bønner, thi om det end var os forundt at bede af Hjærtens Grund, ja endog at knæle ned med Rosenkransen i Haanden og ærbødig at kysse det hellige Sted, saa vilde det dog ikke have været os tilladt at synge, og hvorledes skulde vi vel ogsaa have kunnet synge Herrens Sange paa fremmed Jordbund?"

Da jeg gik bort igjen, sammenfattede jeg mine Indtryk i de Ord: „Mirabilis Deus in sanctis suis!“ Ja vidunderlig er Gud i hans Helgener; han forherliger dem, som have forherliget ham ved deres heltemodige Dyder; han bevarer evindeligt deres Minde blandt Menneskene, fordi de have bekjendt hans hellige Navn. Omkring den hellige Kong Eduard findes Støvet af mange andre Konger, som nu ere forglemte. Kun ved ham standser man og forinden det hedder „han var Konge“ siges først „han var hellig“. Derfor, I Jordens Konger: „Elsker Gud, og I ville blive elskede af Gud og Mennesker.“

Saavidt Korrespondenten. Hans Beretning minder os uvilkaarlig om vor egen hellige Kong Knud, hvis Relikvier i lige Maade ved Forsynets Styrelse ere blevne bevarede indtil den Dag idag. Det er som bekjendt St. Knuds Kirke i Odense, en af Danmarks smukkeste Kirker, der gjemmer den for os Katholiker saa kostbare Skat. Kong Knud selv havde begyndt

Opførelsen af denne Kirke til St. Albani Ære; men den skulde blive hans eget Gravmonument, thi her [blev han 1101, altsaa 25 Aar efter hans Martyrdød, under stor Højtidelighed skrinlagt i en med Billeder og Ædelstene kostbart prydet Egetræskiste, der var belagt med forgyldte Metalplader. Saa kom senere den religiøse Omvæltnings Tid og ødelagde saa meget af hvad der hidindtil havde været helligt og ærværdigt. Ogsaa St. Knuds Helgenskrin blev berøvet dets vigtigste Prydelser og bortfjærnet fra det Sted, hvor det havde staaet.

Men Gud tillod ikke at den h. Konges Navn gik i Glemme; Herren vilde, at hans Minde skulde bevares blandt Menneskene. I Aaret 1833 har man i den østlige Kirkemur noget Syd for Alteret gjenfundet Kisten, der endnu paa Siderne havde Spor af Metalbeslag med runde Buer, ligesom der ogsaa sad nogle Stykker af forgyldt Kobber, der vare prydede med Arabesker og Blomster og havde været indlagt med Ædelstene. Hvor meget man end maa beklage Tabet af disse Kostbarheder, den dyrebareste Skat, selve de hl. Levninger, var ikke gaaet tabt, men fandtes endnu i den oprindelige Egetræskiste, der nu er opstillet under et Glasskrin i St. Knuds Kirkes Krypta. Tør vi betragte det som et Tegn fra Himlen paa, at hellig Knuds Relikvier ogsaa snart skulle drages frem af den religiøse Forglemmelse og at den Tid ikke mere er saa ganske fjærn, hvor det danske Folk besøger St. Knuds Helgenskrin ikke af Nysgjærrighed, men af Andagt som i gamle Dage? Os Katholiker hindrer i alt Fald intet i at forrette vor private Andagt der, og ved St. Knuds Forbøn bede Herren om, at dette vort Haab maa gaa i Opfyldelse. Historiske Interesser have atter bragt Relikvierne frem for Dagens Lys, men „l'histoire“, siger Trocqueville, „c'est la restauration de l'église“ d, e.

„Historien er Kirkens Gjenoprettelse.“

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Bazaren over en Del af afdøde Præfekt Grüders Efterladenskaber, hvorom vi meddelte vore Læsere i forrige Nummer, var godt besøgt, og omendskjønt ikke Alt blev udsolgt, saa indbragte den dog 600 Kr. 64 Øre. Ogsaa fra Provinserne vare flere Bestillinger indløbne, som snarest muligt skulle blive effektuerede. Som tidligere meddelt er det Hs. Højærverdighed Hr. Præfekt von Euch's Hensigt, at anskaffe for det indkomne Beløb et dobbelt Minde om den afdøde Overhyrde: en Marmortavle paa hans Grav og et Par Glasmalerier for den Kirke, i hvilken den Afdøde har virket i saa mange Aar, som han saa inderligt elskede og hvis værdige Udsmykning særlig laa ham paa Hjærte. Vi tvivle derfor heller ikke om, at den Brug, der paa denne Maade er bleven gjort af en Del af hans Efterladenskaber, fuldstændig stemmer overens med den Afdødes Ønsker. Sct. Ansgar var hans Yndlingsopholdssted, her begyndte han som ung Præst sin første præstelige Gjerning, her bad han daglig for alle de Troende i hele Præfekturet, her endte han ogsaa sin præstelige Gjerning, og fra dette Gudshus førtes hans jordiske Levninger til deres sidste Hvilested, Kirkegaarden, hvor de ved Foden af Korset, som han selv havde ladet oprejse som en Pryd for den katholske Kirkegaard, hvile i Fred indtil Opstandelsens store Morgen.

Med Hensyn til Bortlodningen ved Bazaren kunne vi tillige meddele, at Tæppet blev vundet paa Nr. 122 og Terrakottabilledet paa Nr. 43.

Som Supplement til Meddelelsen i forrige Nummer angaaende det af Præfekten og de herværende Sct. Josefs Søstre i Forening erhvervede Areal paa Vesterbro hidsætte vi endnu følgende. Grunden er beliggende ved den første Runddel i Frederiksberg Allé, og bestaar af et Par større Bygninger samt en stor Have med Facade til 3 Veje. Det samlede Areal udgjør c. 7,755 □ Alen, hvorf Søstrene beholde 3,700 □ Alen og Præfekten 4,055 □ Al. Den samlede Kjøbesum udgjorde 116,000 Kr. Foreløbig agte Søstrene at indrette de forhaandenværende Bygninger til Skole og et rummeligt Kapel, og da til April n. A. at fraflytte

deres Hus paa Bülow'svejen, som imidlertid agtes bortsolgt. Paa det øvrige Grundstykke, som Præfekten har forbeholdt sig for en Kjøbesum af 42,900 Kr., agter Hs. Højærværdighed senere at opføre en Sognekirke for Katholikerne paa Vesterbro og Frederiksberg samt en Præstebolig og Elementarskole.

Dersom de Troende ret indstændigt nedbede Himlens Velsignelse over Foretagendet og efter Evne og Kræfter hjælpe med, saa tvivle vi hellerikke om, at den Plan, som den afdøde Præfekt alt længe omgikkes med, og det Ønske, som mange af Menighedens Medlemmer ofte have ytret, ogsaa vil opfyldes i en nær Fremtid. At der, som i alle andre Lande, ogsaa er Redebonhed og Offervillighed til Stede blandt Katholikerne i Danmark, det vise de Bidrag, som Hs. Højærværdighed allerede har haft den Glæde at modtage i Løbet af disse Dage. Maatte Alle mindes, at det gjælder Guds Ære og Sjælens Frelse, og Ordsproget stadfæste sig, som siger: „Mange Bække smaa gjøre en stor Aa!“ †

Aarhus. Mariakongregationen for Mænd, der for c. 2 Aar siden stiftedes der i Byen, gjenoptog paa den h. Birgittas Fest sine sædvanlige Møder efter endt Ferie. Præses er højærv. Hr. Pastor Brinckmann. Kongregationen tæller for Tiden 24 Medlemmer med Aspiranterne, hvis Antal ventes forøget. I Menigheden findes ogsaa en Kongregation for Kvinder, som tæller c. 40 Medlemmer. Det er at haabe, at disse Kongregationer ville udvikle sig stedse kraftigere, og saaledes bidrage til at Menighedslivet mere og mere vækkes til Velsignelse for de Troende.

Belgien. Kong Leopold har desværre ladet sig kyse af de Liberales Skrigen og derved hidført en Ministerkrise. Ministrene Malou, Woeste og Jacobs ere traadte ud af Kabinettet og den tidligere Minister for Agerdyrknings- og Bygningsvæsenet, Beernaerts, er bleven stillet i Spidsen for et nyt katholsk Ministerium. Man maa altsaa her i Løbet af faa Aar for anden Gang være Vidne il, at en Konge, som har det store Flertal af et trofast og loyal Folk paa sin Side, lader sig kyse af et Mindretal, der er sammensat af alle mulige Spektakelmagere og som kun holdes sammen ved deres fælles Had imod Katholicismen. Af Landets 2500 Kommunalraad staa henved 2000 paa Ministeriets og Kongens

Side. Skulde Kong Leopold da virkelig ikke selv indse, at han derved undergraver selve Tronen og baner Vejen for Republiken? Liberalismen er alle Vegne fræk i sin Optræden, men ikke mindre fejg tillige. I Belgien spillede den sin sidste Trumf ud. Havde Kongen staaet fast, saa havde de Liberale ogsaa bøjlet sig. Men under de nærværende Forhold maa man opleve, at det katholske Folk ligesom maa beskytte Herskeren imod hans Villie. Der kunde imidlertid indtræffe de Tider, hvor dette ikke mere vilde være muligt!

Rom. Den 4. Nov. aabnedes i det østerrigske National-Hospits dell' Anima det nye bøhmiske Kolleg for theologiske Studenter. En Sidebygning i Hospitiet er bleven indrettet i nævnte Øjemed, og de bøhmiske Ynglinge, som hidtil studerede i Propaganda-Kollegiet, ere nu blevne henflyttede til det nye Kolleg. Dets Grundlæggelse har været forbundet med mange Vanskeligheder, men ved den h. Faders og Kejser Frants Josefs personlige Anstrængelser ere de alle lykkeligen blevne overvundne. Professor Lorenzelli fra Propagandaen er bleven udnævnt til Rektor for Kollegiet, som fører Navn af „collegio boemo“. — Den 4. Nov. var iaar en særegen Højtidsdag for hele Kirken, idet det iaar var 300 Aar siden Majlands store Biskop, den h. Karl Borromæus, døde, hvorfor Dagen ogsaa er bleven fejret med megen Højtidelighed. Den hellige Karl Borromæus' Kjærlighed til Næsten fejrede sin skønneste Triumf under Pesten i Majland, idet den fromme Biskop bortgav alt, hvad han ejede, endog sin egen Seng, for at hjælpe de Syge og Nødlidende, og overalt viste han sig blandt de smitsomste Syge i Husene og paa Gaderne, for at yde dem Trøst ved sit Ord og de hh. Sakramenter.

Montenegro. Den lille Fyrst Nikita af Montenegro paa den tyrkiske Halvø har nu ogsaa sat en Kulturkamp i Gang, idet han har ladet den katholske Kirke lukke i Cettinje, Fyrstendømmets Hovedstad. Der holdes ikke katholsk Gudstjeneste og Sakramenterne blive ikke uddelte; ingen katholsk Gejstlig i hele Landet maa forlade sit Sogn uden Statens Tilladelse.

Japan. I Japan have ifølge Regeringsdekret de hedenske Afgudspræster ophørt med at være Statens Tjenere. Som Følge heraf have ogsaa Statskirkerne ophørt, hvilket uden Tvivl vil blive

til stor Velsignelse for den kristne Religions Fremme i dette Kejserdømme. Schintoismen og Budhismen, som vare de eneste officielt anerkjendte Religioner, have nu mistet deres store Forrettigheder. Til den ene eller anden Religion maatte enhver Japaneser bekjende sig. Og skjønt man i de senere Aar var meget hensynsfuld overfor andre Bekjendelser, saa beredede den officielle hedenske Religion dog Anderledestroende mange Vanskeligheder. Det nuværende Edikt er et Toleransedikt og indeholder implicite Religionsfrihed. Der er nu intet mere til Hinder for Kristendommens fredelige Udbredelse. Og vi tør haabe, at under den nuværende Mikados, Mutzu-Hitós, Regering, ville de Dage atter vende tilbage, hvor Tusender og atter Tusender ville bryde Hedenskabets Lænker og antage Troen paa den ene sande Gud!

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 9. November. 23. Søndag efter Pinse. (Marias Skytsfest). — **10. M.** Andreas Avellinus, Bekjender. — **11. Ti.** Martin, Bekjender og Biskop. — **12. O.** Martin, Pave og Martyr. **13. To.** Stanislaus Kostka, Bekjender. — **14. F.** Didakus, Bekjender. — **15. L.** Gertrud, Jomfru.
Søndagen d. 16. November. 24. Søndag efter Pinse. Marias Ofring.

Til Kirken paa Vesterbro.

I ovennævnte Øjemed har jeg haft den Glæde at modtage følgende Bidrag: **Kjøbenhavn. P. J.** 25 Øre ugentlig i 5 Aar. — **L. H. L.** 200 Kr. — **G. F.** 40 Kr. aarligt i 10 Aar. — **M. S.** Netto-Udbyttet af en lille Forretning i 10 Aar. — **En bodfærdig Sjæl,** 1 Kr. maanedlig i 1 Aar. — **B. S.** 1000 Kr. — **Randers, B. H.** 10 Kr. aarligt i 5 Aar.

Kjøbenhavn, d. 4. November 1884.

Joh. von Euch,
Apost. Præfekt.

Maria-Kongregationen for Ynglinge højtideligholder Søndagen den 16. November den h. Stanislaus' Fest. Kl. 8 Fælleskommunion og Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken i St. Knuds Kapel.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 46.

Søndagen den 16. November.

1884.

Indhold: Tegn paa Jorden. Napoleon som Religionslærer. Kirke-
lige Efterretninger: Wien, Belgien.

Tegn paa Jorden.

I tidligere Aarhundreder stod *Astrologien* i stor Anseelse baade blandt Høje og Lave, og *Himmeltegnene* spillede en vigtig Rolle. I Stjernebillederne læste man baade enkelte Menneskers og hele Nationers Skjæbne, og Kometernes Hale vare Ris, som betød Krig og Pestilents. Vor realistiske og prosaiske Tid tænker anderledes; den giver ikke en Øre for Himmeltegn. Det kloge 19. Aarhundrede spørger ikke mere Stjærnerne; men Kort og Kaffegrums, Linierne i Haanden, gamle Koner og Aandeseere, Zigeunere og Medier ere traadte i Astrologernes Sted, og Overtroen, som ikke alene de Dumme hylde, men ogsaa saa mange „Lærde“, staar mindst lige saa højt, som i sin Tid, da Grækerne ilede til Oraklet i Delphi og de romerske Augurer spaaede af Fuglenes Flugt.

I vore Dage har Stjærnetyderiet tabt al Kredit, og

Himmeltegnene behandles nu kun digterisk eller i videnskabelige Øjemed. Det er ogsaa det klogeste, ikke at stole paa Stjærnerne; thi den almægtige Gud, som alene kjender Fremtiden, har sandelig ikke tegnet den paa den blaa Himmelhvælving, og Verdenslegemerne i det uendelige Himmelrum kunne umuligvis have nogen Indflydelse paa Menneskenes Skjæbne. Derimod have vi god Grund til at betragte *Jordens Tegn* nøje; de be-
drage ikke, de sige os nøje hvorledes det staar sig til med Folkene og hver Enkelt, og man behøver aldeles ikke at være nogen Profet, for at kunne drage en rigtig Slutning af disse Tidens Tegn og saaledes forudsige Fremtiden. Disse Tegn ere meget alvorlige, saa alvorlige, at de tilfulde fortjene Alles Opmærksomhed. Og hvad er det for Tegn? Ved Siden af Opsvinget i Maskinvæsenet og det industrielle Liv gjør der sig en forfærdelig Nedgang gjældende i det sædelige og religiøse Liv; Forhaanelsen af den kristelige Moral er bleven en Modesag, franske Skilsmisedramer og slibrige Romaner staa paa Dagsordenen. Fængslerne ere overfyldte, og Forbrydelserne tage til paa alle Omraader. Overfor Raaheden og Brutaliteten gjør sig et kvindagtigt sværmerisk Følelsesvæsen gjældende, som bygger Paladser for Forbryderne og grundlægger, som nylig sket er i Berlin og London, Asyls for syge Hunde. Nydelsessygen har, selv i de lavere Klasser, antaget en epidemisk Karakter; den Fattige vil konkurrere med den Rige i Klæder og Fornøjelser, og derfor synke Tusender ned i Nød og Elendighed, eller de blive Forbrydere. Standsforskjellen skal ophøre og udjævnes, thi Evangeliet om Frihed og Lighed spøger i Manges Hoveder. Den store Mængdes Utilfredshed har naaet en højst betænkelig Grad, og det sociale Spørgsmaal hænger som en tung Uvejrssky over Nutiden. Utilfredsheden og Forbitrelsen, som er fremvoxet af sociale og politiske Gjærstoffer, har avlet Nihilismen, Anarkismen, Radikalismen, Socialdemokratiet, og vi maa desværre

tilstaa, at vi leve i Dynamitens Tidsalder. De talrige Sprængbomber og Helvedesmaskiner, Attentaterne paa Fyrster og Ministre, Nihilistprocesserne i Rusland og Fenierprocesserne i Irland, de anarkistiske Røvmord i Wien, Stuttgart, Strassborg, Socialdemokratiets raske Fremvæxt, — alt dette er blinkende Lyn fra Folke-Forbitrelsens mørke Uvejrssky. Bryder Uvejret løs, da vil det blive en Jammer og Elendighed for Europa!

Svindel, Løgn og Bedrageri ere traadte i Stedet for ærligt Arbejde, Ret og Retfærdighed. Folket optrækkes og bedrages paa alle mulige Maader og med alle mulige Midler; Underslæb og falsk Bankerot hører til Dagens Orden, og i Handel og Vandel synes man at tage Patent paa Uærlighed. Surrogater byder man for ægte Varer, Farvestoffer og Regnvand for Vin, Gibs for Mel, Slibrigheder for Vittigheder, Egenkjærlighed for Kjærlighed, Chik og slebent Væsen og Tunge for ædle Sæder, Dressur for Dannelse, Tombak for Guld, Kautschuk for Elfenben, Fraser for Videnskab. Frygt for Politiet er traadt i Stedet for Samvittigheden, glat Anstand i Stedet for Dyden.

Vor nuværende Tid har særlig fire Kainsmærker: Kulturkampen, forbunden med Vantro og Religionshad; den revolutionære Opstand imod de guddommelige Love og den sociale Samfundsorden; Liberalismens brutale Voldsomheder, og Kjødets Forherligelse, forbunden med sædelig Forvildelse og Nydelsessyge. *Kulturkampen*, d. v. s. Kampen ikke for, men *mod* den sande Kultur, Kampen imod alt Kristeligt og imod Alle, som staa paa et troende Standpunkt, har en international Karakter, og er sig selv lig alle Vegne, selv om den ogsaa optræder skarpere i det ene Land end i det andet. I Italien berøvede man Paven hans verdslige Herredømme, Kirkens og Klostrenes Gods blev inddraget og bortødslet, og Kirkens Fjender gik endog saa vidt i deres Had, at de endog vanærede Pius IX's Lig, da dette førtes til Kirkegaarden. I Schweiz jog

man Biskopperne, Ordensfolk, Skolebrødre, barmhjærtige Søstre ud af Landet; i Frankrig rev man Korsene op af Jorden paa Kirkegaardene, fjernede Korset fra Skolen og Dommersalen og Gud fra Eden; man ophævede Klostrene og jog selve de barmhjærtige Søstre ud af Hospitalerne, Religionen banlystes fra Skolerne og selv Kirkerne vanæredes af Pariserpøbelen. I Belgien huserede det liberale Ministerium endnu hensynsløse, ophævede Gesandtskabsposten ved Vatikanet, byggede religionsløse Statskoler og behandlede Katholikerne som Heloter. Og endelig i Rusland og Tyskland drives Kulturkampen af alle Kræfter. Siberiens Ulykkelige tælle mange katholske Præster i deres Midte, og i Tyskland maa de forlade den fædrene Jord, for at følge deres Kald. Ogsaa den *revolutionære* Strømning har en ligesaa almindelig Karakter; aabentlyst prædikkes og opfordres der til Opstand imod den bestaaende Samfundsorden. „L'Internationale“ leder Bevægelsen, og lad den ogsaa have sit Hjem i Italien, Rusland, Frankrig, Tyskland, England o. s. v., saa har den dog det samme Formaal for Øje. En ødelæggende Katastrophe er forestaaende, og naar Explosionen er sket, da ville brændende Ruiner og rygende Askehobe aflægge Vidnesbyrd om vor lovpriste Kulturepoke.

Et tredie Tidens Tegn er *Liberalismens* Brutalitet og Voldsgjerninger, som ikke alene illustreres ved de landsforviste Biskopper, Præster og Ordensfolk, ved de tomme Seminarier og Klostre, men som ogsaa aabenbarer sig i det borgerlige og politiske Liv. Den falske Liberalisme taaler Intet ved Siden af, end sige over sig; Alt skal bøje sig for den, ligesom Kongen af Belgien har bøjet sig for den. Hvor den ikke kan sejre med Ord og Ideer, griber den til Stokke, Knive og Revolvere; vi have set dette ved Gadespektaklerne i Bryssel, hvor man pryglede Katholikerne, bombarderede Ministrenes Vogne med Sten og Gadesnavs og raabte: „Ned med Kortkongen, ned med Hr. Koburg, ned med

Østerrigerinden!“ De Liberale sætte deres sidste Haab i Brostene, Knipler og Revolverkugler.

Ganske særligt betegnende for vor Tid er *Kjødets Forherligelse*, de sandselige Lysters Apotheose. Penselen og Mejselen, Pennen og Fotografiet tjener til Kjødets Forherligelse; Billeder, Statuer, Romaner, Teatret — alle lovprise og forherlige de Kjødets og Sandseligheden. Den sandselige Kjødmaler Markart, hvis frække Pensel har krænket al kvindelig Ære, og foran hvis maledede Synder et sandseligt og kjødeligtsinddet Publikum staar og gjør sine Vittigheder, er bleven hævet til Skyerne af vor Tid paa en ganske modbydelig Maade. Hedenskabets nøgne Usædelighed er vore Kunstneres Ideal, og Blasertheden elektriseres ved Udstillingen af alle disse sandselige Fremstillinger, baade i Gibs, Marmor, Oliefarve og Fotografi.

Tale disse Tidens Tegn ikke højt og tydeligt nok? Sandelig, Tegn paa Himlen behøve vi ikke at søge, — vi have Overflod af Tegn paa Jorden!

Napoleon som Religionslærer.

For nogle og tredive Aar siden, da Erkebiskoppen af Bordeaux en Gang opholdt sig i Aix-les-Bairas, blev han anmodet om at besøge en døende Kvinde, Datteren af en af Napoleon den førstes Generaler.

Den højærværdige Prælat blev rørt til Taarer ved at høre den døende tale om Religion; thi hun talte, som kun faa formaa det. Og da Biskoppen derpaa spurgte hende hvem som havde undervist hende saa godt, fik han følgende Svar:

„Højærværdigste Herre, næst efter Gud har jeg Kejser Napoleon at takke for min Religionsundervisning. Da jeg endnn var et Barn paa ti Aar, opholdt jeg mig med mine Forældre paa St. Helena. En Dag lod Kejseren mig kalde til sig, og idet han gav mig Haanden sagde han:

„Mit Barn, du er nu en rigtig kjøn lille Pige, og om faa Aar vil du være endnu smukkere, men disse Fortrin ville en Gang i Tiden udsætte dig for store Farer i Verden. Og hvorledes vil du vel være i Stand til at undgaa disse Farer, naar du ikke er i Besiddelse af oprigtig Religjøsitet? Ulykkeligvis bryder din Moder sig ikke meget om Religion og din Fader endnu mindre, derfor vil jeg opfylde den Pligt, som paahviler dem; kom i Morgen saa vil jeg give dig den første Undervisning.

„I to samfulde Aar og flere Gange om Ugen underviste Kejseren mig i Katekismus. Hver Gang lod han mig læse et Stykke højt af Bogen og derpaa forklarede han mig det. Da jeg havde fyldt mit tolvte Aar, sagde Kejseren en Dag til mig:

„Nu tror jeg at du er tilstrækkelig undervist, du skal nu snart modtage den første hellige Kommunion. Jeg vil lade en Præst komme fra Frankrig, som skal forberede dig til denne hellige Handling og som skal forberede mig til Døden.

„Og han holdt sit Løfte.“

Kirkelige Efterretninger.

Wien. I den østerrigske Landdag har den nidkjære Biskop Rudigier af Linz holdt følgende Tale i Anledning af Skoledebatten: „Der gives to Myndigheder, en gejstlig og en verdslig. Siden Kristendommens Indførelse har dette dannet Grundlaget for alle Forhold her i Livet. I de verdslige Anliggender har Biskoppen Intet at styre. Og den, som idag er Biskop af Linz, har heller aldrig søgt at regere de verdslige Anliggender. Jeg er tilfreds, naar den af Hans Majestæt indsatte Statholder styrer de verdslige Sager og jeg har atter og atter støttet den verdslige Myndighed i saa Henseende. Jeg har i mit Embede, som jeg nu har forvaltet i over 30 Aar, stedse henvist til: „Giver Kejseren, hvad Kejseren er, og Gud, hvad Guds er“. Og jeg véd, at jeg stedse har handlet i denne Aand. Men der gives ogsaa en gejstlig Myndighed: „En hellig, katholsk Kirke“, siger den 9. Trosartikel. Jeg kan ikke forkaste denne Trosartikel, jeg kan ikke gaa ind paa, at den gejstlige Myn-

dighed underordnes den verdslige. Som Biskop har jeg den Opgave, at bevare Troens kostbare Skat. Den er en Naadens, Sandhedens og Lykkens Skat. „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed“. Disse Ord ville ikke forgaa, de ville overleve alt Menneskeværk. Vi have erfaret, hvor sandfærdige disse Ord ere. Hvilke Ødelæggelser har Liberalismen ikke iværksat paa det timelige Velværes Omraade. Vende vi tilbage til Troen, da vende vi ogsaa tilbage til Velvære. Og jo mere vi fjærne os fra Troen, desto mere fjærne vi os fra det jordiske Velvære. Det er Sandheder, som ikke blot ere indeholdte i opløjet Teologi, men ogsaa i Katekismen. Jeg har den Opgave, at regere i gejstlige Anliggender. Og jeg føler aldeles ingen Lyst til at opgive denne Opgave, allermindst til Gunst for Liberalismen. Jeg har svoret at ville bevare Troens Skat, og jeg vil ikke bryde min Ed. Dersom Nogen mener, at jeg skulde misbruge min Myndighed, saa maa han appellere til Metropolitens i Wien, eller til den hellige Fader i Rom. Videre gaar en Appellation ikke, og den gaar i alt Fald ikke til det liberale Parti. Religionen er en positiv, en givet, den er ikke noget Selvgjort. Skulde man selv danne sig en Religion, saa var den ligesaa nyttig, som selvgjorte Penge. Der er bleven omtalt her i Landdagen en Tildragelse, som er hændet i disse Dage. (Biskoppen havde nemlig afsat en vantro Skolelærer.) Jeg spørger, har jeg da som Biskop ikke Ret til, at vaage over Børnenes Tro, skal jeg ikke bevare Skatten for de Smaa? Hvem er jeg da? Jeg har udøvet min Ret, og jeg vil vedblive med Udøvelsen af denne Ret, saa længe jeg anser det for nødvendigt. Jeg maa engang kunne aflægge Regnskab for min Herre og Gud, som ogsaa for mine kirkelige Foresatte, men ellers for Ingen!“

Det er i Sandhed apostolisk frimodige Ord, en katolsk Biskop fuldstændig værdige. Mon en af den lutherske Statskirkes tjenende Aander vilde hævde sin Bispeværdighed med lignende Frimodighed? Vi tro det ikke, og det vilde ogsaa være Pligtforsømmelse og Oprør; thi de ere jo netop der, for at tjene Staten baade i Tykt og Tyndt, ellers havde Staten næppe gjort dem til sine Embedsmænd.

Belgien. „Moniteur“ offentliggjør Baron Pitteurs-Hiegaerts Udnævnelse til Gesandt ved Vatikanet. Ba-

ronen var hidtil belgisk Gesandt ved Hoffet i Stockholm og her i Kjøbenhavn.

Det nye Ministerium har foreløbig stillet de Liberale tilfreds, men ingenlunde de Radikale, som fortsætte Agitationen for at naa til Republikken. De betragte Kongens Beslutning med Hensyn til Ministeriet Malou for Monarkiets Dødsdom og udtale det ganske ugenert i deres Presse. „Kongens Beslutning,“ skriver et liberalt Blad, „vil ikke gjenerhverve ham vor Sympati. Han har handlet af Frygt. Folket holder af det Mandige og Tapre; derfor er Leopold II's Regering moralsk til Ende. Det belgiske Folk er kjed af Kongedømmet og „Hr. Koburg“ vil kun kunne opretholde det, ved Hjælp af dem, som leve af Monarkiet. Kongedømmet har begaaet et Selvmord, vi ere det taknemlige derfor, den har selv vist, at Republikken er den eneste Regeringsform, som passer for den menneskelige Værdighed.“ „Dersom vi have Mod og Enighed,“ skriver et andet Blad, „saa ville vi inden kort Tid have almindelig Stemmeret og Republik.“ Saaledes hævner Kongens Svaghed sig, i det han kastede sig i Fjendens Arme. De Radikale ville voxe de Liberale over Hovedet og blive Herre over Situationen, de kjende nu det bedste Middel til Gjennemførelse af deres Planer.

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 16. November. 24. Søndag efter Pinse. Marias Ofring. — **17. M.** Gregor Thaumaturgus, Biskop. — **18. Ti.** Indvielse af Sct. Petri og Pauli Kirker i Rom. — **19. O.** Elisabeth af Thyringen, Enke. — **20. To.** Felix af Valois, Bekjender. **21. F.** Marias Ofring, (fejredes i Søndags). — **22. L.** Cæcilia, Jomfru og Martyr.
Søndagen d. 23. November. 25. (sidste) Søndag efter Pinse. Clemens, Pave og Martyr.

Maria-Kongregationen for Ynglinge højtideligholder Søndagen den 16. November den h. Stanislaus' Fest. Kl. 8 Fælleskommunion og Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken i St. Knuds Kapel.

Elisabethforeningen lader paa den h. Elisabeths Fest, Onsdagen den 19. Nov., læse en h. Messe for Foreningens Vel, Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i Sct. Ansgar.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 47. Søndagen den 23. November. 1884.

Indhold: Den katholske Kirke og Bibelen. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Belgien, Frankrig, Rusland.

Den katholske Kirke og Bibelen.

I Nr. 425 af „*Nutiden*“ (9. Nov. 1884) findes, som Meddeleren udtrykker sig, „nogle ret kuriøse Oplysninger om den romersk-katholske Kirkes Forhold til Bibelen“, hvilke den ærede Meddeler selv „fornylig har fundet i et protestantisk Tidsskrift“. Først fortælles der os at Kirken skulde have erklæret „den latinske Oversættelse af Vulgata for den eneste ægte Bibeltext“, og „Paverne indrømme, at den er fuld af forsætlige Fejl“. Dernæst skulde „Paverne bestandig have forbudt Oversættelser af Bibelen i Folkesproget“, og endelig omtales Kirkens Forhold til „Bibelselskaberne“. Den hele Historie slutter med at fortælle os om „et Par Ægtefolk, der i Italien i 1851 straffedes med Tugthusarbejde, fordi de havde læst Bibelen“, og om en Deportation af 12 Bibel-Kolportører til Cayenne, som Napoleon III s. A. skal have anordnet. Toppunktet af Latterlighed

naa'r Meddelelsen, naar den til Slutning fortæller et Æventyr om, at man heller ikke i Rom ejer nogen Bibel, ja at selv „Biskop Dupanloup af Orleans under Konciliet i 1870 maatte laane en Bibel hos den protestantiske Præst ved det preussiske Gesandtskab i Rom“, da han ikke fandt den i nogen Familie og ikke „turde laane den paa noget Bibliothek“. Skade, at jeg ingen Anelse havde om Bispens Forlegenhed med Hensyn til en Bibel. Jeg opholdt mig nemlig paa samme Tid i Rom, og i min Bogreol havde jeg baade en latinsk og en tysk Bibel samt det gamle Testamente paa Hebraisk og det nye Testamente paa Græsk, og jeg skulde med Glæde have laant ham en. At Historien om Biskoppen maa være Usandhed fra Ende til anden, kan enhver, der har besøgt Rom, sige sig selv, da han i ethvert Boghandlervindue, f. E. i Propagandaens og hos Spithøver, kunde se Biblen fremlagt til Salg. At et Blad som „Nutiden“ kan løbe saaledes med Limstangen er beklagelsesværdigt, og viser atter hvad man tør byde danske Læsere og hvor stor Uvidenheden er hertillands med Hensyn til katholske Anliggender. Hvad det „protestantiske Tidsskrift“ angaar, da kjende vi ikke dets Navn; men efter Artiklen at dømme, maa det hylde det bekjendte Princip: Hensigten helliger Midlet.

Vi skulle i det Følgende nærmere oplyse de forskjellige Paastande, som findes i Meddelelsen, idet vi først og fremmest opstille det Spørgsmaal: *Er det overhovedet sandt, at den katholske Kirke forbyder Bibellæsningen?*

I Almindelighed fortæller man følgende om Bibelen: Indtil Reformationens herlige Dage var den h. Skrift en saa godt som ubekjendt Bog, der laa i en Krog med fingertykt Støv paa Bindet; da kom Wittenberger Reformatoren og trak den stakkels Bibel frem under Bænken, skjænkede Verden i Aaret 1534 den første uovertræffelige tyske Bibeloversættelse og

gjorde Guds Ord atter tilgængeligt for det stakkels forsømte Folk. Saaledes lyder den gamle Tale, som den ene meget roligt snakker den anden efter, som om det var en uomstødelig Sandhed. Og dog er det hele usandt fra Ende til anden. Vilde de saakaldte „lærde“ Folk blot uden Fordomme granske lidt alvorligt i Reformationshistorien, saa vilde de blive overbeviste om, at der den Gang aldeles ikke blev prædiket hebraisk for Folket, men tysk i Tyskland og dansk i Danmark, at Prædikanten kjendte den h. Skrift udmærket, og at der stedse og overalt udkom talrige Forklaringer over den h. Skrift, som altsaa ikke laa under Bænken; tværtimod, Bibelens Marv og Kjerne var saa at sige gaaet over i hele Folkets Kjød og Blod, og det kjendte og efterfulgte Bibelens Lærdomme langt bedre end den nuværende Tid.

Hvorfor der ikke kunde sættes saa mange Exemplarer i Omløb før Bogtrykkerkunstens Opfindelse, er meget let forklarligt. At afskrive en stor Bog var for dyrt og møjsommeligt, og ikke desto mindre have Datidens Munke dog med Glæde paataget sig dette Arbejde og fuldført det med en Flid, der har varet igjennem mange Aar og med en Dygtighed og Kunstsans, som endnu vækker Beundring i vor overfladiske Tid. Hvad vilde vel disse Munke have tænkt, dersom man havde forudsagt dem, at Efterverdenen vilde gjøre dem den Kompliment, at de, disse dovne Munke, havde brugt Bibelen som Hovedpude, for at snorke bekvemmere!

Men næppe var Bogtrykkerkunsten opfunden, saa fremgik den ene latinske Bibel efter den anden, fra 1466—1500 ikke mindre end 98 forskjellige Udgaver af hele Bibelen. At Luther skulde have oversat Bibelen for første Gang paa Tysk, er ogsaa en lille Fejltagelse, thi førend 1500 gaves der allerede 18 forskjellige tyske Oversættelser, samt en plattysk Bibel af Nikolaus de Lyra, som Reformatoren godt forstod at bruge. Den

første tyske Bibeloversætter levede allerede 600 Aar før Reformationen, og var Ærkebiskop Rhabanus Maurus af Mainz. I Rom selv, lige for Pavens Øjne, udkom i Aaret 1471 en italiensk Oversættelse, altsaa paa en Tid, hvor det nye Evangelium endnu var skjult for Menneskeslægten. I Midten af det 14. Aarhundrede lod den h. Birgitta Bibelen oversætte paa svensk af Domherre Mathias i Linkøping. En dansk Oversættelse foranstaltedes i det følgende Aarhundrede, og af denne ældste danske Bibeloversættelse findes endnu de første otte Bøger.

Men, siger man, afset herfra, saa kan det dog ikke nægtes, at den katholske Kirke søger at skjule Bibelen for Folket, fordi den forbyder det at læse Bibelen. Det er Tegn paa en ond Samvittighed og paa Frygt for, at Folket skulde udfinde det rene Guds-Ord, indse den romerske Kirkes Vildfarelser og vende Pavedømmet Ryggen.

Nu, man kan indbilde sig meget; men Sagen er følgende: Den katholske Kirke tillader alle dem Læsningen af den h. Skrift i Ursprogene, i det hebraiske, græske og latinske Sprog, som ere disse Sprog mægtige og derfor ere i Stand til at skjælne Sandheden fra Vildfarelsen, — et Bevis paa, at den aldeles ikke frygter den h. Skrift. Hvad Bibellæsningen i Modersmaalet derimod angaar, saa ere 1. alle forfalskede Bibler forbudte, det være sig, at enkelte Steder eller hele Bøger ere udeladte, eller Oversættelsen er urigtig, forvansket eller fordrejet, som f. E. Luthers Bibeloversættelse,

2. er den *farlige* Bibellæsning forbudt, og farligt er det, naar man tager Bibelen for at udfinde sig sin egen Tro med Tilsidesættelse af Kirkens Læremyndighed, som er ældre end Bibelen, og hvem det alene tilkommer at afgjøre Bibelens sande Mening; farligt og fordærveligt for Sæderne er det, naar Bibelen, især det gamle Testamente, nedværdiges til en Folkebog, i hvil-

ken alle, selv den grønne Ungdom, frit kan bladre omkring, Derfor har Kirken anordnet følgende: Da Erfaringen lærer, at Bibelen i Modersmaalet, naar den uden Forskjel gives det kristelige Folk i Haanden, stifter mere Skade end Nytte paa Grund af den menneskelige Letsindighed, saa skal det afhænge af de kirkelige Foresattes Bestemmelse, hvem det *kan* tillades at læse Bibelen i Modersmaalet. Desuden forlanger Kirken ogsaa, at der ikke maa udkomme nogen approberet Oversættelse uden hosføjede Anmærkninger og Forklaringer, som kunde vise den rette Vej paa de mangfoldige Steder i den h. Skrift, som ere vanskelige at forstaa og meget mørke.

Saaledes forholder det sig med Kirkens Forbud imod Bibellæsningen. Stifterne af den ny Lære mente anderledes; de sagde til Folket: „Der har du Bibelen, gransk nu i den, udsøg dig deri din egen Tro; Kirken, Sandhedens Forkynder, behøver du ikke mere; du vil nok finde Sandheden ud af dig selv!“ Og sé, Alle, selv de mest forskruede Hoveder faldt over Bibelen, og hvad de udfandt, det maatte Reformatorerne allerede smage en lille Prøve paa. (Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Det er os en Glæde, at kunne meddele vore Læsere, at et længe følt Savn er blevet afhjulpet i disse Dage, idet man for Fremtiden vil kunne købe sig sine Devotionalier her i selve Hovedstaden, og saaledes ikke længere behøver at forskrive sig dem fra Udlandet. Som det nemlig fremgaar af omstaaende Annonce, har Frk. M. Siegler, Gammel Torv Nr. 4, oprettet en lille Handel med slige Ting, og der findes baade nette og tillige overordentlig billige Sager iblandt dem. Udvalget bestaar hovedsagelig af smukke Kru-

cifxer af Elfenbensmasse og Metal, Rosenkranse og Rosenkransbeholdere, Kors og Medailler, Vievandskar, Evighedslamper, Statuetter, Smaabilleder, o. L. Vi tvivle ikke om, at mange ville benytte Lejligheden, til Tid efter anden at forsyne sig her med forskellige Smaasager, som kunne være til Opbyggelse for dem i Hjemmet, og de behøve da ikke i dyre Domme at købe slige Sager hos en Tyrk paa Tivoli eller savne dem paa Grund af, at de ikke vare til at opdrive her i Byen. Ogsaa Gejstligheden og de Troende i Provinserne, samt vore Trosfæller i Norge og Sverrig ville med Fordel kunne henvende sig til den nye Devotionaliehandel. Det er en Selvfølge, at de forhandlede Gjenstande endnu ikke ere indviede.

Belgien. I Brüssel har den republikanske Forening fornylig foranstaltet en større Forsamling, som var besøgt af omtrent 1000 Personer. Talerne bleve ofte afbrudte af Raabet: „Leve Republiken!“ En af de Tilstedeværende, Delfosse, forsikrede blandt andet i sin Tale, at „den Dag var nær, hvor vi ville se Kongen vandre over Grænsen bedækket med Skam og Skændsel, saafremt hans Folk da giver ham Tid dertil og ikke fører ham istedenfor til en anden Grav.“ Slutteligen erklæredes Republiken for den nødvendige Regeringsform i Belgien. Kongen skal, som Følge af de sidste 14 Dages Begivenheder lide af nervøse Anfald. Vi tro det gjerne, men hvem bærer Skylden? Ret træffende ere de Ord, med hvilke den gamle, i Kampen hærdede Olding Malou meddelte Kongen, at han saa sig nødsaget til at træde tilbage, saafremt de to dygtigste Ministre skulde ofres paa Liberalismens Alter. „Sire“, sagde han, „i 40 Aar har jeg kæmpet for at forsvare Fædrelandet og Tronen mod Liberalismens og Radikalismens Angreb. Jeg trækker mig tilbage; jeg har faaet nok af det Hele!“ I de belgiske Katholikers Interesse ville vi haabe, at den kyndige Fører ikke træder fuldstændig tilbage fra den politiske Skueplads. Selv om Kongen tror, at kunne undvære hans Tjeneste, saa ville Begivenhederne dog vise, at det er en Vildfarelse, og det katholske Folk, hvis Tillid til ham er urokkelig, kan ikke undvære sin Fører, hvor meget hans høje Alderdom ogsaa maatte fortjene en hæderlig Hvile.

Frankrig. Hvad man længe havde frygtet, er nu

indtraadt: Koleraen har nu ogsaa holdt sit Indtog i Paris og bidrager nu sit til at forøge Elendigheden i det moderne Babylon. Ifølge de statistiske Meddelelser døde i Ugen fra den 7de til den 13de ds. ialt 385 Personer af Kolera. — I Anledning af Alle Sjæles Dagen vare Kirkegaardene meget stærkt besøgte i Paris Omegn. Kirkegården „Père la Chaise“ besøgtes af henvend 63,000 Personer, St. Quen af 79,000, Mont Parnasse at 49,150, Montmartre af 20,000, Ivry af 47,000.

Blandt de kirkelige Bygninger, som om kort Tid skulle sælges af Staten er ogsaa det berømte Karthauserkloster la Grande Chartreuse, som er verdensberømt paa Grund af sin medicinske Likør, hvis Produktion aarligt indbringer Staten uhyre Summer i Skatter. Bygningen, som ligger i en øde Egn 6000 Fod over Havfladen, er ved Sækularisation bleven „Stats-ejendom“, og dens nuværende Beboere have allerede i mange Aar maattet leje den af Staten.

Rusland. I Rusland begynde lidt efter lidt Forfølgelserne imod Kirken paany. De russiske Blade meddele nu, at fra den 1. Jan. 1885 udbetales de katholske Præsters Lønninger kun paa den Betingelse, at Biskopperne bringe alle Personalforandringer til Guvernørernes Kundskab, og hvor der findes General-Guvernører, skulle de endog forhandle med disse og gjøre dem Forslag med Hensyn til saadanne Forandringer. Ifølge Meddelelser i polske Blade er Frankowski, Føreren af en Deputation af Katholiker fra Czarens Rige, som fornylig overbragte Paven en Hengivenhedsadresse, ved sin Tilbagekomst til Rusland bleven arresteret ved Grænsen og indespærret i Kastellet i Warschau. Forholdet imellem Rusland og den h. Stol er ogsaa i den sidste Tid bleven meget spændt, og en stærk Misstemning er traadt i Stedet for det tidligere venlige Forhold. Den russiske Regerings Bestræbelser for at underminere Overenskomsten med Vatikanet træder mere og mere frem. Først søger Rusland ved Tvangsmidler at hindre de Unerede, som med Vold og Magt droges ind i Schismet, i at tilfredsstille deres religiøse Trang hos katholske Gejstlige af latinsk Ritus. Allerede længe før Overenskomsten var det de katholske Præster forbudt, at høre de Uneredes Skriftemaal. Nu har Regeringen ogsaa befalet, at Præsterne kun tør meddele Sakramenterne til Personer, som de personligt kjende,

Det er tyrannisk Samvittighedstvang baade imod Læg og Gejstlig, og det vil ikke vare længe, førend samvittighedsfulde Præster i Dusinvis ville blive slæbte af Czarens Gensdarmer til Siberiens Ismarker. Dernæst søger den russiske Regering ogsaa at ophidse den lave Gejstlighed til Oprør imod Bisperne, og en Biskop, som fornylig straffede en pligtforglemmende Præst, blev desaaarsag sat paa halv Gage. Men ikke tilfreds med disse Vilkaarligheder, blander Regeringen sig ogsaa direkte i Bispedømmernes Forvaltning, 1. ved at fordre, at Staten hemmeligt kan sende Præsterne Befalinger med Hensyn til religiøse Sager uden Biskoppernes Vidende og 2. ved, som ovenfor bemærket, at forlange, at enhver Personalforandring blandt Præsterne skal meldes Staten og gjøres afhængig af dens Indvilligelse. Det er med andre Ord det almægtige Statskirkedømme som Regeringen her proklamerer, og som ogsaa skal afgjøre alt i religiøse og aandelige Anliggender.

Kirkelig Kalender.

Søndagen d. 23. November. 25. (sidste) Søndag efter Pinse.
Clemens, Pave og Martyr. — **24. M.** Johannes af Korset, Bekj. — **25. Ti.** Katharina, Jomfru og Mart. — **26. O.** Votivofficium af Sct Ansgar. — **27. To.** Leonhard af Porto Mauritio, Bekj. — **28. F.** Ferieldag — **29. L.** Vigilie til Sct. Andreas Fest (Uden Faste).
Søndagen den 30. November. 1ste Søndag i Advent. Kirkeaarets Begyndelse.

Til Kirken paa Vesterbro.

ere endvidere indkomne: **Kjøbenhavn: F. H.** 5 Kr. — **M. H.** 2 Kr. — **F. L.** 10 Kr. — **P. J.** 1 Kr. 10 — **X.** 28 Kr. 80 Øre. **O. P.** 6 Kr. aarligt i 10 Aar.

v. Euch.
Apostolisk Præfekt

Vincentforeningens Bogudlaan finder for Fremtiden Sted om Søndagen efter Andagten, istedenfor om Lørdagen.

Devotionaliehandel.

Undertegnede har paa Opfordring fra forskjellige Sider aabnet en lille Devotionaliehandel, for derved at sætte Dhrr. Gejstlige og Menighedens Medlemmer istand til, paa en let og billig Maade at forskaffe sig, hvad de maatte ønske i Henseende af Devotionalier. Der forefindes et smukt Udvalg af baade almindelige og finere Rosenkranse, Billeder, Medailler, Kors, Skapularer, smaa Statuer, Vievandskar, o. m. a.

Kjøbenhavn i November.

Marie Siegler.
Gl. Torv, 4 i Stuen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 48.

Søndagen den 30. November.

1884.

Indhold: Den katholske Kirke og Bibelen. Fra Kristenhedens Hovedstad. Kirkelige Efterretninger: Svendborg, Tyskland, Schwerin.

Den katholske Kirke og Bibelen.

(Sluttet.)

„Forsk i Bibelen, søg dig selv din Tro ud,“ havde Reformatorerne sagt til Folket. Den h. Skrift blev derfor gransket af Enhver, og Enhver fandt, hvad han helst ønskede at finde. De bibelgranskende Bønder fandt, at det var imod den h. Skrift, naar Godsejerne forlangte Tiende og Lejeafgifter; de satte sig derfor til Modværge, rejste sig i Tusindvis, og myrdede, plyndrede og brændte — og alt paa Grundlag af det rene Ord, som man læste det i Bibelen. Reformatoren havde ophidset dem i sine rasende Skrifter saa det kunde forslaa; men da han saa, at Bladet vendte sig og Adelen fik Overmagten, beviste han ligesaa klart af den h. Skrift, at alle Rebellerne maatte hugges sønder og sammen. Og Bibelheldene fik deres Løn. I Münster spillede Johan af Leyden, det ny Sions Konge, ogsaa

Komedie paa den Tid, og med Bibelen i Haand begik han den ene Galskab efter den anden, giftede sig med et Par Dusin Kvinder, dekreterede Fællesejendom, øvede sig i at hugge Hovedet af Folk, o. s. v. Der vilde ingen Ende blive paa det, om jeg her skulde tale om al den Galskab og Vanvid, der indtil denne Dag er bleven gjort gjældende som udgransket af den Bog, der kaldes Guds Ord og i Sandhed er Guds Ord; ikke at tale om den Forvirring, som nødvendigvis maa opstaa, naar Alle, som læse Bibelen, tyde Guds Ord paa deres egen Maade, og den ene udleder dette, den anden hint modstridende af Bibelen som Sandhed, da Sandheden dog kun er *én* og ikke kan modsige sig selv. Saaledes gaar det, naar Bibelen ikke modtages af Kirken, Sandhedens Forkynder, men derimod overlades alle og enhver til fri Forskning.

Redelige og fordomsfri Protestanter, som kjende vor h. Kirkes Lære, kunne heller ikke skjule det for sig og aflægge et ganske andet Vidnesbyrd om den katholske Kirke, end det, som „Nutiden“ delikaterer sine Læsere med. Saaledes fortæller en protestantisk Professor i Halle: „Naar man tror, at den romerske Kirke ikke vil vide noget at sige om Evangeliet og Bibelen, saa tager man grundigt Fejl; den er tværtimod af den Mening, at den staar i fuldkomneste Samklang med Bibelen. Jeg besøgte en Gang en Slægtning i de romerske Bjerge og tilbragte flere Dage i den Familie, hos hvem han boede. I denne ægte romerskkatholske Familie blev der hver Aften med stor Andagt oplæst et Stykke af Bibelen, den Gang netop af Evangeliet — mangen protestantisk Familie havde kunnet lære heraf — og det skete ikke hemmeligt, uden Kirkens Vidende, — men med Sognepræstens Tilladelse, ofte i hans Nærværelse, og af de Samtaler, som denne Læsning gav Anledning til, havde ogsaa jeg stor Gavn og Glæde. Det var, ligesom alle deres Naboer, almindelige Borgerfolk, i hvis Midte dette

skete, og aldeles ikke en særligt opvakt Vennekreds. Det er ogsaa en af de falske Bagtalelser, at den romerske Kirke udelukker Sine fra Bibelen! — Hvor den ser Ukunstlethed og Troskab, gjør den det aldrig; men den vil forebygge næsvis Udgranskning, sygelig Grublen og Tvivl, ufordøjet Læsning!“

Men, kunde man indvende, hvorledes stemmer denne Fortælling overens med den skandaløse Historie, som forefaldt i Italien i Aaret 1851, da en katholsk Familie *Madiaj* i Florents blev idømt Fængselsstraf netop paa Grund af Bibellæsning? Denne Historie blev den Gang benyttet som Bevis paa, hvor skrækkeligt man omgaas med Bibelen i de katholske Lande, og det er vel sagtens den samme gamle Historie, som „Nutiden“ opvarmer paany. Og dog er det slet ikke paa Grund af Bibellæsningen, at hine Mennesker straffedes, eller fordi de i flere Aar besøgte den protestantiske Kirke i Florents; Grunden til deres Domfældelse var, at de trods gjentagne Advarsler fra det toskanske Politi holdt *hemmelige Konventikler* og Møder, hvilket stod i Strid med Landets Love (Lov af 30. Nov. 1786, som blev promulgeret af Storhertug Leopold, en Broder til Kejser Josef II, et Navn, som sandelig ikke klinger ultramontant); at de uddelte deres protestantiske Bibler i Tusindvis, gratis eller for Røverkjøb, at de overtalte og bestak italienske Børn, til at komme i disse lyssky Konventikler, for at tage Del i den akatholske Undervisning, at de vare associerede med flere Kolportører fra Bibelselskaberne, som vare forbudte i Toskana, at de havde *uanstændige* Billeder af Gudsmoderen, samt Papirstimler, paa hvilke der med store Bogstaver stod trykt Ordet „Oblatguder“, som bleve uddelte ved Hjælp af to Lirekassedrejere, o. s. v. — at de endelig, bevidst eller ubevidst, stode i den berygtede *Mazzinis* Tjeneste, Hovedet for den Bande, for hvilken Intet er for slet, naar det blot kan bringe Virvar i Verden og vende op og ned paa alt.

Det var altsaa de brave Sjæle, de saakaldte Bibel-martyrer, som „Nutiden“ saa højlig beklager og over hvis Domfældelse Bladet er indigneret. I fem Aar havde de læst Bibelen og besøgt den protestantiske Kirke. Kunde der da være Tale her om et „Bibel-forbud“? Var Politiet ikke fuldkommen i sin Ret, da den rev den hykkelske Maske af disse *Oprørere* og standsede deres Forretning? Hvorfor jeg kalder dem Oprørere? Af to Grunde; 1. fordi de ophidsede Undersaatterne til at overtræde de bestaaende Landslove; dernæst 2. fordi de hjalp *Mazzini* i hans djævelske Propaganda, der, som Protestanten *Gelzer* selv tilstaaer, i Forening med de engelske Bibelselskaber „søger at gjøre Menneskene protestantiske, for der efter at kunne gjøre dem *revolutionære*. Ogsaa *Ærkerevolutionæerne Kossuth, Gervinus* og *Proudhon* blæse i den samme Lur, ogsaa de se i „Reformationen“, d. v. s. i det Virvar, som tager sin Begyndelse ved den absolute Frigivelse af Bibelen, det bedste Middel, til at vende op og ned paa Europas Samfund i en demokratisk-socialistisk-kommunistisk Vælling.

Af det Sagte fremgaar det altsaa, at der i den katholske Kirke aldrig kan være Tale om et Forbud mod ægte Bibler; men Omsorgen for Sjælens Frelse paa den ene Side, og Kirkens Ærefrygt for det guddommelige Ord paa den anden Side nødvendiggjorde Foranstaltninger mod Misbrugen af det guddommelige Ord — ganske efter Herrens Befaling: „Giver Hundene ikke det Hellige, og kaster ikke eders Perler for Svinene, at de ikke skulle træde dem med Fødder!“

Vi vare nu komne til det andet Spørgsmaal: Hvorfor har den katholske Kirke altid paa det bestemteste udtalt sig imod de saakaldte „*Bibelselskaber*“? Det skal blive besvaret i et følgende Nummer. Formeget paa en Gang er ikke godt, man bliver let overfladisk og glemmer, hvad der allerede er sagt. †

Fra Kristenhedens Hovedstad.

(Special Korrespondents.)

Rom d. 13. Nov. Den der i Aften gaar over Piazza Barberini faar et Syn at se, som er sjældent selv for Rom: hele Kapucinerkirken og det dertil hørende Klokketaarn straalere med tusinde Flamme oplyst fra øverst til nederst, selv Korset paa Taarnets Tinde er fuldstændig behængt med Lamper, og en beundrende Menneskemængde opfylder Pladsen og de tilstødende Gader og spørger om Anledningen til denne Fest. Er det til Ære for den kjære Gudsmoder „della speranza“, hvis ærværdige Broderskab har sit Sæde i Kapucinerkirken, og hvis Fest det netop er paa Søndag? Nej, en af de Tilstedeværende berigtiger Fejltagelsen, det er til Ære for Kapucinermunken Guglielmo Massaja, der i det idag afholdte Konsistorium er bleven udnævnt til Kardinal. Den ydmyge Kapuciner munk har gjennemvandret en stor Del af Afrika, ofte forfulgt indtil Døden. Gjentagne Gange var han i haardt Fangenskab, i Abessynien flygtede han en Gang for Araberne forklædt som Kjøbmand. Han har forfattet flere Grammatiker over afrikanske Sprog og for Tiden skriver han sin afrikanske Missions Historie.

For fire Aar siden var hans Navn i Aviserne, fordi den italienske Regering tilbød ham det italienske Kroneordens Storkors. „Diritto“ af 30. Sept. 1880 fortæller Følgende om Maaden, paa hvilken Biskop Massaja undslog sig for den Ære, at modtage en Orden af „Italien.“ En Dag, saaledes sagde Massaja, kom Hr. Barratieri og tilbød mig Storkorset i Kongens Navn. Jeg sagde, at jeg ikke kunde modtage Ordenen, først fordi min Ordensgeneral maatte give mig Tilladelse dertil, men ogsaa især, fordi det stred imod mine personlige Følelser, at modtage en Æresbevisning, som ikke lod sig forene med en Kapucinermunks pligtmæssige Ydmyghed. Barratieri vægrede sig for at bringe Kongen denne Besked og lagde Storkorset paa en Stol, som stod i Nærheden. Imidlertid meldte man, at Ministeren Villa ventede udenfor paa Barratieri. Jeg bad ham komme op, og vi talte længere Tid sammen om Afrika og andre Ting. Ordenen laa stadigt paa Stolen. Da Ministeren saa den ligge der, sagde jeg til ham: „Deres Excellence er Vidne til, at jeg viser

den mig tiltænkte Ære fra mig.“ Og, idet jeg overfor Ministeren gjentog, hvad jeg allerede havde sagt til Overbringeren, tilføjede jeg, at jeg desuden paa ingen Maade kunde bekvemme mig, til at modtage en Orden fra en Regering, som optraadte saa fjendtlig overfor den h. Stol. Herrerne gik bort senere, og lode Ordenen ligge. Massaja lod den da bringe til Propaganda-Kollegiet, hvor den opbevares den Dag idag.“

Konsistoriet af 13. November skulde allerede have været holdt i September, men blev udsat paa Grund af Koleraen, som rasede i Neapel. Som sædvanligt henvendte Leo XIII nogle Ord til Kardinalerne, og omtalte først den sidste Encyklika om de hemmelige Selskaber, idet han udtrykte sin Sorg over Sekterernes Forblindelse og Forstokkelse. Som et Lyspunkt i Modsætning til Europas mørke Himmel nævnte Leo XIII Katholicismens Fremgang i Amerika, hvor de Forenede Staters Biskopper i denne Maaned afholde et Provinzialkoncil. Idet den h. Fader udtrykte sin Tilfredshed med Kirkens Tilstand i Australien og Orienten, dvælede han med særdeles Forkjærlighed ved Kardinal Lavigeries Mission i Nordafrika og udtalte sit Haab om denne Missions store Fremtid. I de mest gribende Udtryk omtalte han Karthagos blomstrende Fortid, mindedes de mange store Mænd, det havde frembragt, de mange Martyrer, det havde givet Livet, og erklærede til Slutning, at han atter havde givet Karthago den Rang, der tilkom det, ved at udnævne Kardinal Lavigerie, Afrikas Primat, til Ærkebiskop af Karthago.

Blandt de ni Kardinaler, som udnævntes i Konsistoriet findes Ærkebiskoppen af Palermo, Celsia, som tilhører Benediktinerordenen (f. 1814), Ærkebispnen af Sevilla, Gonzales y Dias, af Dominikanerordenen (f. 1831), samt Msgr. Monescillo y Viso Ærkebiskop af Valencia (f. 1811).

Kirkelige Efterretninger.

Svendborg. Til Kapellet i denne By ankom i forrige Uge en smukt udført Statue af den s. Karl den

Gode, som vil blive en sand Pryd for det lille Kapel. Statuen, som er udført i Brygge, fremstiller Knud den Helliges Søn i den traditionelle røde Dragt, i hvilken han findes afmalet i Domkirken i Brygge. I den højre Haand holder han en Mønt, som Sindbillede paa Godgjørenhed, og den Venstre holder Sværdet, som hænger ved hans Side, som Symbol paa den Saliges Retfærdighed. Ved hans Fødder ligger det tyske Riges Kejserkrone, som han forsmaaede, for at blive Flandren tro. Maatte den andægtige Betragtning af Statuen opmuntre Menigheden i Svendborg til Iver og Nidkjerhed for vor h. Kirke, den Kirke, for hvilken Faderen maatte bløde i Odense og Sønnen fjærnt fra Fødelandet i Flanderns Hovedstad Brygge! —

Tyskland. Centrumspartiets Vælgere have atter paa en glimrende Maade vist deres Enighed og Troskab ved de nylig afsluttede Rigsdagsvalg og selv om ogsaa enkelte Kredse ere tabte denne Gang paa Grund af at Modstanderne have forenet sig og tildels indgaaet ganske unaturlige Forbindelser, saa ere til Gjengjæld nye Kredse blevne erobrede, og Stridsmændene for Sandhed, Frihed og Ret optræde med forøget Antal paa Kamppladsen. Blandt de forskellige Partier møder det katholske Centrum med 110 Medlemmer, Polakkerne med 16, Konservative med 76, Rigspartiet med 31, de Nationalliberale med 50, Frisindede 67, Demokrater 7, Socialister 24, Danske 1 og Elsas 5, ialt 397 Rigsdagsmedlemmer. Centrum vil saaledes ogsaa iaar have den afgjørende Stemme. Et Tidens Tegn er det, at Socialisterne, understøttede af Nationalliberale, Frikonservative og Rigspartiet, have været istand til at sætte 24 Kandidater igjennem, blandt hvilke forøvrigt findes 4 Jøder.

Schwerin. Hertug Paul Friedrich, den regerende Storhertug af Mecklenburgs Broder, har som bekjendt i sin Tid formælet sig med en Fyrstinde af det katholske Hus Windischgrätz og lader, som Følge af det dengang givne Løfte, Børnene af dette Ægteskab opdrage katholsk. I disse Dage har Hertugen nu ogsaa givet Afkald for sig og sine Efterkommere paa Arvefølgen i Storhertugdømmet Mecklenborg. Skulde hans Brødre eller deres Efterkommere imidlertid uddø, falder Tronen atter tilbage til ham og hans Børn, dog paa den Betingelse, at den, som vil tiltræde

Regeringen først maa træde over til den lutherske Kirke. Det forholder sig i Mecklenborg som andensteds: Protestanterne føre altid Tolerance i Munden; men i Virkeligheden ere de alt andet end tolerante. Dersom en katholsk Prins ønskede at opdrage sine Børn protestantisk, og Husets Chef kun vilde give ham Tilladelse dertil, saafremt han gav Afkald paa Arvefølgen, hvor vilde hele den liberale Presse da ikke raabe imod denne ultramontane Intolerance!

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 30. November. 1ste Søndag i Advent. Kirkeaarets Begyndelse. — **Mandag d. 1. December,** Andreas, Apostel. — **2. T.** Bibiana, Jomfru og Mart. — **3. O.** (Fastedag) Frants Xaver, Bekj., Indiens Apostel, (Kl. 8¹/₄ h. Messc for Ans-gariusforeningen). — **4. To.** Barbara, Jomfru og Mart. — **5. F.** (Fastedag.) Petrus Krysologus, Biskop og Kirkelærer. (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddommelige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aft. Broderskabsandagt med Prædiken). — **6. L.** Nikolaj Biskop.

Søndagen d. 7. December. 2den Søndag i Advent.

NB. Alle Onsdage og Fredage i Advent ere befalede Fastedage.

Mødreforeningen. Tirsdagen d. 12. December Kl. 8¹/₄, holdes den h. Messe i Sct. Ansgar for Foreningen.

Vincentsforeningens Bogudlaan finder for Fremtiden Sted om Søndagen efter Andagten, istedenfor om Lørdagen.

Mariaforeningen afholder sit sædvanlige Møde Søndagen d. 7. December.

Devotionaliehandel.

Undertegnede har paa Opfordring fra forskjellige Sider aabnet en lille Devotionaliehandel, for derved at sætte Dhrr. Gejstlige og Menighedens Medlemmer istand til, paa en let og billig Maade at forskaffe sig, hvad de maatte ønske i Henseende af Devotionalier. Der forefindes et smukt Udvalg af baade almindelige og finere Rosenkranse, Billeder, Medailler, Kors, Skapularer, smaa Statuer, Vievandskar, o. m. a.

Kjøbenhavn i November.

Marie Siegler.
Gl. Torv, 4 i Stuen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 49. Søndagen den 7. December. 1884.

Indhold: Den katholske Kirke og Bibelselskaberne. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Nordamerika, Kina.

Kirken og Bibelselskaberne.

Hvorfor har den katholske Kirke, hvorfor har Paven saa meget imod Bibelselskaberne? Hvorfor siger Kirken ikke ja og Amen til Bibelselskaberne og deres Bestræbelser, men derimod bekæmper dem saa energisk? Hvorfor vil man dog ikke yde sin Medvirkning til et saa ædelt Forétagende, som det er at udbrede Bibelen og Guds Ord? „Fra Pius VII til Pius IX,“ siger Nutidens Kalejdoskop, „har den katholske Kirkes Overhoved ivret i de voldsomste Udtryk mod Bibelselskaberne.“ — Det er den eneste sandfærdige Beskyldning mod Kirken, som findes i de „kuriøse Oplysninger om den katholske Kirkes Forhold til Bibelen.“ Kirken har altid ivret imod Bibelselskaberne; men den har ogsaa god Grund dertil.

Siden den saakaldte „Reformation“ er Løsenet: Kirken er Intet, Skriften er Alt; derfor skal Enhver

have sin Bibel og udsøge sig sin Tro af den. Der maatte derfor ogsaa sørges for at Enhver fik Bibelen ihænde, der blev gjort alt i saa Henseende, og i den nyere Tid har man endog drevet det en gros. Der dannede sig først i England, siden i Europas øvrige Lande og i andre Verdensdele, Selskaber, hvis Opgave det var, med umaadelige Pengeofre at oversætte og trykke Bibelen i alle Sprog og Dialekter og derpaa at uddele den i Tusindvis for en billig Pris eller gratis, ikke alene til Protestanterne, men ogsaa til Jøderne, Muhamedanere og Hedninger, ja endog til Katholikerne. Vilde man ikke købe den og heller ikke have den som Foræring, bleve de dog paatvungne En, for at den ægte Kristendom kunde opholdes og udbredes ved Bibellæsningen, og de Vantro ved Bibelen føres til den sande Tro.

Det er denne Maade, paa hvilken Bibelselskaberne ville omvende Folkene, som Kirkens Overhoved har fordømt; thi først og fremmest bliver intet Folk omvendt ved Uddeling af Bibler, — det er hidtil ikke hændet og vil aldrig ske. Guds Søn befalede ikke Apostlene: Sæt eder ned, tag Pen og Blæk og skriv til al Skabningen; hvo, som læser eders Skrivelser, han læser mig, min Skrivelse, men hvo, som ikke læser, hvad I have skrevet, han være for eder som en Hedning og Tolder! Hans Befaling lyder ganske anderledes: „Gaar ud,“ sagde han, „gaar ud i hele Verden, prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo, som hører eder, han hører mig, hvo, som foragter eder, han foragter mig; hvo, som ikke hører Kirken, han være for eder som en Hedning og Tolder, d. v. s. offentlig Synder.“ At tro, at Verden er bleven omvendt ved Uddeling af Bibler, det er det samme som, at give Verdenshistorien et Slag i Ansigtet. Apostlene have udbredt Frelsens Lære til alle Lande, længe førend de havde skrevet en Stavelse om den, og Folkene have modtaget den kristne Tro, uden skriftlig Belæring.

Afguderiets Mørke var allerede adspлтt i mange Lande, Jesu Navn blev tilbudt af Utallige, førend Evangelierne. førend Apostlenes Sendebreve udgik.

Ja, de første Kristne, Kristendommens gyldne Tidsalder, kjendte aldeles ikke til det nye Testaments Bibel, af den simple Grund, at der ingen gaves den Gang. Hvad Apostlene have skrevet, det er meget lidt; baade de og deres Disciple havde ikke en Gang Tid til at skrive; de maatte vandre omkring og prædike. Skreve de Noget, saa skete det kun ved en eller anden Lejlighed, eller naar der rettedes specielle Spørgsmaal til dem. De Fleste af dem have, ligesom Jesus selv, slet ikke skrevet Noget, og de, som skreve, beraabte sig altid paa deres tidligere mundtlige Udtalelser, som paa Hovedsagen. Det er den mundtlige Lære, til hvilken Apostlene altid henviser deres Disciple.

Ved det levende Ord, ved Prædiken, er Verden bleven omvendt, ikke ved Bibellæsning. Ja, i hele 1400 Aar var det ligefrem en Umulighed, at give alle og enhver en Bibel, og det var først Bogtrykkerkunsten, som formaaede at levere Bibler i massevis, saa at de nu endog ligge og flyde i Øl- og Brændevinlevningerne paa Restaurationsbordene i Jærnbansens Ventesale. Lad Bibelselskaberne nævne os et Folk, som er bleven omvendt til Kristendommen ved Bibellæsning. Der findes ikke et eneste. Bekvemmere og mageligere er det rigtignok, at sidde i den lune Stue og uddele Bibler, end i egen Person at vandre omkring mellem Hedninger og vilde Folk og forkynde Jesu Kristi Evangelium med Selvfornægtelse og Dødsfare; — men Frugterne svare ogsaa til Anstrængelserne. I Kina har man nu i mange Aar bortskjænket Bibler i Millionvis, og dog berettes der derfra, at det ser meget daarligt ud med det „rene“ Evangeliums Fremme, og at der aldeles intet Haab var for Fremtiden, saafremt man ikke fuldstændigt forandrede Omvendelsesmaaden. Men det gjør ikke Bibelselskaberne forknytte. Om-

endskjønt de maa tilstaa, at det ser elendigt ud med deres Missionsgjerning blandt Hedningerne, saa sende de dog stadigt nye Ladninger af Bibler over til hine Lande, og naar de saa ere en Million Bibler kvit, udhasune de til alle Verdens Hjørner: „*Nu er atter en Million bleven omvent til det rene Evangelium.*“

En anden Grund, hvorfor den katholske Kirke modsætter sig Bibelselskaberne er følgende. Selskaberne ere blevne kloge af Erfaringen, og da de se, at der intet Korn voxer og trives trods al deres Udsæd blandt Hedningerne; saa have de mere eller mindre opgivet dem, og istedenfor kastet et venligt Øje paa *Katholikerne*, og istedenfor Kina skal *Italien* og *Spanien* nu *protestantiseres* for enhver Pris. Man har i de senere Aar løsladt en hel Hær af Prædikanter, Bibelkolportører og Fabrikanter af slette Bøger og Smædeskrifter over hele Italien. Penge have de nok af; men deres Arbejde indhyller sig ellers i dybt Mørke. Biblerne og de kolporterede Bøger sættes i Omløb, og samtidigt lader man et Par Ytringer falde om de romerske Kristnes Trældom, om politisk Frihed og deslige. Hele Omvendelsesmaskineriet holdes i Gang af det engelske Bibelselskab, som aarligt sender over 40 Millioner Francs, foruden andre Bidrag fra enkelte „evangeliske Selskaber“ og overordentlige Tilskud fra England og andre Lande.

Men, hvad ville Bibelselskaberne da i Italien? Gives der maaske Hedninger og Vilde i Italien, som maa omvendes? Nej, det drejer sig simpelthen om, at *angribe den katholske Kirke i dens Midtpunkt*. Italien skal berøves sin Tro og derved gjøres revolutionært. Det er det eneste man vil, og derfor række Bibelselskaberne og hele Kompagniet af Gudsfor nægttere, Kommuniste, Mazzinister og hvad de ellers hedde, sig venligst Haanden. Planen er fin nok; de kolporterede Skrifter rakke tappert ned over den katholske Kirke og Pavedømmet. Hvad der egentlig skal sættes i Ste-

det for Pavedømmet, naar det er styrtet, det er uklart, det faar man Intet at vide om. Man vogter sig vel for at anbefale en eller anden af de forskjellige protestantiske Sekter, ellers vilde alle Sekternes Elendighed og Adsplittelse snart komme for Dagens Lys. Men for at kunne yde Folket noget Bestemt ialtfald i det Udvortes, og Noget, som hellerikke i det Ydre staar i altfor grel Modsætning til den bestaaende katholske Religion, saa har man erklæret sig for den anglikanske Ritus, som mest passende for italienske Forhold.

Italien skal blot berøves sin katholske Tro, og derved ligesom gives den katholske Kirke et Dødsstød i Hjærtet: det er Maalet, det er „Hensigten, som her helliger Midlerne“. Er Italien ikke længere katholsk, saa maa det for Bibelselskaberne være, hvad det være vil.

Og disse Bibelselskaber, som aldrig have omvendt et eneste Folk, som kun ønske at berøve Italiens Folk sin Tro og som gaa Haand i Haand med Omvæltningspartiet, fordi det kæmper mod det forhadte Pavedømme; disse ædle Bibelselskaber skulde Paven rose, billige, velsigne? Kirkens Overhoved skal se ligegyldigt til, at Grunden undermineres, og alt springer i Luften, og ikke sige et Ord dertil? Og fordi han ikke gjør det, raaber man strax „den katholske Kirke er en Fjende af Guds Ord, den vil ikke lade Evangeliets Lys lyse.“

Den katholske Kirke vil Lys og elsker det guddommelige Ords Lys, som lyser og opvarmer; men vil Nogen gjøre dette Lys til en Brandfakkell, saa viser Kirken ham tilbage som en Brandstifter. Bibelselskaberne kunne ved deres Smædeskrifter vel faa nogle Italianere til at falde fra den katholske Tro og derefter gjøre dem *vanthro*, og saaledes forberede Halvøen paa en ny *Revolution*; men for Protestantismen er der Intet andet at gjøre hverken i Italien eller i Spanien, hvorhen en Hær af Kolportørerne ere dragne i

den senere Tid. Italieneren er enten Katholik eller slet intet. Og Kirkens Overhoved er derfor fuldstændig berettiget til at kalde disse Selskaber en „Pest“, der ved deres løgnagtige Smædeskrifter „gjør Kristi Evangelium til et Djævelens Evangelium“. †

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Vi minde idag vore Læsere i Hovedstaden om den sædvanlige Julebazar, som Sct. Josefssøstrene afholde til Fordel for Fattige og Hospitalet, og som iaar agtes afholdt i Hotel „Phoenix“ store Sal, Hjørnet af Bredgade og Dronnings Tværgade, paa Torsdag og Fredag i denne Uge fra Kl. 10 Formd. til 9 Aften. Den mindste Gave i et saa vel-dædigt Øjemed bringer Giveren Velsignelse fraoven, og Ingen maa derfor genere sig, om han kun formaar at give Lidet, thi Lidet med en god Villie har ogsaa Værd i Guds Øjne. Et Besøg paa Bazaren vil tillige være en udmærket Lejlighed til at erhverve sig Julepræsenter for Familien, medens man paa samme Tid gjør en god Gjerning mod de Fattige og Syge. Vi henvise forøvrigt til Annoncen paa Bladets sidste Side.

Nordamerika. Den 9. Nov. afholdtes det tredje Plenar-Koncil af Nordamerikas katholske Biskopper i Baltimore, Unionens første Bispesæde. Siden 1776, Unionens Fødselsaar, har vor h. Kirke gjort glimrende Fremskridt i Amerika. I 1776 regnede man Katholikernes Antal til 25,000; i 1800 til 100,000; i 1820 til 500,000; i 1840 til 1,500,000; i 1860 til 4,500,000; i 1878 talte den katholske Kirke 7 Millioner Medlemmer og for Tiden kan man antage, at den katholske Befolkning i Fristaterne tæller 9 Millioner. For 83 Aar siden gaves der kun en Biskop i de Forenede Stater, nu findes der 72. Jndtil 1840 var der kun en Ærkebiskop og 16 Biskopper, nu er der 13 Ærkebisper og 59 Biskopper. For 85 Aar siden gaves der kun et Par Hundrede katholske Sogneskoler, nu findes der 2500. Sandelig af Sennopskornet er der blevet et mægtigt Træ!

Kina. Efterretningerne fra Kina, som i den senere Tid ere indløbne til Propaganda-Kollegiet fra Missionen i Kina, lyde desværre ugunstige og især skal de franske Missionærs Stilling være bleven meget vanskelig paa Grund af Krigen mellem Frankrig og Kina. Et Brev fra Hongkong meddeler, at alle Kapellerne og næsten alle de katholske Landsbyer i Omegnen af Kanton ere ødelagte. Over 3000 Kristne flygtede til Kanton, andre til Macao. Et stort Antal blev holdt tilbage af Hedningerne, for at tvinge dem til at fornægte deres Tro, efterat de vare blevne udplyndrede og slaaede. Daglig ankommer der nye Ofre, fattige Kvinder, unge Piger og Børn, som ere blevne berøvede alt af de fanastiske Hedninger, der mene at de Kristne og Missionærerne staa i Ledtog med „de fremmede Djævla“, d. v. s. de franske Soldater. I Cheung-Tao, et Distrikt paa 1700 Kristne, er der kun faa Huse tilbage, og det samme er Tilfældet med Cha-Tao, Chiu-Hing og Tocy-Kun. Alt er afbrændt, og med Nød og næppe frelste Missionærerne foreløbig Livet. Ubeskrivelige Scener og Skændselsgjerninger ledsagede disse Plyndringer og Ødelæggelser. I Byen Lo-tche-hien styrtede 3—4000 Hedninger ind i Kirken og plyndrede og ødelagte alt. Ved denne Lejlighed blev Kateketen, en energisk Mand, der allerede havde omvendt over tusinde Hedninger til Kristendommen, myrdet og fik over hundrede Knivstik. Før end han døde, rejste han sig to Gange, foldede Hænderne over Brystet og raabte: „Min Gud, jeg takker dig for, at jeg dør som Martyr her paa dette hellige Sted, hvis Opførelse jeg har ledet. Tilgiv mig alle mine Synder, jeg anbefaler min Sjæl i dine Hænder.“ Aarsagen til al denne Ulykke er Krigen i Tonkin og Beretningerne, som Bladet „Chen-Pao“, der udgaar i Shanghai, bringer derom. Det er meget fjendtligt stillet imod Franskmandene og prædiker daglig med rasende Had imod de katholske Missionærer og de franske Hære, og Mandarinerne, som skulde undersøge Aarsagerne, forudsætte en hemmelig Forstaaelse mellem de franske Missionærer og de franske Tropper. og vise sig derfor ligegyldige, istedenfor at beskytte. —

Kirkelig Kalender og Erindringsliste.

Søndagen den 7. December. 2den Søndag i Advent. — 8. M.

Marias ubesmittede Undfangelse (fejres offentlig næste

Søndag). -- **9. Ti.** Ambrosius, Biskop og Kirkeherer. -- **10. O.**

(Fastedag) Translation af den h. Jomfrus Hus til Loreto. — **11.**

To. Damasus, Pave og Bekj. — **12. F.** (Fastedag) Vicelinus,

Biskop og Bekj. — **13. L.** Lucia, Jomfru og Mart.

Søndagen den 14. December. 3die Søndag i Advent. Marias ubesmittede Undfangelse.

Søn- og Festdags-Gudstjeneste:

Form. Kl. 6 stille Messe i Klosteret, Toldbodveien 14.

„ 7 stille Messe i Sct. Knuds Kapel

„ 7 stille Messe med Homilie i Kapellet. Bülovsv
vejen 28.

„ 8 stille Messe i Sct. Ansgars Kirke.

„ 8 Højmesse med Homilie i Hospitalet, Griffen-
feldtsgade 44.

„ 9 Højmesse med Prædiken i Sct. Knuds Kapel.

„ 10 højtidelig Messe i Sct. Andreas Kirke i Ordrup.

„ 10 Højmesse med Prædiken i Sct. Ansgars Kirke.

Efterm. Kl. 5 Prædiken og Andagt i Sct. Andreas Kirke i
Ordrup.

„ 5 Aftenandagt i St. Knuds Kapel.

„ 6 Aftenandagt i St. Ansgars Kirke.

Almindelige Skriftetimer: paa Søndagene Kl. 6—12 Fm. og

Søgnedagene Kl. 6—9 Fm.; hver Lørdag Kl. 5—8½ Eftm.

I Kapellet, Bülovsvvejen 28, Torsdag Morgen Kl. 7—8

Lørdag Aften Kl. 6—8.

Mariakongregationen for Mænd afholder Søndagen d. 14. De-
cember, Marias ubesmittede Undfangelse, Fælledskommunion i
Sct. Knuds Kapel Kl. 8.

Sct. Josefssøstrenes Julebazar til Fordel for Fattige og for
Hospitalet afholdes den 11. og 12. Decbr. i Hotel Phønix' store
Sal fra Kl. 10 Morgen til Kl. 9 Aften. Indgangen fra Dronningens
Tværgade Nr. 1. De mindste Gaver modtages med Taknemlighed
paa Toldbodvejen 14, Bylovsvvejen 28 og Griffenfeldtsgade 44.

Egtevielser

i Sct. Ansgars Kirke.

Praktiserende Læge Alexander Friedenreich og Rosalie Josefine
Courson (8. Okt.) — Artist Adam Metz og Louise Vilhelmine Anna
Krüger (25. Okt.) — Artist Enrico Antonio Francesco Zanfreta og
Josefine Albertine Sandberg (2. Nov.) — Bogbinder August Aloys
Barfred og Malvine Hansine Ottilia Dreves (16. Nov.) — Tapetserer
Hubert Regina Blanck og Karoline Charlotte Larsen (30. Nov.)

Dødsfald.

23. Septbr. Tjener Bernard Mikkelsen (21 A.) — 14. Okt.
Barnet Sigrid Marie Dahl (9 U.) — 2. Nov. Palaisforvalter, Kam-
merraad Peter Johan Kretz (70 A.) — 26. Novbr. Blikkenslager
Karl Ludvig Jensen (48 A.) -- 30. Nov. Barnet Johan Eduard
Svendsen (9½ M.)

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 50. Søndagen den 14. December. 1884.

Indhold: Mater Salvatoris. Maria-Kongregationernes Centenarium. Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn, Wien, Rom.

Mater Salvatoris.

Maria, Moder kjære,
Helligaandens rene Brud!
Se, til Herrens og din Ære
Hjærtets Jubel bryder ud:
Pletfri Rene, Du alene
Blev til Moder valgt af Gud!

Ak, vi alle var fortabte,
Uden Redning i vor Nød!
Da i Naade Gud Dig skabte,
Gav os Dig til Moder sød.
Pletfri, Rene, Du alene
Ved din Søn os Frelse bød.

Dig vi hilse, Dig vi prise,
Du som bar al Verdens Liv!
Lad os ej i Synd forlise,
Ak, vi er som svage Siv!
Pletfri, Rene, Du alene
For os værn og hos os bliv!

Pagtens Ark og Himlens Dronning!
Davids Taarn, udvalgte Kar!
Navnet dit er sødt som Honning,
Og din Sjæl saa ren som Glar!
Pletfri, Rene, Du alene
Uden Synd undfangen er!

Vær Du ogsaa os en Moder,
Sign os med dit Himmelbarn!
Thi Han være vil vor Broder,
Frelse os fra Helvedgarn.
Pletfri, Rene, Du alene
Har os født vort Jesusbarn.

Maria-Kongregationernes Centenarium.

Maria-Kongregationerne fejre i disse Dage et betydningfuldt *Jubilæum*. Den 5. December 1584, altsaa for 300 Aar siden, har nemlig Pave *Gregor XIII* hævet Maria-Kongregationen, som bestod i Rom siden 1564 under Titelen „*Mariæ Bebudelse*“, til *Ærkekongregation* og til *Midtpunkt* for alle andre Maria-Kongregationer i hele Verden, og derved i en væsentlig Grad fremmet *Enigheden* og givet det Hele et fastere

Sammenhold. De to foregaaende Jubilæer ere blevne fejrede med store Festligheder overalt, hvor der fandtes Kongregationer, og det samme vil ogsaa blive Tilfældet iaar med det *trede* Centenarium. Jubelfesten er for flere Kongregationers Vedkommende henlagt til Mariæ ubesmittede Undfangelses Fest og fejres med højtidelig *Fælleskommunion* om Morgenen og *Festandagt* om Aftenen.

De marianske Kongregationer toge deres Begyndelse med nogle studerende Ynglinge, som paa nidkjære Ordensfolks Tilskyndelse traadte sammen i særegne Foreninger i forskjellige Byer i Italien. De unge Mænd ønskede nemlig ved disse Foreninger at finde et Mid- del, ved hvilket de dels kunde gjøre den ægte Religi- øsitets og Dyds Grundsætninger gjældende i deres eget Liv og tillige efter Evne udbrede disse Grundsætninger blandt Andre i deres Omgangskreds. Men saalænge Kristendommen har bestaaet, var det en Kjendsgjer- ning, at en livskraftig, kristelig Religiøsitet altid paa en fremragende Maade har draget Menneskene til Andagt til *Maria* og til Anraabelsen af hendes moderlige *Forbøn*, og atter i denne Andagt til *Maria* fundet en udmærket og tilforladelig Støtte. Hvad var vel derfor naturligere, end at hine første Kongreganister stillede deres Forening under *Marias* særegne Beskyttelse, at de samledes foran hendes Billede og skreve *Marias* Navn paa deres Fane?

Den første marianske Kongregation synes at være bleven stiftet af *P. Sebastian Cabarassi* i Jesuiterkollegiet i *Syrakus* paa Sicilien henad Aaret 1563. Begyndelsen var lille og i al Beskedenhed, men rig paa Kjærlighed. Det er næsten altid Tilfældet med store Foretagender. Det Største tager ofte sin Begyndelse fra det Mindste, og store Planer fra Begyndelsen af have sjældent baa- ret Frugt. Selv den katholske Kirke, som erobrer Verden, har engang ligget som et lille Barn i Krybben i Bethlehems Stald. Et Sennepskorn i sin Begyndelse,

et Træ, som skygger over hele Verden, i sin Udvikling — det er *Maria-Kongregationen!*

Hvad P. Cabarassi havde begyndt i Syrakus, blev kort Tid efter paa en velsignelsesrig Maade fortsat og fuldendt i Rom af P. *Johan Leon* fra Lyttich i Belgien. I Aaret 1564 stiftede han blandt Studenterne i det romerske Jesuiterkolleg den første ved Statuter ordnede Kongregation og stillede den under Marias Beskyttelse. Foreningen talte den Gang 70 Sodaler. I Spidsen stod en af Præsterne af Jesu Selskab, som ledede det Hele, og til Forstander blev desuden valgt en af Sodalerne, som førte Navn af „Præfekt“. Reglerne vare væsentlig de samme, som de, efter hvilke Kongregationerne nu ledes.

Kongregationens fromme Stifter havde vel den Glæde, at se lignende Foreninger inden kort Tid grundlægges i mange andre af Ordenens Kollegier; men han oplevede ikke, at se den af ham stiftede Kongregation i Rom blive hævet til Ærkekongregation. Sine sidste Leveaar tilbragte han i Turin i de Fattiges og Syges Tjeneste. Han døde i Turin 1584, førend den 5. December, paa hvilken Dag Pave *Gregor XIII.* ved den berømte Bulle, som begynder med Ordene: „Omnipotentis Dei“, hævede hans Kongregation i Rom til *Centrum* for alle de øvrige Kongregationer. Fra den Dag af fører den romerske Maria-Kongregation Titelen: „*Congregatio prima primaria*“, d. e. „allerførste Kongregation“, og over Portalen til Marie-Bebudelses Kirken ved det romerske Jesuiter-Kolleg læses denne Titel med følgende Ord: „*Prima primaria congregatio, omnium congregationum toto orbe diffusarum mater et caput*“, d. v. s.: „Den allerførste Kongregation, Moder til og Hoved for alle Kongregationer i Verden“.

Siden den Tid har Kirkens Overhoved ofte ydet Maria-Kongregationerne og deres Virksomhed sin særegne Anerkjendelse og Ros, og givet deres Medlemmer rig Lejlighed til at gjøre sig delagtige i Afladens Naade-

skatte. *Gregor XIII.* kaldte den „en Frelsens Skole“ og *Benedikt XIV.* beundrer i en apostolisk Skrivelse „den utrolig store Nytte og Velsignelse, som denne fromme og rosværdige Forening har beredet Folk af alle Stænder.“

Maria-Kongregationens Formaal har altid været det, at forene Standsfæller, for at det kristelige Sindelag og kristelige Liv kunde plejes og fremmes ved Belæring og religiøs Uddannelse, ved venskabeligt Sammenhold og Manges Virken i en og samme Aand. Desuden opmuntrer den sine Medlemmer til Iver i Guds hellige Tjeneste, til trofast Udøvelse af de religiøse Pligter og især ønsker den, at vedligeholde hos alle sine Medlemmer Andagten til *Maria*. Men denne Andagt viser sig særlig dcri, at de, tilsidesættende al *Menneskefrygt*, tragte efter at *efterligne* dette ophøjede Forbillede ved en dydig og i Sandhed kristelig, katholsk *Livsvandel*. Til denne ædle Stræben skulle de gjensidigt opmuntre hverandre og nære det oprigtige Ønske efter Evne og Kræfter ut udbrede Andagten til denne himmelske *Moder*, en Andagt, som nødvendigvis ogsaa maa føre til Kjærlighed til hendes *guddommelige Søn*, vor *eneste* Frelser og Saliggjører.

Grundig, kristelig Dyd og standsmæssig fuldkommen Livsvandel er Kongregationens Formaal, og da Modtagelsen af de hh. Sakramenter er det bedste Middel til Opnaaelsen af dette Formaal, saa opfordrer den ogsaa sine Medlemmer til at modtage disse hh. Naademidler saa ofte som muligt, f. Ex. hver Maaned, eller under alle Omstændigheder paa de Dage, som af Statutterne ere bestemte til *Fælleskommunion*. Ogsaa anbefales det Medlemmerne, om muligt, at bivaane det h. Messeoffer *daglig*, for ved den andægtige Bivaanelse af samme at høste Naade og Velsignelse til Dagens Gjering. Kongregationen er intet Brøderskab eller Forening, hvor man blot samles til Bøn, dens Medlemmer arbejde meget mere *praktisk* og *virksomt* paa at fremme

til alle Sider en gudvelbehagelig, ægte katholsk Livsvandel hos dem selv, i deres Hjem og hos Andre. I *Jesu Kristi* Aand beflicte de sig paa Kjærlighed til *Næsten*, søge at føre de Vildfarende tilbage paa den rette Vej, besøge de Fattige, samle Almisse til dem og trøste de Syge, kort sagt en *sand* Kongreganist viser sin *Tro* ved sine *Gjærninger*. Maatte det nuværende Centenarium bidrage til at fremme Kongregationens Formaal med fornyet Kraft ogsaa her i Danmark, til Velsignelse for Medlemmerne og til Kirkens og Guds Riges Fremme!

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Imorgen den 15. December er det et Aar siden, den højærv. Præfekt Herm. Grüder afgik ved Døden. Der vil i den Anledning blive fejret en høitidelig Sjælemesse, det saak. Anniversarium, for den Afdøde i St. Ansgars Kirke Kl. 8 $\frac{1}{4}$. Vi tvivle ikke om, at Menigheden med Redebonhed vil benytte Lejligheden til atter en Gang offentlig at bevidne den afdøde Overhyrde sin taknemlige Kjærlighed, ved at bivaane det h. Messeoffer og yde ham Forbønnens Gave; muligvis ved den Bøn, som den Afdøde ifølge sit Testamente selv havde ønsket maatte blive bedet ved hans Begravelse, den 21. Dec. f. A., nemlig den smertefulde Rosenkrans. R. I. P.

Wien. Den nidkjære Fyrstbiskop af Linz, *Rudigier*, hvis mandige Tale i den østerrigske Rigsdag vi omtalte i Nr. 46 af dette Blad, er den 29. f. M. afgaaet ved Døden i Linz, i en Alder af 73 Aar. Hans Navn var i den senere Tid en Gjenstand for dødeligt Had og hjærtelig Kjærlighed, fordi han saa herligt havde kæmpet for Kirkens Rettigheder paa Skolens Omraade overfor Liberalismens og Frimureriets Anmasselser. Hans Sygdom forøgede de Troendes Hengivenhed og opfyldte hans Fjender med Haab. Men selv om ogsaa deres Haab desværre er gaaet i Opfyldelse, saa vil Biskop Rudigiers Aand dog gaa over paa hans Efter-

følger og ved denne fortsætte Kampen for Kirken og Staten, for Gud og Fædrelandet.

Rom, Pius IX.'s Bulle af 8. Dec. 1854 over Marias ubesmittede Undfangelse; som begynder med Ordet: „Ineffabilis“, har fremkaldt et Værk, som i enhver Henseende er den ubesmittede Gudsmoder værdigt og fortjener hele Verdens Beundring. Alle Folkeslag, Kardinaler, pavelige Gesandter, Biskopper, Gejstlige, verdslige Gesandtskaber, Lærde og Skribenter af alle Nationer have arbejdet derpaa i sex Aar. Det er en Oversættelse af Bullen i alle Verdens Sprog og Dialekter, saa at Marias Lov ved dette ene Værk forkyndes i alle Tungemaal. Den katolske Kirke alene var istand til at fuldføre dette Kæmpearbejde. Enhver Oversættelse er forfærdiget og skrevet blandt det Folk, som taler dette Sprog. Hele Samlingen omfatter 31 store Bind med tilsammen 20,000 Sider. De 20 første Bind indeholde de europæiske Sprog. Hvert Sprog er omgivet af herlige Ornamentter, der ere udførte med Pen eller Pensel i det vedkommende Lands Smag, og Værket er saaledes tillige en Mønstersamling af hvert Folks Kunstmag. Det 15. Bind indeholder Bullen i det flamske, hollandske, danske, svenske, norske og islandske Sprog. Med det 21. Bind begynde de asiatiske Sprog og Dialekter. De afrikanske Sprog ere indeholdte i det 26.—28. Bind. Det 29.—30. indbefatter de amerikanske Oversættelser og det 31. Bind endelig de australianske Sprog.

„Alle Nationer skulle prise mig salig“. Denne Marias Spaadom i hendes Højsang „Magnificat“ er gaaet i Opfyldelse ved dette Værk; det er Marias Lov i alle Verdens Sprog; det er den Ubesmittedes Pris, som med den skønneste Enighed og Harmoni forkyndes i alle Tungemaal. Alle Stænder i det menneskelige Samfund: Konger og Dronninger, Prinser, Arristokrater, Haandværkere, Ordensfolk, de berømteste Videnskabsmænd og Kunstnere, have bidraget deres dertil, dels ved Pengebidrag, dels ved Haandens eller Aandens Arbejde. Flere af Ornamentterne, som ere anbragte omkring hver Oversættelse med Farver og Guld, ere sande Kunstværker.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 14. December. 3die Søndag i Advent. Marias ubesmittede Undfangelse. 15. M. Oktav af den ubesmittede Undfangelse. — **16. Ti.** Eusebius, Biskop og Mart. — **17. O.** (Tamperfastedag) Ferialdag. — **18. To.** Forventning af Frelserens Fødsel. — **19. F.** (Tamperfastedag) Ferialdag. **20. L.** (Tamperfastedag) Ferialdag.

Søndagen den 21. December. 4de Søndag i Advent.

Mariakongregationen for Mænd afholder idag Søndag d. 14. December, Fælledskommunion i Sct. Kuuds Kapel Kl. 8.

Vincentforeningen. Idag Søndag d. 14. Dec. efter Højmessens: sidste Generalmøde for iaar, hvortil ogsaa Æresmedlemmerne indbydes. Samtidig tillader Foreningen sig at bringe sine Fattige i velvillig Erindring ved forestaaende Julefest.

Paa Bestyrelsens Vegne:
H. Böhmer.

Mandagen den 15. December Kl. 8 $\frac{1}{4}$, holdes en højtidelig Sjølemesse i Sct. Ansgars Kirke for afdøde Præfekt **H. Grüder**, og opfordres de Troende til paa denne Dag, som er Aarsdagen for hans Død, at ihukomme den Hensøvede i deres Bønner.

Ansgariusforeningen. Bestyrelsesmøde Onsdagen d. 17. d. M. Kl. 7 Aften.

Til Kirken paa Vesterbro ere endvidere indkomne: **Kjøbenhavn.** X. 2 Kr. — I. A. 1 Kr. 50 Øre — En Bodfærdig, 1 Kr. — X. 2 Kr. — L. 5 Kr. — D. 5 Kr. — X. 3 Kr. — E. „Maria, sine labæ originali concepta, ora pro nobis“, 25 Kr. aarligt i 10 Aar. — S. P. 10 Kr. — I. 4 Kr. 44 Øre.

v. Euch,
Apost. Præfekt.

Fortrolig Korrespondens. 137 i Norge. Deres Klager kunne vel være berettigede; men ønsker De Efterretninger fra Broderlandene, saa maa De henvende Dem især til Dhrr. Gejstlige i Norge og Sverrig, og bede dem sende Efterretninger til Bladet. Redaktionen selv beklager meget at den næsten aldrig hører fra Broderlandene. Venlig Hilsen og glædelig Jul. p. t. Red.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 51. Søndagen den 21. December. 1884.

In d h o l d: De kommende Festdage. — Vincentsforeningen. — Dansk Læsebog.

De kommende Festdage.

Er hele Kirkeaaaret ligesom en Have, i hvilken enhver Allé fører til et altid smukkere og mere spraglet Blomsterbed, da maa man tilstaa, at især Indgangen til denne Have er i høj Grad herlig, og at der her findes en Samling af Blomster til en Festkrans, for hvilken alle Jordens Kranse maa vige i Skjønhed. Vi fejre først den hellige og venlige *Fulenat*, i hvilken alle frosne Blomster atter tøj og Verden bliver nyfødt, da det sande Livsens Træ begynder at grønnes paany; efter den følger Festen for den første til Guds Ære fældede, himmelhøje Eg — Festen for den første Martyrs, den h. *Stefanus'* Død; derpaa den store og høje Solblomsts, den h. Apostel *Johannes'* Kjærlighedsfest i Guds Have; dernæst imødese vi paa Søndag Dagen for de blodrøde unge Korsblomster, som beskyttende omgave det frysende Jesusbarns Vugge, Festen for *de uskyldige Smaaabørn*, som paa Herodes' Befaling

bleve myrdede i Bethlehem og Omegn, — røde Tulipaner hentyde dernæst til Herrens *Omskjærelses* Fest; og ligesom Stjærnerne, lig smaa Guldblomster, se lysende ned paa hele Haven, saaledes kroner Herrens store Aabenbarelses Fest, *Epiphani*, Festdagens Rækker.

Forbindelsen af de nævnte Festdage til én Krans er ligesom en Prædiken, som Tiden holder om Evigheden. Den klart skinnende Sol i dens Midte er den h. *Ful*, hvorfra Liv og Naade udgaa. og i hvilken alle vore Forhaabninger forene sig som i et Brændpunkt. Den evige Kjærligheds Fødsel følges af en hellig Kjærlighedsdød og Gjenfødsel for Himlen paa den h. *Stefanus'* Festdag; men denne Død og dette andet nye Liv ere et Værk og en Frugt af hin hellige Kjærlighed, som gjennemglødede Evangelisten *Johannes*, og af hint uskyldige Barnesind, som saliggjorde og forklarede de unge, neppe fødte Kjærlighedsmartyrer, de uskyldige *Smaaabørn* i Bethlehem. Men baade i denne barnlige Kjærlighed og i denne elskende Barnlighed aabenbarer sig — den *Lydighed*, som underkaster sig den lovlige Orden og som netop vor nærværende Tid behøver saa meget; den stilles os for Øje især ved Herrens *Omskjærelsesfest*, den Herres, som blev født, led og døde for Jøderne og Hedningerne, og som af os fordrer vor Medvirkning til Udbredelsen af de evangeliske Sandheder paa den h. Epiphaniidag, paa Dagen for hans *Aabenbarelse*, som er den sjette og sidste af de mange, i det korte Tidsrum af neppe fjorten Dage sammentrængte Festdage. Saaledes ere alle Festdage i vor h. Kirke en tryk og sikker Stige til himmelske Betragtninger og hellige Beslutninger, paa hvilken det aandelige Menneske hæver sig fra Jorden opad til Gud, og under ethvert Tidsafsnit lader Kirken fremstraale Evighedens guddommelige Glæder, der alene ere i Stand til fuldkomment at berolige og tilfredstille det efter Salighed tørstende Menneskehjærte.

Vincentforeningen.

Søndagen den 14. ds. afholdt den herværende Vincentforening sit sidste *Generalmøde* for i Aar. Efter at Præsidenten, Hr. Pastor Böhmer, havde indledet Mødet, gaves en kort Oversigt over Foreningens Virksomhed i det sidste Halvaar. Af denne fremgik det, at 16 fattige Familier vare blevne regelmæssigt besøgte og understøttede, samt at 7 Familier, som ikke vare optagne blandt de af Foreningen Understøttede, havde erholdt en midlertidig Hjælp. Understøttelserne vare dels givne som *Naturalier*: Brød, Kjød, Smør, Kaffe, Sukker, Kul, o. s. v., dels som *Beklædningsgjenstande* og i enkelte Tilfælde som *kontante* Pengebeløb til Husleje og andre Fornødenheder. Understøttelserne svarede til Foreningens beskedne Midler, men man haabede, ved forøgede Bidrag til Foreningens skjønne Øjemed, at kunne yde Hjælp i langt større Omfang til de mange, som søgte Understøttelse hos Foreningen. For god og nyttig Læsning sørgede Foreningen ved sit lille *Bibliothek*, hvortil var anskaffet en Del nye Bøger. Bøgerne udlaantes *gratis* til alle Menighedens Medlemmer, hver Søndag Aften efter Andagten i Sct. Ansgar, og man behøvede i saa Henseende kun at henvende sig i *Forsamlingsværelset* paa første Sal. Foreningen vilde selvfølgelig ogsaa være meget taknemlig for enhver god Bog, som man skjænkede til dette Bibliothek.

Den højærværdige Hr. *Præfekt* tog derpaa Ordet og udtalte sig i det væsentlige som følger: Naar jeg idag taler til dem i denne Forsamling, da bemægtiger sig mig baade sorgmodige og glade Følelser. Med Vemod mindes jeg de Medlemmer, som fordem stiftede denne Forening her i Kjøbenhavn, særlig den afdøde Præfekt *Grüder* og Pastor *Schürhoff*. Paa faa Undtagelser nær ere de ikke mere iblandt os; med Glæde

kunne de nu mindes deres fromme Gjerninger og have sikkert ogsaa faaet deres Løn derfor. Personerne forsvinde vel, men Institutionerne i Kirken vedvare endnu. Og det var netop ogsaa Tilfældet med den herværende Vincentsforening, som trods alle Tidens Omskiftelser dog vedblev at blomstre, fordi den netop var en kirkelig Forening, der havde Gud til Grundvold og den virksomme Kjærlighed til Næsten til Formaal. Og denne Tanke opfyldte ham med Glæde, saa meget mere, som Vincentsforeningen havde den største Betydning for det *kristelige* og *social*e Liv, idet den dannede en heldbringende Modvægt mod al den falske Kjærlighed, som Nutidens vantro sociale Forkæmpere foregøglede deres fattige Næste. Her i Vincentsforeningen gik saa smukt i Opfyldelse Herrens Ord: „Sé, jeg har givet eder et nyt Bud: elsker hverandre, som jeg har elsket eder. Derpaa skulle de erkjende, at I ere mine Disciple, naar I elske hverandre.“ Her var der Lejlighed til at „gjøre sig Venner ved Uretfærdighedens Mammon“, som Frelseren opfordrer os til; her skulde den Bedrestillede gjøre den Fattige til sin Ven, ved at meddele efter Evne og Kræfter af de Goder, som Gud havde velsignet ham med, til Fordel for den trængende Næste.

Det var smukt og yderst gavnligt, at besøge den Fattige, at tage Del i hans Glæder og Sorger, at opmuntre ham til Bøn og Tillid til det guddommelige Forsyn og til trofast Opfyldelse af sine religiøse - og standsmæssige Pligter; men den Fattige forlangte mere end gode Ord. „Vis mig, at du kan hjælpe mig,“ det var hans Svar. Og denne virksomme Hjælp saa man sig netop i Stand til at yde paa en gavnlig Maade, som Medlem af Vincentsforeningen. Han følte sig fuldkommen berettiget til at kalde Vincentsforeningen: den *vigtigste* Forening; thi dersom alle katholske Mænd vilde slutte sig sammen og med Nidkjærhed virke i

Foreningens Aand, vilde der derved ydes et stort Bidrag til Løsningen af mange sociale Forhold.

Hans Højærværdighed vilde dernæst ogsaa minde om den store *personlige* Nytte, som Foreningens *aktive* Medlemmer høstede af deres Kjærlighedsgjerning; thi her var ikke Tale om en Velgjørenhed, der forlangte at blive udbasunet i alle Aviser, og som kun altfor ofte „havde sin Løn borte“, her gik man ikke ud paa at overbyde hinanden, for at blive rost; tvertimod gik her i Vincentsforeningen saa smukt i Opfyldelse Skriftens Ord, at „den venstre Haand ikke maa vide, hvad den højre giver“, idet Medlemmerne usét lagde deres Gave i den fælles Kasse. Han vilde derfor ogsaa ret indtrængende bede de nuværende Medlemmer om, at blive ved med samme Iver som forhen, og trofast at holde ud i det Gode indtil Enden, for at de, naar de ogsaa en Gang lagde deres Hoved til Hvile, ligesom deres Forgængere i Foreningen maatte kunne med Trøst og Glæde se tilbage og mindes de „Venner, ved hvis Hjælp de skulde optages i de evige Boliger“.

Hr. Præfekten overrakte derefter Foreningen en Gave, som bestod i et smukt *Oliemaleri*, der fremstillede Foreningens Stifter, den h. Vincents af Paul, og var indfattet i en særdeles smagfuld Ramme fra Hr. Forgylder *Adeneurs* Værksted. Mødet sluttede derefter med den sædvanlige Bøn.

Vi have meddelt vore Læsere dette Referat, idet vi forbeholde os, at meddele et udførligere ved given Lejlighed. Skulde Nogen ønske at virke med til Vincentsforeningens Fremme, da behøve de blot, at henvende sig til Foreningens Præsident, Hr. Pastor *Böhmer*,

Dansk Læsebog.

Dansk Læsebog for Skolernes lavere og mellemste Klasser, udgiven af F. Esser, Lærer ved St. Andreas Kollegiet. Kjøbenhavn, 1885

Redaktionen har i disse Dage modtaget en ny dansk Læsebog, som under ovenstaaende Titel er udgiven af en af Lærerne ved Sct. Andreas Kollegiet paa Ordrupshøj. Bogen indeholder paa 407 Sider ialt 203 Prosa-Stykker og 257 Digte. Udgiveren har sat sig den dobbelte Opgave: 1) at samle i systematisk fremskridende Orden saadanne Læsestykker, som ikke blot kunde more de Unge, men under nidkjær Vejledning ogsaa vække dem til Tilegnelse af det Læste, og til Selvtænkning og Efterligning; 2) i en muligst fyldig Samling af det Smukkeste, som Literaturen byder Ungdommen, samvittighedsfuldt at undgaa alt, hvad der kunde støde den unge Læsers religiøse og sædelige Følelse. Efter nøje at have gennemset Bogen, kunne vi ikke skjønne rettere, end at denne vanskelige Opgave er løst med Held og et føleligt Savn derved afhjulpet. Da Bogen er beregnet paa Mellemskolernes lavere og mellemste Klasser, saa falder det af sig selv, at den ogsaa med Nytte kan bruges i Folkeskolernes højere Klasser. Ved Udskrivning af Skolen ville Disciplene ogsaa gjerne tage den med og ofte med Glæde læse i den; alene i Digtsamlingen have de fundet en Skat, som de i senere Aar endnu tit ville kunne have Udbytte af. Vi anbefale den derfor til Alle, hvem Skolens Tarv og Modersmaalets Fremme ligger paa Hjærte, og ønske den den størst mulige Udbredelse. Da det er lykkedes, at faa en Del smukt indbundne Exemplarer færdige til Julen, haabe vi at mangt et Exemplar vil finde en Plads under Juletræet, det vilde være baade en nyttig og varig Julegave til de Unge.

Bogen faas hos Dhrr. Gejstlige ved Sct. Ansgars Kirke og Sct. Knuds Kapel. Pris: heftet 2 Kr.; solidt indb. 2 Kr. 65 Øre.

Til forestaaende Jul og Nytaar anbefale vi ogsaa som passende Gaver baade for Voxne og Børnene

de forskjellige katholske Bøger, som Tid efter anden ere udgivne, og som faas i Kommission hos Hr. Boghandler Andr. Fr. Høst & Søn i Kjøbenhavn, samt hos Redaktionen, Bredgade 64.

Til Børnene kunne vi anbefale; Lille himmelsk Vejviser, 1 Kr. — Himmelbrød, 30 Øre. — Jesusbarnet, Børnenes Forbillede, heftet 40 Øre. — Salmebog, indb. 1 Kr. 50 Øre.

Til de Voxne: Fuldstændig Bønnebog og Bedende Kristen á 2 Kr. — Luther og Grundtvig, 1 Kr. — En Jesuits Memoirer, 40 Øre. — Guds Billedbog, nedsat Pris 50 Øre. — Rejse til det h. Land, nedsat Pris 1 Kr. — Troens Triumf, 50 Øre. — Under Polititilsyn, 50 Øre. — Fabiola, 4 Kr. — Kristi Efterfølgelse af Kempis, 1 Kr. 50 Øre. — Den katholske Kirke i Danmark, nedsat Pris 50 Øre. — Aftentimer, nedsat Pris 60 Øre. — Fortrolige Svar, nedsat Pris 60 Øre. — Kirkehistorie fra Kristi Tid indtil Nutiden, 1 Kr. — Den h. Zita, Aloysius og Karl den Gode, nedsat Pris á 25 Øre. — Den mest passende Gave til Voxne saa vel som til Børn turde maaske være Folkebibelen, et Pragtværk i 4°, indeholdende 28 Billeder med lige saa mange Sider forklarende Text.

De nedsatte Priser gjælde kun for Jule- og Nyt-aarstiden.

Samtidig henlede vi ogsaa vore Læseres Opmærksomhed paa de mange smukke og billige Julegaver, som findes i Frk. Sieglers Devotionaliehandel (Gammeltorv Nr. 4), hvor man let vil kunne finde en Gjenstand, som kan glæde et godt Barn, eller selv erhverve sig en eller anden lille Gjenstand til fælles Brug og Glæde i Hjemmet. Vi ville her blot nævne et smukt lille Krucifix, et Vievandskar, en lille Statue, et Fotograf af den h. Fader m. m. Som særligt passende for Julen, fremhæve vi de smukke smaa Krybber med Jesusbarnet, Maria og Josef. Kostbarere Sager findes vel ikke i den lille, beskedne Handel, men hvad den byder, er baade smukt og — billigt.

Med dette Nummer af Bladet følger det sidste Tillægsark for i Aar. Kirketidende har i det hennrundne Aar bragt sine Læsere ialt 7 forskjellige Følgeskrifter, nemlig: *J. C. Lichtle*: Om Aflad; *A. Whitte*:

Fædrelandshistorie; *Leo XIII.*: Encyklika om de hemmelige Selskaber; *Herm. Hirschfeld.*: Et mørkt Øjeblik; *Waldbott.*: Karl den Gode; *G. Chantrel.*: Lucilia og Dionysius eller Moder og Søn; *K. v. Bolanden.*: Pave og Kejser, samt *M. Wolter.*: Katakomberne og deres Betydning for Kirken. Med næste Nummer vil følge Titelblad og fuldstændig Indholdsfortegnelse til Kirketidenden.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 21. December. 4de Søndag i Advent. — **22. M. Thomas,** Apostel. — **23. Ti.** Ferialdag. — **24. O.** (Fastedag) Vigilie til Julefesten. — **Torsdagen den 25. December.** Guds Søns Fødsel i Kjødet. **1ste Juledag.** I Sct. Angars Kirke: 1ste Levitmesse med Prædiken Kl. 5 Morgen; efter den, hh. Messer. Kl. 10: 2den Levitmesse med Prædiken. I Sct. Knuds Kapel: 1ste Højmesse Kl. 6; efter den stille hh. Messer. Kl. 9 anden Højmesse som sædvanligt. **Fredagen den 26. December.** Sct. Stefanus Fest. **2den Juledag.** (Gudstjenesten, som paa Søndagene.) — **27. L. Johannes,** Apostel og Evangelist.

Søndagen den 28. December. De uskyldige Børns Fest.

Mariakongregationen for Ynglinge holder Fælleskommunion paa den højhellige Juledag.

Bazar. Lørdag den 20. og Søndag den 21. d. M. bortsælge Sct. Josefs Søstrene flere fra deres Bazar tilbageblevne Gjenstande til nedsat Pris, paa Tolbodvejen Nr. 14.

Til den forestaaende Julefest bringes min lille Devotionaliehandel (Gammeltorv Nr. 4.) i velvillig Erindring. Som passende Julegaver fremhæves: Nydelige smaa Kors, med og uden Fod, smaa Krybber med Jesus, Maria og Josef, Vievandskar, smaa Statuer, blandt hvilke flere smukke af den h. Frants af Assisi, Rosenkranse, samt et stort Udvalg af religiøse Billeder. M. Siegler.

De af nogle Damer i Anledning af Julefesten indsamlede Gaver ere til behageligt Eftersyn Tirsdag den 23. Dec. i Skolelokalet Præsteboligen.

Nordisk Kirketidende

for katholske Kristne.

Toogtredivte Aargang.

„Nordisk Kirketidende“ udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer og i alle Boglader samt hos Bladets Hovedkommissionær, Grosserer Millech, Store Kjøbmagergade 10, 1. Sal, Kjøbenhavn.

Nr. 52. Søndagen den 28. December. 1884.

Indhold: Rom og Konstantinopel. — Sylvesteraften. — Til vore Abonnenter. — Et Vers af Griffenfeld.

Rom og Konstantinopel.

Kirkens Overhoved har i denne Tid sit Blik henvendt paa den religiøse Bevægelse i Orienten, hvor en bedre Tid synes at dæmre. Dag for Dag bliver det tydeligere, at der i det østlige Evropa og i Asien rører sig en mægtig Længsel efter en *Gjenforening af den græske Kirke med Rom*. Som et særlig gunstigt Symptom paa, at det store Spørgsmaal lidt efter lidt nærmer sig sin Afgjørelse, kan man betragte de gjentagne Besøg, som den nye græsk-katholske Patriark af Konstantinopel, *Joakim IV*, og den apostoliske Delegat, Msgr. *Rotelli*, officielt have vexlet med hinanden. Situationen er med Rette saaledes, at den vækker et vel grundet Haab om, at en stor Del af den schismatiske Kirke vil vende tilbage til Moderkirkens Skjød.

Først og fremmest er *Panslavismen*, Gjenforeningens uforsonligste Modstander, svækket betydeligt. Den slaviske Race var indvortes stedse delt i to Lejre. Den

ene samledes om det græske Kors i *Moskau*, den anden heldede mod Vesten, mod *Rom*. Men denne sidste manglede et fælles Baand, en fælles Organisation. Leo XIII's Encyklika om begge Slavernes Apostle, de hh. *Cyrillus* og *Methodius*, faldt ned i den katholske slaviske Verden, som en Sten i stillestaaende Vand, der fremkalder koncentriske Bølger, den ene større end den anden, indtil Søens Bredder. Polakker, Czecker, Mæhrer, Kroater, Slovaker, alle kom de pludselig til Bevidsthed om, at de dannede én stor Familie, som ved forenede Kræfter var stærk nok til at modsætte sig med Held den russiske Indflydelse. I Aprilmaaned 1885 fejre de katholske slaviske Folkeslag de to Apostles 1000-aarige Jubilæum. *Behelrad* i *Mæhren* har man valgt til Forsamlingssted, og der er allerede udgaaet Indbydelse til „alle slaviske Brødre af romersk-katholsk Trosbekjendelse fra Niemen til Adriaterhavet“. Der er saaledes dannet et nyt Midtpunkt som Modvægt imod *Moskau*.

For tilfulde at forstaa Bevægelsen, maa man se hen til den Krisis, under hvilken den *græsk-schismatiske* Kirke for Tiden befinder sig. *Bulgarerne* have, understøttede af russisk Indflydelse og russiske Penge, tvunget Sultanen af Tyrkiet i Aaret 1870, til at indvillige i deres Adskillelse fra Patriarkatet i Konstantinopel, og i 1872 have de i *Anthimos* faaet deres egen Patriark. Denne blev da tilligemed Medlemmerne af den bulgariske Kirke exkommuniseret paa et General-Koncil, som Grækerne afholdt i Konstantinopel, og siden den Tid har den balkanske Halvø stedse været Skuepladsen for stadige Rivninger mellem de schismatiske Grækere og Bulgarerne. Den antihellenistiske Bevægelse har sit Hovedsæde i Byerne *Sofia* og *Filipopol*. Patriarkatet arbejder ivrigt og forsømmer intet Middel for at gjøre Propaganda, understøttet af de Penge, som i rigelig Mængde tilflyde det fra St. Petersburg. Undervisningsanstalterne ere langt bedre hos Bulgarerne

end hos Grækerne. De bulgariske Udsendinge bemægtige sig ofte uden videre de græske Skoler, under Tiden ogsaa Kirkerne, hvorved der opstaaer blodige Kampe. Sultanen tager snart Parti for Bulgarenne, snart for Grækerne, dog hyppigst for de Sidste, for ikke at yde den panslavistiske Propaganda for megen Frihed.

Da mange af de græske Biskopper mangle al Energi, og roligt se paa deres Kirkes Forfald, saa har der nu dannet sig det saak. „*Lægmandsparti*“, som udfolder en travl Virksomhed i hele Orienten, og som i *Gjenforeningen med Rom* se det eneste Middel til at frigjøre sig dels for det tyrkiske Aag, dels fra Ruslands Undertrykkelse og til paany at bane Vejen for den østerlandske Kirkes Fornyelse og religiøse Gjenoplivelse. Hovedpersonen i dette Parti er Patriarken *Joakim IV*, som førend han blev valgt af Menigheden, havde en lang Audients hos *Leo XIII* i Rom, og desuden opholdt sig i tre Uger i Basilianerklosteret *Grotta-Ferrata* i Nærheden af Rom, for at studere de gamle Manuskripter, som omhandle Konciliet i Florents og tidligere Forhandlinger mellem Konstantinopel og den h. Stol.

Paralel med begge de store Strømninger imod den russiske Panslavisme gaar langsomt, men stedse fremadskridende den *katholske* Bevægelse paa *Balkanhalvøen* og i *Lilleasien*.

Med disse Kjendsgjæringer for Øje maa man betragte den Begivenhed, som sikkert vil faa historisk Betydning, at den *katholske* Kirkes Overhoved er traadt officielt i Forbindelse med den *schismatiske* Patriark af Konstantinopel. Msgr. *Rotelli* har besøgt *Joakim IV* paa *Leo XIII's* Befaling. Overalt tilskriver man de to Kirkeoverhoveders Tilnærmelse stor Betydning, og under alle Omstændigheder kan den betragtes som Udgangspunktet for vigtige Forhandlinger mellem Rom og Konstantinopel. Den store Tvekamp, som ud-

fægtes imellem de østerlandske Kirker og den russisk-„orthodoxe“, der gjerne vilde sluge dem alle, er et godt Varsel for den romersk-katholske Kirke og for den græske Kirkes Gjenforening med den. Den nye Patriark er selv personlig yderst venlig stemt for en Gjenforening med Rom. Skulde man da ikke turde nære det Haab, at Øjeblikket er nærforestaaende, hvor der vil brydes med de gamle Fordomme, som i 1500 Aar have opretholdt den religiøse Skilsmisse mellem Orienten og Occidenten.

Sylvesteraften.

Paa den h. *Sylvesters* Aften, d. 31. December, vil atter et Aar være henrundet! Da vi begyndte det, kjære Læser, forekom det os at være en lang Tid; men nu, da det er til Ende, vide vi næppe, hvor de 365 Dage ere blevne af. Det samme vil ogsaa blive Tilfældet med Aaret 1885, og er det til Ende, ogsaa med 1886, og maaske med ti, tyve, tredive Aar endnu. Men der vil komme et Aar, det er ganske bestemt, som for os alle, baade for dig og mig, vel vil begynde med en Nytaarsmorgen, men aldrig mere ende med en Sylvesteraften, eller rettere sagt, et Aar, som vi vel begynde hernede paa Jorden, men derimod afslutte i Evigheden, jeg mener vort *Dødsaar*. I hint Aar, som vi ikke kjende, gives der en Maaned, i denne Maaned en Dag, paa denne Dag en Time, et Øjeblik, i hvilket vort Øje vil blive brustent og vort Hjærte vil briste, vor u dødelige Sjæl svinge sig bort fra Legemet, for at begynde *Evigheden*. Sjælen dør ikke, thi Gud har jo netop skabt den u dødelig; den vil vedblive at leve, ogsaa længe efter at vort Legeme er bleven til Støv i Gravens Skjød; den vil fortsætte Livet, som den har villet det, enten i evig Lykke

eller i evig, navnløs Kvide. Ogsaa Legemet vil engang opstaa, for at tage Del i Sjælens Lod for hele Evigheden. Vi maa derfor ogsaa nu ved Aarets Slutning fatte den faste Beslutning, at ville leve saaledes, at vi ikke behøve at frygte hverken Død eller Evighed. Vi maa sige os selv:

Et Aar er til Ende — *hvad Godt og Ondt har jeg gjort i dette Aar?* Selv det mindste Gode, som jeg har gjort i Guds Naade, vil blive belønnet; selv det mindste Onde, som jeg har gjort, vil finde sin Straf, dersom jeg ikke har afsonet det. Hvorledes har jeg ellers holdt Guds hh. Ord, hvorledes opfyldt mine Standsplichter, hvorledes baaret mine Lidelser og Gjenvordigheder?

Et Aar er til Ende — *hvor ere nu alle de jordiske Goder*, som jeg har haft i det forløbne Aar? De ere ogsaa til Ende og have kun bestyrket mig i min Overbevisning om, at alt Jordisk er forfængeligt og forgængeligt, naar det ikke nydes med et rent og imod Gud taknemligt Hjærte, naar det ikke benyttes i det Godes Tjeneste. Forfængeligt er det at tro, at den sande Lykke bestaar i Guld og Sølv, i sanselige Glæder og Nydelser, i jordisk Ære og Glans! Gives der en sand Lykke herved, saa kan den kun findes der, hvor der er sand Dyd tilstede, og uden Ringeagt for det Jordiske gives der ingen sand Dyd.

Et Aar er til Ende — *hvor ere nu Lidelserne, Kampen, Arbejdet*, som Udøvelsen af det Gode, Opfyldelsen af den guddommelige Villie kostede os? Ogsaa de ere til Ende tillige med deres Bitterhed; men Fortjenesterne for dem ere blevne tilbage tillige med det tillidsfulde Haab om en evig Belønning. Dette Haab og en god Samvittigheds Vidnesbyrd er den eneste sande Lykke herved, den sande Dyds Løn og Underpantet paa den evige, fuldkomne Lykke hisset.

Et Aar er til Ende — *hvor mange Aar have vi endnu tilbage?* Det vide vi ikke; men ligesom et Aar

hastigt rinder, saaledes haster hele vort Liv afsted. Vi maa derfor ogsaa benytte vort Livs korte Dage saa godt som vel muligt i Herrens Tjeneste og til vor Sjæls Frelse. Det kommende Aar kunde meget godt være vort Livs sidste, og det er aldeles ikke sikkert, at vi komme til at fejre den næste Sylvesteraften her-nede. — Hvor vilde vi ikke angre ved vort Livs Ende, og forgjæves angre det, om vi havde spildt vort Livs Dage, den Tid, som af Kirken kaldes og alene er „Frelsens Tid!“

Til vore Abonnenter og Medarbejdere.

Idet vi bringe vore ærede Abonnenter og Medarbejdere her hjemme og i Udlandet vor hjærteligste Tak for den os i det snart henrundne Aar beviste Velvillie, kunne vi dog ikke undlade tillige at fornye den Bøn, at de ogsaa i det ny Aar ville vedblive at skænke Bladet deres venlige Opmærksomhed og virksomme Understøttelse. Vi kunne forsikre dem om, at det er en baade vigtig og fortjenstlig Sag, som de arbejde for ved Abonnement eller Medhjælp. Omendskjønt Bladet i det henrundne Aar har mistet sin mangeaarige, nidkjære og opofrende Redaktør, Hr. I. L. V. Hansen, som den 30. Juni bortkaldtes af den Almægtige til et bedre Liv hisset i Evigheden, saa vil Bladet dog derfor ingenlunde skifte Tendents. Det vil ogsaa fremdeles blive sin hellige Opgave tro, at virke for den kristelige Oplysnings og Opbyggelses Fremme, at bringe populære Afhandlinger om vor h. Kirkes Lærdomme og Institutioner og søge at udbrede sande og rigtige Forestillinger om Kirken her i vort Fædreland, for saaledes at danne en Modvægt imod alt det Nonsens om vor h. Kirke, som næsten daglig bringes til Torvs af Dagbladene, — et sørgeligt Vidnesbyrd om deres grænse-

løse Uvidenhed med Hensyn til den katholske Kirkes Tro og Anliggender, og om hvor urene og partiske de Kilder ere, fra hvilke de hente deres Oplysninger om katholske Forhold.

For at Redaktionen kan give Bladet et mere alsidigt Indhold, vil „Nordisk Kirketidende“ fra Nytaar af udgaa under Titlen: „Nordisk Ugeblad for katholske Kristne.“ Tillige vil Bladet atter for Fremtiden udgaa som et Helark hver Uge; Følgearkene ville foreløbig udgaa som Halvark hver fjortende Dag eller som Helark hver Maaned, saafremt Forholdene tillade det. Vore Læsere ville saaledes omtrent kunne gjøre Regning paa i Aarets Løb at faa 12 Ark mere end hidtil, uden at der indtræder nogen Forandring i Abonnementsprisen, som vedbliver at være 1 Kr. Kvartalet. Som første Tillæg i det nye Aar, agte vi at lade medfølge en Levnetsbeskrivelse af den h. Germana, hvoraf det første Halvark vil følge med Nr. 3. Den katholske Kalender vil ved en Velynders Bistand atter udkomme strax i Begyndelsen af det ny Aar.

Omendskjönt der i det henrundne Aar er sket en glædelig Tilvæxt i Abonnentantallet, saa er det dog ikke uden Ofre fra Fleres Side, at vi se os i Stand til at omordne Bladet paa en saa heldig og fremadskridende Maade. Vi nære derfor ogsaa det sikre Haab, at vore Læsere ville skatte disse Fremskridt og virksomt understøtte os, dels ved Abonnement, dels ved Indmeldelse som Medlemmer af Ansgariusforeningen, paa hvilken hele Bladet hviler, eller ved lejlighedsvis at yde en særlig Gave til Foreningen. Maatte da Herrens bedste Velsignelse ogsaa i det ny Aar ledsage vore ærede Abonnenter, Medarbejdere og alle vore Læsere og maatte han forunde os Kraft og Oplysning til at redigere Bladet i den rette Aand!

p. t. Redaktionen.

Et Vers af Griffenfeld.

Da Verden blev mig gram, jeg lærte først at kjende
For Alvor ret min Gud, mig selv, min Ven, min Fjende;
Min Fjende var mig vred, min Ven var svigefuld,
Jeg selv var skrøbelig, Gud blev alene huld.

Kirkelig Kalender.

Søndagen den 28de December. De uskyldige Børns Fest.

— **29. M.** Thomas af Canterbury, Biskop og Mart. — **30. Ti.**

Oktavdag. — **31. O.** Sylvester, Pave. (I Sct. Ansgars Kirke:
Kl. 6 Aften højtidelig Takkeandagt med Prædiken og Te Deum.)

Torsdagen den 1. Januar 1885. Herrens Omskørelse. (Guds-
tjenesten som paa Søndagene. — Nytaarsdag afholdes den
første Kvartalskollekt af Peterspengen.) — **2. F.** Oktav af
St. Stefanus. (Kl. 8¹/₄ Broderskabsmesse til Jesu guddomme-
melige Hjærte; Kl. 7¹/₂ Aften: Broderskabsandagt med Præ-
diken. — **3. L.** Oktav af St. Johannes.

Søndagen den 4. Januar. Oktav af de uskyldige Børns Fest.

Børnegudstjeneste. Idag Søndag d. 28. Dec. bortfalder
den sædvanlige Aftenandagt Kl. 6 og istedenfor afholdes Børne-
gudstjeneste med Prædiken i Sct. Ansgar Kl. 3 Eftermid., til
Fordel for Jesu Barndomsforening.

Ved den af nogle Damer i Anledning af Julen foranstaltede
Indsamling til de Fattige indkom ialt 142 Kr., som blev anvendte
til Indkjøb af Fødemidler og uddelte til 36 Familier og nogle ene-
staaende Personer — i det Hele 104 Personer. — Paa de Trængen-
des Vegne tillade vi os at udtale vor inderligste Tak til de ædle
Velgjørere og Velgjørerinder, og ønske dem Guds rige Velsignelse
til Gjengjæld.

Fortrolig Korrespondents.

Norge. Vore Læsere i Norge, som gjennem Redaktionen mod-
tage Bladet hver anden Uge under Korsbaand, maa vi gjøre op-
mærksomme paa, at Prisen for hele Aaret i dette Tilfælde forhøjes
med 1 Kr. 30 Øre, og bedes de indsende det samlede Beløb, 5 Kr.
30 Øre til Redaktionen, Bredgade 64.

X i Broderlandet. Vi gjentage, hvad vi allerede svarede 137
i forrige Nummer: Vi ville heller end gjerne optage Efterretninger
fra Norge og Sverrig, naar man blot vil sende os nogle; men vi
kunne umuligt „lave“ Efterretninger om Ting, vi ingen Anelse have om.
